

THE EFFECT OF LOGOTHERAPY GROUP ON CHANGE IN WELLNESS OF SUBSTANCE
ABUSE YOUNG DELINQUENTS WITH DIFFERENT LEVELS IN SELF-CONTROL

Mr. Bunrome Suwanphahu

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy Program in Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2014

Copyright of Chulalongkorn University

ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาวะในเยาวชน
ผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกัน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยา
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2557
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกัน
โดย	นายบุญโรม สุวรรณพาหุ
สาขาวิชา	จิตวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. วรณีย์ แกมเกตุ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรีบัณฑิต

.....คณบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักดิ์นางค์ มณีศรี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ โคตรจรัส)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. วรณีย์ แกมเกตุ)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ณิชสุตา เต็มพันธ์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาค)

บุญโรม สุวรรณพาหุ : ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาพในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกัน (THE EFFECT OF LOGOTHERAPY GROUP ON CHANGE IN WELLNESS OF SUBSTANCE ABUSE YOUNG DELINQUENTS WITH DIFFERENT LEVELS IN SELF-CONTROL) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์, อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม: รศ. ดร. วรณีย์ แกมเกตุ, 283 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1)เปรียบเทียบคะแนนสุขภาพของเยาวชนที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ (2)วิเคราะห์พัฒนาการของสุขภาพที่เป็นผลมาจากการได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตโดยใช้การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงและ (3)ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาพของเยาวชนระหว่างกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตกับกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯโดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และเขต 9 จังหวัดสงขลา จำนวน 180 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 90 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) โปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต (2) มาตรฐานสุขภาพ และ (3) มาตรฐานการควบคุมตนเอง การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำด้วยโปรแกรม SPSS การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง และการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างกลุ่มพหุด้วยโปรแกรม LISREL ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยสุขภาพจากการวัด 4 ครั้ง ระหว่างเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเยาวชนที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของสุขภาพ ในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตจำนวน 90 คน และเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจำนวน 90 มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่า $\chi^2 = 1.84$, $df = 3$, $df = 0.613$, $p\text{-value} = 0.61$ ดัชนี $GFI = 1.00$, $CFI = 1.00$, $NFI = 1.00$, $RMSEA = 0.0$, และ $SRMR = 0.022$

3. โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาพระหว่างเยาวชนที่ได้กลุ่มรับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดลแต่มีความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยสุขภาพในการวัดแต่ละครั้งและความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจากการวัด 4 ครั้ง กล่าวคือ โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงคะแนนสุขภาพของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีรูปแบบโมเดลไม่แตกต่างกัน แต่มีน้ำหนักองค์ประกอบในการวัดแต่ละครั้งแตกต่างกัน

สาขาวิชา จิตวิทยา

ลายมือชื่อนิสิต

ปีการศึกษา 2557

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาร่วม

5278452538 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORDS: WELLNESS / LOGOTHERAPY GROUP / DELINQUENTS YOUTH / SUBSTANCE USE / SELF-CONTROL

BUNROME SUWANPHAHU: THE EFFECT OF LOGOTHERAPY GROUP ON CHANGE IN WELLNESS OF SUBSTANCE ABUSE YOUNG DELINQUENTS WITH DIFFERENT LEVELS IN SELF-CONTROL.
 ADVISOR: ASSOC. PROF. ARUNYA TUICOMEPEE, Ph.D., CO-ADVISOR: ASSOC. PROF. WANNEE KAEMKATE, Ph.D., 283 pp.

The objectives of this study were to (1) compare wellness scores of youths at a juvenile training center, with different levels of self-control, and were assigned to either logotherapy group or the training center's regular activities group. (2) validate the development of wellness as a result from logotherapy group by using latent growth curve Model structure equation analysis, and (3) examine the Measurement invariance of model of wellness scores of youths who were assigned to logotherapy group and the training center's regular activities group. A quasi-experimental design was applied. A total of 180 juvenile offenders and substance abuse at the Juvenile Training Center for Children and Youth, Zone 8; Surat Thani province, and Zone 9; Songkhla province, were selected in this study. Ninety participants were in a experimental (logotherapy) group and the others was control (regular activities) group. Research instruments used were; (1) Logotherapy Group Program, (2) Wellness measures, (3) Self-Control measures. Data were analyzed by descriptive and inferential statistics i.e., standard deviations, coefficients of variation, skewness & kurtosis values, repeated measure MANCOVA, Pearson correlation analysis, Exploratory Factor Analysis using SPSS. Moreover, Confirmatory Factor Analysis, Latent Growth Curve Model Structure Equation Analysis, and Multiple Group Structural Equation Model Analysis by LISREL were used to analyze the data. The findings revealed that

(1) The average of wellness status measured for four times between two groups were a significant differencely at .05. The average of wellness status measured at 2, 3, and 4 in the groups with different level in self- were not significance different at .05.

(2) Latent growth curve model of wellness in both experiment and control groups was valid and well fitted to empirical data = 1.84, $df = 3$, / $df = 0.613$, $p\text{-value} = 0.61$ GFI = 1.00, CFI = 1.00, NFI = 1.00, RMSEA = 0.0, and SRMR = 0.022

(3) Latent growth curve model of wellness in both experiment and control groups was not invariance but there were differences in mean scores of wellness in each measurement and the variance of mean scores between 4 times of measurement. In the other words, the multiple group model was not significantly different, but the weight of each component in the measurement was different.

Field of Study: Psychology

Academic Year: 2014

Student's Signature

Advisor's Signature

Co-Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

การเดินทางสู่เป้าหมายและความสำเร็จก็ด้วยอาศัยความรัก ความเมตตาจากผู้ร่วมเดินทางที่เป็นส่วนสำคัญของชีวิต วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ ด้วยความรักความเมตตาของผู้มีอุปการคุณและกัลยาณมิตรทุกท่านอย่างหาที่สุดมิได้ ที่ข้าพเจ้าไม่สามารถจะหาคำบรรยายใด ๆ มาแทนได้หมด และเขียนได้ครบในหน้ากระดาษแผ่นนี้ แต่หากวันใดที่วิทยานิพนธ์เล่มนี้ถูกเปิดขึ้นก็จะปรากฏความรักความเมตตานั่นอยู่เต็มไปทุกอนุพื้นที่ตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย ก้าวแรกที่ได้เข้ามาศึกษา ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าขอกราบบูชาคุณครูแต่ รองศาสตราจารย์ ดร.อริยญา คัญคำภีร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ครูผู้สร้างและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้ข้อเสนอแนะ ให้คำแนะนำช่วยเหลืออย่างดียิ่งและให้กำลังใจตลอดเวลาจนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ แกมเกตุ ที่ให้ความเมตตา ปรับปรุง และชี้แนะแนวทางการทำงานแก่ข้าพเจ้าด้วยดีเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต รองศาสตราจารย์ สุภาพรพรณ โคตรจรัส ดร.ณัฐสุดา เต้พันธ์ และดร.กฤษยา พิสิทธิ์สังขการ ที่ให้ข้อคิดและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ที่ให้ความรู้ สร้างภูมิคุ้มกันทางปัญญาแก่ข้าพเจ้า มาจนถึงปัจจุบัน

ขอกราบขอบพระคุณคุณเกษมา นิเมพันธ์ ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 9 จังหวัดสงขลา คุณสมนา จรุงโรจน์ และผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขตภาคใต้ทุกท่าน คุณพิจิตรพรพรรณ พิธคำไล คุณสิทธิโชค อินทรเทพ คุณกอบกาญจน์ เทพวาริน และน้อง ๆ นักจิตวิทยาประจำศูนย์ฝึกฯ และสถานพินิจฯ และเจ้าหน้าที่ทุกคน ที่คอยช่วยเหลือ เอื้ออำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล และให้ข้อมูลที่เป็ประโยชน์ ขอกราบขอบคุณอุไรวรรณ พัฒนสัตยวงศ์ คุณอุบล วุฒินุสสิทธ์และคุณดุจเดือน ชินเจริญทรัพย์ ที่คอยให้กำลังใจ และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณ คุณศศิณีย์ วิโสจสงคราม คุณตะวัน วาทกิจ คุณธนพล เลี้ยงสุขสรรต์ คุณภาคภูมิ เดชะอนันต์วงศ์ คุณจิรรัตน์ สิทธิวงศ์ เจ้าหน้าที่ที่คณะจิตวิทยา และพี่ๆน้องๆชาวจิตวิทยาการปรึกษาที่ให้กำลังใจสนับสนุนและช่วยเหลือข้าพเจ้าในทุกๆด้าน นอกจากนี้ ขอกราบขอบพระคุณคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่สนับสนุนทุนการศึกษาในการเรียนหลายปีในระดับปริญญาเอก

ขอขอบคุณสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ มูลนิธิพระบรมราชานุสรณ์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี และบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้กรุณามอบทุนสนับสนุนการดำเนินงานและการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณ พ่อณรงค์ สุวรรณพาหุ ผู้จากไปที่ยังไม่ได้ชื่นชมกับความสำเร็จในครั้งนี้ แม่กัลยา สุวรรณพาหุ และ ผู้ให้ชีวิต จิตใจ ปลุกฝังให้ข้าพเจ้ารักการศึกษาเรียนรู้ ขอขอบคุณพี่เทียน พี่รัก พี่อ้อม ญาติพี่น้องและหลาน ๆ ที่เป็นกำลังใจแก่ข้าพเจ้าให้ก้าวเดินอย่างอบอุ่นและมั่นคง

ทั้งนี้ คุณค่าและคุณความดี อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ที่เป็นแรงบันดาลใจ และสร้างสรรค์ให้คนได้เดินทางสู่เป้าหมายและความสำเร็จในชีวิต ได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขและสงบ ความรู้และคุณความดีอันพึงมีนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากในการทำงานนี้ข้าพเจ้าไม่ได้รับความเชื่อถือและความไว้วางใจจากน้องๆ เยาวชนทั้งชายและหญิงในสถานพินิจฯและศูนย์ฝึกฯข้าพเจ้าขอมอบคุณความดีที่พึงมีนี้ แต่น้องๆ ทุกคน และขอสิ่งนี้เป็นเครื่องบูชาพระคุณครูทุกๆ ท่าน และหากมีความบกพร่องประการใด ข้าพเจ้าขออ้อมรับไว้แต่ผู้เดียว

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	5
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด (Delinquents youth with substance use).....	9
สุขภาวะ (Wellness).....	15
การควบคุมตนเอง (self-control).....	31
กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิต	35
โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	48
กรอบแนวคิดในการวิจัย	60
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	62
การออกแบบการวิจัย	62

ตัวแปรในการวิจัย.....	63
ประชากรและตัวอย่างวิจัย.....	63
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	67
การเก็บรวบรวมข้อมูล	93
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	100
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง และค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรการควบคุมตนเอง และสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	101
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะในกลุ่มทดลองจากการเข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และกลุ่มควบคุมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำ (MANCOVA with repeated measure analysis of variance)	115
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการสุขภาวะของเยาวชนหลังการเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาโดยใช้การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝง.....	123
ตอนที่ 4 ผลการตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการสุขภาวะของเยาวชนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต โดยใช้การวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multiple group analysis).....	135
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	142
อภิปรายผลการวิจัย.....	143
ข้อเสนอแนะ.....	169
รายการอ้างอิง	173
ภาคผนวก.....	180
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	283

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1	แผนการดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต	7
ตารางที่ 2	สถิติเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552-2556	13
ตารางที่ 3	สรุปเครื่องมือประเมินสุขภาวะ	28
ตารางที่ 4	แผนการดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตจำนวน 8 ครั้ง	67
ตารางที่ 5	โครงสร้างสุขภาวะตามแนวคิดของ Adam (1997)	73
ตารางที่ 6	การตรวจสอบคุณภาพมาตรวัด	75
ตารางที่ 7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล	82
ตารางที่ 8	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของมาตรวัดสุขภาวะ มาตรวัดความวิตกกังวล และมาตรวัดสุขภาวะทางจิต (N= 100)	84
ตารางที่ 9	การตรวจให้คะแนนมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองที่พัฒนาโดย Rosenbaum (1980)	86
ตารางที่ 10	ค่าความเที่ยง และความตรงของมาตรวัดSCSของRosenbaum (1980)	89
ตารางที่ 11	การตรวจให้คะแนนมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองที่พัฒนาโดย จงรักอินทร์เสวก (2539)	90
ตารางที่ 12	แสดงผลการใช้มาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองใน คนไทย	92
ตารางที่ 13	การตรวจให้คะแนนมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองที่ปรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้	93
ตารางที่ 14	การเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ของเยาวชนในกลุ่มทดลอง (Exp.) และกลุ่มควบคุม (con.) จำนวน (ร้อยละ)	96
ตารางที่ 15	ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง (N=180)	102

ตารางที่ 16	ค่าสถิติพื้นฐานของการควบคุมตนเอง และสุขภาวะของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในสัปดาห์ที่ 1-12 (N=180)	106
ตารางที่ 17	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสุขภาวะ โดยรวมของเยาวชน ผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	116
ตารางที่ 18	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะ โดยรวม จากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งแรกเป็นตัวแปรร่วม	118
ตารางที่ 19	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำคะแนนสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง Within-Subjects Effects	119
ตารางที่ 20	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามของคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำ	121
ตารางที่ 21	สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามของคะแนนสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง เปรียบเทียบคะแนนสุขภาวะระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองแตกต่างกัน	122
ตารางที่ 22	เปรียบเทียบรูปแบบพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัด 3 ครั้ง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	122
ตารางที่ 23	ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงกลุ่มทดลอง	124
ตารางที่ 24	ดัชนีประสิทธิภาพของโมเดลโค้งพัฒนาการของกลุ่มทดลอง	125
ตารางที่ 25	ค่าพารามิเตอร์ของโมเดลโค้งพัฒนาการกลุ่มทดลอง	126
ตารางที่ 26	ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงกลุ่มควบคุม	128
ตารางที่ 27	ดัชนีประสิทธิภาพของโมเดลโค้งพัฒนาการกลุ่มควบคุม	128
ตารางที่ 28	ค่าพารามิเตอร์ของโมเดลโค้งพัฒนาการกลุ่มควบคุม	130
ตารางที่ 29	ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงภาพรวม	132
ตารางที่ 30	ดัชนีประสิทธิภาพของโมเดลโค้งพัฒนาการภาพรวม	133

ตารางที่ 31	ค่าพารามิเตอร์ของโมเดลโค้งพัฒนาภาพรวม.....	134
ตารางที่ 32	แสดงผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง ผล ของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงสุข ภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม. 137	
ตารางที่ 33	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	140
ตารางที่ 34	แสดงรายละเอียดการดำเนินการกลุ่มการปรึกษาฯ แต่ละครั้ง.....	254
ตารางที่ 35	ค่าความเที่ยงของมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด (N= 320).....	258
ตารางที่ 36	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....	259
ตารางที่ 37	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ติดกับมาตรวัดความวิตกกังวล และมาตรวัดสุขภาวะทางจิต (N= 100).....	259
ตารางที่ 38	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....	260
ตารางที่ 39	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ติดกับมาตรวัดการควบคุมตนเอง (N= 100).....	261

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 โมเดลสุขภาวะ (The Wellness Model)..... 17

ภาพที่ 2 กงล้อสุขภาวะ (The Wheel of Wellness)..... 21

ภาพที่ 3 องค์ประกอบหลัก 4 หมวดใหญ่ และ 12 หมวดย่อยของสุขภาวะองค์รวมแนวพุทธ 24

ภาพที่ 4 โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงที่มีการวัด 4 ครั้ง 44

ภาพที่ 5 กรอบแนวคิดการวิจัยโมเดลโค้งพัฒนาการ 61

ภาพที่ 6 การวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และวัดการเปลี่ยนแปลงในเชิงปริมาณเพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของคะแนนสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง..... 62

ภาพที่ 7 รายละเอียดการจัดกลุ่มตัวอย่างเข้ารับการทดลอง..... 66

ภาพที่ 8 โมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน สุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด..... 83

ภาพที่ 9 (ก และ ข) แสดงคะแนนสุขภาวะรายด้านและภาพรวม จากการวัด 4 ครั้ง 114

ภาพที่ 10 การเปลี่ยนแปลงของคะแนนสุขภาวะจำแนกตามกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 123

ภาพที่ 11 โมเดลโค้งพัฒนาแบบมีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาวะจากการวัด 4 ครั้ง กลุ่มทดลอง 125

ภาพที่ 12 โมเดลโค้งพัฒนาแบบมีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาวะจากการวัด 4 ครั้ง กลุ่มควบคุม..... 129

ภาพที่ 13 โมเดลโค้งพัฒนาแบบมีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาวะจากการวัด 4 ครั้ง ภาพรวม.... 133

ภาพที่ 14 โมเดลโค้งพัฒนาแบบมีตัวแปรแฝงคะแนนสุขภาวะจากการวัด 4 ครั้ง 140

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดเป็นปัญหาที่เกิดจากปัจจัยหลายประการ ส่งผลกระทบทั้งตัวเยาวชนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคมตลอดจนประเทศชาติ การที่เยาวชนเจริญเติบโตและเปลี่ยนผ่านเป็นผู้ใหญ่อย่างมีคุณภาพมีคุณธรรมและจริยธรรม นำพาสังคมและประเทศชาติให้เจริญงอกงาม มั่งคั่ง มีความงอกงามทั้งทางวัฒนธรรมและจิตเจ้านั้นหมายความว่าทุกมิติที่เกี่ยวกับตัวบุคคลต้องเจริญงอกงามก่อน ไม่ว่าจะเป็นร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ปัญญาและจิตวิญญาณ จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมหล่อหลอมบ่มเพาะให้เยาวชนเหล่านี้เติบโตอย่างสมบูรณ์และเหมาะสมพร้อมออกไปเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Roche K M., Ahmed S., & Blum R W., 2008)

การใช้และการเกี่ยวข้องกับยาเสพติดมีผลต่อสุขภาพของเยาวชนอันนำไปสู่การทำผิดกฎหมายหรือทำผิดบรรทัดฐานของสังคม (Jessor R., 1993) โดยเฉพาะเยาวชนที่ใช้สารเสพติดเมื่อเติบโตเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ที่ทำให้มีปัญหาสุขภาพ (Slovic, 2001) งานวิจัยที่ผ่านมาระบุว่าเยาวชนที่มีปัญหาด้านจิตใจและการปรับตัว เช่น เยาวชนผู้ใช้สารเสพติดมักมีสุขภาพที่บกพร่อง ดังปรากฏในงานวิจัยที่ว่าเยาวชนผู้ใช้สารเสพติดมีสุขภาพที่บกพร่องโดยรวมประเมินจากสภาพอารมณ์ทางลบไม่ว่าจะเป็นความโกรธและอารมณ์ซึมเศร้าไปจนถึงการทำร้ายตนเอง ดังการศึกษาของ Asgeirsdottir, Sigfusdottir, Gudjonsson, and Sigurdsson (2011) ได้ทำการศึกษาเยาวชนที่เป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมชาวไอแลนด์ ประเทศอังกฤษ ในกลุ่มมีอายุระหว่าง 16-19 ปี (อายุเฉลี่ย 17.2 ± 1.1 ปี) พบว่าเยาวชนดังกล่าวมีปัญหาด้านอารมณ์ ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์เศร้าและความโกรธซึ่งมีความสัมพันธ์กับความขัดแย้ง/ ความรุนแรงในครอบครัว พฤติกรรมทำร้ายตนเอง และการใช้สารเสพติด นอกจากนี้ยังพบว่า สุขภาวะที่บกพร่องจากปัญหาด้านอารมณ์โกรธร่วมกับการมีครอบครัวที่ขัดแย้ง/ ใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดเพิ่มสูงขึ้น

ในทางกลับกันเยาวชนที่มีสุขภาพโดยรวมที่ดี เช่น มีการจัดการปัญหาที่ดีจากการควบคุมตนเองที่ดีก็จะช่วยลดแนวโน้มของการใช้สารเสพติดลงได้ ดังงานวิจัยของ Will A, Walker, Mendoza, and Ainette (2006) ที่ศึกษาการใช้สารเสพติด(บุหรี่ยูริ สุนัข เครื่องดื่มแอลกอฮอล์และกัญชา) กับการควบคุมตนเอง ได้แก่ (1) การควบคุมตนเองด้านพฤติกรรม ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรม

การวางแผน (planfulness) การแก้ไขปัญหา (problem solving) การใช้ปัญญาวิคิด (cognitive effort) การเสริมแรงตนเอง (self-reinforcement) (2) การควบคุมตนเองด้านอารมณ์ ซึ่งประกอบด้วย ความหุนหันพลันแล่น (impulsiveness) ความโกรธ (anger) และความเศร้า (sadness) ของเด็กและเยาวชนชาวอเมริกันในเมืองนิวยอร์ก จำนวน 498 คน (อายุเฉลี่ย 15.8 ± 1.3 ปี) Wills และคณะได้ทดสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการใช้สารเสพติด โดยมีตัวแปรที่เกี่ยวข้องได้แก่ การสนับสนุนจากพ่อแม่ เช่น ประโยคที่เยาวชนบอกว่า “เมื่อฉันรู้สึกแย่กับสิ่งต่างๆ พ่อแม่จะรับฟังฉัน” ความขัดแย้งระหว่างเยาวชนกับพ่อแม่ สมรรถนะด้านการเรียนและการคบเพื่อน เหตุการณ์ด้านบวกและลบในชีวิต แรงจูงใจในการจัดการปัญหา และการมีเพื่อนที่ใช้สารเสพติด ผลการศึกษาพบประเด็นที่สำคัญคือ การควบคุมตนเองที่ดีด้านพฤติกรรม (โดยเฉพาะการวางแผนทำสิ่งต่างๆ ไม่หุนหันพลันแล่น) ร่วมกับการสนับสนุนจากพ่อแม่ช่วยปกป้องเยาวชนไม่ให้ใช้สารเสพติดได้ การมีสมรรถนะด้านการเรียนของเยาวชน และความตั้งใจในการจัดการปัญหา สามารถปกป้องเยาวชนจากการใช้สารเสพติด ในขณะที่การควบคุมตนเองที่ไม่ดีด้านอารมณ์ (โดยเฉพาะอารมณ์โกรธและอารมณ์ซึมเศร้า) ร่วมกับความขัดแย้งระหว่างเยาวชนกับพ่อแม่ การประสบเหตุการณ์ด้านลบในชีวิต และการมีเพื่อนใช้สารเสพติด ล้วนมีอิทธิพลในทางกระตุ้นให้เยาวชนใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การเติบโตของเยาวชนอย่างมีสุขภาพจะนับเป็นสิ่งจำเป็นและมีสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนามนุษย์โดยเฉพาะในเยาวชนที่ถือได้ว่าเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่ายิ่งต่อครอบครัว สังคมและประเทศชาติ ทั้งนี้สุขภาพ (wellness) โดยทั่วไป หมายถึง ภาวะที่บุคคลรับรู้ตนเองโดยรวมว่า มีความสุข มีการเห็นคุณค่าของชีวิต มีร่างกายที่แข็งแรง มีสุขภาพจิตที่ดี สุขภาพนี้เป็นการเชื่อมโยงกันอย่างสมดุลทั้งร่างกาย จิตใจ สังคมและจิตวิญญาณ (World Health Organization, 2002) สุขภาพเป็นภาวะที่สะท้อนถึงการดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ มีความสุข มีความพึงพอใจกับชีวิต สุขภาพที่ดีจึงเป็นเสมือนหนึ่งวิถีทางที่จะนำบุคคลไปสู่ความสุขและความสำเร็จต่างๆ ได้ (Diener, Suh, Lucas, & Smith, 1999) การศึกษาที่ผ่านมาระบุว่าการมีสุขภาพดีมีความสัมพันธ์กับการทำหน้าที่ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพของบุคคล การมีความพึงพอใจในชีวิต และความสุข (Myers J. E., Sweeney, & Witmer, 2000; Pender, 1987)

นักจิตวิทยาผู้ริเริ่มศึกษาเรื่องสุขภาพ เช่น Adams, Bezner, and Steinhardt (1997) ระบุว่าสุขภาพเป็นการรับรู้ของบุคคลว่าตนมีสุขภาพดีมากกว่าการเจ็บป่วย สุขภาพนี้ประกอบด้วยองค์ประกอบ ที่เชื่อมโยงกัน 6 ด้าน ได้แก่ สุขภาพทางด้านร่างกาย สุขภาพทางสังคม สุขภาพทางจิต สุขภาพทางปัญญา สุขภาพทางอารมณ์ และสุขภาพทางจิตวิญญาณ นอกจากนี้ Pender (1987) ระบุว่า สุขภาพเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญสำหรับการกำหนดเป้าหมายในการดำเนินชีวิตด้านต่าง ๆ ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ รวมถึงมีความพึงพอใจในศักยภาพที่มีตามธรรมชาติและที่ได้มาจาก

พฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมายของบุคคล จนสามารถดูแลตนเองและมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นได้ สามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในและภายนอกเพื่อให้ตนเองมีความสุขและมีความสุข สำหรับนักจิตวิทยาการศึกษาที่ทำงานด้านการส่งเสริมสุขภาพ เช่น Gelso and Fretz (1992) ระบุว่าการศึกษาเชิงจิตวิทยาเพื่อพัฒนาสุขภาพของบุคคลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ด้วยเหตุที่การศึกษาเชิงจิตวิทยามีความสำคัญและมีบทบาทในการป้องกัน รักษา เพื่อเยียวยาและพัฒนาตนให้เป็นบุคคลที่ทำงานต่าง ๆ ได้อย่างเต็มศักยภาพ (The fully functioning person) และมีความสัมพันธ์กับการรักษาสุขภาพ

การศึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นการประยุกต์ความรู้ทางจิตวิทยาเพื่อช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ตระหนักและเข้าใจในตนเองรวมถึงการมีความเข้าใจโลกและชีวิตมากขึ้น อันก่อให้เกิดความเจริญงอกงามสามารถพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพอย่างสร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ มีประสิทธิภาพและมีความสุข มีจิตใจที่มั่นคงและมีชีวิตอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างมั่นคงกลมกลืนและสอดคล้องกับความเป็นจริง สำหรับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต เป็นการศึกษาเชิงจิตวิทยาที่เน้นที่การมีชีวิตอย่างมีความหมาย โดยที่ความหมายในชีวิตเป็นการรับรู้ของบุคคลต่อสิ่งที่ทำให้บุคคลนั้นดำรงอยู่และเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลนั้นมีกำลังใจดำรงชีวิตอยู่อย่างมั่นคง และมีความมุ่งมั่นเมื่อต้องเผชิญกับอุปสรรคหรือวิกฤตของชีวิต ความหมายในชีวิตเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงบุคคลให้สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว กระทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตอย่างมุ่งมั่น ผ่านสัมพันธภาพต่อผู้คนรอบข้างและผ่านการมีทัศนคติต่อชีวิตที่เข้มแข็งเพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ต่อไปได้ (Frankl, 1969; Steger, Frazier, Oishi, & Kaler, 2006) ดังที่ (Frankl, 1968) ระบุว่า การมีชีวิตเป็นผลพลอยได้ของการแสวงหาและการค้นพบความหมายในแต่ละขณะ การที่บุคคลที่รับรู้ชีวิตตนมีความหมาย จะทำให้พวกเขากระทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตอย่างมุ่งมั่นและมีความกระตือรือร้นในทางตรงกันข้าม เมื่อบุคคลขาดความหมายในชีวิตพวกเขาจะไม่รู้ว่าตนควรมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร ไม่รู้จะต่อสู้เพื่อสิ่งใดและไม่สามารถที่จะค้นหาเป้าหมายใดๆ หรือทิศทางใดๆ ในชีวิต ตามมาด้วยการมีความรู้สึกเบื่อหน่าย ขาดการสร้างสรรค์ ขาดความสนใจสิ่งแวดล้อมมีความรู้สึกด้อยค่าและท้อแท้ใจ มีความรู้สึกหมดหวังในอนาคต มักจะมองโลกในด้านลบและมีความคิดอยากฆ่าตัวตาย (อรัญญา ต้อยคำภีร์, 2536)

กลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิตเป็นรูปแบบหนึ่งของการศึกษาเชิงจิตวิทยาที่เน้นถึง การแสวงหาเป้าหมายและความหมายในชีวิต ทั้งนี้ผู้ที่มีเป้าหมายชัดเจนและใช้ชีวิตอย่างมีความหมายจะมีลักษณะ คือ พวกเขาจะมีความสนใจ กระตือรือร้นในการค้นหาตนเองและค้นหาความหมายที่เหมาะสมกับชีวิตของตน ตลอดจนเป็นผู้ที่มีการทุ่มเทตนเองด้วยการกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในชีวิต (Crumbaugh & Maholick, 1997) ส่วนผู้ที่มีการแสวงหาเป้าหมายและความหมายในชีวิตตนเองต่ำมักจะเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตไปวันๆ รับรู้ชีวิตไร้ทิศทาง ไร้ความหมายใดๆ และปล่อยให้ผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมกำหนดชีวิตของตน การติดสารเสพติดเป็นปรากฏการณ์หนึ่งที่แสดง

ถึงความพยายามของบุคคลที่จะเติมความว่างเปล่า ลดความรู้สึกว่าตนไร้ความหมายในชีวิต ลดความรู้สึกไม่พึงพอใจชีวิตตนหรือลดภาวะไร้ความสุขเพื่อให้ชีวิตสามารถดำเนินต่อไปได้ (M. D. Newcomb & Bentler, 1988; Noblejas de la Flor, 1997)

การศึกษาที่ผ่านมาในกลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดเป็นการศึกษาในลักษณะของการอธิบายปรากฏการณ์การใช้สารเสพติดของเยาวชนในภาพรวม และศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่สำคัญและการใช้สารเสพติด สำหรับงานด้านจิตวิทยาการปรึกษาที่ผ่านมามีได้เน้นการส่งเสริมสุขภาพทางจิตซึ่งเป็นด้านหนึ่งของสุขภาวะ จะเห็นว่างานวิจัยที่ศึกษาผลของการสร้างภูมิคุ้มกันหรือต้นทุนมนุษย์ในด้านของสุขภาวะหรือการมีชีวิตที่ดี แทบจะยังไม่มีกล่าวถึงมากนัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด และศึกษาการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะภายหลังที่เข้ารับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิต จากบทบาทของการมี การควบคุมตนเองที่แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนสุขภาวะของเยาวชนที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกัน ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
2. เพื่อวิเคราะห์พัฒนาการของสุขภาวะที่เป็นผลมาจากการได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิง จิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตโดยใช้การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง
3. เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสุข ภาวะของเยาวชนระหว่างกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตกับกลุ่มที่ได้รับ กิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง แบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยวัดสุขภาวะ จำนวน 4 ครั้ง (ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง หลังการทดลอง และการติดตามผล) เพื่อศึกษา ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิด ที่ใช้สารเสพติด โดยเป็นการศึกษาพัฒนาการของสุขภาวะที่เป็นผลมาจากการได้รับกลุ่มการปรึกษา เชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตโดยใช้การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงกล่าวคือ ในการวัด 1 คน มีการวัดหลายครั้ง

ตัวอย่างวิจัย คือ เยาวชนชายและหญิง อายุระหว่าง 18-25 ปี ที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับสารเสพติด และถูกตัดสินให้ฝึกและอบรม ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และเขต 9 จังหวัดสงขลา จำนวน 180 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 11 กลุ่ม จำนวน 90 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 11 กลุ่ม จำนวน 90 คน โดยมีเยาวชนเข้าร่วมการวิจัย ได้ผ่านการคัดเลือกตามเกณฑ์ ดังนี้ เกณฑ์คัดเข้า ได้แก่ (1) เป็นเยาวชนผู้กระทำผิดและต้องโทษคดียาเสพติด ที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี (2) เป็นเยาวชน ที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในเขตจังหวัดภาคใต้ในระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 เดือน (นับตั้งแต่วันที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัย) (3) มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย ไม่ อยู่ในระหว่างรับการรักษาด้วยโรคทางจิตเวช ไม่มีอาการซึมเศร้าและมีความคิดฆ่าตัวตาย ไม่เป็นผู้ที่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ระบุว่ากำลังอยู่ในช่วงการรักษาโรคทางจิตเวช เช่น โรคซึมเศร้า หรือการคิดทำร้ายตนเองเป็นต้น

ตัวแปรในการวิจัย ประกอบด้วย (1) ตัวแปรอิสระ เป็นโปรแกรมการปรึกษามี 2 รูปแบบ คือ 1) ได้รับโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตแบบกลุ่ม 2) ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (2) ตัวแปรตาม คือ สุขภาวะ ที่วัดซ้ำ จำนวน 4 ครั้ง (3) ตัวแปรกำกับ คือ การควบคุมตนเอง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สุขภาวะ (Wellness) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่าตนมีสุขภาพดีมากกว่าการเจ็บป่วยซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบที่เชื่อมโยงกัน 6 ด้าน ตามแนวคิดของ (Adams et al., 1997) ได้แก่ สุขภาวะทางร่างกาย สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางปัญญา สุขภาวะทางอารมณ์ และ สุขภาวะทางจิตวิญญาณ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) สุขภาวะด้านร่างกาย (Physical Wellness) หมายถึง การรับรู้และความคาดหวังเกี่ยวกับสุขภาพทางร่างกายในทิศทางบวก การมีค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพร่างกายที่ดี การมีกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมสุขภาพร่างกาย การไม่มีโรคและความเจ็บป่วย รวมถึงการมีแนวทางในการดูแลสุขภาพของตนเอง

2) สุขภาวะด้านจิตวิญญาณ (Spiritual Wellness) หมายถึง การมีความตระหนักถึงความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างเป็นเอกภาพของร่างกายและจิต รวมถึงการรับรู้ความหมายและความมุ่งหวังในชีวิตด้านบวก ระหว่างตนเอง ผู้อื่น ธรรมชาติ สิ่งเหนือธรรมชาติก่อให้เกิดการเห็นคุณค่าของตนเองและสรรพสิ่งต่าง ๆ รวมถึงความสงบภายในจิตใจที่มาจากการรับรู้ความหมายและเป้าหมายในชีวิตด้านบวก

3) สุขภาวะด้านปัญญาและการรู้คิด (Intellectual Wellness) หมายถึง การรับรู้ด้านการรู้คิด การแก้ปัญหา การใช้ปัญญาและเหตุผลเพื่อจัดการและแก้ไขเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต มีการมองโลกในแง่ดีต่อเหตุการณ์ กล้าเผชิญกับปัญหาอย่างท้าทาย แสวงหาวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสมและไม่หนีปัญหา

4) สุขภาวะด้านสังคม (Social Wellness) หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนจากครอบครัวและเพื่อน รับรู้ถึงการได้รับกำลังใจและการช่วยเหลือจากครอบครัว ได้รับการยอมรับและไว้วางใจจากเพื่อน

5) สุขภาวะด้านอารมณ์ (Emotional Wellness) หมายถึง การมีความภาคภูมิใจในตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีการรับรู้เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง มีการยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเอง

6) สุขภาวะด้านจิตใจ (Psychological Wellness) หมายถึง มีความคาดหวังในการมองอนาคตด้านบวก มองโลกในแง่ดี มีความหวังและความใฝ่ฝันที่ดีและเป็นไปได้

ในการวิจัยครั้งนี้ สุขภาวะประเมินได้จากมาตรวัดสุขภาวะที่ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัด Perceived Wellness Survey (PWS) ของ (Adams et al., 1997)

กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิต (Logotherapy group)

หมายถึง กระบวนการกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิต ตามแนวคิดของ Frankl (1969) การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวนี้ได้ให้ความสำคัญในการตระหนักถึงคุณค่าและความหมายของชีวิตตน การเลือกกำหนดชีวิตของตนเอง และมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ตนเลือก มีความตระหนักในลักษณะเฉพาะตัวและมีการตระหนักรู้และเติมเต็มการดำรงอยู่ของตนในแต่ละขณะของชีวิตด้วยการมีเป้าหมายและความหมายในชีวิตประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นการตระหนักรู้ 2) ขั้นการสำรวจ 3) ขั้นระบุความหมายส่วนตัว 4) ขั้นพัฒนาความหมาย 5) ขั้นสร้างความชัดเจน และ 6) ขั้นจัดทิศทาง กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย สมาชิก คือ เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด จำนวน 6-12 คน และมีผู้นำกลุ่ม คือ ผู้วิจัย ทำหน้าที่เอื้อให้สมาชิกมีการตระหนักในลักษณะเฉพาะตน การเลือกอย่างเป็นเจ้าของชีวิต การรับรู้คุณค่าและความหมายในชีวิต เพื่อส่งเสริมสุขภาวะ กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิต นี้สมาชิกกลุ่มได้เข้าร่วมกลุ่ม จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ติดต่อกัน 8 สัปดาห์ โดยมีรายละเอียดในแต่ละครั้งของกลุ่ม ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

แผนการดำเนินกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์
1	ปฐมนิเทศและ การรู้จักตนเอง	สร้างสัมพันธภาพ ความไว้วางใจ และส่งเสริมการรู้จักตนเอง หรือ ลักษณะเฉพาะตนของสมาชิกกลุ่ม
2	สำรวจการรับรู้ สุขภาวะที่บกพร่อง	สำรวจการรับรู้สุขภาวะและผลกระทบที่เกิดจากการมีสุขภาวะ บกพร่อง
3	ต้นแบบสุขภาวะของ ฉัน	สำรวจการรับรู้คุณค่าและ ความหมายของชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสุข ภาวะ
4	ครอบครัวและเพื่อน ของฉัน	สำรวจการรับรู้คุณค่าและ ความหมายของชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสุข ภาวะ (ต่อ)
5	จดหมายถึงคนสำคัญ ในชีวิต	สร้างความชัดเจนในเรื่องเป้าหมายและความหมายของชีวิต ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ
6	กล่องวิเศษ	สร้างความชัดเจนในเรื่องเป้าหมายและความหมายของชีวิต ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ (ต่อ)
7	สุขภาพดี สังคมดี ชีวิตมีความสุข	พัฒนาเป้าหมายและการเลือกแนวทางเสริมสร้างสุขภาวะ
8	ปัจฉิมนิเทศ และ “การให้และการรับ”	การคงความมุ่งมั่นของตนเองไว้ และให้กำลังใจกันและกันและยุติ กลุ่ม

การควบคุมตนเอง (self-control) หมายถึง กระบวนการที่บุคคลใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่ง หรือหลายวิธีพร้อมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่ พฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยบุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายและกระบวนการที่จะนำไปสู่ เป้าหมายด้วยตนเองในการวิจัยครั้งนี้ การควบคุมตนเอง ประเมินได้จากมาตรวัดการควบคุมตนเอง ที่พัฒนาโดย (จรงค์ อินทร์เสวก, 2539)

เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด (Delinquents youth with substance use) หมายถึง เยาวชนที่มีอายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่กระทำผิดเกี่ยวกับการใช้ เช่น บุหรี่ สุรา เฮโรอีน ผีน กัญชา สารระเหย ยาอี ยาบ้า และยาเสพติดชนิดอื่น ที่เมื่อนำเข้าสู่ร่างกาย ไม่ว่าจะโดยวิธีรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยวิธีการใด ๆ แล้ว ทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจนอกจากนี้ยังจะทำให้เกิดการ

เสพติดได้หากใช้สารนั้นเป็นประจำทุกวัน หรือวันละหลาย ๆ ครั้ง เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับสารเสพติด และถูกตัดสินให้ฝึกและอบรม ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และเขต 9 จังหวัดสงขลา

ประโยชน์ที่ได้รับ

ประโยชน์ในทางวิชาการ

1. เป็นการพัฒนาองค์ความรู้ด้านกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาพของเยาวชนที่ใช้สารเสพติดและกระทำผิด ซึ่งเป็นองค์ความรู้ในการพัฒนาเยาวชนที่เน้นการเสริมสร้างคุณลักษณะด้านบวก ที่จะช่วยในการฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิดในกลุ่มนี้ต่อไป
2. ได้มาตรฐานประเมินระดับสุขภาพในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด สำหรับเป็นเครื่องมือให้นักจิตวิทยาการปรึกษา นักจิตวิทยา และผู้ที่เกี่ยวข้องในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ในการสำรวจสุขภาพและติดตามผลหลังจากได้รับการส่งเสริมสุขภาพรูปแบบต่างๆ

ประโยชน์ในทางปฏิบัติ

1. ได้ต้นแบบกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิต เพื่อส่งเสริมสุขภาพของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่มีความเหมาะสมกับสภาพและบริบทของเยาวชนในพื้นที่จังหวัดภาคใต้ สำหรับเป็นแนวทางให้นักจิตวิทยาการปรึกษา นักจิตวิทยา และผู้ที่เกี่ยวข้องในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไปพัฒนาและส่งเสริมสุขภาพของเยาวชนให้เพิ่มขึ้น
2. ได้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่เป็นอัตราพัฒนาการของสุขภาพในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่เป็นผลมาจากการได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิต

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาพของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด และนำเสนอกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด (Delinquents youth with substance use)

1. เยาวชนผู้กระทำผิด หมายถึง เยาวชนที่ประพฤติตนในทางที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ประพฤติตนไปในทางตรงกันข้ามกับกรอบวัฒนธรรมอันดีงามของสังคม แตกต่างจากคนทั่วไปในสังคมที่เขาประพฤติปฏิบัติกัน เด็กและเยาวชนเหล่านี้จะประพฤติตนไปในทางเสื่อมเสีย ประกอบอาชญากรรม ทำผิดกฎหมายตั้งแต่อยู่ในเยาว์วัย หรือที่เรียกว่า ยุวอาชญากร Stone และ Church (1968) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันได้แบ่งเด็กที่มีพฤติกรรมขัดกับสังคมออกเป็น 5 ประเภท คือ

1.1 เด็กประพฤติผิดในระยะเริ่ม พฤติกรรมของเด็กประเภทนี้ คือ ชอบขโมยเงินพ่อแม่ ขโมยของจากร้านขายของเมื่อเจ้าของเผลอ รวมกลุ่มกันก่อความวุ่นวาย ทะเลาะวิวาทต่อสู้กันในที่สาธารณะ พฤติกรรมเหล่านี้จะพบในเด็กรุ่นเยาว์ และพฤติกรรมเกิดจากตัวเด็กเอง เด็กไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ถ้าไม่รีบแก้ไขเสียตั้งแต่ในวัยเด็ก ก็อาจพัฒนากลายเป็นอาชญากรในอนาคตได้

1.2 เด็กประพฤติผิดในแหล่งเสื่อมโทรม (Subcultural delinquency) เด็กประพฤติผิดหรืออันธพาลเหล่านี้มักพบตามชุมชนแออัดต่างๆที่มีผู้อยู่อาศัยอยู่รวมกันเป็นกระจุก การประกอบอาชีพทำมาหากินคับแคบ เนื่องจากไม่ได้ประกอบอาชีพที่มั่นคงแน่นอนเพราะขาดการศึกษา บุคคลเหล่านี้ต้องเติบโตขึ้นมาท่ามกลางความคับแคบ มักจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม หรือที่เรียกว่า “แก๊ง” และเมื่อเติบโตขึ้นอาจก่ออาชญากรรมได้ บุคคลเหล่านี้มักจะเลียนแบบอย่างจากสมาชิกในกลุ่มที่อาวุโสกว่าหรือ “ลูกพี่” ให้ประพฤติปฏิบัติตนไปในทางมิถุณมิควร แต่ในสังคมของชาว “แก๊ง” แล้ว การประพฤติฝ่าฝืนกฎหมายบางอย่างถือเป็นการแสดงออกที่กล้าหาญ เป็นที่ยอมรับของคนในกลุ่มนั้น ดังนั้นเด็กจะกระทำผิดกฎหมายโดยที่เด็กอาจจะไม่รู้ว่าตนเองกระทำผิด เป็นแต่เพียงทำตนให้เป็นที่ยอมรับของสมาชิกในกลุ่มเท่านั้น

1.3 เด็กประพฤติผิดเนื่องจากความบกพร่องของระบบประสาท (Neurotic delinquency) บุคคลประเภทนี้จะประพฤติไปในทางไม่ดี เช่น ลักขโมย เพื่อต้องการจะทำตัวให้เป็นจุดเด่น ให้เป็นที่น่าสนใจของคนอื่น เด็กประเภทนี้มักจะขาดความรัก ความเอาใจใส่จากพ่อแม่ในวัย

เด็กหรือบางคนอาจจะเป็นเด็กกำพร้าขาดความอบอุ่นจากพ่อแม่ เด็กทำผิดเพราะคิดว่าเป็นวิธีการเดียวที่จะได้รับความสนใจและความรักจากคนที่ตนต้องการ การแก้ไขพฤติกรรมของเด็กประเภทนี้ไม่ควรใช้วิธีการลงโทษ แต่ควรให้เด็กได้รับการบำบัดรักษาในทางที่ควร

1.4 เด็กประพฤติผิดที่แสดงออกไปในทางก้าวร้าว เป็นปฏิปักษ์ (Acting-out delinquency) เด็กเหล่านี้ส่วนมากจะมาจากสังคมชนชั้นกลางและชั้นสูง มักจะเป็นเด็กที่เห็นความไม่เป็นธรรมในสังคม อยากจะปฏิวัติกฎระเบียบบางอย่างของสังคม เป็นพฤติกรรมรายบุคคลมากกว่าที่จะได้รับอิทธิพลการชักนำของสมาชิกในกลุ่ม พฤติกรรมบางอย่างที่แสดงออกไปก็เพื่อตอบสนองความต้องการส่วนตัวของเด็กเอง เด็กเหล่านี้จะมีพฤติกรรมในทางก้าวร้าว โหดร้ายทารุณหรือการกระทำอันเป็นไปในทางทำลาย

1.5 เด็กประพฤติผิดเนื่องจากความบกพร่องทางจิต (Psychotic delinquency) เด็กประเภทนี้มักจะมองโลกในแง่ที่ไม่เป็นจริง ไม่เกรงใจผู้อื่น และไม่สนใจว่าการกระทำของตนจะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนหรือไม่ก็ตาม มักจะทำความผิดฝ่าฝืนกฎหมายโดยไม่แยแส เนื่องจากเด็กไม่มีความรับผิดชอบชั่วดี ไม่มีสามัญสำนึกที่ดีพอ เด็กประเภทนี้อาจมีพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นภัยต่อสังคมหรือมีพฤติกรรมหนีสังคมก็ได้ บางทีพฤติกรรมเหล่านี้ อาจมีสาเหตุมาจากความผิดปกติของต่อมภายในร่างกาย

ประภาศน์ อวยชัย (2520) กล่าวว่า เด็กและเยาวชนมีร่างกายและจิตใจไม่เหมือนผู้ใหญ่ กล่าวคือ ยังหย่อนต่อสติปัญญาความรู้สึกผิดชอบ เนื่องจากได้รับการศึกษาอบรมมาไม่เท่ากับผู้ใหญ่ ทั้งยังไม่มีความรู้สึกผิดชอบเหมือนผู้ใหญ่ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้เด็กถูกชักจูงให้กระทำความผิดได้ง่าย เด็กบางคนเกิดมาผิดปกติทางพันธุกรรม ร่างกายพิการหรือจิตใจไม่สมประกอบ ทำให้ขาดสติขาดการควบคุมตัวเอง เด็กจำนวนมากเกิดมาไม่ได้รับความเอาใจใส่ทะนุถนอมจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง เนื่องจากพ่อแม่ยากจน บางคนครอบครัวแตกแยก ขาดความสัมพันธ์ในครอบครัว พ่อแม่เสียชีวิต ขาดพ่อหรือแม่ กลายเป็นเด็กกำพร้า ไม่ได้ได้รับความรักความอบอุ่นหรือความสุขกายสบายใจเหมือนเด็กในครอบครัวอื่น มีแต่ความอดอยาก ต้องเผชิญกับโลกลำพัง ต่อสู้เอาชีวิตรอด อาจทำให้เด็กหรือเยาวชนเหล่านี้มีอุปนิสัยและความประพฤติเสื่อมทรามยิ่งขึ้น ถึงกับกลายเป็นอาชญากรได้ง่าย

ตามหลักอาชญาวิทยา จะไม่ใช้คำว่าประกอบอาชญากรรมกับเด็กและเยาวชน เพราะถือว่าเด็กและเยาวชนไม่มีความรู้สึกผิดชอบเหมือนผู้ใหญ่ ดังนั้นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนแม้ว่าเป็นความผิดทางกฎหมาย แต่ก็ถือว่าเป็นเพียงแต่การกระทำนอกกลุ่มนอกทาง เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากความด้อยประสบการณ์ ความบกพร่องในสภาพแวดล้อม รวมทั้งบุคลิกภาพทางจิตใจหรือการกระทำที่ผิดระเบียบแบบแผนซึ่งตรงกับคำว่า Delinquency (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2543 อ้างในปริญญา เหลืองอุทัยม (2544)

Sutherland (1947), อ้างใน ผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวว่า ความเป็นอันธพาล หรือ อาชญากรนั้นลอกเลียนแบบกันได้ เด็กอาจจะเรียนรู้สิ่งเหล่านี้จากเพื่อนหรือผู้ที่ได้ใกล้ชิดในสังคมของตน โดยเฉพาะในเด็กจะให้ความเชื่อถือแก่คนที่ตนชอบเป็นอย่างยิ่ง ถ้าคนที่เด็กชอบนั้นเป็นอันธพาลเถร เด็กก็ชื่นชมในความสามารถและพยายามยึดถือเป็นเยี่ยงอย่าง

2. ประเภทของการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชน ได้แก่ (ศาลเยาวชนและครอบครัว, 2545)

2.1 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ได้แก่ ลักทรัพย์ พยายามลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ พยายามชิงทรัพย์ ชิงทรัพย์ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ พยายามปล้นทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ฉ้อโกงทรัพย์ ยักยอกทรัพย์ ทำให้เสียทรัพย์ รับของโจร

2.2 ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา พยายามฆ่าผู้อื่น ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียหาย ชุลมุนต่อสู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย ทำร้ายร่างกาย พยายามทำร้ายร่างกาย มั่วสุมตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บ เป็นต้น

2.3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ได้แก่ กระทำอนาจาร ช่มชู้ กระทำชำเรา พยายามช่มชู้และกระทำชำเรา พรากผู้เยาว์ โทรมหญิง พยายามทำความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นต้น

2.4 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ได้แก่ เสพยาเสพติด มียาเสพติดไว้ในครอบครอง ค้ายาเสพติด เป็นต้น

2.5 ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประเทศ เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครองของประเทศ ได้แก่ ช่องโจร วางเพลิง ทำให้เกิดไปไหม้ หมิ่นประมาท ความผิดต่อเจ้าพนักงาน ฟ้องเท็จ เบิกความเท็จ อาวุธปืนกระสุนปืน วัตถุระเบิด การพนัน กักขังหน่วงเหนี่ยว ขับรถประมาท ขับรถโดยไม่ได้รับอนุญาต หลบหนีเข้าเมือง เป็นต้น

จากรายงานประจำปีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่า จำนวนของเด็กและเยาวชนที่ถูกส่งตัวเข้าสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีจำนวนมากขึ้นทุกปี จากจำนวน 38,472 คน ในปี พ.ศ.2541 เป็น จำนวน 51,128 คน ในปี พ.ศ.2551 โดยคดีที่ถูกจับกุมมากที่สุด จำแนกตามฐานความผิดคือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดกลุ่มนี้

3. เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ปัญหาเยาวชนผู้กระทำผิดประเภทที่ใช้สารเสพติด นับเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่งในสังคมไทย รวมถึงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ดังจะเห็นจาก สถิติ ตัวเลขอัตราการใช้สารเสพติดและความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในเยาวชนไทยที่ถูกส่งมาสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ซึ่งถูกดำเนินคดีจำแนกตามฐานความผิด

ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 – 2556 และมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ (กรมพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน, 2556) ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2

สถิติเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552-2556

	ปี พ.ศ.				
	2552	2553	2554	2555	2556
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	(อันดับที่ 2) 10,073	(อันดับที่ 2) 9,742	(อันดับที่ 2) 7,078	(อันดับที่ 2) 6,800	(อันดับที่ 2) 7,260
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	(อันดับที่ 4) 6,388	(อันดับที่ 4) 5,474	(อันดับที่ 4) 4,051	(อันดับที่ 3) 4,086	(อันดับที่ 3) 4,263
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	(อันดับที่ 6) 2,538	(อันดับที่ 7) 1,812	(อันดับที่ 7) 1,482	(อันดับที่ 6) 1,576	(อันดับที่ 6) 1,636
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขเสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง	(อันดับที่ 7) 2,407	(อันดับที่ 6) 2,300	(อันดับที่ 6) 1,615	(อันดับที่ 7) 1,034	(อันดับที่ 7) 1,241
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	(อันดับที่ 1) 12,352	(อันดับที่ 1) 14,695	(อันดับที่ 1) 13,845	(อันดับที่ 1) 14,773	(อันดับที่ 1) 15,530
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	(อันดับที่ 5) 3,413	(อันดับที่ 5) 2,889	(อันดับที่ 5) 2,282	(อันดับที่ 5) 2,274	(อันดับที่ 5) 2,613
ความผิดอื่น ๆ	(อันดับที่ 3) 9,200	(อันดับที่ 3) 7,145	(อันดับที่ 3) 4,696	(อันดับที่ 4) 3,733	(อันดับที่ 4) 4,220
รวม	46,371	44,057	35,049	34,276	36,763

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

จากตาราง ที่ 2 ตัวเลขในวงเล็บเป็นอันดับที่ ซึ่งจะเห็นว่าปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดในเยาวชนที่ถูกส่งมาที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีจำนวนมากเป็นอันดับหนึ่งและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ

นอกจากจำนวนสถิติที่เพิ่มมากขึ้นแล้ว การศึกษาที่ผ่านมายังระบุว่าการใช้สารเสพติดในเยาวชนเป็นปัญหาที่มีแนวโน้มที่จะเกิดสูงในกลุ่มเยาวชนชายอายุน้อย ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาทางระบาดวิทยาของ วันชัย ธรรมสังการ (2543) ศึกษาเยาวชนในโรงเรียนทั้งในระบบและนอกระบบในเขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 1,488 คน และพบว่าเยาวชนชายที่มีอายุน้อย เคยลองเสพสารเสพติดมาก่อน มีปัญหาการทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัว มีเพื่อนสนิทใช้สารเสพติดจะมีแนวโน้มของการใช้สารเสพติดมากกว่าเยาวชนหญิงผู้ที่มีอายุมากกว่า ไม่เคยลองใช้สารเสพติด ครอบครัวอบอุ่น และไม่มีเพื่อนใช้สารเสพติด

4. ผลกระทบทางจิตใจในเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด การติดยาเสพติดของเยาวชนเป็นปรากฏการณ์หนึ่ง que แสดงถึงการปรับตัวที่ด้อยประสิทธิภาพเป็นความพยายามของเยาวชนที่จะจัดการกับความรู้สึกคับข้องใจตลอดจนความทุกข์ในชีวิตเพื่อให้ชีวิตสามารถดำเนินต่อไปได้ (ทิพาวดี เอมะวรรณนะ, 2547) ปัญหาทางจิตใจเป็นสาเหตุสำคัญของการติดยาเสพติดในเยาวชนโดยพบว่าเยาวชนที่มีโอกาสติดยาเสพติดง่ายจะมีลักษณะดังนี้คือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนและการทำงานต้องการความเป็นอิสระมากเกินไปขาดความเลื่อมใสในศาสนาและมีความรู้สึกห่างเหินจากบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดสิ่งแวดล้อมของเยาวชนที่มีส่วนสำคัญในการติดยาเสพติดอาทิเช่น บิดามารดาขาดการเอาใจใส่ดูแลรวมถึงการมีเพื่อนที่ใช้สารเสพติด ปัจจัยทางสังคมที่ทำให้เยาวชนมีความเสี่ยงสูงต่อการติดยาเสพติด เช่น บิดามารดาติดยาเสพติด สภาพครอบครัววุ่นวายการหย่าร้าง (Kelly, 2001) จนทำให้เยาวชนเหล่านี้ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติดหรือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายในที่สุด ได้ชื่อว่าเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับสารเสพติด การกระทำความผิดของเยาวชนเป็นพฤติกรรมบางรูปแบบที่ขัดแย้งหรือต่อต้านสังคมทำให้เกิดการเสียระเบียบทั้งในทางสังคมและตัวบุคคล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางจิตวิทยาของผู้ติดยาเสพติดในประเทศไทยได้สนับสนุนว่าการติดยาเสพติดเป็นการปรับตัวที่ล้มเหลว เช่น วัฒนาพร สุขพรต (2534) ระบุว่า การติดยาเสพติด มีความเกี่ยวข้องกับความบกพร่องทางอารมณ์ ความบกพร่องในการปรับตัวทางสังคม มีความอ่อนไหวของอารมณ์ การควบคุมการแสดงออก และลักษณะนิสัยยั้งอาย ผงงจิต อินทสุวรรณ และคณะ (2539) รายงานถึงพฤติกรรมติดยาเสพติดมีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้สารเสพติดเกี่ยวกับยาเสพติด มโนภาพแห่งตน และการควบคุมตนเอง โดยผู้ที่ติดยาเสพติดเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนต่ำ มีมโนภาพแห่งตนในด้านลบ และมีการควบคุมตนเองต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับคนปกติในกลุ่มวัยเดียวกัน งานวิจัยเหล่านี้ได้ช่วยขยายความเข้าใจตัวแปรทางจิตวิทยาในผู้ติดยาเสพติดอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น และช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมีแนวทางในการบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด แต่งานวิจัยเหล่านี้ยังไม่ได้ให้ภาพของสภาวะของผู้ติดยาเสพติดที่เป็นเรื่องการเมืองที่มีชีวิตที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจและสังคมได้

สุขภาวะ (Wellness)

สุขภาวะโดยทั่วไป หมายถึง ภาวะที่บุคคลรับรู้ตนเองโดยรวม ว่าตนมีความสุข มีการเห็นคุณค่าของชีวิต มีร่างกายที่แข็งแรง มีสุขภาพจิตที่ดี โดยสุขภาวะนี้นับได้ว่าเป็นการรับรู้ความสมดุลของบุคคลในด้านร่างกาย จิตใจ สังคมและจิตวิญญาณ (World Health Organization, 2002) สำหรับนักจิตวิทยาผู้ริเริ่มศึกษาเรื่องสุขภาวะ เช่น Adams et al. (1997) ระบุว่าสุขภาวะเป็นการรับรู้ของบุคคลว่าตนมีสุขภาพดีมากกว่าการเจ็บป่วย สุขภาวะนี้ประกอบด้วยองค์ประกอบที่เชื่อมโยงกัน 6 ด้าน ได้แก่ สุขภาวะทางด้านร่างกาย สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางปัญญา และการรู้จักดี สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ

1. นิยามและขอบเขต

คำว่า “สุขภาวะ” มีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “สุข” หรือ “ความสุข” คำว่า “ความสุขเชิงอัตวิสัย (subjective well-being)” และคำว่า “สุขภาวะทางจิต (psychological well-being)” สำหรับความหมายของสุขภาวะที่ปรากฏในศาสตร์ด้านจิตวิทยา ในช่วงสองสามทศวรรษที่ผ่านมา เริ่มจากนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน คือ Adam (1997) ได้ระบุไว้ว่าสุขภาวะเป็นการประเมินตนเองของบุคคลว่ามีสุขภาพดี มีแหล่งความเข้มแข็งภายในตัวบุคคลที่จะใช้จัดการกับความเครียดหรือความกดดันต่าง ๆ และไม่เจ็บป่วยมากนักน้อยเพียงใด สุขภาวะตามความหมายนี้จะวัดการรับรู้สุขภาวะในหลายมิติ เช่น ด้านสุขภาพ ด้านร่างกาย ด้านสังคม ด้านปัญญาและการรู้จักดี ด้านจิตใจและด้านจิตวิญญาณ โดยคนที่มีสุขภาวะจะมีความสุขในมิติต่าง ๆ ดังกล่าวและมีสุขภาพดี ไม่มีความเจ็บป่วย ในขณะที่นักจิตวิทยาการปรึกษาชาวอเมริกันผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาสุขภาวะ เช่น Jane Myer (2000) ระบุว่าสุขภาวะของบุคคลมีลักษณะเป็นองค์รวม ซึ่งประกอบด้วยมิติหลัก 5 ด้านที่เชื่อมโยงกันเป็นองค์รวม โดยมีจิตวิญญาณ (spiritual) เป็นหลักของความมีแก่นแท้ของบุคคลซึ่ง เป็นคุณค่าและความหมายในการดำรงอยู่ของเขา ความมีแก่นแท้ของบุคคลนี้ประกอบด้วยด้านย่อย เช่น การรับรู้ถึงคุณค่า การการเลือกกำหนดชีวิตตนเอง ความเชื่อบนพื้นฐานของความเป็นจริง (realistic beliefs) การรู้เท่าทันอารมณ์การจัดการปัญหาอย่างสร้างสรรค์ การมีอารมณ์ขัน การมีภาวะโภชนาการที่ดี การออกกำลังกาย การดูแลตนเอง) การจัดการกับความเครียด การมีเอกลักษณ์ทางเพศ และการมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ความมีแก่นแท้ของบุคคลนี้แสดงออกด้วยการทำงานและการใช้เวลาว่าง (work and leisure) ด้านมิตรภาพ (friendship) และด้านความรัก (love) (สุขภาวะประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ด้าน ที่เชื่อมโยงกัน ได้แก่ สุขภาวะทางด้านร่างกาย สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางปัญญา สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ Myers J. E.

et al. (2000) มองว่าสุขภาวะ เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงการมีสุขภาพดีและมีความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล (Myers, Sweeney, & Witmer, 2007)

ในประเทศไทย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 และพจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530 ให้ความหมายว่า สุขภาวะ หมายถึง ภาวะของคนที่มีความสุข ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความสุขสบาย ความมีอนามัยดี

ต่อมานายแพทย์ประเวศ วะสี (2544) ให้ความสำคัญกับสุขภาวะแบบองค์รวมของบุคคล ซึ่งจะประกอบด้วยการมีสุขภาวะทางด้านร่างกาย สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางด้านจิตใจและสุขภาวะทางจิตวิญญาณ สุขภาวะทุกด้านล้วนมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกัน โดยคุณภาพทางด้านจิตใจของบุคคลจะมีผลต่อความเป็นอยู่ในสังคมเป็นอย่างมาก และสุขภาวะทางจิตก็จะเป็นผลมาจากร่างกาย จิตใจและสังคมด้วย ซึ่งสุขภาวะทางจิต จะหมายถึงการมีความผ่อนคลายสบายใจและปิติสุข ไม่มีความเครียด กล่าวคือ 1) มีความสงบปราศจากเครื่องรบกวนจิตใจ 2) มีความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา 3) มีความแจ่มแจ้ง ชัดเจน หรือมีปัญหา 4) มีความตื่นตัวไม่ประมาท 5) มีสติและสมาธิ 6) เข้าถึงสิ่งสูงสุดของศาสนา คือ นิพพานหรือความว่าง

การให้นิยามและขอบเขตที่กล่าวมาข้างต้นนี้มีความหมายในทิศทางเดียวกับพระสงฆ์ผู้เป็นนักปราชญ์ของเมืองไทยอีกท่านหนึ่ง คือ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) ซึ่งท่านได้ให้กรอบแนวคิดการพัฒนาสุขภาวะอย่างเป็นองค์รวมตามแนวพุทธศาสนา โดยยึดตามหลักไตรสิกขาเพื่อให้เห็นถึงเป้าหมายการพัฒนาตามหลักภาวนา โดย พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) (2548) กล่าวว่า สุขภาวะองค์รวมแนวพุทธ คือ ภาวะที่เป็นสุขหรือมีสุขภาพดีตามหลักพุทธธรรมซึ่งมีหลักการเบื้องต้นว่าสุขภาวะที่ดีจะเกิดขึ้นได้นั้นเกิดจากการพัฒนาดตนเองด้วยองค์ประกอบ 4 ด้านตามหลักภาวนา 4 ได้แก่ 1) กายภาวนา คือ การพัฒนาทางกาย (Physical development) 2) ศิลภาวนา คือ การพัฒนาศีล (Social development) 3) จิตตภาวนา คือ การพัฒนาจิต (Emotional development) และ 4) ปัญญาภาวนาคือการพัฒนาปัญญา (Wisdom development) สุขภาวะในความหมายนี้เป็นเน้นที่ภาวะแห่งความสุขเป็นความสมดุลของทุกมิติแห่งสุขภาพ สมดุลของจิตใจและเข้าถึงสัจธรรม (Ekman, Davidson, Ricard & Wallace, 2005)

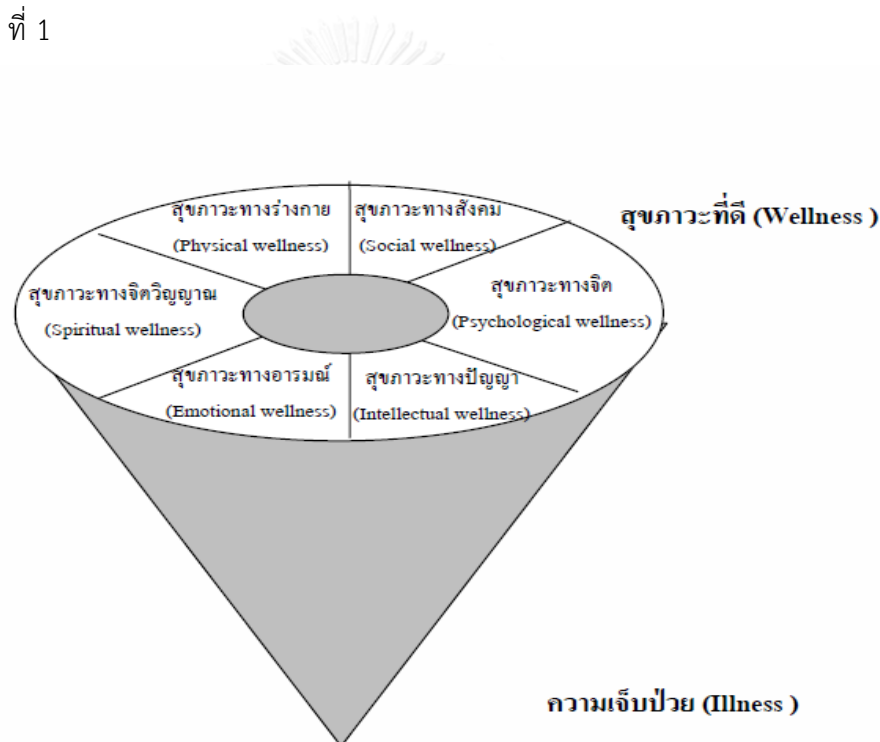
กล่าวโดยสรุป สุขภาวะ หมายถึง ภาวะที่บุคคลมีความสุข โดยเป็นความสุขที่เป็นความสมดุลของทุกมิติ ทั้งด้านสุขภาพ ด้านจิตใจและด้านการเข้าถึงสัจธรรม หรือเรียกว่าสุขภาวะเป็นการเชื่อมโยงกันอย่างสมดุลทั้งร่างกาย จิตใจ สังคมและจิตวิญญาณ สุขภาวะแสดงออกได้ด้วยการที่บุคคลมีการเห็นคุณค่าของชีวิต มีร่างกายที่แข็งแรง มีสุขภาพจิตที่ดี และมีสัมพันธภาพที่ดีกับสังคม ชุมชนที่เขาอยู่อาศัย

2. แนวคิด ทฤษฎีหลัก

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษารวบรวมแนวคิดหลักที่ใช้ในการศึกษาสุขภาวะไว้ 3 แนวคิด โดยสองแนวคิดแรกเป็นแนวคิดเกี่ยวกับสุขภาวะในบริบทของทางศาสตร์ด้านจิตวิทยาโดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน และแนวคิดที่สามเป็นแนวคิดที่เกี่ยวกับสุขภาวะแบบองค์รวมแนวพุทธในบริบทของสังคมไทย โดยมีรายละเอียดดังนี้

แนวคิดที่ 1: สุขภาวะตามแนวคิดของ Adam

Adam นักจิตวิทยาผู้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับสุขภาวะในบริบทของงานทางจิตวิทยาในปี ค.ศ. 1997 ดังภาพ ที่ 1

ภาพที่ 1 โมเดลสุขภาวะ (The Wellness Model)

ที่มา : Adams, Bezner Drabbs, Zambarano, & Steinhard (2010 : 166)

โมเดลนี้มีลักษณะเป็นรูปกรวยหงาย ด้านบนสุดจะเป็นด้านต่าง ๆ ของสุขภาวะ 6 ด้าน โดยสุขภาวะแต่ละด้านมีความเชื่อมโยงกันอย่างสมดุลซึ่งหมายถึงการมีสุขภาวะดีส่วนด้านล่างจะเป็นภาวะของความเจ็บป่วย จะเห็นว่าจากโมเดลสุขภาวะนี้ ภาวะความเจ็บป่วย (illness) อยู่ด้านล่างสุด

ของกรวยจะเป็นสภาวะของความเจ็บป่วย เช่นการรับรู้ว่าคุณค่าในตนเองต่ำ เป็นต้น ส่วนด้านบนของกรวยจะประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ด้าน ตามแนวระนาบ คือ สุขภาวะทางร่างกาย (Physical wellness) สุขภาวะทางสังคม (Social wellness) สุขภาวะทางจิต (Psychological wellness) สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด (Intellectual wellness) สุขภาวะทางอารมณ์ (Emotional wellness) และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ (Spiritual wellness)

ในโมเดลนี้มีมิติทางจิตวิญญาณถูกกำหนดให้เป็นมิติความรู้สึกเชิงบวกของการมีชีวิตอย่างมีความหมายมิติทางด้านสุขภาวะทางจิตเป็นลักษณะของบุคคลมีการรับรู้เกี่ยวกับประสบการณ์เชิงบวกและบริบทของชีวิต เนื่องจากทั้งสององค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์กัน เมื่อพูดถึงมิติทางจิตวิญญาณก็จะหมายถึงมิติทางจิตรวมอยู่ด้วยเช่นกัน

Adams et al. (1997) ระบุว่าสุขภาวะประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ด้าน ที่เชื่อมโยงกัน ได้แก่ สุขภาวะทางด้านร่างกาย สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางปัญญา สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ ทั้ง 6 องค์ประกอบนี้ใช้ในมาตรวัดการรับรู้สุขภาวะโดยตรงตามการรวบรวมจากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) สุขภาวะด้านร่างกาย (Physical Wellness) หมายถึง การรับรู้และความคาดหวังเกี่ยวกับสุขภาพทางร่างกายในทิศทางบวก การรับรู้และความคาดหวังเกี่ยวกับสุขภาพทางกายนี้รวมถึง การมีค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพร่างกายที่ดี การมีกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมสุขภาพร่างกาย การไม่มีโรคและความเจ็บป่วย รวมถึงการมีแนวทางในการดูแลสุขภาพของตนเอง

2) สุขภาวะด้านจิตวิญญาณ (Spiritual Wellness) หมายถึง การมีความตระหนักถึงความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างเป็นเอกภาพของร่างกายและจิต รวมถึงการรับรู้ความหมายและความมุ่งหวังในชีวิตด้านบวก ระหว่างตนเอง ผู้อื่น ธรรมชาติ สิ่งเหนือธรรมชาติ ก่อให้เกิดการเห็นคุณค่าของตนเองและสรรพสิ่งต่าง ๆ รวมถึงความสงบภายในจิตใจที่มาจากการรับรู้ความหมายและเป้าหมายในชีวิตด้านบวก

3) สุขภาวะด้านปัญญาและการรู้คิด (Intellectual Wellness) หมายถึง การรับรู้ด้านการรู้คิด การแก้ปัญหา การใช้ปัญญาและเหตุผลเพื่อจัดการและแก้ไขเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต มีการมองโลกในแง่ดีต่อเหตุการณ์ กล้าเผชิญกับปัญหาอย่างท้าทาย แสวงหาวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสมและไม่หนีปัญหา

4) สุขภาวะด้านสังคม (Social Wellness) หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนจากครอบครัวและเพื่อน รับรู้ถึงการได้รับกำลังใจและการช่วยเหลือจากครอบครัว ได้รับการยอมรับและไว้วางใจจากเพื่อน

5) สุขภาวะด้านอารมณ์ (Emotional Wellness) หมายถึง การมีความภาคภูมิใจในตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีการรับรู้เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง มีการยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเอง

6) สุขภาวะด้านจิตใจ (Psychological Wellness) หมายถึง มีความคาดหวังในการมองอนาคตด้านบวก มองโลกในแง่ดี มีความหวังและความใฝ่ฝันที่ดีและเป็นไปได้

Adam มองว่าสุขภาวะไม่ใช่สิ่งที่คงที่ แต่เป็นความสมดุลขององค์ประกอบในแต่ละด้าน และมีการแปรผันอย่างคงที่ ซึ่งหากบุคคลมีคะแนนสุขภาวะสูงก็จะเป็นการบ่งชี้ถึงการมีสุขภาพที่ดีรวมถึงมีการรับรู้ถึงความหมายและเป้าหมายในชีวิต อีกทั้งยังมีสิ่งที่ดีๆ เกิดขึ้นในชีวิตของบุคคล (Adam, Bezner, Garner, & Woodruff, 1998)

จะเห็นว่าโมเดลสุขภาวะของ Adam เน้นมิติทางจิตวิญญาณ โดยเฉพาะการให้มุมมองมนุษย์แบบองค์รวมที่เชื่อมโยงกับมิติทางจิต ด้วยเหตุที่ทั้งสองมิติมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างกลมกลืนเสมือนเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งมิติหนึ่งดีก็จะส่งผลให้อีกมิติหนึ่งดีและสมบูรณ์โดยปริยาย ในทางกลับกันหากมิติใดบกพร่องอีกมิติก็แปรผันตาม

แนวคิดที่ 2: สุขภาวะตามแนวคิดของ Myer

Myer เน้นถึงสุขภาวะในบริบทของจิตวิทยาการปรึกษา เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตและการป้องกันปัญหาด้านจิตใจในทุกวัยตลอดช่วงชีวิตของมนุษย์ ในลักษณะของสุขภาวะแบบองค์รวมและได้บูรณาการองค์ความรู้ด้านมานุษยวิทยา สังคมวิทยาและการศึกษาเข้ามาร่วมพิจารณากับองค์ความรู้ทางด้านจิตวิทยา ในการส่งเสริมและพัฒนาสุขภาวะของบุคคลที่เชื่อมโยงกับบริบทแวดล้อมของบุคคล (Myers J. E. et al., 2000)

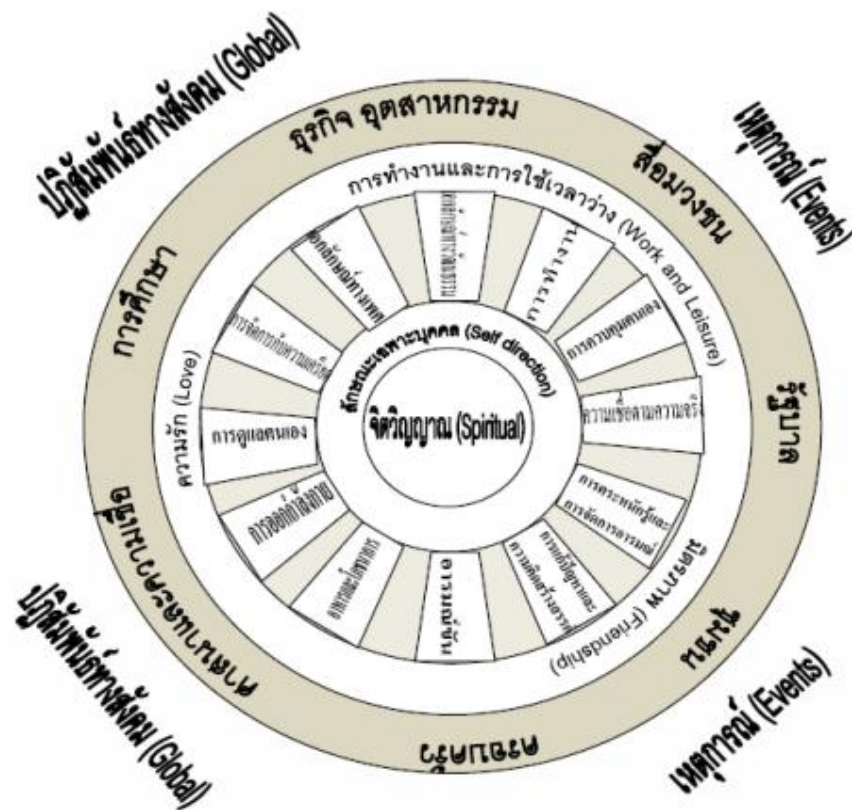
ในตอนเริ่มต้น Myers และคณะ ได้พัฒนาโมเดลสุขภาวะขึ้น ในปี ค.ศ. 2000 ทั้งนี้โมเดลนี้มีแนวคิดพื้นฐานจากทฤษฎีทางจิตวิทยาของ Adler A. (1956) ที่มองคนเป็นแบบองค์รวมและมุ่งรักษาสมดุลระหว่างร่างกายและจิตใจ ซึ่งร่างกายและจิตใจเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกันเสมอ นอกจากนี้ยังได้อาศัยแนวคิดพื้นฐานจากทฤษฎีของ Jung (1958) ซึ่งมองว่าความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายและจิตใจที่ลักษณะที่ผสมผสานกันอย่างแยกจากกันไม่ออก หมายความว่าผลกระทบใดที่มีต่อร่างกายก็จะกระทบกับจิตใจด้วยเช่นกัน นอกจากนี้โมเดลนี้ยังอาศัยแนวคิดของ Maslow (1970) ซึ่งเน้นความสำคัญของคุณภาพจิตด้านบวกโดยอธิบายถึงความสำคัญของความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ด้านร่างกาย (physical needs) เช่น อาหาร ว่าเป็นพื้นฐานของเติมเต็มความต้องการด้านจิตใจใน

ลำดับขั้นต่อไปจนถึง ความต้องการด้านจิตใจในระดับสูงเช่น การบรรลุ การรู้จักตนเองอย่างถ่องแท้ (self-actualization การเติบโต (growth) และการบรรลุถึงศักยภาพสูงสุดของมนุษย์

ต่อมา Sweeney and Witmer (1991), Witmer and Sweeney (1992) และ Myers J. E. et al. (2000) ได้เสนอรูปแบบสุขภาวะแบบองค์รวม โดยเน้นไปที่การส่งเสริมคุณภาพชีวิตและการป้องกันปัญหาด้านจิตใจในทุกวัยตลอดช่วงชีวิตของมนุษย์ รูปแบบของสุขภาวะแบบองค์รวมที่พัฒนาในขณะนี้ ได้นำองค์ความรู้ด้านมานุษยวิทยา สังคมวิทยาและการศึกษาเข้ามาร่วมพิจารณากับองค์ความรู้ทางด้านจิตวิทยา กล่าวคือ โมเดลนี้ให้ความสำคัญของการพัฒนาสุขภาวะที่เชื่อมโยงกับบริบทแวดล้อมของบุคคล โดย Myers และคณะ เรียกโมเดลนี้ว่า “โมเดลกงล้อสุขภาพ” (The Wheel of Wellness)

โมเดลกงล้อสุขภาพนี้ ประกอบด้วยมิติหลัก 5 ด้านที่เชื่อมโยงกันเป็นองค์รวม โดยมี ด้านแรกคือ ด้านจิตวิญญาณ (spiritual) เป็นแกนกลางของวงล้อ ล้อมรอบด้วย ด้านต่อมา คือ ด้านการมีทิศทางของตนเองและมีเป้าหมายของชีวิต (self-direction) ซึ่งประกอบด้วยด้านย่อย 12 ส่วน เช่น การรับรู้คุณค่า (sense worth) การรับรู้ถึงการควบคุม (sense of control) ความเชื่อบนพื้นฐานของความเป็นจริง (realistic beliefs) การตระหนักรู้ในอารมณ์และการเผชิญปัญหา (emotional awareness and coping) การแก้ไขปัญหาและการสร้างสรรค์ (problem solving and creativity) การมีอารมณ์ขัน (sense of humor) การมีภาวะโภชนาการที่ดี (nutrition) การออกกำลังกาย (exercise) การดูแลตนเอง (self-care) การจัดการกับความเครียด (stress management) การมีเอกลักษณ์ทางเพศ (gender identity) และการมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม (cultural identify) ตามมาด้วยวงแหวนที่สาม คือ ด้านการทำงานและการใช้เวลาว่าง (work and leisure) ด้านมิตรภาพ (friendship) และด้านความรัก (love) มิติหลักทั้ง 5 ด้านในโมเดลนี้ล้อมรอบด้วยบริบทหลัก อีก 2 วงแหวน โดยมีวงแหวนแรกเป็นสถาบันหลักทางสังคมที่บุคคลเป็นสมาชิกอยู่และมีความสัมพันธ์ต่อ 5 มิติหลัก ซึ่งในวงแหวนนี้ประกอบด้วย สถาบันครอบครัว ชุมชน ศาสนา การศึกษา รัฐบาล การสื่อสาร และการดำเนินธุรกิจ

วงแหวนรอบนอกสุดจะเป็นระบบใหญ่ที่ส่งผลต่อทั้งสถาบันหลักที่แวดล้อมบุคคลและมิติหลักทั้ง 5 ด้าน ระบบใหญ่เหล่านี้ ได้แก่ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว การก่อการร้าย การจลาจล และอื่น ๆ รายละเอียดต่างๆ ดังปรากฏในแผนภาพที่ 2

ภาพที่ 2 วงล้อสุขภาพ (The Wheel of Wellness)

ที่มา : Witmer, Sweeney, และ Myers (2004: 355)

ในแผนภาพที่ 2 Myer และคณะ (2004) อธิบายองค์ประกอบหลัก 5 ด้านและด้านย่อยที่เกี่ยวข้องเนื่องเชื่อมโยงกับสุขภาพ ดังนี้

1. จิตวิญญาณ (Spiritual) หมายถึง การตระหนักรู้ถึงการดำรงอยู่และความรู้สึกเชื่อมโยงกับสิ่งต่าง ๆ เป็นลักษณะของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ ค่านิยมและการนับถือศาสนา เกี่ยวข้องกับความเชื่อส่วนบุคคล รวมถึง ความรู้สึกนึกคิดและการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ จิตวิญญาณนี้เป็นศูนย์รวมของสุขภาพทุกด้านและเป็นลักษณะที่สำคัญในการบ่งบอกถึงการมีความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล ซึ่งมีมิติด้านจิตวิญญาณก็เกี่ยวข้องเนื่องเชื่อมโยงกับการมีความหมายในชีวิตของบุคคลที่แตกต่างจากการนับถือศาสนาและลัทธิความเชื่อทางจิตวิญญาณอื่น ๆ

2. การมีทิศทางของตนเองและมีเป้าหมายของชีวิต (self-direction) หมายถึง การมีทิศทางและเป้าหมายชีวิตของตนเองชัดเจน มีการดำเนินชีวิตแต่ละวันอย่างมีเป้าหมายชัดเจน และนำตนเองไปสู่เป้าหมายด้วยความมุ่งมั่นและตั้งใจ ประกอบด้วยคุณลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

2.1) การการมีค่าเห็นคุณค่า (sense worth) หมายถึง การมีอัตมโนทัศน์ มีความภาคภูมิใจในตนเอง และเห็นคุณค่าในตนเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

2.2) การมีควบคุม (sense of control) หมายถึง การมีควบคุมและกำกับตนเอง ควบคุมการแสดงออกทางพฤติกรรมรวมถึงการจัดการและเผชิญปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

2.3) ความเชื่อบนพื้นฐานของความเป็นจริง (realistic beliefs) หมายถึง การไม่มีความคิดและความเชื่อที่ไร้เหตุผล เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกไม่มีสิ่งไหนที่สมบูรณ์แบบที่สุด

2.4) การตระหนักรู้และการจัดการอารมณ์ (emotional awareness and coping) หมายถึง การมีความสามารถจัดการกับอารมณ์ที่เกิดขึ้นได้ในทุกขณะ และสามารถแสดงอารมณ์ได้สอดคล้องกับอารมณ์คนอื่น

2.5) การสร้างสรรค์และแก้ปัญหา (problem solving and creativity) หมายถึง การมีทักษะในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์และมีเหตุมีผล

2.6) การมีอารมณ์ขัน (sense of humor) หมายถึง การมีอารมณ์ขัน ทำให้กล้ามเนื้อผ่อนคลาย เพิ่มอัตราการเต้นของหัวใจ และการสูดดมโลหิตทำให้ลดความเครียดได้

2.7) การมีภาวะโภชนาการที่ดี (nutrition) หมายถึง มีการควบคุมน้ำหนัก รับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์และครบทั้ง 5 หมู่ รวมถึงการมีนิสัยการบริโภคที่เหมาะสม

2.8) การออกกำลังกาย (exercise) หมายถึง การออกกำลังกายเป็นประจำ และมีกิจกรรมสันทนาการตามที่ตนสนใจและถนัด

2.9) การดูแลตนเอง (self-care) หมายถึง การดูแลตนเองไม่ให้มีพฤติกรรมเสี่ยงที่ทำให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บ มีนิสัยที่ให้ความสำคัญกับความปลอดภัย ในการป้องกันตนเองจากการบาดเจ็บและการเสียชีวิต รวมถึงการตรวจสุขภาพร่างกายอย่างสม่ำเสมอ หลีกเลี่ยงสิ่งอันตรายหรือสารเสพติด

2.10) การจัดการกับความเครียด (stress management) หมายถึง มีความเชื่ออำนาจในตนแสวงหากลยุทธ์และวิธีการจัดการกับความเครียด

2.11) การมีเอกลักษณ์ทางเพศ (gender identity) หมายถึง การรับรู้และการมีความพึงพอใจในเพศที่แท้จริงของตนเอง ให้เกียรติเพศตรงข้าม

2.12)การมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม (cultural identity) หมายถึง การมีความภาคภูมิใจ และเห็นคุณค่าในเชื้อชาติและสัญชาติของตน รวมถึงการเห็นคุณค่าทางวัฒนธรรมและยกย่อง วัฒนธรรมของตนเอง

3. ด้านการทำงานและการใช้เวลาว่าง (Work and leisure) หมายถึง การมีรายได้ที่เหมาะสมกับหน้าที่การงาน มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำงานมีผลด้านบวกต่อการทำงาน ความพึงพอใจในชีวิต ทำงานด้วยความสมัครใจ มีความสร้างสรรค์ช่วยเพิ่มพูนความรู้สึถึงความเป็นอยู่ที่ดี มีความพึงพอใจในตำแหน่งหน้าที่การงาน มีความมุ่งมั่นที่ท้าทายในการทำงานและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน ส่วนการใช้เวลาว่าง เกี่ยวข้องกับการมีกิจกรรมการละเล่น สนุกสนานรื่นเริง กิจกรรมในเวลาว่างจะมีทั้งกิจกรรมทางกาย สังคม สติปัญญา การอุทิศตนเพื่อส่วนรวมและการมีความคิดสร้างสรรค์

4. ด้านมิตรภาพ (Friendship) หมายถึง การมีความสัมพันธ์ทางสังคมที่ดีกับบุคคลอื่น การได้รับการสนับสนุนทางสังคม มีการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลทั้งที่เป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลและชุมชน ที่นอกเหนือความสัมพันธ์ทางครอบครัวและ

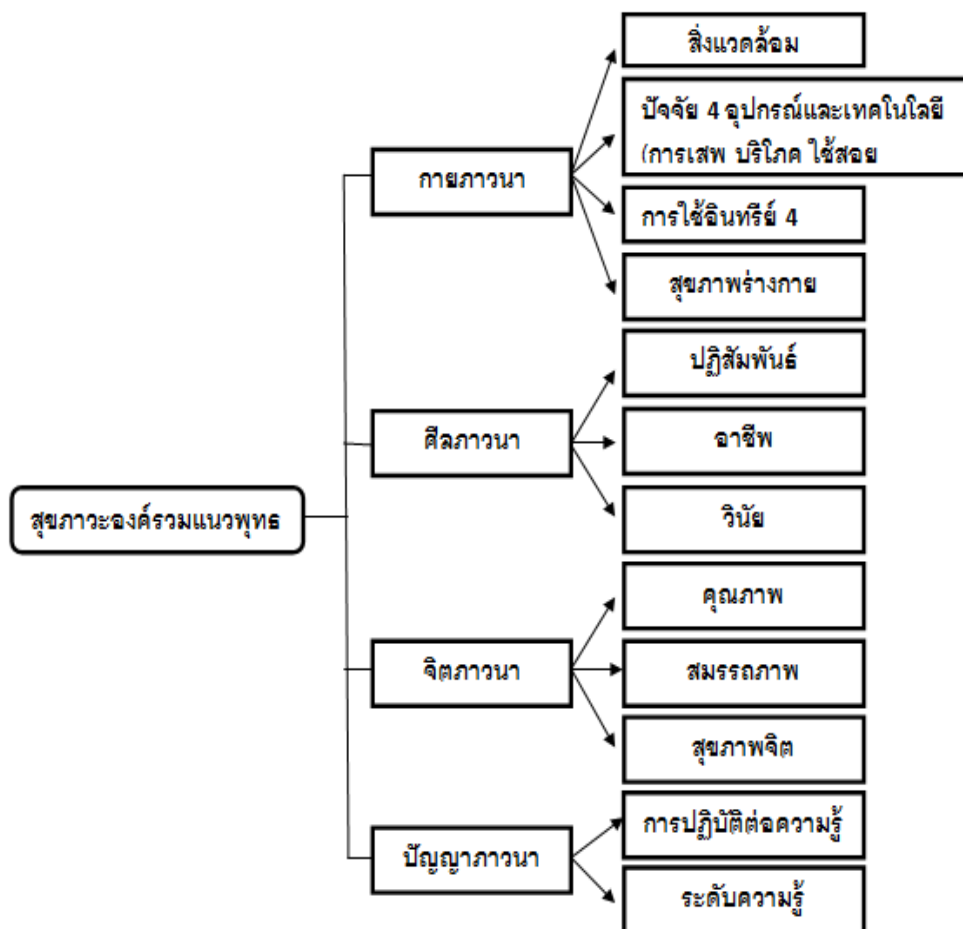
5. ด้านความรัก (love) หมายถึง การมีความรู้สึกว่าเป็นที่รักของบุคคลรอบข้างและเป็นความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนเกิดความผูกพันใกล้ชิดและเกิดการเกื้อกูลกัน

กล่าวโดยสรุป กงล้อแห่งสุขภาวะเป็นการบูรณาการในทุกมิติอย่างสมดุล ในการส่งเสริมให้บุคคลมีสุขภาพดี ทุกมิติในกงล้อสุขภาวะมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันตลอดเวลา หากมิติหรือองค์ประกอบใดลดลงหรือเพิ่มขึ้นก็จะส่งผลต่อมิติอื่น ๆ ตามมา

แนวคิดที่ 3: สุขภาวะแบบองค์รวมแนวพุทธ

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) (2548) มองเรื่องสุขภาวะเป็นเรื่องที่สัมพันธ์กับดุลยภาพ คือ สารที่เป็นองค์รวมของชีวิตหากองค์ประกอบต่าง ๆ มีความพอเหมาะพอดีหรือมีสมดุลมีสัดส่วนที่พอดีชีวิตก็มีความสุขสมบูรณ์ มีความเป็นอยู่ดี (well being) หรือเรียกว่ามีองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับสุขภาพกล่าวคือ ถ้าไม่มีดุลยภาพสุขภาพก็ไม่มี

สุขภาพองค์รวมแนวพุทธ คือ ภาวะที่เป็นสุขหรือมีสุขภาพดีอันเนื่องมาจากได้พัฒนาด้านต่าง ๆ 4 ด้านอย่างสมบูรณ์ตามหลักภาวา 4 ได้แก่ (1) กายภาวา คือ การพัฒนากาย (2) ศิลภาวา คือ การพัฒนาศีล (3) จิตภาวา คือ การพัฒนาจิต และ (4) ปัญญาภาวา คือ การพัฒนาปัญญาตั้งแผนภาพที่ 3 และรายละเอียดดังนี้

ภาพที่ 3 องค์ประกอบหลัก 4 หมวดใหญ่ และ 12 หมวดย่อยของสุขภาวะองค์รวมแนวพุทธ
ที่มา : พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) (2548)

1) กายภาวนาเป็นการพัฒนากายให้ให้บุคคลรู้จักติดต่อกับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพทั้งหลายในทางเป็นคุณประโยชน์เกื้อกูลไม่เกิดโทษรู้จักบริโภคปัจจัยสี่ให้มีคุณค่าสูงสุดไม่บริโภคตามค่านิยมซึ่งอาจส่งผลเสียเกิดอันตรายต่อสุขภาพได้กายภาวนา มี 4 หมวดย่อย คือ

หมวดที่ 1: สิ่งแวดล้อม คือ การเห็นคุณค่าดูแลรักษา มีความซาบซึ้งมีความสุขในการได้อยู่กับธรรมชาติอย่างประสานสอดคล้องไม่เบียดเบียนธรรมชาติมีทัศนคติที่ดีต่อธรรมชาติ และอยากรักษาไว้ให้อนุชนรุ่นหลัง

หมวดที่ 2: ปัจจัย 4 อุปกรณ์และเทคโนโลยี คือ การเสพบริโภคและการใช้สอย ควรใช้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้อย่างเป็นทางการปัจจัยเพื่อการพัฒนาและสร้างสรรค์ เสพบริโภคใช้สอยปัจจัยอย่างไม่ลุ่มหลง

มัวเมา ไม่เห็นคุณค่า ใช้ด้วยปัญญาและคุณค่าแท้ คือ ให้เกิดความพอดีใช้อย่างรู้คุณค่าพอเหมาะดูแลรักษามากกว่าคุณค่าเทียม คือ ไม่ใช่เพียงเพื่อเสพหรือตอบสนองความต้องการอย่างสนุกสนานเท่านั้น

หมวดที่ 3: การใช้อิทธิฤทธิ์โดยเน้นที่การใช้ประสาทตาและหูเป็นสำคัญ และใช้อย่างมีสติ รู้ตัว มุ่งให้ได้ความรู้และสร้างคุณค่าที่ติงาม ไม่เห็นแก่สนุกสนานบันเทิง ลุ่มหลงมัวเมาเอาแต่ความเพลิดเพลิน รู้จักเลือกเฟ้นนำไปปรับประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสมกับตน

หมวดที่ 4: สุขภาพร่างกายการดูแลเอาใจใส่สุขภาพร่างกายในเรื่องความสะอาด มีทัศนคติต่อการมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงเพื่อเป็นเครื่องเกื้อหนุนชีวิตที่ติงาม มีสุขภาพทั่วไปสมบูรณ์แข็งแรงและมีความสามารถในการทำงานที่เหมาะสม

2) ศิลภาวนาเป็นการพัฒนาด้านพฤติกรรมโดยการพัฒนากายและวาจาให้มีพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสมไม่เบียดเบียนหรือก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่บุคคลอื่นรวมถึงการมีความสัมพันธ์ทางสังคมที่ดีกับผู้อื่นอย่างเหมาะสมมีความเกื้อกูลกันอย่างสร้างสรรค์โดยใช้หลักธรรมในการส่งเสริมสันติสุข คือ สังคหวัตถุ 4 ประกอบด้วย ทาน ปิยวาจา อุตถจริยา และสมานัตตตา ประกอบอาชีพสุจริตดำรงตนอยู่ในระเบียบวินัยของสังคมศิลปภาวนา มี 3 หมวดย่อย คือ

หมวดที่ 1: ปฏิสัมพันธ์คือการไม่เบียดเบียนไม่สร้างความเดือดร้อนต่อผู้อื่นรู้จักสงเคราะห์เกื้อหนุนอย่างเอาใจใส่ทำให้เกิดไมตรีและความสามัคคีรู้จักใช้สื่อสารเพื่อชักจูงและชักนำในการพัฒนาและสร้างสรรค์ยิ่งขึ้นไป

หมวดที่ 2: อาชีพคือ ไม่เบียดเบียนผู้อื่นไม่ก่อความเสื่อมเสียแก่สังคมไม่ทุจริตผิดกฎหมาย มีความสุจริตในการประกอบสัมมาอาชีพสร้างสรรค์ติงามเกื้อกูลแก้ไขปัญหา พัฒนาตนเองสังคมและสิ่งแวดล้อม มีทรัพย์สิน เพื่อใช้ในการเลี้ยงตนและคนที่เกี่ยวข้องให้มีความสุข รู้จักสงเคราะห์เผื่อแผ่แบ่งปันทำสิ่งที่ติงามเป็นบุญ ส่วนคุณค่าทางจิตปัญญา ประกอบด้วย การไม่ลุ่มหลงมัวเมารู้เท่าทันเป็นอิสระใช้พัฒนาจิตปัญญายิ่งขึ้นไป และมีการเก็บออมเพื่อเป็นทุนในอนาคต มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพหมั่นฝึกฝนเพื่อพัฒนาตนเองใช้แก้ไขปัญหาตลอดจนพัฒนาสังคมสิ่งแวดล้อมเพื่อได้ผลตอบแทนที่เหมาะสมและเป็นธรรมเป็นปัจจัยยังชีพรู้จักใช้วินัยในการดำรงชีวิต

หมวดที่ 3: วินัย มีความเคารพรักษากฎเกณฑ์กติกาสิกขาบทระเบียบจรรยาบรรณ กฎหมาย รู้จักใช้วินัยในการดำรงชีวิต สามารถจัดวัตถุประสงค์ของ จัดแบ่งเวลา จัดสภาพแวดล้อม การจัดระเบียบในการอยู่ร่วมกัน

3) จิตตภาวนา คือ การพัฒนาด้านจิตใจเป็นการพัฒนาให้บุคคลมีจิตที่สมบูรณ์ มีชีวิตที่ดีมีคุณภาพ และมีสุขภาพจิตที่ดีคุณภาพจิตที่ดีคือมีจิตที่ตั้งมั่นอยู่ในคุณธรรมจิตที่มีเมตตากรุณาเอื้ออารีต่อสรรพสิ่งอย่างนอบน้อม มีมุทิตาความเคารพอ่อนน้อม กตัญญูกตเวที มีสมรรถภาพจิตที่ดี มีจิตใจเข้มแข็งมั่นคง มีความเพียรพยายามอดสาหะวีริยะ มีความรับผิดชอบ มีสติและสมาธิส่วนสุขภาพจิตที่

ดีได้แก่การมีจิตในร่าเริงแจ่มใสเบิกบานสดชื่นอิมเอิบผ่องใส และมีจิตใจที่สงบสุขต่อทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิต จิตตภาวนา ประกอบด้วย 3 หมวดย่อย คือ

หมวดที่ 1: คุณภาพเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ที่ประกอบด้วย ปัญญาเชื่อมั่นในการทำความดี มีพรหมวิหาร 4 ในการดำเนินชีวิต มีความเคารพอ่อนน้อมสุภาพอ่อนโยน กตัญญูกตเวทิตี มีจิตใจกว้างขวางเสียสละ มีความโอบอ้อมอารี และมีหิริโอตตปยะ คือ ละอายต่อการทำบาปทั้งปวง

หมวดที่ 2: สมรรถภาพ ประกอบด้วย มีฉันทะเพียรพยายามบากบั่นอดทนมีความรับผิดชอบเข้มแข็งมีกำลังใจเด็ดเดี่ยว มีสติคุมไม่ให้เลื่อนลอยไม่เกล็ดเกลศควบคุมให้อยู่ในทาง ไม่ถลำหันเหไปในทางเสื่อมไม่ทิ้งโอกาสที่จะสร้างสรรค์ มีสมาธิสงบตั้งมั่นไม่วอกแวกหวั่นไหว ไสกระจำงราบเรียบมีพลังนุ่มนวลควรแก่งาน

หมวดที่ 3: สุขภาพจิต ร่าเริงเบิกบานสดชื่นแจ่มใสอิมใจ ผ่อนคลายตั้งมั่นโปร่งโล่งไม่มีภาวะกดดัน บีบคั้น อีกทั้งมีระดับความสุขที่เหมาะสม กล่าวคือ สุขจากการได้และเสพวัตถุ สุขจากธรรมชาติ สุขจากจิตใจเป็นบุญกุศล สุขจากจิตที่สงบเป็นสมาธิจนถึงระดับฌาน สุขจากการมีปัญญารู้เท่าทันตามเป็นจริง และมีจิตใจเป็นอิสระ สุขจากการได้ทำในสิ่งสร้างสรรค์ รวมทั้งมีทำที่ต่อความสุขที่ไม่เอาทุกข์ทับถมตน ไม่ละทิ้งสุขที่ชอบธรรม ไม่สยบมัวเมาในความสุขแม้ที่ประณีต ไม่ลุ่มหลงในความสุข สามารถพัฒนาความสุขที่ประณีต และสูงยิ่งขึ้นไป เป็นความสุขที่เป็นการหลุดพ้นและปล่อยวาง

4) ปัญญาภาวนาเป็นการพัฒนาด้านปัญญา คือ การพัฒนาบุคคลให้รู้จักคิดพิจารณาวินิจฉัยไตร่ตรองใช้วิจารณ์ญาณในการแก้ไขปัญหาและดำเนินการต่างๆด้วยปัญญาเข้าใจในเหตุผลมองทุกสิ่งไปตามเหตุและปัจจัยไม่มีอคติปราศจากการครอบงำของกิเลสมีความเป็นอยู่โดยรู้เท่าทันธรรมดาของโลกและชีวิตเข้าถึงอิสรภาพปลอดทุกข์ปราศจากปัญหาปัญญาภาวนา ประกอบด้วย 2 หมวดย่อย

หมวดที่ 1: การปฏิบัติต่อความรู้ คือ การเป็นผู้รู้ มีและทรงความรู้ เช่น รู้วิชาชีพการงานที่เป็นหน้าที่ของตน การแสวงหาความรู้เพิ่มเติม การใช้ความรู้เป็นการเอาความรู้นั้นมาใช้ได้อย่างเป็นประโยชน์และสร้างสรรค์ คิดเป็นแก้ปัญหาเป็น - ดับทุกข์เป็น

หมวดที่ 2: การมีระดับความรู้มี 3 ระดับ คือ 1) สุตตะ คือ รู้ข้อมูลข่าวสาร - รู้อาการปรากฏอย่างผิวเผินหรือรู้ว่ารู้อะไรมีความรู้ที่เกี่ยวข้องต้องใช้ในการดำเนินชีวิตและกิจการงานทั้งหลาย 2) ทิฎฐิ การหยั่งรู้รู้เข้าไปในความจริงหรือรู้อย่างไร มีความรู้เข้าใจที่หยั่งลงไปในความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายด้วยท่าทีของการมองตามเหตุปัจจัย และ 3) ญาณทัสสนะ หมายถึง การรู้แจ้งรู้อย่างถึงความจริง คือ มีความรู้เข้าใจความจริงของสิ่งทั้งหลายที่ส่งผลทำให้จิตใจหลุดพ้นเป็นอิสระ

สุขภาพมีความหมายใกล้กับความสุขมากขึ้น กล่าวคือจากเดิมเมื่อก้าวถึงเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ ก็ถือว่าเป็นทุกข์ แต่เมื่อมีสุขภาพดีก็คือร่างกายแข็งแรงไม่มีโรค คือหายทุกข์ต่อมาจึงเน้นที่การมีความสุขด้วยนั่นคือ สุขภาวะ คือ การหมดทุกข์และต้องมีความสุข ภาวะที่หายทุกข์หรือหมดทุกข์และมีสุขนี้ คือ การมีภาวะที่สมบูรณ์อย่างเป็นองค์รวม (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต), 2548)

สุขภาพหรือภาวะที่มีความสุข เป็นความสุขที่แท้จริงประกอบด้วย ปัจจัยที่สำคัญที่ควรคำนึง ดังนี้

1) ความเสรี ได้แก่ ความปลอดโปร่งโล่งเบาหลุดพ้นไม่ถูกปิดกั้นจำกัดบีบคั้นไม่ติดขัดคับข้อง ไม่ถูกผูกมัดกดทับไว้แต่เคลื่อนไหวได้คล่องตามปรารถนาคือภาวะที่เป็นอิสระหรือ ภาวะที่เป็นอิสระแห่งวิมุตติ

2) ความสงบ ได้แก่ ภาวะที่ไม่มีความร้อนรนกระวนกระวายไม่กระสับกระส่ายไม่เร่าร้อน ว้าวุ่นใจ และจิตใจไม่ถูกรบกวนจากกิเลส ตัณหา และอวิชชา เป็นภาวะที่สงบหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า คือ สันติ

3) ความสะอาดหรือความบริสุทธิ์หมดจดสดใส ไม่มีความขุ่นมัวเศร้าหมองไม่เฉพาะความสะอาดด้านวัตถุหรือรูปธรรมแต่หมายรวมถึงความสะอาดหมดจดด้านจิตใจทางด้านจิตใจที่ไม่มีความหมองมัว ไม่มีความขุ่นมัวเศร้าหมอง เรียกว่า วิสุทธิ

4) ความสว่าง คือ กระจ่างแจ่มแจ้งชัดใสสว่างหรือส่องใสมองเห็นทั่วตลอด เรียกว่า วิชชา โดย วิชชา คือ ความสว่างส่องใสกระจ่างแจ่มมองเห็นชัดเจนซึ่งเป็นลักษณะของปัญญาส่วนวิมุตติ คือ ความหลุดพ้นเป็นอิสระเป็นภาวะที่สำคัญมาก วิสุทธิ คือ ความหมดจดสดใสบริสุทธิ์ไม่ขุ่นมัวไม่เศร้าหมองทำให้มีความปลอดโปร่งโล่งเบาสันติ คือ ความสงบไม่ร้อนรนกระวนกระวายไม่มีอะไรรบกวน เป็นภาวะที่ประณีตอย่างยิ่งซึ่งสุขที่แท้ย่อมขาดไม่ได้ จะเห็นว่าวิชาวิมุตติวิสุทธิสันติ เป็นภาวะด้านต่างๆ ที่สำคัญของภาวะสมบูรณ์ซึ่งเมื่อมีสิ่งเหล่านี้แล้วก็จะมีความสุข แต่ถ้าขาดไปแม้แต่บางด้านแม้จะมีความสุขแต่ก็ไม่เป็นความสุขที่แท้ ลักษณะที่เป็นวิชาวิมุตติวิสุทธิสันตินั้นเป็นลักษณะองค์ประกอบของภาวะที่เป็นความดีงามสมบูรณ์ของชีวิต

3. เครื่องมือประเมินสุขภาพในเยาวชน

มาตรวัดสุขภาพที่ใช้ในเยาวชนปัจจุบัน ได้แก่ (1) มาตรวัด Perceived Wellness Survey (PWS) (2) มาตรวัด The Five Factor Wellness Inventory (5F-Wel) (3) มาตรวัด The Wellness Evaluation of Lifestyle (WEL Inventory) และ (4) มาตรวัดสุขภาพแบบองค์รวมแนวพุทธดังสรุปตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3

สรุปเครื่องมือประเมินสุขภาพ

ชื่อเครื่องมือ	Perceived Wellness Survey (PWS)	The Five Factor Wellness Inventory (5F-Wel)	The Wellness Evaluation of Lifestyle (WEL Inventory)	สุขภาพแบบองค์รวม แนวพุทธ
ผู้พัฒนา	Adams T, Bezner J, Steinhardt M(1997)	Jane Myers (2000)	Jane Myers และคณะ (1996)	ชูฤทธิ์ เต็งไตรสรณ์และคณะ (2546)
มิติหรือโครงสร้างที่วัด	มิติด้านร่างกาย มิติด้านจิตวิญญาณ มิติด้านปัญญาการรู้คิด มิติด้านจิตวิทยา มิติด้านสังคม และมิติด้านอารมณ์	ความเชื่อตามความเป็นจริง ด้านการมีส่วนร่วมในสังคม ด้านสติปัญญา และด้านร่างกาย	เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ภาวะโภชนาการ ความเชื่อตามความจริง มิตรภาพ	กายภavana ศีลภavana จิตตภavana และปัญญาภavana
ประชากรกลุ่มเป้าหมาย	พนักงานบริษัท จำนวน 558 คน อายุเฉลี่ย 36.8 ปี	เด็กเกรด 3 เยาวชนตอนต้นเกรด 6 และเยาวชนตอนปลายเกรด 9	นักศึกษา ผู้ใหญ่	กลุ่มผู้ป่วยโสตศอนาสิก 210 คนและกลุ่มผู้ติดเชื้อ HIV และผู้ป่วยเอดส์ 121
จำนวนข้อกระทง	36 ข้อ	73 ข้อ	123 ข้อ	100 ข้อ
ลักษณะของมาตร	แบบวัด Likertscale 6 ระดับ	แบบวัด Likertscale 5 ระดับ	แบบวัด Likertscale 5 ระดับ	แบบวัด Likertscale 5 ระดับ
ความตรงของแบบวัด	ความตรงตามภาวะสันนิษฐาน	ความตรงแบบลู่เข้า	ความตรงแบบลู่เข้า	ความตรงตามเนื้อหาและมีความตรงตามตามภาวะสันนิษฐาน
ความเที่ยงของแบบวัด	ความสอดคล้องภายในมีค่าระหว่าง .88-.93	ความสอดคล้องภายในมีค่าระหว่าง .90-.94	ความเที่ยงจากการทดสอบซ้ำด้านเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม และด้านโภชนาการ มีค่า .68-.88 ด้านที่เหลือ ค่าความสอดคล้องภายในมีค่าระหว่าง .60-.94	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.93

มาตรวัดที่ 1: Perceived Wellness Survey (PWS)

มาตรวัดการรับรู้สุขภาพ (Perceived Wellness Survey) เป็นมาตรวัดที่พัฒนาโดย Adam (1997) เพื่อใช้ประเมินองค์ประกอบและพฤติกรรมต่างๆ ที่บุคคลพยายามที่จะใช้ในการดูแลและรับรู้

ตนเองเกี่ยวกับสุขภาวะในทุกมิติ แบบวัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้บุคคลมีการรับรู้สุขภาวะของตนเองดีขึ้น โดยการรับรู้สุขภาวะของบุคคลประกอบด้วย 6 คือ มิติด้านด้านร่างกาย มิติด้านอารมณ์ มิติด้านสังคม มิติด้านจิตวิญญาณ มิติด้านปัญญาและการรู้คิด และมิติด้านจิตวิทยา มาตราวัดการรับรู้สุขภาวะที่พัฒนาโดย Adam (1997) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ลักษณะของมาตราวัดการรับรู้สุขภาวะ

มาตราวัดการรับรู้สุขภาวะเป็นมาตราวัดที่ให้ผู้ตอบรายงานตนเอง(Self-report) ถึงรูปแบบโดยทั่วไปที่เป็นการรับรู้ของตนเองเกี่ยวกับสุขภาวะ มีลักษณะมาตราวัดแบบมาตราประมาณค่า (Likert scale) 6 ระดับโดยเริ่มตั้งแต่ (6) เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไปจนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) มาตราวัดการรับรู้สุขภาวะ 6 มิติ จำนวน 36 ข้อ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) มิติด้านร่างกาย (Physical wellness) ประกอบด้วยข้อคำถาม คือ ข้อ 4, 10, 16, 22, 28 และ 34 ตัวอย่างคำถาม เช่น “ในอดีตฉันมีสุขภาพร่างกายไม่ค่อยดีนัก” และ “ร่างกายของฉันมีภูมิต้านทานโรคเป็นอย่างดี” เป็นต้น

2) มิติด้านอารมณ์ (Emotional wellness) ประกอบด้วยข้อคำถาม คือ ข้อ 2, 8, 14, 20, 26 และ 32 ตัวอย่างคำถาม เช่น “บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกต่ำต้อยมากเมื่อเทียบกับคนที่ฉันรู้จัก” และ “ฉันมีความมั่นใจในความสามารถของฉัน” เป็นต้น

3) มิติด้านสังคม (Social wellness) ประกอบด้วยข้อคำถาม คือ ข้อ 3, 9, 15, 21, 27 และ 33 ตัวอย่างคำถาม เช่น “สมาชิกในครอบครัวให้การสนับสนุนฉัน” และ “ที่ผ่านมารอบครัวหลีกเลี่ยงที่จะให้การสนับสนุนฉัน” เป็นต้น

4) มิติด้านจิตวิญญาณ (Spiritual wellness) ประกอบด้วยข้อคำถาม คือ ข้อ 5, 11, 17, 23, 29 และ 35 ตัวอย่างคำถาม เช่น “ฉันเชื่อในเป้าหมายของชีวิต” และ “ฉันรู้สึกว่ที่ผ่านมาชีวิตฉันไม่มีความหมาย” เป็นต้น

5) มิติด้านปัญญาและการรู้คิด (Intellectual wellness) ประกอบด้วยข้อคำถาม คือ ข้อ 6, 12, 18, 24, 30 และ 36 ตัวอย่างคำถาม เช่น “ฉันปราศจากสิ่งจูงใจในการมีชีวิตอยู่” และ “ฉันหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องติดต่อกับคนจำนวนมาก” เป็นต้น

6) มิติด้านจิตวิทยา (Psychological wellness) ประกอบด้วยข้อคำถาม คือ ข้อ 1, 7, 13, 19, 25 และ 31 ตัวอย่างคำถาม เช่น “ฉันมองอนาคตของฉันในแง่ดีเสมอ” และ “ฉันมักจะมองหาสิ่งที่มีคุณค่าในทุกสิ่ง” เป็นต้น

1.2 ขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดนำมาตราวัดไปใช้กับพนักงานบริษัท จำนวน 558 คน ที่มีอายุเฉลี่ย 36.8 ปี หาความตรงเชิงโครงสร้าง และตรวจสอบความเที่ยงโดยวิธีหาความ

สอดคล้องภายใน (Internal consistency) ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง .89 - .93 ได้ข้อกระทงของการรับรู้สุขภาพ จำนวน 6 มิติหลัก มีข้อย่อยมิติละ 6 ข้อ รวมทั้งหมด 36 ข้อ

มาตรวัดที่ 2: The Five Factor Wellness Inventory (5F-Wel)

มาตรวัด The Five Factor Wellness Inventory (5F-Wel) เป็นมาตรวัดที่พัฒนาโดย Jane Myers (2000) เพื่อใช้ประเมินองค์ประกอบเกี่ยวกับการมีสุขภาพของบุคคลเป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบรายงานตนเอง (Self-report) มีลักษณะมาตรวัดแบบมาตราประมาณค่า (Likert scale) 5 ระดับ โดยเริ่มตั้งแต่ (5) คือเห็นด้วยอย่างยิ่ง ไปจนถึง (1) คือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง นำมาตรวัดไปใช้กับเด็กเกรด 3 เยาวชนตอนต้นเกรด 6 และเยาวชนตอนปลายเกรด 9 การตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดโดยความตรงของมาตรวัดใช้การตรวจสอบความตรงแบบลู่เข้า และตรวจสอบความเที่ยงโดยวิธีหาความสอดคล้องภายใน (Internal consistency) ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง .90 - .94 ข้อกระทงของมาตรวัดมีทั้งหมด 73 ข้อ ตัวอย่างคำถาม เช่น “ฉันมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อการพักผ่อนที่ฉันรู้สึกว่าคุณเสียความเป็นตัวของตัวเอง” “ฉันพอใจและภาคภูมิใจในการเป็นผู้หญิง/ผู้ชาย” เป็นต้น

มาตรวัดที่ 3 : The Wellness Evaluation of Lifestyle (WEL Inventory)

มาตรวัด The Wellness Evaluation of Lifestyle (WEL Inventory) เป็นมาตรวัดที่พัฒนาโดย Jane Myers และคณะ (1996) เพื่อวัดมิติหรือโครงสร้างทางสุขภาพของบุคคลเกี่ยวกับเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ภาวะโภชนาการ ความเชื่อตามความจริง มิตรภาพ มาตรวัดมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Likert scale) 5 ระดับ โดยเริ่มตั้งแต่ (5) เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไปจนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) มาตรวัดมีข้อกระทง จำนวน 123 ข้อ นำไปเก็บข้อมูลกับนักศึกษาและผู้ใหญ่ จำนวน 2,295 คน ทำการตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดโดยวิธีการตรวจสอบความตรงแบบลู่เข้า วิเคราะห์ค่าความเที่ยงโดยการทดสอบซ้ำในมิติด้านเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม และด้านโภชนาการ มีค่า .68-.88 ส่วนด้านความเชื่อตามความเป็นจริงและด้านมิตรภาพมีค่าความสอดคล้องภายในอยู่ระหว่าง .60-.94 ตัวอย่างคำถาม เช่น “กิจกรรมสันทนาการเป็นส่วนสำคัญของชีวิตของฉัน” และ “ฉันมักจะมีอารมณ์ขันแม้ในสถานการณ์ที่เลวร้าย” เป็นต้น

มาตรวัดที่ 4: มาตรวัดสุขภาพแบบองค์รวมแนวพุทธ

ชูฤทธิ์ เต็งไตรสรณ์, พระครุชิต คุณวโร, and อรุณี วชิราพรทิพย์ (2552) พัฒนาเครื่องมือวัดสุขภาพองค์รวมแนวพุทธสำหรับคนไทย จากแนวคิดท้าวานา 4 ซึ่งพระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต) ได้จัดทำกรอบเนื้อหาให้เมื่อ พ.ศ.2546 เพื่อสำรวจภาวะที่สุขสมบูรณ์ทั้งทางกาย จิต สังคม และปัญญา มาตรวัดนี้เป็นมาตราประมาณค่า (rating scale) จำนวน 190 ข้อ ทดสอบแบบวัดในเชิงคุณภาพ จากกลุ่มตัวอย่าง 30 คนนำมาปรับปรุงแก้ไขนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ (พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต)) เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง จากนั้นนำมาวิเคราะห์คุณภาพเชิงสถิติโดยการนำไปทดลองใช้ใน

กลุ่มผู้รู้ชัด (Known group) 2 กลุ่ม หาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม ความตรงตามโครงสร้าง สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถาม และค่าความเที่ยง ข้อคำถามในแบบวัดสุขภาพแนวพุทธ ถูกคัดเลือก เหลือ 100 ข้อในที่สุดผลการศึกษาพบว่า แบบวัดฉบับนี้มีค่าความตรงตามเนื้อหาาระดับพอสมควร และมีความตรงตามโครงสร้างในระดับดี มีอำนาจจำแนกเฉลี่ย 0.51 พิสัย 0.20 – 0.79 และมีค่า ความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.93 เมื่อนำแบบวัดไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ 1) กลุ่ม ผู้ป่วย โสต ศอ นาสิก 210 คน และ 2) กลุ่มผู้ติดเชื้อ HIV และผู้ป่วยเอดส์ 121 คนที่มารับการรักษาที่ สถาบันบำราศนราดูร พบว่าแต่ละกลุ่มได้คะแนนเฉลี่ยของสุขภาวะองค์รวม 3.33 และ 3.43 ตามลำดับ กล่าวคือ สามารถปฏิบัติได้ระดับพอประมาณ (50 % ของสถานการณ์) คะแนนที่ได้จาก การวัดทั้ง 4 หมวดของทั้ง 2 กลุ่ม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) หมวด ปัญญาภาวนามีความสัมพันธ์กับหมวดศีลภาวนาและจิตภาวนามากกว่าหมวดกายภาวนา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้มาตรวัดการรับรู้สุขภาวะ (Perceived Wellness Survey) เป็นมาตรวัดที่พัฒนาโดย Adam (1997) เนื่องจากเป็นมาตรวัดที่มีลักษณะหรือสร้างของมาตรวัดมี เนื้อหาใกล้เคียงกับธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่างคือเยาวชนมากที่สุด ซึ่งเป็นวัยที่เตรียมพร้อมสำหรับ การทำงาน และมาตรวัดการรับรู้สุขภาวะนี้มีกระบวนการพัฒนามาจากกลุ่มประชากรในวัยทำงาน เช่นกัน

การควบคุมตนเอง (self-control)

การควบคุมตนเอง (self-control) เป็นกุญแจสำคัญในการอธิบายพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มี งานวิจัยที่ศึกษาและทดสอบตัวแปรนี้ คือ Arneklev, Grasmick, Tittle, and Bursik (1993) ศึกษา เรื่องการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ต้มสุรา และการใช้สารเสพติด พบว่าการควบคุม ตนเองต่ำ (low self-control) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมดังกล่าว Will และคณะ (2001) ศึกษา พฤติกรรมเสี่ยงในเด็กอายุ 10 ถึง 16 ปี พบว่าการควบคุมตนเองเป็นตัวแปรทำนายอย่างดีต่อ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในเยาวชนโดยเฉพาะพฤติกรรมการสูบบุหรี่ และต้มสุรา

1. นิยามและขอบเขต

การควบคุมตนเอง หมายถึง การที่บุคคลใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีเพื่อประเมิน พฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยบุคคลนั้นเป็นผู้ กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายและกระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมายและควบคุมตัวแปรทั้งตัวแปร ภายในและตัวแปรภายนอกของบุคคล อันจะส่งผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยตนเอง การควบคุม

ตนเองแยกได้เป็นสองลักษณะ คือ การควบคุมตนเองที่ดี (good self-control) และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี (poor self-control)

การควบคุมตนเองที่ดี (good self-control) จากสาระเกี่ยวมโนทัศน์การควบคุมตนเองที่ดี Will A et al. (2006) ศึกษาพฤติกรรมการสูบบุหรี่ กัญชา และการดื่มสุราในเยาวชน โดยศึกษาการควบคุมตนเองที่ดีในมิติของการสงบอารมณ์ตนเอง (soothability) การวางแผน (planfulness) โดยคัดข้อกระทงมาจากมาตรวัดการควบคุมตนเองในสถานการณ์ประจำของ Kendall, P. C. and Wilcox (1979) นอกจากนี้ Will A et al. (2006) ศึกษาการควบคุมตนเองที่ดีโดยวัดในมิติด้านการวางแผน (planfulness) การแก้ปัญหา (problem solving) การชะลอความปรารถนา (delay of gratification) และการเสริมแรงตนเองในทางบวก (positive self-reinforcement)

การควบคุมตนเองที่ไม่ดี (poor self-control) Will A et al. (2006) ศึกษามิติของการควบคุมตนเองในมิติของการขาดสมาธิจดจ่อ (distractibility) ในลักษณะของการไม่มีความจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้นานเมื่อมีสิ่งเร้าภายนอกใหม่ก็จะละความจดจ่อต่อสิ่งเดิมในปัดต่อมา Wills นิยามการควบคุมตนเองที่ไม่ดีในลักษณะของการขาดความอดทน (impatience) ไม่สามารถรอคอยต่อสิ่งใดได้นาน ๆ การขาดสมาธิจดจ่อ (distractibility) และความหุนหันพลันแล่น (impulsiveness) Will A et al. (2006) ได้นิยามการควบคุมตนเองที่ไม่ดีว่าประกอบด้วย 3 องค์ประกอบได้แก่ (1) ความหุนหันพลันแล่น (impulsiveness) (2) ไม่มีความอดทนอดกลั้น (impatience) (3) การขาดสมาธิจดจ่อ (distractibility) ดังนั้นเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองที่ไม่ดี (poor self-control) ในระดับสูงจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าทันทีโดยปราศจากการไตร่ตรองหรือคิดถึงผลลัพธ์ที่ตามมา

2. แนวคิดที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเองเริ่มมาตั้งแต่ในวัยเด็กซึ่งปัจจัยสำคัญมาจากการหล่อหลอมจากครอบครัวและโรงเรียน หากการควบคุมตนเองขาดหายไปหรือไม่ได้รับการฝึกฝน จะส่งผลให้บุคคลไม่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการกำกับพฤติกรรมของตนเองส่งผลให้บุคคลมีระดับของการควบคุมตนเองที่ไม่ดี หรือควบคุมตนเองได้ในระยะเวลาที่จำกัดมากและเป็นผู้ที่มีลักษณะที่หุนหันพลันแล่นมีการแสดงออก/ตอบสนองที่รวดเร็วขาดการยั้งคิดและไม่มีการไตร่ตรองถึงผลที่ตามมา Vazsonyi, Trejos-Castillo, and Huang (2006)

ตามทฤษฎีการควบคุมตนเองที่พัฒนาโดย J. H. Block and Block (1980) อธิบายว่าบุคคลจะมีความแตกต่างกันในมิติของการควบคุมตนเองผันแปรตั้งแต่ระดับการควบคุมตนเองที่มากเกินไป (over control) จนถึงระดับการไม่สามารถควบคุมตนเองได้ (under control) โดยที่บุคคลที่มีการควบคุมตนเองที่มากเกินไปจะมีการยับยั้งพฤติกรรม มีการบังคับการแสดงออกของตนเองมาก

ลักษณะการตัดสินใจต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งทำได้ยาก มักมีการปฏิเสธความต้องการของตนเอง มีลักษณะเจ้าระเบียบไม่หวั่นไหวต่อสังคม สิ่งแวดล้อมรอบตัว สามารถทำกิจกรรมที่ซ้ำ ๆ จำเจได้เป็นเวลานาน ในขณะที่บุคคลที่มีการควบคุมตนเองต่ำจะแสดงออกทางอารมณ์ มีความหุนหันพลันแล่น ตอบโต้ออกมาต่อสถานการณ์ได้ทันที มักเป็นลักษณะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่สามารถรอคอยในสิ่งที่ตนเองปรารถนาได้อารมณ์ไม่คงที่ง่ายต่อการถูกรบกวนโดยสภาพแวดล้อมรอบข้าง (Block, 2002; Funder & Block, 1989)

ผู้ที่มีลักษณะการควบคุมตนเองที่มากเกินไป (over control) หรือการควบคุมตนเองที่น้อยเกินไป (under control) นี้จะมีการปรับตัวทั้งทางที่ดีและทางที่ไม่ดีขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในด้านการปรับตัวที่ดีหรือข้อได้เปรียบ ผู้ที่มีลักษณะการควบคุมตนเองที่มากเกินไปจะเป็นผู้มีกฎระเบียบในการแสดงพฤติกรรมของตนเองซึ่งเป็นข้อได้เปรียบในบางสถานการณ์อย่างไรก็ตามในบริบทที่ต้องรอคอยสิ่งที่น่าพึงพอใจและไม่ได้ความรู้สึกพอใจหรือความสุขทางจิตใจไม่ได้รับการตอบสนองพวกที่มีการควบคุมตนเองได้มากเกินไปนี้อาจทำอันตรายต่อตนเองได้ในขณะที่พวกควบคุมตนเองได้น้อยเกินไป (under control) จะแสดงออกถึงความอบอุ่นเป็นมิตรซึ่งเป็นข้อได้เปรียบในการสร้างความสัมพันธ์และความรื่นรมย์ในชีวิต ส่วนในด้านการปรับตัวที่ไม่ดี หรือข้อด้อย ผู้ที่ควบคุมตนเองได้ต่ำจะไม่สามารถปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆได้เป็นคนเอาแน่ไม่ได้ไม่มีกฎเกณฑ์และไม่สามารถจัดระบบระเบียบชีวิตได้

แนวคิดเรื่องการควบคุมตนเองนี้มีความเกี่ยวเนื่องกับแนวคิดเรื่องการยืดหยุ่นในตนเอง (self-resiliency) เป็นความสามารถของบุคคลที่จะปรับระดับของการควบคุมตนเองให้ยืดหยุ่นปรับให้เข้ากับสถานการณ์มีความเกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองผู้ที่มีระดับ resiliency ที่สูงจะมีประสบการณ์ที่ดีมีความมั่นใจในตนเองมีจิตวิทยาการปรับตัวที่ดีกว่าคนอื่นในขณะที่ผู้ที่มีการยืดหยุ่นในตนเอง (self-resiliency) ต่ำเมื่อเผชิญกับปัญหาความเครียดจะไม่สามารถจัดการกับปัญหาแสดงออกซึ่งความสับสนเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อไป (Letzring, Block J, & Funder, 2005)

แนวคิดเรื่องการควบคุมตนเองยังมีความเกี่ยวเนื่องกับแนวคิดเรื่องการทำกับตนเอง (self-regulation) เป็นมโนทัศน์อีกเรื่องหนึ่งที่มีความคาบเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง (self-control) โดยการกำกับตนเองและการควบคุมตนเองมักนิยมใช้เป็นคำที่ใช้แทนกันได้ (synonyms) อย่างไรก็ตามความแตกต่างคือการกำกับตนเองเป็นการกำกับตน (self) เทียบกับมาตรฐานที่วางไว้โดยพยายามลดความแตกต่างที่เกิดขึ้นระหว่างมาตรฐานที่ตั้งไว้กับตนจากนั้นจะมีการทดสอบเป็นกระบวนการต่อไป จนเห็นว่าความแตกต่างไม่มีคืออยู่ในระดับมาตรฐานแล้วการทดสอบมีลักษณะเป็นวงจร (cycle) เรียกว่า TOTE: Test, Operate, Test, Exit (Carver & Scheier, 1982) รวมทั้งการกำกับตนเองของบุคคลบุคคลจะตั้งเป้าหมายและกระทำในสิ่งที่เหมาะสมในการทำให้บรรลุเป้าหมายโดยมีการ

ตระหนักถึงทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด (Miller & Byrnes, 2001) ในขณะที่การควบคุมตนเองเป็นการยับยั้งพฤติกรรมหรือความปรารถนา (Barkley, 1997; Baumeister, Heatherton, & Tice, 1994; Shallice & Burgess, 1993)

Block และ Block (1980) ได้แยกศึกษาการควบคุมตนเองออกเป็น 2 ตัวแปร ได้แก่ การควบคุมตนเองที่ดี (good self-control) และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี (poor self-control) โดยเสนอว่าทั้งสองตัวแปรมีภาวะสันนิษฐานที่แยกจากกัน โดยต่อมามีผู้นำแนวคิดดังกล่าวมาศึกษามาตรวัดการควบคุมตนเอง (self-control) ตามหลักจิตมิติ (psychometric) รวมถึงภาวะสันนิษฐานแยกกันตามหลักฐาน neuropsychology (Rothbart, Ahadi, & Hershey, 1994; T. A. Wills, Sandy, & Yaeger, 2000) พบว่าจากการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) พบว่าตัวแปรการควบคุมตนเองที่ดีและการควบคุมตนเองที่ไม่ดีมีภาวะสันนิษฐานที่แยกจากกัน

Will และ คณะ (2001) ได้ศึกษาตัวแปรการควบคุมตนเอง โดยแยกศึกษาภาวะสันนิษฐานออกจากกันตามแนวคิดของ Block คือ ตัวแปรการควบคุมตนเองที่ดี (good self-control) ซึ่งจะเป็นลักษณะของการแก้ปัญหาได้ (problem solving) พึ่งพาอาศัยได้ (dependability) ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ (soothability) มีการทำอะไรที่จดจ่อ (focus) รวมถึงมีการไตร่ตรองก่อนจะทำ (deliberative responding) สามารถกำกับสภาวะอารมณ์ของตนเอง (regulate emotional states) และหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงได้ (Will, Vaccaro, & McNamara, 1994) พบว่าทั้งสองตัวแปรสามารถแยกทำนายพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ โดยเยาวชนที่มีตัวแปรการควบคุมตนเองที่ดีในระดับสูงมักจะคิดได้ถึงผลลัพธ์ทางลบที่ตามมาเมื่อกระทำพฤติกรรมที่เสี่ยง จะใช้ปัญญาในการไตร่ตรองและเป็นตัวนำในการตัดสินใจในการกระทำ

3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเองเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นโดยมีกระบวนการภายในเป็นสื่อ (Thoresen & Mahoney, 1974) และกระบวนการภายในนั้นคือความเชื่อของบุคคลเองว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองนั้นเป็นอิทธิพลของอำนาจภายนอกที่เขาควบคุมไม่ได้ (external locus of control) หรือเชื่อว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองนั้นเป็นเป็นมาจากการกระทำหรือความสามารถของเขาเอง (internal locus of control) เมื่อเป็นเช่นนี้ความเชื่อในความสามารถหรือผลของการกระทำของตนเองนั้นมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการควบคุมตนเอง โดยผู้ที่มีความสามารถควบคุมตนเองได้ดีย่อมมีความเชื่อในความสามารถของตนเองสูง (Rosenbaum, 1980)

เมื่อพิจารณาถึงการควบคุมตนเอง (self-control) สามารถทำให้บุคคลมีการกำกับตนเอง เริ่มจากการกำกับจิตใจของตนเองไม่ให้ทำตามใจของตนเอง จนถึงความพยายามที่จะแสดงพฤติกรรม

หรือทำงานให้ประสบผลสำเร็จ ทำให้บุคคลสามารถประมาณระดับพฤติกรรมของตนเองจากผลของการกระทำหรือการแสดงออกเหล่านั้นซึ่ง Rosenbaum (1980) ให้แนวคิดว่าการมีการควบคุมตนเองประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

(1) มีการใช้ความคิดและมีการเตือนตนเอง (self-statement) เพื่อควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และร่างกาย

(2) มีการแสวงหากลวิธีในการแก้ปัญหาหลายรูปแบบสำหรับใช้ในการควบคุมตนเอง (problem solving strategies) เช่น การวางแผน การให้คำจำกัดความของปัญหา การประเมินทางเลือกด้านต่าง ๆ และการมองเป้าหมายที่เกิดขึ้นตามมาในอนาคต

(3) มีความอดทนอดกลั้นในการรอคอยผลที่จะเกิดขึ้นได้ (delay immediate gratification)

(4) มีการรับรู้ความสามารถของตนในการควบคุมตนเอง (self-efficacy)

ดังนั้นความจำเป็นในการมีความคิดในลักษณะการเตือนตนเองและควบคุมตนเองในการแสดงออกทั้งทางอารมณ์และร่างกาย มีกลวิธีในการแก้ปัญหาที่หลากหลาย มีความอดทนอดกลั้น และความยับยั้งชั่งใจ และการรับรู้ความสามารถของตนเองจะทำให้เยาวชนไม่หันไปพึ่งพายาเสพติดและมีสุขภาวะดีขึ้น

กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวความหมายในชีวิต (Logotherapy group)

1. นิยามและขอบเขต

Corey (1995) ให้ความหมายของการปรึกษาแนวความหมายในชีวิตว่าเป็นการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่มุ่งให้เกิดการตระหนักรู้ในตนเอง เพราะการมีการตระหนักรู้นั้นเป็นการมีทางเลือกต่าง ๆ มีแรงจูงใจและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคคลอื่น รวมถึงเป้าหมายของบุคคล ซึ่งจะช่วยให้บุคคลสามารถตัดสินใจและสร้างทางเลือกได้อย่างอิสระอันจะนำไปสู่การดำรงชีวิตอย่างสมบูรณ์

การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต หมายถึง การปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่เน้นการแสวงหาความหมายในชีวิตและเป้าหมายในชีวิตทั้งนี้ Viktor E Frankl (1969) ผู้พัฒนาโลโกเทอราปี เชื่อว่าการแสวงหาความหมายในชีวิตและเป้าหมายในชีวิตเป็นความรับผิดชอบสูงสุดของมนุษย์และเป็นกระบวนการในระดับปัญญาที่คิดมากกว่าในระดับสัญชาตญาณ ความหมายชีวิตของแต่ละบุคคลมีลักษณะเป็นเอกภาพ (uniqueness) ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวบุคคล รวมถึงความมีอยู่ของเขาในสถานการณ์และเวลา (Frankl, 1963) นอกจากนี้ การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ให้ความสนใจมิติด้านจิตวิญญาณโดยสนใจที่รากเหง้าของปัญหาที่เกิดขึ้นซึ่งจะช่วยให้บุคคลชื่นชมและยอมรับความรับผิดชอบของตนเองสำหรับการดำรงอยู่และการมีเสรีภาพในการออกจากความทุกข์และปัญหาทางอารมณ์รวมถึงการหาความหมายและการมีเป้าหมายของชีวิตของตนเอง (Kang et al., 2009)

กล่าวโดยสรุปการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต หมายถึง การปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่ให้ความสนใจมิติด้านจิตวิญญาณ เช่น การตระหนักในคุณค่าและความหมายของชีวิต การเลือกและเป็นเจ้าของชีวิต การใช้ชีวิตอย่างรับผิดชอบ และการใช้ชีวิตที่ไม่เป็นไปเพียงเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตจะช่วยให้ผู้ที่มารับบริการปรึกษา มีการรับรู้ในอิสระเสรีภาพในการเลือกตัดสินใจกำหนดชีวิตของตนเอง มีความรับผิดชอบในสิ่งที่ตนเลือก มีความตระหนักในลักษณะเฉพาะตัวและดำรงชีวิตอยู่อย่างมีศักดิ์ศรี ตลอดจนมีการตระหนักรู้และเติมเต็มการดำรงอยู่ของตนในแต่ละขณะของชีวิตด้วยการมีเป้าหมายและความหมายในชีวิตแม้ว่าจะประสบกับสถานการณ์ในชีวิตที่วิกฤตก็ตาม

2. แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐาน

การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต มีแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ในกลุ่มอัตถิภาวะนิยม (Existentialism) ที่มีความเชื่อว่ามนุษย์มีเจตจำนงที่อิสระในการเลือก รวมถึงจะต้องมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองและผลที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจของตนเองนั้น แนวคิดพื้นฐานดังกล่าวเป็นรากฐานของการพัฒนาแนวคิดเชิงปรัชญาของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ซึ่งประกอบด้วย 3 แนวคิดหลัก คือ อิสระภาพของเจตนารมณ์ (Freedom of will) เจตนารมณ์สู่ความหมาย (will of meaning) และความหมายในชีวิต (meaning of life) ดังที่ อรรถาธิบาย ต้อยคำภีร์ (2554) สรุปไว้ดังนี้

1) **อิสระภาพของเจตนารมณ์ (Freedom of will)** เป็นสิ่งที่ไม่สามารถได้มาโดยสัญชาตญาณ แต่การที่บุคคลตัดสินใจเลือกและกระทำเพื่อบางสิ่งบางอย่าง เรียกว่าเป็นเจตนารมณ์ในการสื่อความหมาย และบางสิ่งบางอย่างที่บุคคลเลือกกระทำนั้น นั่นคือ ความหมายของชีวิต และเมื่อบุคคลเห็นคุณค่าของความหมายนั้น ความหมายนั้นเองจะเป็นตัวนำพาให้มนุษย์ก้าวไปสู่ความหมาย การที่บุคคลมีอิสระภาพที่จะตัดสินใจเลือกกระทำสิ่งต่าง ๆ ทำให้เกิดการตระหนักรู้ว่าเขาทำไปเพื่ออะไร เพื่อใคร ซึ่ง Frankl เชื่อว่านั่นคือ “ความรับผิดชอบต่อบุคคล”

Corey (1996) กล่าวว่าโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ไม่สามารถกำหนดการดำรงอยู่ของตนเองไว้คงที่ตายตัว แต่จะสรรค์สร้างแนวทางการดำเนินชีวิตของตนเองอยู่เสมอ มนุษย์อยู่ในภาวะที่เปลี่ยนแปลงเป็นขั้นเป็นตอนอยู่ตลอดเวลา เป็นการแสวงหาและทำให้ชีวิตมีความหมาย รวมถึงเป็นการสร้างความตระหนักรู้ให้เกิดขึ้นในตนเอง ซึ่ง Corey เชื่อว่าการเพิ่มการตระหนักรู้ในตนเองนั้น คือการตระหนักรู้และสัมผัสในทางเลือกต่าง ๆ มีแรงจูงใจที่เหมาะสม และสร้างปัจจัยที่มีอิทธิพลทั้งต่อตนเองและคนอื่น การทำให้บุคคลเกิดการตระหนักรู้นั้นจะต้องทำให้เขาสามารถและตัดสินใจรวมถึงการสร้างทางเลือกของตนเองได้อย่างอิสระ อันจะนำไปสู่การมีชีวิตอย่างสมบูรณ์นั่นเอง

นอกจากความตระหนักรู้แล้ว อิสระภาพและความรับผิดชอบในตัวบุคคลก็เป็นสิ่งสำคัญ ซึ่ง Frank (1967) กล่าวว่าถึงแม้บุคคลไม่สามารถเป็นอิสระอย่างสมบูรณ์จากเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ปัจจัยทางชีวภาพ ปัจจัยด้านจิตใจและปัจจัยทางด้านจิตสังคัมรวมถึงปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม กรรมพันธุ์ เป็นต้น ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้อาจจำกัดขอบเขตและเสรีภาพของบุคคล แต่ไม่สามารถลด ศักยภาพของความเป็นมนุษย์ได้ มนุษย์ยังมีเสรีภาพในการตัดสินใจเลือกจากทุกสถานการณ์ซึ่ง Frank ระบุเงื่อนไขต่าง ๆ ไม่ได้กำหนดตัวเรา แต่ตัวเราเป็นผู้กำหนดตัวเองว่า เราจะยอมจำนนหรือ จะยอมอดทนต่อสู้กับเงื่อนไขต่าง ๆ เหล่านี้ต่อไปอย่างไร

2) เจตนารมณ์สู่ความหมาย (will of meaning) เจตนารมณ์ที่จะค้นหาความหมายนี้ Frankl เชื่อว่ามนุษย์ที่เป็นคนรุ่นใหม่จะต้องรู้จักแนวทางการดำเนินชีวิตของตนเอง โดยรู้ว่าตนเองจะ ดำเนินชีวิตตามแบบฉบับของตนเองได้อย่างไร ซึ่งพลังอำนาจที่สำคัญที่จะคอยผลักดันให้มนุษย์แสดง พฤติกรรมที่เหมาะสมและเป็นพลังอำนาจที่สำคัญที่ทำให้มนุษย์สามารถมีชีวิตอยู่ได้ (Feel active) (ดวงมณี จงรักษ์, 2549)

เจตนารมณ์สู่ความหมายนี้ไม่ได้มีเพียงเฉพาะพื้นฐานของเสรีภาพ ความรับผิดชอบ และ ศักดิ์ศรีเท่านั้น แต่มันเป็นจุดเริ่มต้นที่เป็นพลังที่สำคัญที่เป็นแรงผลักดันในการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ เพื่อการค้นพบความหมายตามเป้าประสงค์ในชีวิต เจตนารมณ์ในการค้นหาความหมายนี้ทำหน้าที่เป็น ตัวเชื่อมระหว่างความรับผิดชอบนำไปสู่การแสดงออกเป็นการกระทำ ซึ่ง May (2000) กล่าวว่า ความหมายเป็นลักษณะเฉพาะที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคนที่ทำให้มนุษย์สร้างโลกของตนเอง และในโลก ของเขานี้ก็มีบุคคลอื่นเป็นส่วนประกอบอยู่ด้วยที่อาจจะต้องเผชิญหน้ากันและนำไปสู่การบรรลุ เป้าหมายในที่สุด การแสวงหาความหมายของมนุษย์ไม่ได้เกิดจากแรงขับภายในเพียงอย่างเดียว แต่ มันจะถูกดึงโดยความหมาย ซึ่งหมายถึงมนุษย์สามารถตัดสินใจเองได้ แม้ว่า ที่เขาประสบจะเป็นสิ่งที่ เขาปรารถนาอีกทั้งสิ่งนั้นจะบรรลุตามเป้าประสงค์ของเขาหรือไม่ก็ตาม การบรรลุถึงความหมายนี้ เป็นการตัดสินใจ (decision making) ด้วยเหตุที่เจตจำนงที่จะค้นหาความหมายนี้จึงเป็นมากกว่าแรง ขับอันจะนำไปสู่ความหมายที่แท้จริงในที่สุด นอกจากนี้ Frankl ระบุว่าเจตจำนงสู่ความหมายนี้เป็น การกำหนดทิศทางของความหมายและการเผชิญกับความหมายอีกด้วย (วรรณวิสาข์ ไชโย, 2544)

3) ความหมายในชีวิต (meaning of life) เป็นการรับรู้ส่วนตัวหรือการตอบสนองของ บุคคลในแต่ละขณะและแต่ละสถานการณ์ที่เขากำลังประสบอยู่ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะ (uniqueness) ความหมายในชีวิตไม่สามารถเข้าใจได้ด้วยการใช้กระบวนการเชิงเหตุผลโดยตรง แต่บุคคลจะเข้าถึง ความหมายได้นั้นต้องอาศัยการปฏิบัติอย่างมุ่งมั่นในแต่ละสถานการณ์ชีวิตเป็นการกระทำที่มุ่งสู่ เป้าหมายบางประการในแต่ละขณะ โดยแต่ละบุคคลสามารถค้นพบความหมายของตนเองได้ใน ลักษณะที่แตกต่างกัน การค้นพบความหมายของชีวิตไม่ได้จากการตั้งคำถามและหาคำตอบได้เชิง

ตรรกะ (logic) แต่จะเกิดขึ้นได้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับชีวิตหรือสถานการณ์นั้นโดยตรง (อรรถญา ตัญคำภีร์, 2555; ดวงมณี จงรักษ์, 2549)

การค้นหาคำความหมายในชีวิตโดยการให้คุณค่ากับสิ่งที่เกิดขึ้นกับปัจจุบันขณะ และเชื่อมโยงกับอนาคตเพื่อเป็นแรงจูงใจในการดำรงอยู่ อยู่บนพื้นฐานของการทำงาน ความรัก และความทุกข์ที่เกิดขึ้น เป้าหมายของการทำงานตั้งอยู่บนพื้นฐานของคุณค่าเชิงสร้างสรรค์ (creative value) เป็นการทำสิ่งนั้นให้ดีขึ้นกว่าเดิม มีความกระตือรือร้นที่มาจากความปรารถนาหรือความต้องการภายในของตนเอง การให้ความหมายในเรื่องความรักตั้งอยู่บนหลักของคุณค่าเชิงประสบการณ์ (experience value) เป็นการให้คุณค่าในการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นมีความสัมพันธ์ที่ดี มีส่วนร่วมและรับรู้ความรู้สึกของตนเองในลักษณะที่เป็นผู้มีจิตใจสูงจากการให้ความช่วยเหลือคนอื่น รู้สึกปิติยินดีในประสบการณ์ของการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น และการให้ความหมายของความทุกข์ยึดถือคุณค่าเชิงทัศนคติ (attitude value) เป็นการให้คุณค่าต่อโชคชะตาหรือสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในชีวิต เช่น ความทุกข์ทรมาน ความวิตกกังวล และสถานการณ์อันเลวร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือแม้แต่ความตายก็ตาม (อรรถญา ตัญคำภีร์, 2555)

มนุษย์มีชีวิตอยู่เพื่อที่จะหาความหมายให้กับชีวิต (Meaning in life) ของตนเองมากกว่าการมีชีวิตอยู่อย่างไร้ความหมาย จากแนวคิดอยู่ไปทำไมหรืออยู่ไปเพื่ออะไร ซึ่งความหมายของชีวิตหรือความรับผิดชอบของมนุษย์แต่ละคนนั้นย่อมแตกต่างกันออกไป เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมเฉพาะบุคคลที่แตกต่างกัน

3. เป้าหมายของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต

กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต เป็นกระบวนการที่บุคคลสองฝ่าย คือ ผู้ให้การบำบัดและผู้ที่มารับการบำบัด ที่ทั้งสองคนร่วมเดินทางไปด้วยกันโดยที่ผู้บำบัดช่วยเหลือให้ผู้มารับการบำบัดสามารถเผชิญกับมิติของชีวิตหรือจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถดึงเอาศักยภาพที่ตนมีอยู่ออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่

ซูครี เลิศรัตน์เดชากุล (2545) กล่าวว่าเป้าหมายของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตโดยมุ่งเน้นให้ผู้รับการบำบัดเกิดความรับผิดชอบต่อตัวเอง ค้นหาและพัฒนาความหมายในชีวิตในลักษณะดังนี้

1) ช่วยให้ผู้รับการบำบัดมีเสรีภาพในการเลือก และสามารถใช้เสรีภาพของตนเองในการเลือกสิ่งต่าง ๆ และรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนเลือก

2) เกิดความตระหนักรู้ในความเป็นตัวของตัวเอง แนวคิดอัตถิภาวะนิยมจัดให้การดำรงอยู่ของมนุษย์เป็นลักษณะของแต่ละบุคคล ที่จะทำให้บุคคลมีชีวิตที่ยืนยาว ซึ่งหัวใจของการเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้บุคคลเกิดความตระหนักรู้ เป็นภาวะทางจิตใจที่เกี่ยวข้องกับการดำรงอยู่ (May, 2000)

3) แสวงหาความหมายในการดำรงอยู่ พิจารณาอนาคตว่ายังมีความหวัง ไม่ยึดติดกับอดีต การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตทำงานอยู่กับปัจจุบัน มีการเข้าใจเขาและช่วยให้เขาเข้าใจตนเอง จากการรับรู้ที่นี้เดี๋ยวนี้ (here and now) ไม่ใช่อยู่กับอดีตที่ไม่สามารถกลับไปแก้ไขอะไรได้แล้ว จนเกิดการพิจารณาอย่างลึกซึ้ง (May 2000) สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ไม่ว่าจะ เป็นความทรงจำที่ผ่าน มาสำคัญเฉพาะในขณะนั้นเท่านั้น การดำรงอยู่ในปัจจุบันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ดังนั้นมโนทัศน์ของการดำรงอยู่เป็นบุคลิกภาพของบุคคลที่ต้องให้ความหนักอย่างลึกซึ้งกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้น จิตบำบัดแนวความหมายในชีวิตต้องไม่พยายามที่ขุดค้นถึงเรื่องราวในอดีต โดยให้มองถึงปัจจุบันที่ดำเนินไปถึงอนาคต และสำรวจสิ่งที่ผ่านมาอย่างเข้าใจและทำปัจจุบันให้ดีที่สุด นักจิตบำบัดจะต้องตระหนักรู้เสมอว่าเราสร้างอดีตซึ่งผ่านมาแล้วแก้ไขไม่ได้ แต่เราควบคุมปัจจุบันได้ อดีตเราจะเลือกเก็บไว้เป็นเพียงความทรงจำ

4) ช่วยเหลือให้บุคคลค้นพบความหมายและเป้าหมายในการดำรงชีวิต การช่วยเหลือไม่เพียงเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมแต่ทำให้เขามีสติและรู้วิธีการดำเนินชีวิต

5) ช่วยให้ผู้มาปรึกษาเผชิญกับความวิตกกังวล โดยตระหนักว่าความวิตกกังวลเป็นเงื่อนไขในการดำรงชีวิต เป็นความวิตกกังวลในระดับที่ไม่สูงเกินไปให้กลายเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง (ซูศรี เลิศรัตน์เดชากุล, 2545.และดวงมณี จงรักษ์, 2549)

นอกจากนี้แล้วเสรีภาพและความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่คู่กับมนุษย์โดยมนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้พัน สิ่งสำคัญต้องทำให้ผู้รับการปรึกษาระวังพฤติกรรมเดิม ๆ ที่ปิดกั้นความมีเสรีภาพ เพราะเสรีภาพทำให้บุคคลรู้สึกถูกปลดปล่อย

6) ช่วยให้ตระหนักว่าความตายเป็นสิ่งสำคัญในการค้นหาความหมายและยอมรับว่าไม่มีใครหลีกเลี่ยงความตายได้

7) ให้ผู้รับการปรึกษาอยู่กับปัจจุบัน (here and now) การกระทำและความรู้สึกในขณะนี้ถือเป็นการดำรงอยู่

4. บทบาทของนักจิตวิทยาการศึกษา

Corey (1995) กล่าวว่านักจิตวิทยาการศึกษาจะเป็นผู้ที่ช่วยให้ผู้มารับการปรึกษาพิจารณาว่าอะไรเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้เขาดำเนินชีวิตไปตามที่ตนต้องการ โดยนักจิตวิทยาจะต้องเชื่อ

ในศักยภาพของมนุษย์ว่าสามารถเลือกในสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตของตนเองได้เสมอ สิ่งสำคัญต้องมีสัมพันธภาพที่ดี มีการให้ความเข้าใจและทำทหายอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับ วัชรวิ ทรัพย์มี (2554) ที่กล่าวว่าผู้ให้บริการปรึกษาควรกระตุ้นให้ตั้งเป้าหมายในชีวิตและมีความมุ่งมั่นที่จะดำเนินการไปสู่เป้าหมายตามศักยภาพของตนให้มากที่สุด ช่วยให้ผู้ใช้บริการเกิดความเชื่อมั่นว่าเขาสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ ไม่ใช่ขึ้นกับโชคชะตาหรือบุคคลอื่น

May and Yalom (2000) ระบุว่านักจิตวิทยาต้องเห็นคุณค่าและเคารพในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ให้ความสนใจกับมิติในการดำรงชีวิตที่จะมีทั้งความรู้สึกผิดและความวิตกกังวล รวมถึงเสรีภาพ (Freedom) ความรู้สึกโดดเดี่ยว (Isolation) ความรู้สึกที่ชีวิตไร้ความหมาย (Meaninglessness) แม้ในภาวะสถานการณ์ที่เลวร้ายหรือภาวะที่ตนเองต้องตาย โดยมุ่งเน้นที่การมีค่านิยมในการมีอิสระในการเลือกด้วยตนเองและมีความรับผิดชอบต่อผลที่เกิดจากการเลือกนั้น

5. กระบวนการกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต

กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ประกอบด้วยขั้นตอน 6 ขั้น (อรัญญา ต้อยคำภีร์, 2554) ได้แก่

1) ขั้นการตระหนักรู้ เริ่มโดยการช่วยให้ผู้บำบัดลดความรู้สึกว่าตนไร้ความหมายโดยตระหนักถึงสถานการณ์หรือประสบการณ์ที่ตนเองรู้สึกว่าได้มีประโยชน์อะไรเลยเป็นภาวะที่เขาไม่ได้ตระหนักถึงคุณค่าในชีวิต ไม่ได้ตระหนักถึงความต้องการของตนเองหรือสิ่งที่ตนเองต้องกระทำซึ่งมักจะเป็นความรู้สึกด้านลบ เช่น ความท้อแท้หมดหวังในชีวิต รู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า ความกังวลและความกลัว โดยเอื้อให้เขาระลึกถึงประสบการณ์ที่รู้สึกว่าเขาเองไร้ความหมาย

2) ขั้นการสำรวจเปิดโอกาสให้ได้ค้นหาความหมายในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิต โดยมองย้อนไปทบทวนกับประสบการณ์ในชีวิตและเข้าถึงความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลังให้ได้

3) ขั้นระบุความหมายส่วนตัว เป็นการระบุความเป็นไปได้และค้นพบความหมายในชีวิตด้วยการทำให้เขาสัมพันธ์กับความหมายนั้นในการที่จะนำไปสู่ชีวิตดำเนินต่อไปได้ ดังคำกล่าวที่ว่า “หากบุคคลค้นพบว่าเขาอยู่เพื่อคนบางคนหรือเพื่ออะไรบางอย่างแล้ว เขาจะรู้สึกว่าชีวิตเขามีคุณค่า” การค้นพบความหมายในชีวิตมี 3 แนวทาง คือ การค้นพบคุณค่าเชิงสร้างสรรค์เป็นคุณค่าที่รับรู้ผ่านการทำงานเป็นสิ่งที่ทำให้เขาดำรงอยู่เพื่อการทำงานอย่างมีความหมาย คุณค่าเชิงประสบการณ์เป็นคุณค่าที่รับรู้ผ่านความสัมพันธ์ในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น ทำให้มีการดำรงชีวิตอย่างเต็มอิม งามและความเบิกบานใจ จนมีความพึงพอใจในสภาพชีวิตของตน และคุณค่าเชิงทัศนคติเป็นการรับรู้เมื่อบุคคลต้องเผชิญกับข้อจำกัดต่าง ๆ ในชีวิต เช่น เหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้น ความเจ็บป่วยหรือภาวะต่าง ๆ ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ด้วยความรู้สึกที่มั่นคง อดทนและมีทัศนคติด้านบวกต่อชีวิตขณะนั้น

4) **ขั้นพัฒนาความหมาย** ขั้นนี้ต่อจากขั้นที่สาม การตัดสินใจค้นหาความหมายที่เป็นไปได้ของความหมายในชีวิตด้านอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากสิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน สามารถค้นหาทางเลือกต่าง ๆ ที่มีอยู่ด้วยคุณค่าที่เขาเป็นผู้กำหนด และมีบทบาทในการค้นหาความหมายของตนมากขึ้น และมีการกระทำที่มุ่งสู่การมีชีวิตที่มีความหมายและเป้าหมายนั้น มีการเชื่อมโยงกับทางเลือกในชีวิตเข้ากับทางเลือกที่เขามีอยู่และได้พัฒนาความหมายในชีวิตนี้ให้งอกงามได้ผ่านประสบการณ์ของตนเองจนค้นพบความหมายใหม่ในที่สุด

5) **ขั้นสร้างความชัดเจน** เปิดโอกาสให้ค้นหาแหล่งกำลังใจเห็นคุณค่าในสิ่งที่ตนเองยึดมั่นไว้สำหรับมุ่งไปข้างหน้า เพื่อให้รับรู้ความหมายในชีวิตได้ชัดเจนขึ้นและมีความหมายส่วนตัวที่ชัดเจนขึ้น โดยอาศัยวิธีการของ Frankl ที่เชื่อมโยงบุคคลเข้ากับเรื่องราวที่เป็นตัวอย่างของการดำเนินชีวิตที่เต็มไปด้วยความหมายเช่น เรื่องราวในชีวิตของ Frankl ในค่ายกักกันของนาซีเยอรมัน หรือเรื่องราวความเจ็บป่วยของบุคคลที่ต่อสู้กับชะตากรรมนั้นอย่างกล้าหาญ

6) **ขั้นจัดทิศทาง** เป็นขั้นที่เกิดขึ้นหลังจากผู้บำบัดได้ค้นพบความหมายในชีวิตและจัดการกับอุปสรรคในการค้นพบความหมายในชีวิตนั้น เป็นขั้นการยุติหรือเริ่มต้นพัฒนาความหมายในชีวิตใหม่

โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง (Latent Growth Curve Model)

ในการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์โดยทั่วไป ผู้วิจัยมักพบปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการวัดการเปลี่ยนแปลง หรือการวัดพัฒนาการหรือการเจริญเติบโต ซึ่งในกระบวนการวิจัยต้องอาศัยการเก็บข้อมูลระยะยาว (longitudinal data) และเป็นการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการวัดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง (repeated measure) โดยใช้มารวัดชุดเดิมจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิม เพื่อตอบปัญหาในการวิจัยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประการ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) คือ 1) เพื่อการวัดและการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลง (measure and analysis of change) ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างน้อยเพียงใด และมีความแตกต่างระหว่างกลุ่มหรือไม่ หรือวิเคราะห์ว่าตัวแปรใดที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงและ 2) เพื่อศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตามในการวัดครั้งที่ 1 ว่ามีการเปลี่ยนแปลงในโมเดลการวัดครั้งที่ 2 หรือไม่โดยมุ่งศึกษาว่าขนาดของสัมประสิทธิ์ถดถอยมีการเปลี่ยนแปลงหรือคงที่ระหว่างการวัดแต่ละครั้ง

การวัดพัฒนาการโดยใช้โมเดลสมการเชิงโครงสร้าง (structure equation model: SEM) เพราะมีลักษณะเด่น คือ การนำความคลาดเคลื่อนมาวิเคราะห์ด้วย อีกทั้งเป็นการวัดความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงจากตัวแปรสังเกตได้ (observed or manifest variables) กับตัวแปรแฝง (latent or unobserved variables) แม้ว่าตัวแปรแฝงเป็นตัวแปรสังเกตไม่ได้เชิงสมมติฐาน (hypothetical

variables) ที่ไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถวัดจากพฤติกรรมที่สังเกตได้ที่บุคคลแสดงออก และตัวแปรแฝงเป็นตัวแปรที่ไม่มี ความคลาดเคลื่อนในการวัด การประมาณค่าตัวแปรแฝงทำได้โดยการนำกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของตัวแปรแฝงมาวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) สำหรับโมเดลที่เลือกใช้ในครั้งนี้ คือ โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง (Latent Growth Curve Model : LGC) ซึ่ง นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) กล่าวว่า โมเดลนี้เป็นโมเดลโค้งพัฒนาการที่สามารถบ่งบอรูปแบบ (pattern) ที่มีระบบของคะแนนพัฒนาการที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลได้ และมีจุดเด่นคือ เป็นโมเดลที่ประหยัด ง่ายต่อการตีความ ไม่มีความลำเอียงในการประมาณค่า สามารถประมาณค่าได้แม้ว่าแบบแผนในการพัฒนาจะเป็นเส้นตรงหรือไม่เป็นเส้นตรงก็ตาม หรือแม้แต่จะมีกลุ่มตัวอย่างน้อยและมีการขาดหายของข้อมูลก็ตาม (McArdle & Hamagami, 2001; Willet & Sayer, 1994)

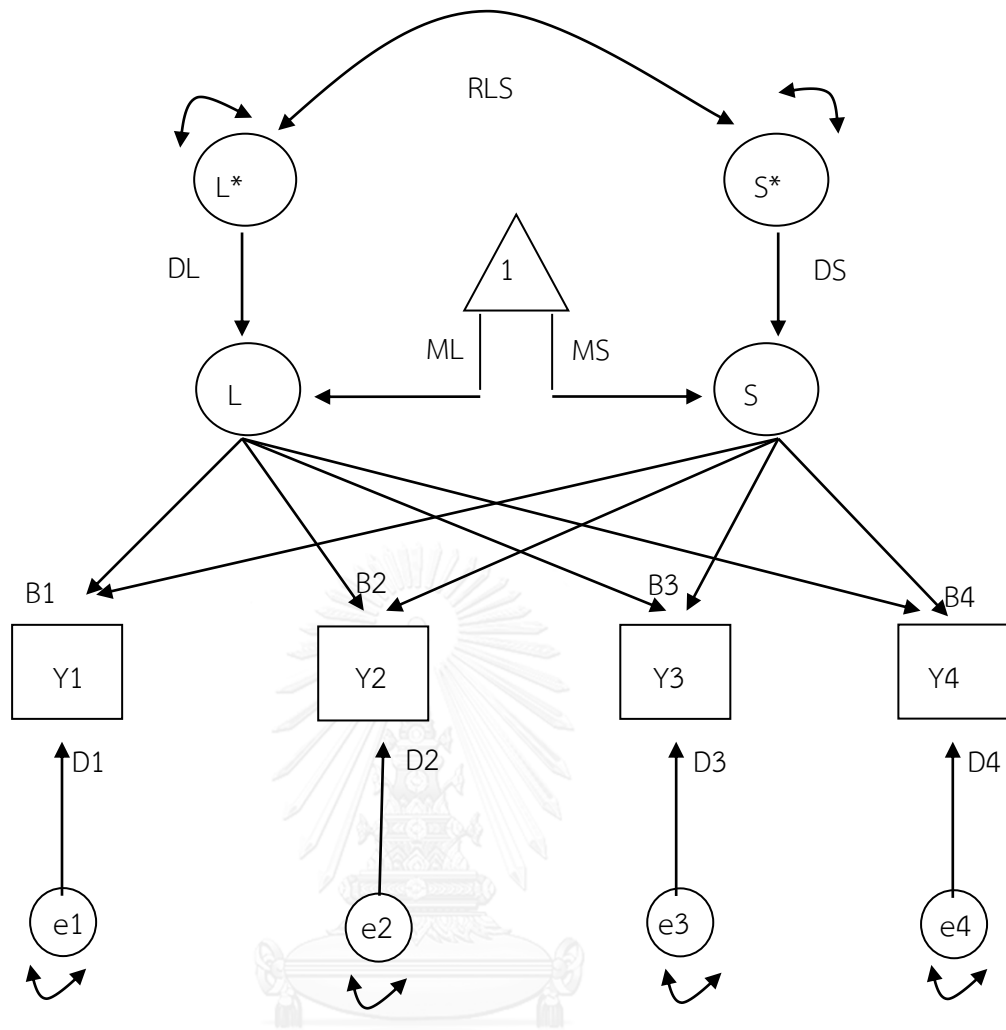
นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) ได้แบ่งโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงสามารถออกเป็น 5 ลักษณะ ตามลักษณะของค่าสัมประสิทธิ์พื้นฐานหรือค่าความชัน กล่าวคือ 1) โมเดลโค้งพัฒนาการที่กำหนดสัมประสิทธิ์พื้นฐานเป็นศูนย์หรือโมเดลพัฒนาการที่เป็นฐาน (baseline growth model = Bas model) 2) โมเดลโค้งพัฒนาการที่กำหนดสัมประสิทธิ์พื้นฐานเป็นเส้นตรง หรือโมเดลพัฒนาการเชิงเส้นตรง (linear growth model = LIN ,model) 3) โมเดลโค้งพัฒนาการที่กำหนดสัมประสิทธิ์พื้นฐานเป็นแบบพารามิเตอร์กำหนดชนิดเส้นโค้ง หรือโมเดลโค้งพัฒนาการพารามิเตอร์กำหนด (fixed curve growth model = FIC model) 4) โมเดลโค้งพัฒนาการที่กำหนดสัมประสิทธิ์พื้นฐานเป็นแบบพารามิเตอร์อิสระ หรือโมเดลโค้งพัฒนาการพารามิเตอร์อิสระ (free curve Growth model = FRE model) และ 5) โมเดลโค้งพัฒนาการที่กำหนดพารามิเตอร์ความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนแตกต่างกันหรือโมเดลโค้งพัฒนาการความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนไม่เท่ากัน (unequal disturbance variance growth model = UDV model) สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาเฉพาะโมเดลโค้งพัฒนาการเชิงเส้นตรง ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เหลื่อมลำดับ (sequential analysis) ซึ่งเป็นเทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างต่อเนื่องตามลำดับเวลา

โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง เป็นลักษณะการวัดพัฒนาการเชิงเส้นตรงรายบุคคล กล่าวคือ ในการวัด 1 คน มีการวัดหลายครั้ง ซึ่งคะแนนที่ได้จากการวัดในแต่ละครั้งประกอบองค์ประกอบหลัก 3 ส่วนด้วยกัน (Raykov, 1994) คือ องค์ประกอบที่หนึ่งเป็นคะแนนในสถานะเริ่มต้น (initial factor) หรือคะแนนระดับ (level = L) ซึ่งแสดงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ระหว่างบุคคลในการวัดครั้งแรก ซึ่งตัวแปรนี้จะเป็นค่าคงที่ของแต่ละบุคคลตลอดช่วงเวลาที่ศึกษา ส่วนที่สอง คือ องค์ประกอบอัตราการเปลี่ยนแปลง หรืออัตราการพัฒนา (change factor) หรือตัว

แปรแฝงความชัน (slope = S) ซึ่งแสดงถึงอัตราการเปลี่ยนแปลงของแต่ละบุคคลตลอดช่วงเวลา เครื่องหมายบวกและลบของคะแนนแสดงถึงทิศทางของการเปลี่ยนแปลง ตัวแปรนี้เป็นค่าคงที่ของแต่ละบุคคล แต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เนื่องจากตัวแปรนี้จะถูกคูณด้วยน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading) ลักษณะของโมเดลเป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบลำดับที่สอง (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) และองค์ประกอบที่สาม เป็นความคลาดเคลื่อนในการวัด หรือคะแนนเศษเหลือที่เป็นตัวแปรสุ่ม ซึ่งจะมีค่าเฉลี่ยเป็นศูนย์ และไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นในทุกช่วงเวลา สามารถเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$Y_{t,n} = Ln + B_t S_n + E_{t,n}$$

จากสมการ อธิบายได้ว่าคะแนนสังเกตได้ของคนที่ n ในการวัดครั้งที่ t ได้มาจากคะแนนในการวัดครั้งแรก (L) บวกกับผลคูณของค่าน้ำหนัก (B) ในช่วงที่ t กับคะแนนพัฒนาการ (S) ของบุคคลนั้นรวมกับความคลาดเคลื่อนในการวัด (E) แต่ละครั้งของแต่ละคน ซึ่งโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงที่ศึกษาอัตราการพัฒนาจากการวัดซ้ำ 4 ครั้ง ผู้วิจัยเสนอรายละเอียดของโมเดลได้ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงที่มีการวัด 4 ครั้ง

ที่มา : นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 277)

สัญลักษณ์ในภาพมีความหมายดังนี้

Y1, Y2, Y3, และ Y4	= ตัวแปรสังเกตได้จากการวัด 4 ครั้ง
L	= ตัวแปรแฝงระดับคะแนนในการวัดครั้งแรก
S	= ตัวแปรแฝงความชัน หรืออัตราพัฒนาการ
e1, e2, e3, และ e4	= ตัวแปรแฝงความคลาดเคลื่อนอย่างสุ่มในการวัด 4 ครั้ง
L*	= ตัวแปรแฝงความคลาดเคลื่อนของตัวแปรแฝง L
S*	= ตัวแปรแฝงความคลาดเคลื่อนของตัวแปรแฝง S

$\triangle 1$	= ตัวแปรสังเกตได้ ซึ่งมีค่าคงที่ = 1
B1, B2, B3, และ B4	= พารามิเตอร์น้ำหนักองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ Y
ML	= ค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝง L
MS	= ค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝง S
DL	= ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรแฝง L
DS	= ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรแฝง S
D1, D2, D3, และ D4	= ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ Y
RLS	= ความแปรปรวนร่วมระหว่าง L* และ S*
\rightarrow	= สัมประสิทธิ์การถดถอยหรืออิทธิพลแบบอสมการ
\curvearrowright	= ความแปรปรวน / ความแปรปรวนร่วม หรือ ความสัมพันธ์แบบสมมาตร (symmetry)

จากภาพอธิบายได้ว่า ในโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงประกอบด้วยค่าพารามิเตอร์ ได้แก่ ตัวแปรแฝงค่าคงที่ (constant) ซึ่งมีค่าเป็น 1 ตัวแปรแฝงความคลาดเคลื่อนของตัวแปรแฝงระดับ (L*) ตัวแปรแฝงความคลาดเคลื่อนของตัวแปรแฝงความชัน (S*) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ต่อตัวแปรแฝงความชันในการวัดครั้งที่ t (B_t) ค่าพารามิเตอร์น้ำหนักองค์ประกอบจะเป็นสัมประสิทธิ์ที่มีค่าแปรเปลี่ยนตามลักษณะรูปแบบโค้งพัฒนาการที่กำหนด ค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงระดับ (ML) ค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงความชัน (MS) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรแฝงระดับ (DL) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรแฝงความชัน (DS) ส่วนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดครั้งที่ t (E_t) และค่าความสัมพันธ์หรือความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนของตัวแปรแฝงระดับกับตัวแปรแฝงความชัน (RLS) โดยมีสัญลักษณ์ในโมเดล คือ รูปสี่เหลี่ยมแทนตัวแปรสังเกตได้ รูปวงกลมแทนตัวแปรแฝง รูปสามเหลี่ยมแทนค่าคงที่ ลูกศรทางเดียวแทนสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรแฝงบนตัวแปรสังเกตได้ และลูกศรสองทางแทนค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง

ลักษณะเด่นของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงมีลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากโมเดลปกติ 5 ประการ (McArdle Aber, 1990 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

1) โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงเป็นโมเดลที่ให้ผลการวิเคราะห์ในรูปแบบคะแนนดิบที่มีหน่วยการวัดตามหน่วยของคะแนนหรือตัวแปรสังเกตได้

2) ค่าสัมประสิทธิ์พื้นฐาน (B) เป็นพารามิเตอร์พื้นฐานที่สำคัญในการกำหนดลักษณะโค้งพัฒนาการ ซึ่งนักวิจัยสามารถกำหนดค่าสัมประสิทธิ์พื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการตามหลักฐานจากทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หรือจะปล่อยให้เป็นพารามิเตอร์อิสระโดยให้

โปรแกรมลิสเรลประมาณค่าให้ก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้โมเดลโค้งพัฒนาการมีความยืดหยุ่นและสามารถวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงตามความเหมาะสมกับคะแนนพัฒนาการที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ได้ 5 แบบ แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่ศึกษาการวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงแบบที่มีการกำหนดสัมประสิทธิ์พื้นฐานเป็นแบบเส้นตรงหรือโมเดลพัฒนาการเชิงเส้น (Linear Growth Model) ซึ่งเป็นโมเดลที่กำหนดให้ค่าพารามิเตอร์สัมประสิทธิ์พื้นฐาน (B) เป็นเวกเตอร์ที่มีค่าเพิ่มขึ้นในแต่ละช่วงเท่ากัน กล่าวคือ หากเป็นการวัดสี่ครั้ง จะกำหนดให้เวกเตอร์ (B1, B2, B3, B4) มีค่าเท่ากับ (0, 1, 2, 3) ตามลำดับ

3) ลักษณะของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง เป็นโมเดลออโตรีเกรสซีฟ (autoregressive model) ซึ่งแสดงเป็นลักษณะเส้นโค้งลูกศรสองหัวที่เทอมความคลาดเคลื่อนทุกเทอมในโมเดล กล่าวคือ เป็นพารามิเตอร์ที่ใช้บ่งบอกถึงความแปรปรวนในเทอมความคลาดเคลื่อนที่มีค่าแตกต่างจากศูนย์ และเทอมความคลาดเคลื่อนของการวัดในแต่ละครั้งไม่สัมพันธ์กัน คะแนนจากการวัดแต่ละครั้งมีส่วนสัมพันธ์กัน ซึ่งความสัมพันธ์นี้เกิดขึ้นจากตัวแปรแฝงอัตราพัฒนาการ (S) ที่มีอิทธิพลต่อการวัดแต่ละครั้ง

4) ในโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงมีตัวแปรทั้งที่เป็นตัวแปรแฝงและตัวแปรสังเกตได้เป็นจำนวนมาก การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมลิสเรลอาจเกิดความผิดพลาด เนื่องจากเมทริกซ์พารามิเตอร์แยกเส้นทางอิทธิพลระหว่างตัวแปรกระจายอยู่ในเมทริกซ์พารามิเตอร์ 4 เมทริกซ์ การวิเคราะห์ทำได้โดยใช้สัญลักษณ์แรมหรือสัญลักษณ์โมเดลร่างแห โดยให้เมทริกซ์พารามิเตอร์ BE ซึ่งเป็นเมทริกซ์ค่าพารามิเตอร์ที่เป็นเส้นทางอิทธิพลจากตัวแปรแฝงไปยังตัวแปรสังเกตได้ Y โดยจะขยายให้ครอบคลุมพารามิเตอร์เส้นทางอิทธิพลจากตัวแปรทั้งหมดในโมเดลเป็นเมทริกซ์ที่มีลักษณะสมมาตร

5) ในโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงมีข้อตกลงเบื้องต้นที่แตกต่างจากข้อตกลงเบื้องต้นในโมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบระยะยาว ซึ่งข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์องค์ประกอบระยะยาวมีอยู่ 3 ประการ คือ (1) ตัวแปรแฝง องค์ประกอบบรววมและความคลาดเคลื่อนต้องไม่สัมพันธ์กัน (2) ในกรณีที่โมเดลมีตัวบ่งชี้หลายตัว เทอมความคลาดเคลื่อนของตัวบ่งชี้ในการวัดครั้งเดียวกันจะต้องไม่สัมพันธ์กัน แต่เทอมความคลาดเคลื่อนของตัวบ่งชี้เดียวกันที่วัดช่วงเวลาต่างกันต้องสัมพันธ์กัน และ (3) เทอมความคลาดเคลื่อนต้องมีการแจกแจงแบบปกติพิพ

ส่วนในโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงมีข้อตกลงเบื้องต้น 4 ข้อ คือ (1) ตัวแปรแฝงระดับและตัวแปรแฝงอัตราพัฒนาการมีความคลาดเคลื่อนสัมพันธ์กัน (2) ตัวแปรแฝงองค์ประกอบบรววมทั้งตัวแปรแฝงระดับและตัวแปรแฝงอัตราพัฒนาการต้องไม่สัมพันธ์กับเทอมความคลาดเคลื่อนตัวของบ่งชี้ (3) เทอมความคลาดเคลื่อนมีเส้นทางอิทธิพลเป็นสัญลักษณ์สลับ ซึ่งหมายความว่าเทอมความ

คลาดเคลื่อนของตัวบ่งชี้หรือตัวแปรสังเกตได้ในการวัดแต่ละครั้งต้องไม่สัมพันธ์กัน และ (4) เทอมความคลาดเคลื่อนมีการแจกแจงแบบปกติ

สำหรับการตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลนั้น สามารถใช้เทคนิคการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multiple group analysis) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่างหรือกลุ่มประชากรหลายกลุ่ม ซึ่งเป็นวิธีการทางสถิติที่ใช้เปรียบเทียบโครงสร้างขององค์ประกอบ (factor structure) จากกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มขึ้นไปพร้อมกันและสมาชิกแต่ละกลุ่มเป็นอิสระจากกัน เป็นการวิเคราะห์ที่ใช้ได้กับการวิจัยที่มีการแบ่งกลุ่มทุกประเภท เช่น เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีเงื่อนไขในการแบ่งกลุ่มว่าหน่วยตัวอย่างทุกหน่วยต้องเป็นสมาชิกกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น (Joreskog and Sorbom, 1989 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่ม ซึ่งนงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) กล่าวว่า เป็นการทดสอบสมมติฐานทางสถิติว่าโมเดลมีเมทริกซ์พารามิเตอร์ไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มประชากรโดยพิจารณาจากค่าสถิติทดสอบความกลมกลืนคือค่าไค-สแควร์รวม (overall chi-square) ที่เป็นค่าสถิติทดสอบในภาพรวมทุกกลุ่ม ซึ่งต้องต่ำกว่าค่าวิกฤตอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงบ่งบอกได้ว่าโมเดลในภาพรวมของกลุ่มประชากรทุกกลุ่มสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาค่าสถิติที่เป็นดัชนีวัดความกลมกลืนของโมเดลร่วมด้วย ได้แก่ ค่าดัชนี GFI, RMSEA, RMR และ ค่าดัชนี critical N

จุดเด่นของการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสรุปได้ 2 ลักษณะ คือ (1) การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างจะให้ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ในโมเดลแต่ละกลุ่มประชากรได้ และ (2) สามารถตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลและค่าพารามิเตอร์ระหว่างกลุ่มประชากรได้ เป็นการทดสอบสมมติฐานทางสถิติที่ว่าโมเดลและค่าพารามิเตอร์ที่ได้ในแต่ละกลุ่มประชากรที่แตกต่างกันเป็นโมเดลรูปแบบเดียวกันหรือไม่ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า โมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มประชากร (invariance across groups) (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542; วรณี แกมเกตุ, 2540)

วรณี แกมเกตุ (2540) กล่าวว่า การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล สามารถทดสอบได้ทั้งโมเดลที่แสดงความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นระหว่างตัวแปรแฝงกับตัวแปรสังเกตได้ และโมเดลที่แสดงความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นระหว่างตัวแปรแฝง โดยกำหนดสมมติฐานในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มประชากร ประกอบด้วยสมมติฐานที่มีเงื่อนไขบังคับ (constraints) น้อยที่สุดไปจนถึงสมมติฐานที่มีเงื่อนไขบังคับมากที่สุด และทำการทดสอบเงื่อนไขตามลำดับ เรียกว่าเป็นการทดสอบเป็นลำดับลดหลั่น (hierarchical testing)

หลักการในการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลนั้น นางลักษณ์ วิรัชชัย (2542) กล่าวว่า การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลประกอบด้วย การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล (model form) และการทดสอบค่าพารามิเตอร์ (parameter values) โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์สามขั้นตอน คือ (1) การวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโดยไม่มี การกำหนดเงื่อนไขบังคับ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์เพื่อประมาณค่าพารามิเตอร์ในโมเดลของแต่ละกลุ่ม ประชากร เพื่อทดสอบว่าโมเดลตามทฤษฎีของประชากรแต่ละกลุ่มสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หรือไม่ ซึ่งผลการวิเคราะห์จะแสดงค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (goodness of fit indices) ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนรวม (overall goodness of fit) และดัชนี ดัดแปร (modification indices) (2) กำหนดเงื่อนไขบังคับเพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ระหว่างกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่ม และ (3) เป็นการคำนวณหาผลต่างของดัชนีวัดระดับความกลมกลืน ที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานในขั้นที่ 2 ระหว่างคู่ที่มีเงื่อนไขบังคับน้อยกว่ากับคู่ที่มีเงื่อนไขบังคับมาก แล้วนำผลต่างของค่าไค-สแควร์มาตีความและสรุปผลการวิเคราะห์ โดยหากผลต่างของค่าไค-สแควร์ที่ ได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าโมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ระหว่างกลุ่ม ในทาง ตรงกันข้ามหากผลต่างของค่าไค-สแควร์มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ามีความแปรเปลี่ยนของ ค่าพารามิเตอร์ระหว่างกลุ่มประชากร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็น งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้สาร เสพติดในเยาวชน งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสุขภาพ งานวิจัยที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเอง และ งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวข้องกับเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด

งานวิจัยในกลุ่มนี้ครอบคลุม การศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาในเยาวชนที่ใช้สารเสพ ติด และการศึกษาเกี่ยวกับการใช้สารเสพติดในเยาวชน ดังนี้

ถนิมภรณ์ นิลกาญจน์ (2532) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลต่อการ ลดอารมณ์เศร้าของผู้ติเฮโรอีนในระยะถอนพิษยากลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ติเฮโรอีนเพศชายที่มารับการ รักษาครั้งแรกแบบผู้ป่วยในระยะถอนพิษยาของโรงพยาบาลธัญญารักษ์ โดยคัดเลือกผู้ผ่านเกณฑ์การ คัดเลือกและมีคะแนนจากแบบประเมินอารมณ์อยู่ระหว่างค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากนั้นทำการสุ่ม เลือกเข้ากลุ่มทดลอง 8 คนกลุ่มควบคุม 16 คน กลุ่มทดลองได้รับการปรึกษา จำนวน 6 ครั้งต่อคน อย่างต่อเนื่องกันสัปดาห์ละ 3 ครั้งๆละ 1 ชั่วโมงเป็นเวลา 2 สัปดาห์โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ให้การปรึกษา

ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการรักษาตามปกติเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบประเมินอารมณ์ซึ่งดัดแปลงมาจากของวาสนา แฉล้มเขตร ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองหลังจากได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลแล้วสามารถลดอารมณ์เศร้าได้มากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิไล วิชากร (2536) ได้ทำการศึกษาประสิทธิผลของการให้บริการปรึกษารายบุคคลในการป้องกันกามโรคของผู้หญิงที่มีอาชีพพิเศษที่มารับการตรวจรักษา ณ ศูนย์กามโรคและโรคเอดส์เขต 2 สรรบุรี จำนวน 89 คน ผลการวิจัยพบว่าภายหลังการให้บริการปรึกษารายบุคคลผู้หญิงที่มีอาชีพพิเศษกลุ่มทดลองมีทัศนคติต่อการป้องกันกามโรคความคาดหวังในความสามารถของตนเองในการป้องกันกามโรคความคาดหวังในผลของการป้องกันกามโรคการปฏิบัติตัวในการป้องกันกามโรคดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($p < .001$) ตลอดจนมีอัตราป่วยซ้ำของกามโรคลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($p < .001$) และนอกจากนี้ยังพบว่าความคาดหวังในความสามารถของตนเองในการป้องกันกามโรคและความคาดหวังในผลของการป้องกันกามโรคมีความสัมพันธ์โดยตรงกับการปฏิบัติตัวในการป้องกันกามโรคซึ่งต่างจากทัศนคติในการป้องกันกามโรคที่พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตัวในการป้องกันกามโรคของผู้หญิงอาชีพพิเศษนอกจากนี้ยังพบว่าการให้บริการปรึกษารายบุคคลในแต่ละครั้งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของการปฏิบัติตัวในการป้องกันกามโรคของผู้หญิงอาชีพพิเศษ

งานวิจัยของ Asgeirsdottir, Sigfusdottir, Gudjonsson & Sigurdsson (2011) พบว่าโดยทั่วไปเยาวชนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก และมีความขัดแย้งหรือความรุนแรงในครอบครัวจะทำให้พวกเขามีพฤติกรรมการทำร้ายตนเองและการใช้สารเสพติดในเยาวชน ทั้งนี้หากเยาวชนเหล่านี้มีอาการซึมเศร้าหรือซึมเศร้าจะยิ่งทำให้พวกเขามีพฤติกรรมการทำร้ายตนเองและการใช้สารเสพติดมากขึ้น โดยมีรายละเอียดตามโมเดลเชิงสาเหตุและคำอธิบายดังต่อไปนี้

(1) การล่วงละเมิดในวัยเด็กมีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาวะอารมณ์ซึมเศร้าและอารมณ์โกรธในเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย และสภาพครอบครัวที่ขัดแย้ง/ความรุนแรงก็มีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาวะอารมณ์ซึมเศร้าและอารมณ์โกรธเช่นกันแต่พบในเพศชายมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(2) การถูกล่วงละเมิดในวัยเด็กและสภาพครอบครัวที่ขัดแย้ง/ใช้ความรุนแรงส่งผลให้เกิดภาวะอารมณ์ซึมเศร้า และอารมณ์โกรธ ทำให้มีพฤติกรรมทำร้ายตนเองสูงขึ้นทั้งในเพศหญิงและเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ภาวะอารมณ์ซึมเศร้าส่งผลทางอ้อมให้เกิดการล่วงละเมิดในวัยเด็กสูงกว่าความโกรธทั้งในเพศหญิงและชาย และครอบครัวขัดแย้ง/ใช้ความรุนแรงอย่างไรก็ตามความโกรธยังเป็นสื่อกลางจากการล่วงละเมิดในวัยเด็กและครอบครัวขัดแย้ง/ใช้ความรุนแรง จนทำให้มีพฤติกรรมทำร้ายตนเองสูงขึ้นทั้งในผู้หญิงและผู้ชาย

(3) ความโกรธแม้ไม่มีความเศร้าร่วมด้วยแต่ก็ยังส่งผลต่อการใช้สารเสพติดสูงขึ้นทั้งในเพศหญิงและชาย โดยความโกรธจะส่งผลทางอ้อมให้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีการใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งความโกรธร่วมกับการมีภาวะครอบครัวขัดแย้ง/ใช้ความรุนแรงทำให้มีการใช้สารเสพติดเพิ่มสูงขึ้น เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างทั้งในเพศหญิงและชาย ผลการศึกษาพบว่ามี ความแตกต่างกัน กล่าวคือ

(1) การถูกล่วงละเมิดในวัยเด็ก ทำให้เกิดภาวะอารมณ์ซึมเศร้าในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญ

(2) การถูกล่วงละเมิดในวัยเด็กส่งผลทางตรงต่อการมีพฤติกรรมการทำร้ายตนเองในผู้หญิงสูงกว่าผู้ชายเช่นกัน

(3) ส่วนการมีสภาวะครอบครัวขัดแย้ง/ใช้ความรุนแรง มีผลทางตรงให้มีการใช้สารเสพติดสูงขึ้นทั้งในเพศหญิงและเพศชาย

การถูกล่วงละเมิดในวัยเด็กและการมีครอบครัวที่แตกแยกมีความขัดแย้งหรือใช้ความรุนแรง จะมีผลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำร้ายตนเองและการใช้สารเสพติดทั้งในเพศหญิงและเพศชาย เมื่อควบคุมตัวแปรด้านอายุ โครงสร้างของครอบครัวและระดับการศึกษาของบิดามารดา นอกจากนี้ยังพบว่าอารมณ์ซึมเศร้าและความโกรธที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างการล่วงละเมิดในวัยเด็ก ความขัดแย้ง/ความรุนแรงในครอบครัว และพฤติกรรมทำร้ายตนเองกับการใช้สารเสพติดทั้งนี้รูปแบบความสัมพันธ์ในเยาวชนหญิงและชายแตกต่างกัน กล่าวคือในเพศหญิงนั้น เด็กที่ถูกล่วงละเมิดจะมี ส่วนให้เกิดอารมณ์ซึมเศร้า และอารมณ์โกรธ ยังผลให้เกิดพฤติกรรมทำร้ายตนเอง และการใช้สารเสพติดเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะอารมณ์ซึมเศร้านั้นจะสูงกว่าในเพศชาย โดยที่เพศชายนั้นหากผู้ที่อยู่ในครอบครัวที่แตกแยกหรือขัดแย้ง ทำให้เกิดความโกรธเพิ่มมากขึ้นส่งผลให้เกิดมีการใช้สารเสพติดเพิ่มสูงขึ้นเช่นเดียวกัน

ต่อมา Fite, Colder, Lochman, and Wells (2007) ศึกษาพบว่าความก้าวร้าว 2 แบบ คือ แบบ Proactive หมายถึง การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นโดยมีเป้าหมายมุ่งทำลายสิ่งรอบตัว หรือทำร้ายคนรอบข้างเพื่อผลตอบแทนหรือรางวัลตอบแทน ดังจะเห็นได้จากเด็กผลักเพื่อนให้ล้มลง เพื่อแย่งของเล่นที่ตนเองชอบใจอยากได้ และ แบบ Reactive หมายถึงการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับรู้ว่าเขาถูกคุกคาม ถูกกลั่นแกล้งจึงใจทำร้าย หรือหยามเกียรติ ความก้าวร้าวแบบนี้เป็นผลมาจากความรู้สึกกดดัน คับข้องใจเมื่อถูกกระทำ ดังจะเห็นได้จากเด็กถูกเพื่อนกลั่นแกล้งให้อับอายจึงชกหน้าเพื่อนคนที่แกล้ง ความก้าวร้าวแบบที่สองนี้เป็นผลจากการต่อต้านและโกรธเมื่อถูกกระทำ มีผลต่อการใช้สารเสพติด(แอลกอฮอล์ ยาสูบ และ/หรือกัญชา) ในเยาวชนในระยะ 1 เดือนที่ผ่านมา ผลการวิจัยพบว่า

(1) ร้อยละ 15 ของเด็กมัธยมศึกษา เกรดแปด และ ร้อยละ 25 ของเด็กเกรดเก้า รายงานว่า มีการใช้สารเสพติด

(2) พฤติกรรมการกระทำผิดของเพื่อนมีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในเด็กเกรดเก้าสูงกว่า การใช้สารเสพติดในเด็กเกรดแปด และสามารถเป็นตัวทำนายได้ในระดับสูงสำหรับการใช้สารเสพติด ในเด็กเกรดเก้า

(3) ความก้าวร้าวแบบ Proactive มีอิทธิพลกับการใช้สารเสพติดของเด็กเกรดเก้า ผ่านตัวแปรพฤติกรรมการกระทำผิดของเพื่อน ($B = 0.05$; 95% CI = .007–.164) กล่าวคือ ความก้าวร้าวแบบ Proactive ในระดับสูงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของเพื่อน (peer delinquency) สูงเช่นกัน ในทางกลับกันสามารถทำนายการใช้สารเสพติดในเด็กเกรดเก้าเช่นกันความก้าวร้าวแบบ Reactive มีอิทธิพลทางบวกต่อการใช้สารเสพติดในเด็กเกรดเก้า แต่เป็นลักษณะค่อนข้างซับซ้อนกว่า (complex mediational chain) ($B = 0.01$ 95%CI = .000 –.051, $p = .06$). ความก้าวร้าวแบบ Reactive ของเด็กเกรดเก้ามีอิทธิพลสูงต่อตัวแปรการไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน (peer rejection) เช่นกัน ในทางกลับกันสามารถทำนายได้ใกล้เคียงกันในเด็กเกรดแปดอีกทั้งสามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นต่อการใช้สารเสพติดของเด็กเกรดเก้า แต่ความก้าวร้าวแบบ Reactive มีอิทธิพลทางลบต่อการใช้สารเสพติด ซึ่งมีอิทธิพลทางลบโดยตรงต่อการใช้สารเสพติดของเด็กเกรดแปด นอกเหนือจากนี้ ความก้าวร้าวแบบ Reactive มีอิทธิพลทางลบต่อการใช้สารเสพติดผ่านตัวแปรพฤติกรรมการกระทำผิดของเพื่อน ($B = -0.04$; 95% CI = -.132, -.007)

งานวิจัยของ Will A et al. (2006) พบว่าเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองด้านอารมณ์และพฤติกรรมไม่ดีจะมีการใช้สารเสพติด (บุหรี สุรา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์และกัญชา) โดยมีข้อค้นพบดังนี้

(1) อัตราการใช้สารเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ร้อยละ 6 ใช้การสูบบุหรี่ อย่างน้อย 4-5 ครั้ง ใช้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 12 ในกลุ่มเด็กมัธยมศึกษาตอนกลาง และร้อยละ 53 สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้กัญชา ร้อยละ 2 และร้อยละ 17 สำหรับมัธยมศึกษาตอนกลางและมัธยมปลายตามลำดับ ด้านการดื่มอย่างหนัก พบเพียง 9% ในกลุ่ม เด็กมัธยมศึกษาตอนกลางมีดัชนีความสัมพันธ์ของการใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญในทั้งสองกลุ่ม

(2) การวิเคราะห์เชิงยืนยันครั้งแรก ใส่ตัวแปรสังเกต คือ การควบคุมกำกับตนเอง (self control) ในสมการโครงสร้างเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน ในแต่ละโดเมน การวัดการควบคุมทั้งดีและไม่ดีที่กำหนดเป็นโครงสร้างของทฤษฎีการวิจัย ค่าอิทธิพลมาตรฐาน (factor loading standardize) มากกว่า .05 เป็นค่าอิทธิพล (loading)เชิงประจักษ์ที่มีความหมายในโครงสร้างของโมเดล (model) ที่ดีของการควบคุมกำกับตนเอง (self control) มีตัวชี้วัดสี่ตัวของการควบคุมพฤติกรรมที่ดี คือ การวางแผนในการดำเนินชีวิต (planfulness) การแก้ปัญหา (problem solving) การรู้คิด (cognitive

effort), และการเสริมแรงตนเอง (self-reinforcement) และห้าตัวบ่งชี้สำหรับการควบคุมอารมณ์ที่ดี คือ 1. ความสามารถจริงของตนเอง (soothability) 2. การควบคุมความโกรธ(anger control) 3. การควบคุมความโศกเศร้า (sadness control) 4. การระงับความโกรธ (anger suppression) และ 5. การระงับความโศกเศร้า (sadness suppression) ส่วนกลุ่มสามตัวแปร คือ ทศนคติเชิงบวก (positive affective lability) การระงับความโศกเศร้า (sadness suppression) และการระงับความโกรธ (anger suppression) ถูกตัดออกจากการวิเคราะห์ สำหรับขั้นตอนสุดท้ายโมเดล (model) การทดสอบสอดคล้องกับสององค์ประกอบ (factor) มากกว่าหนึ่งองค์ประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001 ($p < .0001$) ดังนั้นรูปแบบสองปัจจัยแฝงตามโครงสร้างที่เป็นตัวแทนที่ดีควบคุมพฤติกรรมและการควบคุมอารมณ์ที่ดีที่ถูกนำมาใช้ ในเบื้องต้นการควบคุมตนเองไม่ดี สามตัวบ่งชี้ของการควบคุมพฤติกรรมที่ไม่ดี ความหุนหันพลันแล่นและสองตัวชี้วัดที่อาจส่งผลกระทบต่อระดับความสามารถของบุคคล และสี่ตัวบ่งชี้ของการควบคุมอารมณ์ไม่ดี (ความโกรธ ปฏิกริยาต่อความโกรธ การครุ่นคิด โศกเศร้าและอารมณ์เชิงลบ) ใส่ในสมการและถูกเก็บไว้ทั้งหมด การทดสอบที่ซ้อนกันเพื่อเปรียบเทียบระหว่างสองปัจจัยและหนึ่งปัจจัยพบว่าสองปัจจัยมีความเหมาะสมดีกว่าหนึ่งปัจจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001 ทั้งสองกลุ่ม ($p < 0.0001$)

(3) เส้นทางอิทธิพลของตัวแปรครอบครัวและกลุ่มประชากรที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองที่มีเส้นทางไปยังการควบคุมตนเองที่ดีสำหรับทั้งพฤติกรรมและอารมณ์ การสนับสนุนจากผู้ปกครองมีผลโดยตรงต่อบางโมเดลมากกว่าสมรรถนะทางวิชาการ และการมีความผูกพันน้อย (less affiliation) ต่อการใช้สารเสพติดของเพื่อนซึ่งมีผลโดยตรงต่อสมรรถนะทางสังคมของเพื่อน ในทางกลับกันความขัดแย้งระหว่างเด็กและพ่อแม่มีอิทธิพลเป็นเส้นทางตรงไปยังการควบคุมตนเองด้านพฤติกรรมและอารมณ์ที่ไม่ดีร่วมกับมีอิทธิพลโดยตรงต่อเหตุการณ์ปัจจุบัน ในเพศชายซึ่งมีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองด้านพฤติกรรมที่ไม่ดีในกลุ่มเด็กมัธยมศึกษาตอนกลางซึ่งแปรผกผันกับการควบคุมตนเองด้านพฤติกรรมที่ดีในกลุ่มเด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย

(4) เส้นทางควบคุมตนเองที่ดี มีเส้นทางอิทธิพลไปยังความสามารถทางวิชาการ สมรรถนะทางสังคมและเหตุการณ์ปัจจุบัน การควบคุมตนเองด้านอารมณ์ที่ดีมีผลโดยตรงต่อความผูกพันกับเพื่อนในกลุ่มเด็กมัธยมศึกษาตอนกลางและเด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย

(5) เส้นทางควบคุมตนเองที่ไม่ดี เป็นเส้นทางอิทธิพลไปสู่เหตุการณ์ทางลบทั้งพฤติกรรมและอารมณ์ และการควบคุมตนเองด้านพฤติกรรมที่ไม่ดีเป็นเส้นทางอิทธิพลที่ผกผันกับสมรรถนะทางวิชาการของทั้งสองกลุ่ม การควบคุมตนเองด้านพฤติกรรมที่ไม่ดีมีผลโดยตรงต่อผลในการเบี่ยงเบนในความผูกพันของเพื่อน (deviant peer affiliations) ในกลุ่มเด็กมัธยมศึกษาตอนกลาง

และตอนปลายที่มีการควบคุมตนเองด้านพฤติกรรมที่ไม่ดีมีผลโดยตรงต่อการเผชิญแรงจูงใจในการใช้สารเสพติด

(6) เส้นทางสมรรถนะทางวิชาการ ผลของสมรรถนะทางวิชาการมีสองแบบคือ ผลโดยตรงจากสมรรถนะทางวิชาการไปสู่เหตุการณ์ทางลบ และผลโดยตรงจากสมรรถนะทางวิชาการไปยังการใช้สารเสพติดในเยาวชนเพียงเล็กน้อย ในกลุ่มเด็กมัธยมกลางเส้นทางจากสมรรถนะทางวิชาการไปยังเหตุการณ์ปัจจุบันพบในกลุ่มเด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย

(7) มีเส้นทางอิทธิพลสมรรถนะทางสังคม ส่งผลต่อสมรรถนะทางสังคมของเพื่อนซึ่งมีความขัดกันในบางประการ โดยมีเส้นทางอิทธิพลการควบคุมตนเองที่ดีไปยังสมรรถนะของเพื่อนและจากสมรรถนะของเพื่อนไปยังเหตุการณ์ทางบวกในปัจจุบัน

(8) มีเส้นทางอิทธิพลจากเหตุการณ์ทางบวกในปัจจุบัน เหตุการณ์ทางบวกมีผลกระทบต่อผลกระทบผกผันโดยตรงกับการใช้สารเสพติดในเยาวชนซึ่งต่างกันเล็กน้อยในกลุ่มเด็กมัธยมศึกษาตอนกลางและไม่ได้แตกต่างในกลุ่มเด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย

(9) เส้นทางอิทธิพลเหตุการณ์ทางลบในปัจจุบัน เหตุการณ์ทางลบในปัจจุบันเป็นเส้นทางร่วมกับการใช้สารเสพติดของเพื่อน

(10) เส้นทางอิทธิพลการมีส่วนร่วมจากเพื่อน มีเส้นทางที่สำคัญจากการมีส่วนร่วมกับการใช้สารเสพติดของเพื่อนสอดคล้องกับทฤษฎีปัจจัยในการใช้สารเสพติด

(11) เส้นทางอิทธิพลการเผชิญแรงจูงใจ จากแนวคิดเชิงทฤษฎีมีโนทัศน์ส่วนบุคคลมีความแตกต่างเรื่องแรงจูงใจในการใช้สารเสพติด มีเส้นทางการเผชิญแรงจูงใจไปยังการใช้สารเสพติดในระดับสูง

กล่าวโดยสรุปปัญหาการใช้สารเสพติดในเยาวชนที่มีสาเหตุมาจากด้านจิตวิทยา มีตัวแปรที่เกี่ยวข้องคือ การถูกล่วงละเมิดในวัยเด็ก การใช้สารเสพติดของพ่อแม่ ปัญหาด้านจิตใจของพ่อแม่ ความขัดแย้งระหว่างเยาวชนกับพ่อแม่ สภาพครอบครัวแตกแยก โดยมีสภาวะทางอารมณ์ไม่ว่าจะเป็นความโกรธและซึมเศร้าเป็นตัวทำให้เยาวชนมีความเสี่ยงในการใช้สารเสพติดเพิ่มขึ้น ในทางกลับกัน เยาวชนที่มีการควบคุมตนเองด้านพฤติกรรมและอารมณ์ดีจะช่วยลดแนวโน้มของการใช้สารเสพติดในเยาวชนลงได้

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาวะ

Rettew และคณะ (2007) ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรแฝงทางอารมณ์และภาวะทางจิตวิทยาและสภาวะโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบลักษณะทางพันธุกรรม (phenotype) และ

สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและความสัมพันธ์กับภาวะทางจิตวิทยาและสุขภาพ โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็ก จำนวน 447 คน เป็นเพศชาย 259 คน และเพศหญิง 188 คน อายุเฉลี่ยเท่ากับ 11 ปี กลุ่มตัวอย่างมาจากครอบครัวที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย รูปแบบของอาชญากรรมโดยใช้มาตรวัดที่ชื่อว่า Juvenile Temperament and Character Inventory และจากตัวชี้วัดด้านสุขภาพและภาวะทางจิตวิทยา โดยประเมินจากพฤติกรรมของเด็กและแบบสำรวจรายการจากการรายงานทั้งของพ่อแม่และของครู ใช้การวิเคราะห์ตัวแปรแฝงที่มีผลต่อตัวแปรตามจากการวิเคราะห์การถดถอยพหุ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า รูปแบบตัวแปรแฝงที่เหมาะสมมีสามระดับ ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางของค่าเฉลี่ยทั้งสี่ลักษณะ ระดับคงที่มีการแสวงหาความแปลกใหม่ต่ำ การมีความวิริยะอุตสาหะสูง และความเป็นอิสระ ส่วนการแสวงหาสิ่งแปลกใหม่สูงกว่าประกอบด้วย การหลีกเลี่ยงอันตราย และการพึ่งพาอาศัยกัน การวิเคราะห์การถดถอยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าระหว่างระดับความมั่นคง และการมีหน้าที่การงานสูงขึ้น และระดับต่ำของภาวะทางจิตวิทยา ส่วนระดับความเป็นอิสระมีความสัมพันธ์ที่ตรงข้ามกัน สรุปจากการวิเคราะห์ระดับของอาชญากรรมจะสามารถระบุคุณลักษณะเด็กได้อย่างชัดเจนในหลากหลายมิติ ซึ่งปรากฏมีความสัมพันธ์กันทั้งทางบวกและทางลบ

Thomas A Wills, Ainette, Stoolmiller, Gibbons, and Shinar (2008) ศึกษาการควบคุมตนเองที่ดีกับการป้องกันการใช้สารเสพติดในเยาวชน: ศึกษาจากเยาวชนตอนต้นโดยมีการผันแปรด้านเวลาเป็นตัวแปรร่วม มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบตัวทำนายเกี่ยวกับการควบคุมตนเองในการป้องกันการใช้สารเสพติดของเยาวชน (บุหรี่ยูริ สุราและกัญชา) ที่เกี่ยวข้องกับสามปัจจัยเสี่ยงคือ กิจกรรมการใช้ชีวิตในครอบครัว กิจกรรมการใช้ชีวิตของวัยรุ่น และการใช้สารเสพติดของเพื่อน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนเกรด 6 และเกรด 9 ในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 1,767 คน สํารวจในช่วงระยะเวลา 4 ปี การควบคุมตนเองที่ดีวัดจากตัวบ่งชี้หลายตัว เช่น การวางแผน การแก้ปัญหา เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีคะแนนควบคุมตนเองสูงสามารถลดการใช้สารเสพติด จากการวิเคราะห์การถดถอยในการศึกษาภาคตัดขวาง และความงอกงามในระยะยาว โดยมีความผันแปรด้านเวลาเป็นตัวแปรร่วม

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

Wills และคณะ (2007) ได้พัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการใช้สารเสพติด (substance use) โดยที่สารเสพติดคือบุหรี่ยูริและกัญชาโดยอาศัยแนวคิดบางส่วนจากงานวิจัยของ Brody และคณะ (2004) ในเรื่องการวัดตัวแปรรวมไปถึงตรวจสอบความตรงของโมเดลตัวแปรสำคัญในโมเดลของ Wills และคณะ (2007) ได้แก้ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูโดยมีตัวแปรการควบคุมตนเองกลุ่มตัวแปร

ป้องกันและกลุ่มตัวแปรเสี่ยงเป็นตัวแปรส่งผ่านไปยังพฤติกรรมสูบบุหรี่/ ดื่มสุราจะเห็นได้ว่าจุดเด่นประการแรกคือโมเดลของ Wills และคณะ (2007) เพิ่มตัวแปรในโมเดลคือการควบคุมตนเอง (self-control) ที่เป็นส่วนของแนวคิดการกำกับตนเอง (self-regulation) ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านไปยังปัจจัยป้องกันรวมทั้งปัจจัยเสี่ยงประการที่สองการบูรณาการแนวคิดทฤษฎีนิเวศน์ของพัฒนาการมนุษย์ (theories of ecology of human development) มโนทัศน์เรื่องปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยป้องกันตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (problem behavior theory) (Jessor, 1977) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (social learning theory) สามารถให้สารสนเทศได้กว้างขวางมากกว่างานวิจัยก่อนหน้า

Thomas A. Wills and Stoolmiller (2002) ทำการศึกษาการควบคุมตนเอง (self-control) กับพัฒนาการการใช้สารเสพติดพบว่า การควบคุมตนเองที่ดี (good self-control) มีภาวะสันนิษฐานที่แยกกันกับการควบคุมตนเองที่ไม่ดี (poor self-control) โดยการควบคุมตนเองที่ดีมีความสัมพันธ์ตรงกันข้ามกับการใช้สารฯ ในขณะที่การควบคุมตนเองที่ต่ำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้สารฯ (Brody GH & Ge X, 2001; Thomas A Wills et al., 2008) จากงานวิจัยบางส่วนพอสรุปได้ว่าผู้ที่มีการควบคุมตนเองที่ดีในระดับสูงจะมีความสามารถในการแก้ปัญหาได้และมีความสามารถในการกำกับอารมณ์และหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงดังนั้นเยาวชนและเด็กที่มีการควบคุมตนเองสูงจะมีความคิดเกี่ยวกับผลลัพธ์ในทางลบและใช้ปัญญาจะเป็นตัวนำการตัดสินใจ นอกจากนี้จะพบว่า การควบคุมตนเองมีความข้องเกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆของเยาวชน โดยเฉพาะกับการใช้สารเสพติด (Block, Block, & Keyes, 1988) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wulfert E, Block J. A, Santa Ana E, Rodriguez M L, and Colsman M. (2002) ที่รายงานว่า การมีระดับการควบคุมตนเองที่ต่ำในวัยเด็กตอนต้นจะทำนายการแสดงออกทางพฤติกรรมในเยาวชน โดยเฉพาะนักเรียนที่ใช้สารเสพติดและมีผลการเรียนไม่ดีเพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้นผู้วิจัยเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของตัวแปรการควบคุมตนเองที่ดีและการควบคุมตนเองที่ไม่ดีและพฤติกรรมสูบบุหรี่/ ดื่มสุรา

นอกจากนี้การศึกษาของ Rothbart et al. (1994) ศึกษาพัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ พบว่า ตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อการควบคุมตนเองของเยาวชน คือ การสนับสนุนจากครอบครัว (supportive family) โดยตัวแปรการสนับสนุนจากครอบครัวรวมถึงความสามารถทางวิชาการจัดเป็นปัจจัยที่ป้องกันการใช้สารเสพติดของเยาวชนได้

งานวิจัยก่อนหน้านี้นี้พบว่าการทำหน้าที่ของครอบครัว (family functioning) การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ (parenting) มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการควบคุมตนเอง (self-control) และพฤติกรรมสูบบุหรี่และดื่มสุราในเยาวชน

จากงานวิจัยของ Newcomb and Bentler (1998) ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่/สนับสนุนจากพ่อแม่ (authoritative) การมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ดื่มสุราและการใช้สารเสพติดในเยาวชนพบว่า ความสัมพันธ์ที่กระหว่างพ่อแม่กับเยาวชน รวมทั้งการได้รับการสนับสนุนจากพ่อแม่ สามารถลดความเครียดในชีวิตและการใช้สารเสพติดในเยาวชน รวมทั้งการที่พ่อแม่มีบทบาทในการกำกับดูแลพฤติกรรมของเยาวชนอย่างเหมาะสมใกล้ชิด สร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นเป็นการป้องกันไม่ให้เยาวชนเกิดความสับสนจนมีพฤติกรรมเสี่ยง Brody, Stoneman, & Flor, 1996; Conge, Conger, Elder, & Lorenz, 1992)

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสุขภาพของเยาวชน เช่น เยาวชนที่พ่อแม่ให้ความดูแลชีวิตความเป็นอยู่ คอยกำกับดูแลพฤติกรรมจะมีแนวโน้มต่ำที่หันไปใช้ยาเสพติด (Leventhal & Brooks-Gunn, 2000; Li, Stanton, & Feigelman, 2000) เช่นเดียวกับการที่ได้รับความอบอุ่นและการสนับสนุนทางสังคมจากบิดา/ มารดาก็มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือการไม่มีพฤติกรรมการใช้สารเสพติดในเยาวชน (Reifman, Barnes, Dintcheff, Uhteg, & Farrell, 2001) งานวิจัยที่ผ่านมาต่างแสดงให้เห็นว่าพ่อแม่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้แก่พฤติกรรมสูบบุหรี่และดื่มสุรา (Chassin, Presson, Todd, Rose & Sherman, 1998) แม้ว่าลูกที่เริ่มเข้าสู่เยาวชนจะมีลักษณะต่อต้านพ่อแม่และต้องการการเป็นตัวของตัวเองแต่เยาวชนก็ยังคงต้องการคงสัมพันธ์ภาพที่ดีกับพ่อแม่ที่นั่นแสดงว่าพ่อแม่เองยังคงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมรวมทั้งการใช้สารฯดื่มสุราสูบบุหรี่ด้วยรวมทั้งการศึกษาพบว่าความสัมพันธ์ที่ดีของพ่อแม่และเยาวชนจะช่วยลดโอกาสในการใช้สารเสพติดในเยาวชนรวมทั้งการได้รับการสนับสนุนในทางที่ดีจากพ่อแม่จะเป็นเกราะป้องกันปัญหาที่รุนแรงจากความสับสนต่างๆที่เกิดกับเยาวชน (Newcomb & Bentler, 1988; Wills & Cleary, 1996) การดูแลแบบมีส่วนร่วมของพ่อแม่ (natural/ involved parenting) ยังมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการความสามารถด้านต่างๆด้วยนอกจากนี้การที่เด็กมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวที่ดีก็ยังมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่แสดงออกมาด้วย (Brody & Flor, 1997; Brody, Stoneman, & Flor, 1996)

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูการทำหน้าที่ของครอบครัวพ่อแม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่/ ดื่มสุราในเยาวชนในลำดับต่อไปผู้วิจัยศึกษาเอกสารเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการควบคุมตนเองที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตัวแปรการทำหน้าที่ของครอบครัวกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่/ ดื่มสุราในเยาวชนโดยในการศึกษาของ Wood, Pfefferbaum & Arneklev (1993) ศึกษากระบวนการของครอบครัว (family processes) พบว่า กระบวนการครอบครัวอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการควบคุมตนเองรวมถึงพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อสุขภาพด้วยจากการศึกษาระยะยาวโดยใช้ฐานข้อมูลจาก National Longitudinal Study

of Youth (NLSY) พบเช่นกันว่าครอบครัวมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมการใช้สารเสพติดและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (Chapple, Hope, & Whiteford, 2005) งานวิจัยได้ศึกษาและทดสอบทฤษฎีของการควบคุมตนเองการควบคุมตนเองถือเป็นตัวแปรสำคัญในการอธิบายพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนและพฤติกรรมอาชญากรรมได้อีกทั้งยังได้นำมาอธิบายพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (problem behavior) พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อสุขภาพของเยาวชน (Health-compromising behaviors) เช่น พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศพฤติกรรมดื่มแอลกอฮอล์พฤติกรรมสูบบุหรี่และการใช้สารเสพติด (Vazsonyi, Trejos-Castillo & Huang, 2006)

สรุปได้ว่า ตัวแปรการควบคุมตนเองมีลักษณะเป็นตัวแปรส่งผ่านรับอิทธิพลจากครอบครัวส่งไปยังพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอื่น ๆ เป็นไปตามหลักพัฒนาการบุคลิกภาพของบุคคล สอดคล้องกับการศึกษาของ Rothbart et al. (1994) ศึกษาพัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ พบว่าตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อการควบคุมตนเองของเยาวชน คือ การสนับสนุนจากครอบครัว (supportive family)

4. งานวิจัยเกี่ยวข้องกับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต

อรุณญา ต้อยคำภีร์ (2536) ศึกษาผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อการเพิ่มความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อการเพิ่มความมุ่งหวังในชีวิต ผู้วิจัยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ จำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 12 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 12 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเป็นเวลา 3 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย มาตรฐานวัดความมุ่งหวังในชีวิต (Purpose in life: PIL) ของ Crumbaugh and Maholick (1997) และแบบสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตมีค่าคะแนนจากมาตรฐานวัดความมุ่งหวังในชีวิตสูงกว่ากลุ่มควบคุมและสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บุญญรัตน์ ทรงพาณิชย์ (2544) ได้ศึกษาผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อความหมายในชีวิตของผู้ลี้ภัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อความหมายในชีวิตของผู้ลี้ภัย กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ลี้ภัยที่อยู่ภายใต้การดูแลของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติประจำประเทศไทย จำนวน 24 คน มีกลุ่มทดลอง จำนวน 12 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 12 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ซึ่งกลุ่มทดลองได้รับ

การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเป็นรายบุคคลสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 30 นาที รวมทั้งหมด 6 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดความหมายในชีวิตที่ผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบวัด The Meaning in Suffering Test (MIST) ของ *Partricial L. Starck (1983)* วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความหมายในชีวิตด้วยวิธีการทดสอบค่า t-test ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต มีคะแนนการมองเห็นความหมายในชีวิตสูงกว่าก่อนทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เช่นเดียวกับ อุทัยทิพย์ จันทร์เพ็ญ (2539) ที่ศึกษาผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อการเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลก (การมีความสอดคล้องกลมกลืนในชีวิต) ของผู้ติดสุรา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นมาตรวัดความเข้มแข็งในการมองโลกที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบสำรวจความเข้มแข็งในการมองโลก (The Sense of Coherence Questionnaire) ของ *Antonorsky (1987)* โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคของทฤษฎีของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ได้แก่ เทคนิคการสนทนาแบบโสเครตีส เทคนิคความขัดแย้งอย่างตั้งใจ เทคนิคการปรับเปลี่ยนทัศนคติ และเทคนิคการลดความคิดหมกมุ่น ในการสนทนากับผู้รับการปรึกษาแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 10 คนและกลุ่มควบคุม จำนวน 10 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อการเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลกคนละ 6 ครั้ง อย่างต่อเนื่องกัน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 40 นาที ผลการวิจัยปรากฏว่าหลังการทดลอง กลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตมีคะแนนความเข้มแข็งในการมองโลกสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และมีคะแนนความเข้มแข็งในการมองโลกสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Shillingford (1992) ทำการศึกษาวิจัยเพื่อตรวจสอบบทบาทของปัจจัยทางจิตวิทยาที่เป็นตัวแปรสื่อ 3 ปัจจัย ได้แก่ เหตุการณ์ตึงเครียด สถานะที่ถูกควบคุม และภาวะที่ตนไร้ความหมาย (meaninglessness) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบว่าปัจจัยทางจิตวิทยาทั้งสามตัวนั้นมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเครียดและการดื่มสุราหรือไม่ โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จำนวน 150 คน ที่มีอายุระหว่าง 17-19 ปี โดยเป็นเพศชาย 38 คน และเพศหญิง 112 คน เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วยแบบวัดเหตุการณ์ตึงเครียดในชีวิต แบบสำรวจประสบการณ์ชีวิต มาตรวัดการรับรู้การควบคุมตนเอง มาตรวัดความเชื่ออำนาจในตน และความเชื่ออำนาจภายนอกตนของ Rotter มาตรวัดภาวะตนไร้ความหมาย มาตรวัดความมุ่งหวังในชีวิต มาตรวัดพฤติกรรมกรรมการสนับสนุนทางสังคม และมาตรวัดการติดสุรา ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทั้ง 3 คือ

เหตุการณ์ตึงเครียด สถานะที่ถูกควบคุมและภาวะที่ตนไร้ความหมายเป็นปัจจัยเอื้อให้บุคคลหันไปพึ่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

Ungar & Maria (1997) ได้ศึกษาโดยใช้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตกับบุคคลที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน โดยกำหนดวัตถุประสงค์ในการศึกษาว่า การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตร่วมกับการดูแลเยียวยาจะสามารถฟื้นฟูสภาพจิตใจของบุคคลได้เพิ่มขึ้น ซึ่งผู้วิจัยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนหนุ่มสาวที่ต้องการจัดการกับอดีตและความทรงจำที่เลวร้ายจากการถูกกระทำทารุณกรรม จำนวน 120 คน ซึ่งบุคคลเหล่านี้ผู้วิจัยตรวจสอบแล้ว พบว่า เป็นคนที่มีความรู้สึกหดหู่ใจ เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มีความคับข้องใจในเรื่องการตัดสินใจ มีปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์ ถูกทำทารุณทางร่างกาย และติดยาเสพติด ผลการวิจัยพบว่า การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตสามารถฟื้นฟูจิตใจของบุคคลให้ดีขึ้น ด้วยวิธีการและขั้นตอนที่ใช้ประกอบด้วย (1) การประเมินชีวิตของผู้เข้ารับการศึกษาในแง่ของ “ของขวัญ” ที่ได้รับ (2) ชี้ให้มองเห็นความยากลำบากนั้นเป็นโอกาสสำคัญที่บุคคลต้องเรียนรู้ (3) เน้นให้เห็นถึงความสามารถของตนเองในการตอบสนองต่อสิ่งที่จิตใจตนเองเรียกร้อง และ (4) ให้ความช่วยเหลือด้านการตัดสินใจและการกระตุ้นให้ลงมือกระทำ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบอีกว่าการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตสามารถทำให้ผู้ที่มีปัญหาทางจิตใจ ได้ตระหนักรู้ถึงการดำรงอยู่ของชีวิตที่มีความหมายมากยิ่งขึ้นได้อีกด้วย

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล

วรรณิ แกมเกตุ (2540) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการใช้ครู: การประยุกต์โมเดลสมการโครงสร้างกลุ่มพหุและโมเดลเอ็มทีเอ็มเอ็ม กำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัย 1) เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในโมเดลประสิทธิภาพการใช้ครูระหว่างกลุ่มโรงเรียนต่างสังกัด ด้วยวิธีการประยุกต์ใช้โมเดลสมการโครงสร้างกลุ่มพหุ 2) เพื่อตรวจสอบความตรงของตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการใช้ครูโดยใช้โมเดลเอ็มทีเอ็มเอ็ม และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสอดคล้องของโมเดลเอ็มทีเอ็มเอ็ม 3 โมเดล กับข้อมูลเชิงประจักษ์ ระหว่างโมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน โมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบความแปรปรวนร่วมและโมเดลผลคูณโดยตรง โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ครูในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานการศึกษาท้องถิ่น สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กรมสามัญศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 10,168 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ตัวแปรตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการใช้ครูส่วนใหญ่สอดคล้องกันระหว่างกลุ่มโรงเรียนทั้ง 5 สังกัด และระหว่างโมเดลการพัฒนาตัวบ่งชี้ที่ใช้ตัวแปรที่วัดโดยใช้วิธีการทางตรงและทางอ้อมแต่มีค่านำหนัก

องค์ประกอบและลำดับความสำคัญของตัวแปรแตกต่างกัน และโมเดลประสิทธิภาพการใช้ครูของตัวแปรที่วัดโดยใช้วิธีการวัดทางตรงและทางอ้อมของกลุ่มโรงเรียนทั้ง 5 สังกัด มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์น้ำหนักองค์ประกอบและความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของความคลาดเคลื่อนโมเดลที่วัดโดยใช้วิธีการทางอ้อมยังมีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรแฝงภายนอกด้วย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโมเดลโค้งพัฒนาการของสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด โดยเปรียบเทียบคะแนนสุขภาวะเริ่มต้นและอัตราพัฒนาการระหว่างกลุ่มเยาวชนที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตกับกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาของศูนย์ฝึก ฯ โดยใช้โมเดลการรับรู้สุขภาวะตามแนวคิดของ Adams (1997) โดยสุขภาวะประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ด้าน คือ (1) สุขภาวะทางร่างกาย (2) สุขภาวะทางสังคม (3) สุขภาวะทางจิต (4) สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด (5) สุขภาวะทางอารมณ์ และ (6) สุขภาวะทางจิตวิญญาณ ทำการศึกษาเปรียบเทียบในระยะเวลา 4 ช่วง แต่ละช่วงห่างกัน 4 สัปดาห์ กล่าวคือ

ช่วงที่หนึ่ง ระยะเวลาก่อนทดลอง เป็นช่วงก่อนที่เยาวชนจะได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต

ช่วงที่สอง ระยะเวลาการทดลอง เป็นช่วงที่กำลังดำเนินกระบวนการกลุ่มการปรึกษาร่วมกับสัปดาห์ที่ 4

ช่วงที่สาม ระยะเวลาหลังการทดลอง เสร็จสิ้นการปรึกษาฯ ในสัปดาห์ที่ 8 และ

ช่วงที่สี่ ระยะเวลาติดตามผล เป็นช่วงหลังจากเสร็จสิ้นการปรึกษาฯ ไปแล้ว ในสัปดาห์ที่ 12

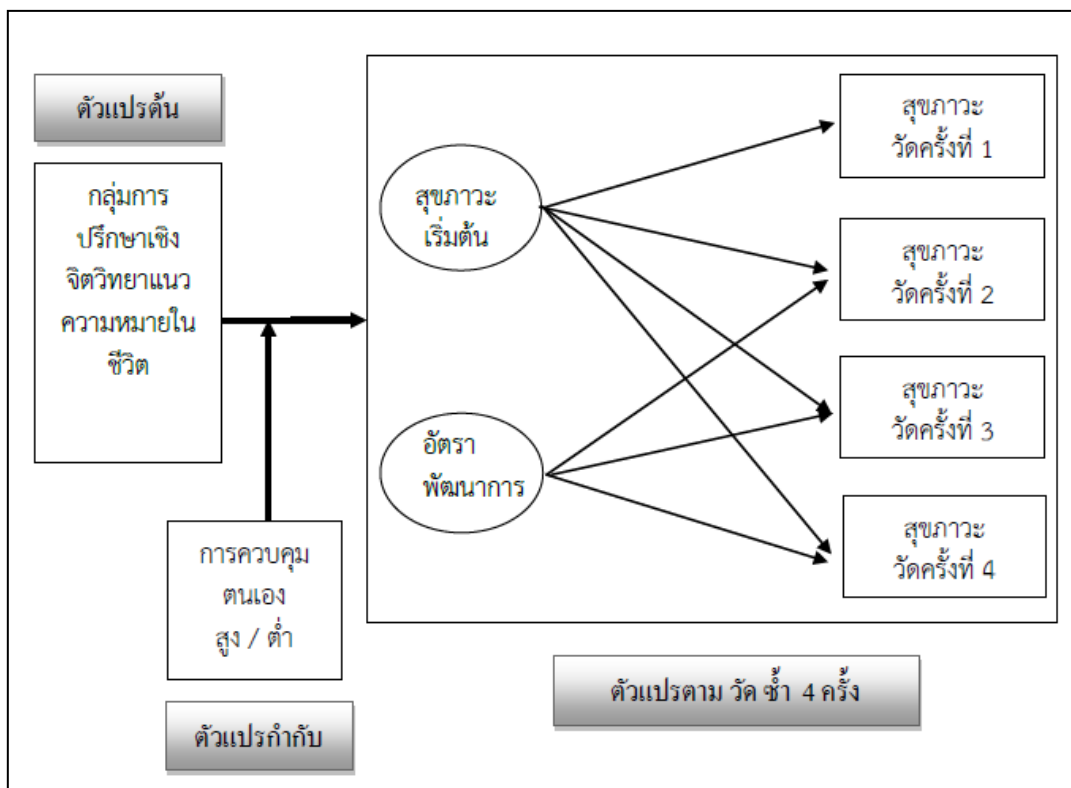
นอกจากนี้มีการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะทั้ง 4 ช่วงเวลา คือระยะที่หนึ่ง สอง สาม และสี่ ของเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำหลังจากได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยและตั้งสมมติฐานการวิจัยดังนี้

สมมติฐานที่ 1 คะแนนสุขภาวะของเยาวชนที่มีระดับการควบคุมตนเองสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาของศูนย์ฝึกฯ

สมมติฐานที่ 2 พัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในแต่ละช่วงเวลาแตกต่างกัน และ สูงกว่าพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ

สมมติฐานที่ 3 โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาวะระหว่างเยาวชนที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล แต่จะมีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์กรอบแนวคิดในการวิจัย ข้างต้น ดังแสดงในภาพที่ 5

ภาพที่ 5 กรอบแนวคิดการวิจัยโมเดลโค้งพัฒนาการ

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบคะแนนสุขภาวะของเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองแตกต่างกันในกลุ่มที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ (2) วิเคราะห์พัฒนาการของสุขภาวะที่เป็นผลมาจากการได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตโดยใช้การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง และ (3) ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาวะของเยาวชนระหว่างกลุ่มที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตกับกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และวัดการเปลี่ยนแปลงคะแนนสุขภาวะ 4 ครั้ง กล่าวคือ (1) การวัดผลก่อนการทดลอง สัปดาห์ที่ 1 (2) การวัดผลระหว่างการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 (3) การวัดผลหลังการทดลองเสร็จสิ้นทันที สัปดาห์ที่ 8 และ (4) วัดผลหลังการทดลองเสร็จสิ้น 1 เดือน สัปดาห์ที่ 12 ดังภาพที่ 6

Time1(Pre-test) Time 2(Between) Time3(Post-test) Time4(Follow up)

E	O1	X.....O2	X.....O3O4
C	O1	O2	O3	O4

ภาพที่ 6 การวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และวัดการเปลี่ยนแปลงในเชิงปริมาณเพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของคะแนนสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง

- E หมายถึง กลุ่มทดลอง
- C หมายถึง กลุ่มควบคุม
- O1 หมายถึง การวัดผลก่อนการทดลอง สัปดาห์ที่ 1
- O2 หมายถึง การวัดผลระหว่างการทดลอง สัปดาห์ที่ 4
- O3 หมายถึง การวัดผลเมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง สัปดาห์ที่ 8
- O4 หมายถึง หลังเสร็จสิ้นการทดลองเมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน สัปดาห์ที่ 12
- X หมายถึง กลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต

ตัวแปรในการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ประกอบด้วยตัวแปรดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย (1) โปรแกรมการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตแบบกลุ่ม (2) กิจกรรมปกติสำหรับฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
2. ตัวแปรตาม คือ สุขภาวะ วัดซ้ำ 4 ครั้ง
3. ตัวแปรกำกับ คือ การควบคุมตนเอง

ประชากรและตัวอย่างวิจัย

ประชากรวิจัย คือ เยาวชนผู้กระทำผิดและต้องโทษคดียาเสพติดที่มีอายุ 18- 25 ปี ที่ถูกส่งมาที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนและเขตจังหวัดภาคใต้ตอนล่างทั้ง 14 จังหวัดซึ่งมีจำนวนประมาณทั้งหมด 670 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 4 กันยายน 2556; สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา)

ตัวอย่างวิจัย คือ เยาวชนผู้กระทำผิดและต้องโทษคดียาเสพติดที่มีอายุ 18- 25 ปี ที่ถูกส่งมาที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้จำนวน 180 คน คัดเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) ตามเกณฑ์การคัดเลือก ดังต่อไปนี้

เกณฑ์การคัดเลือก ได้แก่

1. เป็นเยาวชนผู้กระทำผิดและต้องโทษคดียาเสพติดที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี
2. เป็นเยาวชน ที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ ในระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 เดือน (นับตั้งแต่วันที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัย)
3. มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย

เกณฑ์การคัดออก คือ เป็นผู้ที่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ระบุว่ากำลังอยู่ในช่วงการรักษาโรคทางจิตเวช โรคซึมเศร้า หรือการคิดทำร้ายตนเอง

การกำหนดขนาดตัวอย่างวิจัย โดยพิจารณาจากขนาดของตัวอย่างวิจัยที่สอดคล้องกับหลักการใช้สถิติขั้นสูงในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝง (Latent Growth Curve Model : LGC) ในการศึกษาครั้งนี้ โดยการวิเคราะห์ด้วยโมเดลอิสระ ซึ่ง Bollen (1989) อ้างถึงในนงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) กล่าวว่า การกำหนดขนาดของตัวอย่างวิจัย (Sample size) ควรพิจารณาขนาดของตัวอย่างวิจัยควบคู่กันไปกับจำนวนพารามิเตอร์ที่ต้องการประมาณค่าในโมเดล ซึ่งถ้ามีพารามิเตอร์จำนวนมากขนาดของตัวอย่างวิจัยที่ใช้ควรมีจำนวนมากขึ้น

ด้วย เช่นเดียวกับกับ Hair และคณะ (1998) ที่เสนอว่าอัตราส่วนระหว่างหน่วยตัวอย่างและจำนวนพารามิเตอร์ควรมีอย่างต่ำเท่ากับ 5 ต่อ 1 กรณีที่เป็นการวิเคราะห์โมเดลการวัด ส่วนการวิเคราะห์ค่าอิทธิพลระหว่างตัวแปรอัตราส่วนระหว่างหน่วยตัวอย่างและจำนวนพารามิเตอร์อย่างต่ำควรจะเป็น 10 ต่อ 1 ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนพารามิเตอร์ที่ต้องการประมาณค่าสำหรับการวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง จำนวน 15 พารามิเตอร์ การประมาณขนาดของกตัวอย่างวิจัยไม่ต่ำกว่า 150 คน โดยผู้วิจัยใช้ขนาดตัวอย่าง 10 คนต่อ 1 พารามิเตอร์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เพิ่มขนาดของตัวอย่างวิจัยอีกร้อยละ 20 เพื่อป้องกันการขาดหายของข้อมูล จึงทำให้มีจำนวนตัวอย่างวิจัยทั้งหมด 180 คน

สำหรับการจัดตัวอย่างวิจัยเข้าเงื่อนไขการทดลอง มีรายละเอียดวิธีดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. หลังจากได้จำนวนเยาวชนทั้งหมดที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์คัดเลือกเข้า ผู้วิจัยให้ตัวอย่างวิจัยทั้งหมดทำแบบวัดการควบคุมตนเอง แล้วนำมาตรวจให้คะแนน และคีย์ข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์

2. ทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการควบคุมตนเอง เรียงคะแนนทั้งหมดจากมากไปหาน้อย คัดเลือกเยาวชนที่มีคุณสมบัติครบตามเกณฑ์ และกลุ่มเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองสูงมีคะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย 1 SD ($Mean \geq 1 SD$) กลุ่มเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองต่ำมีคะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย 1 SD ($Mean \leq -1 SD$) ได้จำนวนทั้งหมด 313 คน (กลุ่มการควบคุมตนเองสูง 150 คน และกลุ่มการควบคุมตนเองต่ำ 163 คน)

3. สุ่มเยาวชนจากกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำรอบที่หนึ่ง เข้ารับการทดลองโดยการคละเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำให้มีจำนวนใกล้เคียงกันในแต่ละกลุ่ม จำนวนทั้งหมด 48 คน สำหรับการทดลองรอบแรกแบ่งเยาวชนเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน รวม 24 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน รวม 24 คน

4. ดำเนินการทดลองโดยในกลุ่มทดลองได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต โดยผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่มเอง จนกระทั่งครบกระบวนการ จำนวน 12 สัปดาห์พร้อมทั้งทำแบบวัดสุขภาพ จำนวน 4 ครั้ง

เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และทำการวัดสุขภาพในระยะติดตามผลแล้ว มีเยาวชนที่มีข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์ จำนวน 40 คน (กลุ่มทดลอง 19 คน กลุ่มควบคุม 21 คน)

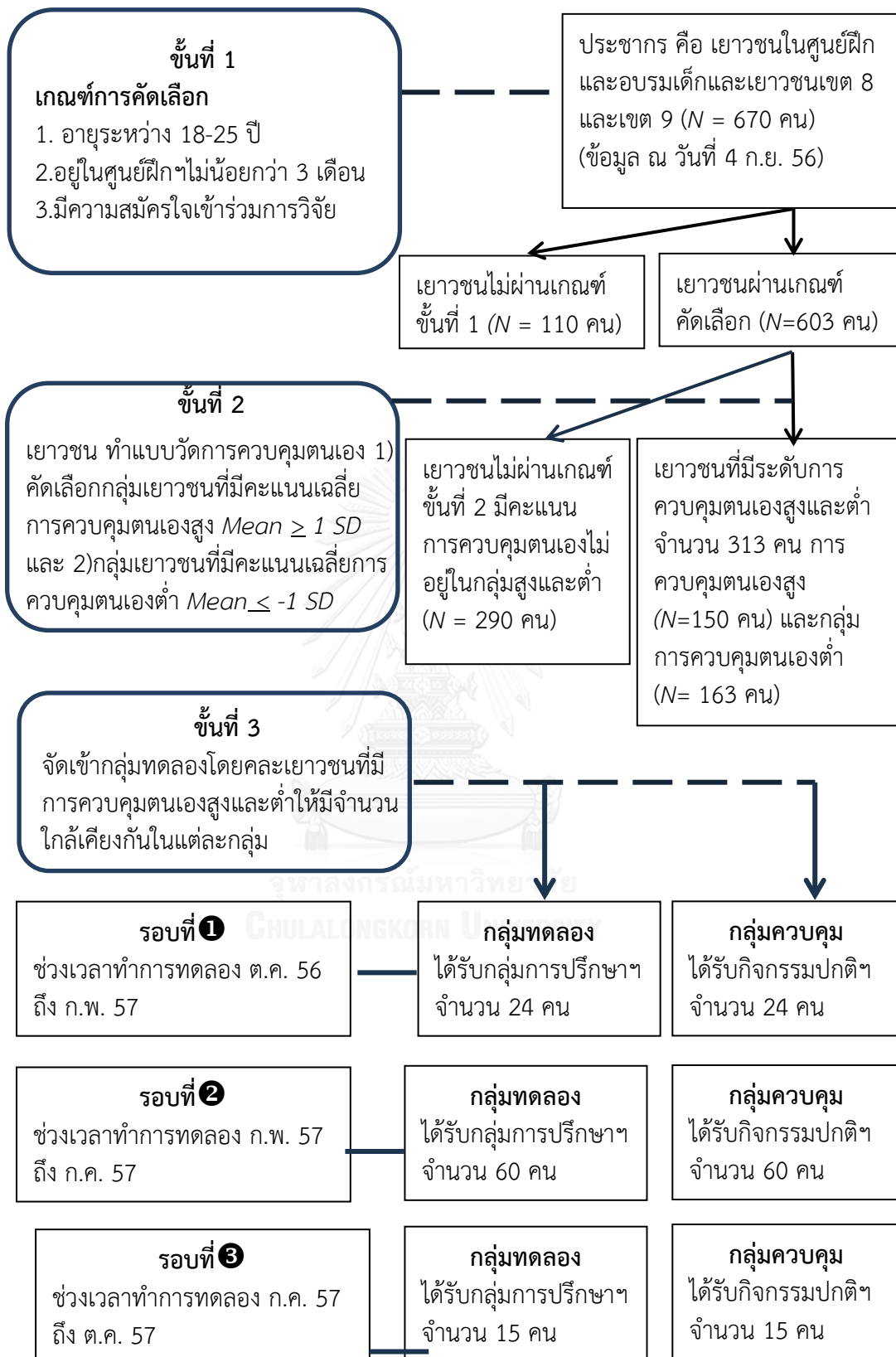
5. การทดลองในรอบที่สอง สุ่มเยาวชนจากกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำรอบที่สอง เข้ารับการทดลองโดยการคละเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำให้มีจำนวนใกล้เคียงกันในแต่ละกลุ่ม จำนวนทั้งหมด 120 คน สำหรับการทดลองรอบสองแบ่งเยาวชนเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 8-12 คน รวม 60 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 8-12 คน รวม 60 คน และดำเนินการตามรายละเอียดในข้อ 4

เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และทำการวัด
สุขภาวะในระยะติดตามผลแล้ว มีเยาวชนที่มีข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์ จำนวน 112 คน (กลุ่มทดลอง
58 คน กลุ่มควบคุม 54 คน)

6. การทดลองในรอบที่สาม สุ่มเยาวชนจากกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำรอบที่สอง เข้า
รับการทดลองโดยการคัดเลือกเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำให้มีจำนวนใกล้เคียงกันในแต่ละ
กลุ่ม จำนวนทั้งหมด 30 คน สำหรับการทดลองรอบสามแบ่งเยาวชนเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 2 กลุ่ม
กลุ่มละ 7 และ 8 คน รวม 15 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 และ 8 คน รวม 15
คน และดำเนินการตามรายละเอียดในข้อที่ 4 เช่นเดิม

เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และทำการวัด
สุขภาวะในระยะติดตามผลแล้ว มีเยาวชนที่มีข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์ จำนวน 28 คน (กลุ่มทดลอง 13
คน กลุ่มควบคุม 15 คน) รายละเอียดดังภาพที่ 7

ภาพที่ 7 รายละเอียดการจัดกลุ่มตัวอย่างเข้ารับการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย (1) แผนการดำเนินกิจกรรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต (2) มาตรการวัดสุขภาพ และ (3) มาตรการควบคุมตนเองโดยมีรายละเอียดเครื่องมือวิจัยและการพัฒนา ดังต่อไปนี้

1. แผนการดำเนินกิจกรรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต เป็นแผนการดำเนินกิจกรรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่ผู้วิจัยพัฒนาจากแนวคิดและทฤษฎีการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตของ Frankl (1967) ซึ่งเน้นการตระหนักในลักษณะเฉพาะตน มีการเลือกแนวทางของชีวิตด้วยตนเอง การรับรู้คุณค่าและความหมายในชีวิต โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการพัฒนาดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยในเรื่องการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต โดยผู้วิจัยนำทฤษฎีและแนวคิดมากำหนดแผนการดำเนินกิจกรรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาพในเยาวชนแต่ละสัปดาห์จำนวน 8 ครั้ง โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4

แผนการดำเนินกิจกรรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตจำนวน 8 ครั้ง

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
1 ปฐมนิเทศ และ “การรู้จัก ตนเอง	สร้างสัมพันธภาพ ความไว้วางใจ และส่งเสริมการ รู้จักตนเอง หรือ ลักษณะเฉพาะตน ของสมาชิกกลุ่ม	แนวคิด LOGOTHERAPY -การรู้จักตนเอง -การตระหนักใน ลักษณะเฉพาะของตน กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ขั้นตอนการตระหนักรู้ WELLNESS -การรับรู้สุขภาพโดยรวม	1. ผู้นำกลุ่มปฐมนิเทศ และ สร้างบรรยากาศของความ ไว้วางใจ เป็นมิตร ลด ความเครียด 2. สมาชิกกลุ่มแนะนำตนเอง และผู้นำกลุ่มเอื้อให้สมาชิก กลุ่มได้รู้จักตนเอง สสำรวจ ลักษณะเฉพาะ และการรับรู้ สุขภาพผ่าน การวาดรูป “สัญลักษณ์ของฉัน”

ตารางที่ 4

แผนการดำเนินกิจกรรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต จำนวน 8 ครั้ง (ต่อ)

ลำดับที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
2 “สำรวจการรับรู้ การรับรู้ สุขภาวะ ที่ บกพร่อง”	สำรวจการรับรู้ ภาวะและ ผลกระทบที่เกิดจาก การมีสุขภาวะ บกพร่อง	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักในลักษณะ เฉพาะตน กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ขั้นการตระหนัก WELLNESS - การรับรู้สุขภาวะที่ บกพร่อง	1. เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ สำรวจตนเอง ในเรื่องสุขภาวะ 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่ม พุดคุย แลกเปลี่ยนและสะท้อนตนเอง เพื่อให้เกิดการตระหนัก รับรู้สุขภาวะ และตระหนัก ผลกระทบที่เกิดจากการมี สุขภาวะบกพร่อง
3 “ต้นแบบ สุขภาวะ ของฉัน”	สำรวจการรับรู้ คุณค่าและ ความหมายของชีวิต ที่เกี่ยวข้องกับสุข ภาวะ	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักในคุณค่า และ ความหมายของชีวิตที่ เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ - การเลือกอย่างเป็น เจ้าของชีวิต กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ขั้นระบุความหมาย ส่วนตัว WELLNESS --การรับรู้สุขภาวะที่ บกพร่อง	1. เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ สำรวจตนเอง ถึงปัจจัยที่ เกี่ยวข้องกับการมีสุขภาวะ บกพร่อง และการเลือกเป็น เจ้าของชีวิต 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้พุดคุย แลกเปลี่ยนสะท้อน และ พิจารณาตนเองในเรื่องคุณค่า และ ความหมายของชีวิตที่ เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ

ตารางที่ 4

แผนการดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต จำนวน 8 ครั้ง (ต่อ)

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
4 “ครอบครัว และเพื่อน ของฉัน”	สำรวจการรับรู้ คุณค่าและ ความหมายของ ชีวิตที่เกี่ยวข้องกับ สุขภาวะ (ต่อ)	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักในคุณค่า และ ความหมายของชีวิตที่ เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ - การเลือกอย่างเป็น เจ้าของชีวิต กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นระบุความหมาย ส่วนตัว WELLNESS - สุขภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน	1. เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ สำรวจตนเอง ถึงปัจจัยที่ เกี่ยวข้องกับการมีสุขภาวะ บกพร่อง และการเลือกเป็น เจ้าของชีวิต 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้พูดคุย แลกเปลี่ยนสะท้อน และ พิจารณาตนเองในเรื่องคุณค่า และ ความหมายของชีวิตที่ เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ
5 “จดหมาย ถึงคน สำคัญใน ชีวิต”	สร้างความชัดเจน ในเรื่องเป้าหมาย และความหมาย ของชีวิต ที่เกี่ยวข้องกับสุข ภาวะ	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักรู้และ ชัดเจนในคุณค่าและ ความหมายในชีวิต - ชั้นระบุความหมาย ส่วนตัว กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นระบุความหมาย ส่วนตัว WELLNESS - สุขภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน	1. ส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่ม ตระหนักรู้และเข้าใจว่าสิ่งใด คือสิ่งที่ตนเองต้องการที่แท้จริง ในชีวิต 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้พูดคุย แลกเปลี่ยนสะท้อน และ พิจารณาตนเองในเรื่องความ ต้องการในการทำให้ตนเองมี สุขภาวะที่สมบูรณ์

ตารางที่ 4

แผนการดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต จำนวน 8 ครั้ง (ต่อ)

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
6 “กล่อง วิเศษ”	สร้างความชัดเจน ในเรื่องเป้าหมาย และความหมายของ ชีวิต ที่เกี่ยวข้องกับสุข ภาวะ (ต่อ)	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักรู้และ ชัดเจนในคุณค่าและ ความหมายในชีวิต - ชั้นระบุความหมาย ส่วนตัว กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นระบุความหมาย ส่วนตัว WELLNESS -สุขภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน	1. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้มอง หาวิธีการและทางเลือกที่ เหมาะสมในการส่งเสริมสุข ภาวะของตามสถานการณ์ และสภาพการณ์ที่เป็นจริง และเป็นไปได้ 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่ม ได้มี ความชัดเจนกับทางเลือกใน สิ่งที่ตนมองข้าม และมีความ ชัดเจนกับเป้าหมายของชีวิต และสุขภาวะที่ดีที่แท้จริง 3. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้ พูดคุยแลกเปลี่ยนสะท้อน และพิจารณาตนเองในเรื่อง ความต้องการในการทำให้ ตนเองมีสุขภาวะที่สมบูรณ์
7 “สุขภาพดี สังคมดี ชีวิตมีสุข”	พัฒนาเป้าหมาย และการเลือก แนวทางเสริมสร้าง สุขภาวะ	LOGOTHERAPY GROUP - ทักษะคิดต่อชีวิตด้านบวก ต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เห็นคุณค่า ในตนเองและเป้าหมายของ ชีวิตมากขึ้น กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นจัดทิศทาง WELLNESS -สุขภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน	1. เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่ม ได้มองเห็นแรงบันดาลใจ และความตั้งใจของฉันทในการ ดำเนินชีวิตอย่างมี ความหมายและการมีสุข ภาวะดี 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้ พูดคุยแลกเปลี่ยนและให้ กำลังใจ ซึ่งกันและกัน ใน เรื่องความต้องการในการทำ ให้ตนเองมีสุขภาวะที่ สมบูรณ์.

ตารางที่ 4

แผนการดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต จำนวน 8 ครั้ง (ต่อ)

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
8 ปัจฉิม นิเทศ และ “การให้ และการ รับ”	การคงความมุ่งมั่น ของตนเองไว้ และ ให้กำลังใจกันและ กันและยุติกลุ่ม	LOGOTHERAPY GROUP - ทักษะคิดต่อชีวิตด้านบวก ต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เห็นคุณค่า ในตนเองและเป้าหมายของ ชีวิตมากขึ้น กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นยุติกลุ่ม WELLNESS - สุขภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน	1. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้ ทบทวนและสรุปสิ่งที่ได้รับ จากการปรึกษาเชิงจิตวิทยา แนวความหมายในชีวิต 2. เป็นการยุติปรึกษาเชิง จิตวิทยาแนวความหมายใน ชีวิตแบบกลุ่ม

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยวางแผนการดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเป็นเวลา 8 ครั้ง มีการทำกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายชีวิตสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 3 ชั่วโมงระยะเวลา 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง (ตั้งภาคผนวก ข) ซึ่งในการเข้ากลุ่มแต่ละครั้งผู้วิจัยได้ชี้แจงแนวทางและขั้นตอนในการเข้ากลุ่มมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ผู้นำกลุ่มชี้แจงและทำความเข้าใจในการเข้าร่วมกลุ่มโดยที่ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะต้องเข้าร่วมกลุ่มตลอดระยะเวลา 8 สัปดาห์ ในช่วงแรกของการดำเนินการกลุ่ม รวมถึงการสร้างสัมพันธภาพที่ดีตลอดกระบวนการปรึกษาตามแนวทางและหลักการของวิชาชีพ รวมถึงหากผู้มีส่วนร่วมเข้าร่วมกลุ่มครบทุกครั้งตลอดกระบวนการก็จะมีของสมนาคุณให้เป็นของใช้ส่วนตัวมีมูลค่าไม่เกิน 50 บาท

2.2 ในช่วงแรกของแต่ละครั้งของการเข้ากลุ่มผู้วิจัยจะต้องเน้นย้ำถึง การรักษาความลับ การสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นและเป็นมิตร ซึ่งผู้วิจัยอาศัยกระบวนการกลุ่มในขั้นเริ่มต้นแต่ละครั้งโดยเน้นถึงการสร้างสัมพันธภาพ การยอมรับและไว้วางใจผ่านการเปิดใจของสมาชิกแต่ละคน

2.3 ผู้นำกลุ่มขออนุญาตผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยบันทึกเสียงการสนทนาในตลอดระยะเวลาทั้ง 8 ครั้งและจะทำลายทิ้งเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัย

2.4 ผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลที่ได้รับเพื่อการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลที่แสดงถึงตัวตนของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยต่อบุคคลอื่นโดยเด็ดขาด

2.5 ผู้วิจัยเก็บรักษาข้อมูลเป็นความลับ

2.6 ผู้วิจัยได้ทำความเข้าใจกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยถึงประเด็นที่พูดคุยสนทนาจะเป็นความลับและไม่นำไปเผยแพร่ภายนอกกลุ่มโดยเด็ดขาด ผู้วิจัยไม่เป็นกระบอกเสียงให้ใคร ไม่นำเรื่องที่สนทนากันในกลุ่มไปฟ้องผู้บริหาร

ขั้นตอนที่ 3 เมื่อพัฒนารูปแบบกลุ่มแล้ว ผู้วิจัยนำแผนการดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ที่พัฒนาขึ้นไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก (รองศาสตราจารย์ ดร.อรรณฎา ต้อยคำภีร์) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตจากผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ ผู้วิจัยทำการปรับเปลี่ยนให้แผนการดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตมีความถูกต้อง สอดคล้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 นำแผนการดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่ได้ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและผ่านการนำไปทดลองใช้ศึกษานำร่องกับเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 8 คน โดยใช้การคัดเลือกผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยตามเกณฑ์ที่กำหนด

ขั้นตอนที่ 5 ผู้วิจัยนำการศึกษานำร่องมาถอดเทปและทำการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม หลังจากนั้นนำไปปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำและผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

ขั้นตอนที่ 6 ผู้วิจัยดำเนินกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตด้วยตัวเอง โดยการคัดเลือกจากเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา เพื่อดูกระแสของกลุ่ม (group dynamic) และกระบวนการกลุ่ม (group process) หลังจากนั้นทำการถอดเทปแล้วนำมาปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาและปรับปรุงแก้ไขหลังผ่านความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำมาจัดทำเป็นคู่มือในการดำเนินกลุ่มในการเก็บข้อมูลต่อไป

2. มาตรฐานสุขภาวะ เป็นมาตรฐานที่ผู้วิจัยพัฒนาจากแนวคิดของ Adam (1997)

ประกอบด้วยสุขภาวะทั้งหมด 6 ด้าน ได้แก่ (1) สุขภาวะทางร่างกาย (2) สุขภาวะทางสังคม (3) สุขภาวะทางจิต (4) สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด (5) สุขภาวะทางอารมณ์ และ (6) สุขภาวะทางจิตวิญญาณ จำนวน 55 ข้อ ให้ผู้ตอบตอบด้วยตนเองซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า (rating scale) แบบการรายงานตนเอง 4 ระดับ ตั้งแต่ 4 หมายถึง เห็นด้วยที่สุด และ 1 หมายถึงไม่เห็นด้วยที่สุด รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ก

สำหรับขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดมีรายละเอียดดังนี้

1) ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ เพื่อกำหนดขอบเขตและนิยามเชิงปฏิบัติการของสุขภาวะสำหรับใช้เป็นกรอบในการพัฒนามาตรวัดสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดสุขภาวะเป็นมาตรวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาจากแนวคิดของ Adam (1997) ประกอบด้วยสุขภาวะทั้งหมด 6 ด้าน ได้แก่ (1) สุขภาวะทางร่างกาย (2) สุขภาวะทางสังคม (3) สุขภาวะทางจิต (4) สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด (5) สุขภาวะทางอารมณ์ และ (6) สุขภาวะทางจิตวิญญาณรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5

โครงสร้างสุขภาวะตามแนวคิดของ Adam (1997)

สุขภาวะ	จำนวน (ข้อ)
1.สุขภาวะทางร่างกาย	6
2.สุขภาวะทางสังคม	6
3.สุขภาวะทางจิต	6
4.สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด	6
5.สุขภาวะทางอารมณ์	6
6.สุขภาวะทางจิตวิญญาณ	6

2) จากนั้นผู้วิจัยได้เขียนข้อกระทงของมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดตามนิยามและขอบเขตในขั้นที่ 1 จำนวนทั้งหมด 60 ข้อ (ด้านละ 10 ข้อ) โดยกำหนดให้มีทั้งข้อกระทงทางบวกและทางลบ จากนั้นนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมตรวจสอบความเหมาะสมของข้อกระทง และปรับแก้ไข นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัดที่พัฒนาขึ้น

3) นำมาตรวัดที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญรวมจำนวน 3 ท่าน (รายชื่อ และคุณวุฒิ ดังปรากฏในภาคผนวก) เพื่อ พิจารณาความตรงของเนื้อหา (content validity) ว่าสามารถวัดได้ตรงตามขอบเขตและนิยามเชิงปฏิบัติการหรือไม่ แล้วนำผลการพิจารณามาคำนวณค่าความสอดคล้องโดยใช้สูตรการคำนวณค่า IOC (Item Objective Congruence) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าความสอดคล้อง .60 ขึ้นไป พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และนำข้อ

คำถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมารวบรวมเป็นมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนที่ใช้สารเสพติดในเขตจังหวัดภาคใต้ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเป็นปรนัย (objectivity) ของตัวเครื่องมือ เกณฑ์ และการแปลความหมาย โดยนำมาตรวัด ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 ที่พัฒนาขึ้นไปให้กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 3 คน อ่านข้อคำถามเพื่อประเมินว่า ข้อคำถามมีความกำกวมหรือไม่ชัดเจน และนำข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขทั้งข้อคำถาม คำชี้แจง เกณฑ์การให้คะแนน และการแปลความหมาย จนกระทั่งได้เป็นมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนที่ใช้สารเสพติด ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2

4) ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดเบื้องต้น ด้วยการนำมาตรวัดที่ผ่านการปรับปรุงครั้งที่ 2 ไปใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด ที่ถูกส่งมาที่สถานแรกรับในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี และจังหวัดตรังจำนวนทั้งสิ้น 60 คน การดำเนินการในขั้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบค่าอำนาจจำแนก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อคำถามในมาตรวัด (corrected item-total correlation: CITC) โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก 2 ข้อ คือ (1) ข้อกระทงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่า critical r ($r = .24$, $df = 58$, $p < .05$) และ (2) การวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือข้อกระทงแต่ละข้อจะต้องมีค่าเฉลี่ยรายข้อแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในขั้นนี้ พบว่า มาตรวัดสุขภาวะสำหรับใช้ในเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดนี้ มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 55 ข้อ (ด้านร่างกาย 9 ข้อ ด้านสังคม 9 ข้อ ด้านจิตใจ 9 ข้อ ด้านปัญญา รู้คิด 9 ข้อ ด้านอารมณ์ 9 ข้อ และด้านจิตวิญญาณ 10 ข้อ) โดยมีค่า CITC รายข้อระหว่าง .24 - .73 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6

การตรวจวัดคุณภาพสมาธิ

ข้อกระทรวง	ด้าน	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทรวงวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ				t	P (หนึ่งทาง)	ผ่านสถิติทดสอบที่ N=320)	CITC รวม 60 ข้อ N= 320)	CITC รายด้าน	ผ่านเกณฑ์	ข้อกระทรวงที่เลือกใช้
			กลุ่มสูง (N=83)		กลุ่มต่ำ (N=88)								
			M	SD	M	SD							
ด้านที่ 1 สุขภาวะด้านร่างกาย (Physical wellness)													
1.ที่ผ่านมาสภาพร่างกายของฉันไม่ค่อยแข็งแรง	PW1	ลบ	3.35	0.79	2.48	0.91	6.69	.000***	✓	0.35	ผ่าน	✓	
2.ร่างกายฉันมีภูมิคุ้มกันโรคที่ดี	PW2	บวก	3.24	0.74	2.55	0.82	5.82	.000***	✓	0.41	ผ่าน	✓	
3.ฉันมีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง	PW3	บวก	3.57	0.63	2.65	0.90	7.79	.000***	✓	0.53	ผ่าน	✓	
4.เมื่อเปรียบเทียบกับคนทั่วไปฉันมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง	PW4	บวก	3.19	0.71	2.51	0.79	5.96	.000***	✓	0.29	ผ่าน	✓	
5.ฉันลงมือทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ตนเองมีสุขภาพที่ดีตลอดไป	PW5	บวก	3.59	0.52	2.61	0.85	9.13	.000***	✓	0.39	ผ่าน	✓	
6.สุขภาพร่างกายของฉันอาจแย่ลง	PW6	ลบ	3.39	0.76	2.39	0.84	8.15	.000***	✓	0.35	ผ่าน	✓	
7.ฉันต้องการเลิกใช้สารเสพติด	PW7	บวก	3.71	0.62	2.97	0.96	6.06	.000***	✓	0.234	ผ่าน	✓	
8.ฉันไม่ได้ใส่ใจกับสุขภาพร่างกายของตัวเอง	PW8	ลบ	3.39	0.76	2.50	0.76	7.61	.000***	✓	0.33	ผ่าน	✓	
9.ฉันชอบดื่มเครื่องดื่มและกินอาหารสำเร็จรูป	PW9	ลบ	2.23	0.87	2.23	0.84	0.01	.495	-	0.01	ไม่ผ่าน	-----	
10.ฉันไม่ชอบออกกำลังกาย	PW10	ลบ	3.41	0.78	2.55	0.80	7.14	.000***	✓	0.34	ผ่าน	✓	

ตารางที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพมาตรวัด (ต่อ)

ชื่อกระทง	ด้าน	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่ม				t	P (หนึ่งทาง)	ผ่านสถิติทดสอบที	CITC รวม 60 ข้อ (N= 320)	CITC รายด้าน (N=320)	ผ่านเกณฑ์	ข้อกระทงที่เลือกใช้
			กลุ่มสูง (N=83)		กลุ่มต่ำ (N=88)								
			M	SD	M	SD							
ด้านที่ 2 สุขภาวะด้านสังคม (Social wellness)													
1.คนในครอบครัวสนับสนุน ส่งเสริมและให้กำลังใจฉัน	SW1	บวก	3.69	0.56	2.67	0.94	8.62	***	0.38	0.33	ผ่าน	✓	
2.ครอบครัวไม่เคยอยู่เคียงข้างฉัน เมื่อฉันต้องการความช่วยเหลือ	SW2	ลบ	3.59	0.81	2.62	0.89	7.41	***	0.35	0.33	ผ่าน	✓	
3.เพื่อนของฉันไว้วางใจและมีค่าและน่าจากฉัน	SW3	บวก	3.06	0.61	2.58	0.85	4.25	***	0.28	0.31	ผ่าน	✓	
4.ที่ผ่านมาครอบครัวของฉันพร้อมให้ความช่วยเหลือและสนับสนุน	SW4	บวก	3.63	0.79	2.84	0.97	5.82	***	0.29	0.25	ผ่าน	✓	
5.ที่ผ่านมาฉันไม่เคยมีเพื่อนคนไหนที่ร่วมทุกข์และสุขด้วยกัน	SW5	ลบ	3.19	0.89	2.42	0.92	5.58	***	0.27	0.32	ผ่าน	✓	
6.เพื่อนจะอยู่เคียงข้างฉันเมื่อฉันต้องการความช่วยเหลือ	SW6	บวก	2.99	0.77	2.61	0.85	3.02	***	0.16	0.22	ผ่าน	✓	
7.เมื่อเพื่อนมีทุกข์ พวกเขาจะขอให้ฉันเป็นที่ปรึกษา	SW7	บวก	3.18	0.70	2.59	0.85	4.95	***	0.30	0.24	ผ่าน	✓	
8.บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวเพราะไม่มีเพื่อนสนิทที่พอจะแบ่งปันความทุกข์ความสุขด้วยกัน	SW8	ลบ	2.96	0.89	2.19	0.88	5.69	***	0.30	0.24	ผ่าน	✓	
9.เมื่อฉันมีความทุกข์หรือมีปัญหาแทบจะไม่มีใครช่วยเหลือฉันได้เลย	SW9	ลบ	3.31	0.71	2.16	0.95	9.04	***	0.48	0.40	ผ่าน	✓	
10.เป็นเรื่องยากที่คนเราจะเชื่อถือไว้วางใจกันและกัน	SW10	ลบ	2.57	0.95	2.34	0.79	1.68	.047*	0.11	0.08	ไม่ผ่าน	-----	

ตารางที่ 6

การตรวจสอบคุณภาพมาตรวัด (ต่อ)

ชื่อ กระทง ที่เลือก ใช้	ผ่าน เกณฑ์	CITC รวม 60 ข้อ (N= 320)	CITC รายด้าน N=320	ผ่าน สถิติ ทดสอบ ที	P (หนึ่ง ทาง)	t	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-				ทิศทาง	ด้าน
							กลุ่มต่ำ		กลุ่มสูง (N=83)			
							M	SD	M	SD		
ด้านที่ 3 สุขภาวะด้านจิตใจ (Psychological wellness)												
		0.37	0.27	✓	.000***	7.39	3.45	0.55	2.72	0.73	บวกลบ	PSYW1
		0.28	0.22	✓	.000***	6.90	3.30	0.73	2.50	0.79	ลบ	PSYW2
		0.28	0.22	✓	.000***	5.41	3.24	0.62	2.69	0.70	บวกลบ	PSYW3
		0.17	0.06	✓	.000***	3.54	3.02	0.62	2.61	0.88	บวกลบ	PSYW4
		0.40	0.33	✓	.000***	7.69	3.17	0.60	2.31	0.85	ลบ	PSYW5
		0.33	0.25	✓	.000***	6.63	3.13	0.71	2.33	0.87	ลบ	PSYW6
		0.09	0.12	✓	.005***	2.56	2.29	0.73	1.98	0.86	ลบ	PSYW7
		0.28	0.18	✓	.000***	5.41	3.48	0.61	2.89	0.81	บวกลบ	PSYW8
		0.19	0.15	✓	.000***	3.35	2.67	0.77	2.30	0.71	ลบ	PSYW9
		0.32	0.28	✓	.000***	5.81	3.28	0.72	2.55	0.91	ลบ	PSYW10

ตารางที่ 6
การตรวจสอบคุณภาพมาตรวัด (ต่อ)

ข้อกระທ	ด้าน	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระທวงวิธีกุ่มสูง-กุ่มต่ำ						t	P (หนึ่งทาง)	ผ่านสถิติทดสอบที่(N=320)	CITC รวม 60 ข้อ (N=320)	CITC ภายใต้น (N=320)	ผ่านเกณฑ์	ข้อกระທที่เลือกใช้
			กุ่มสูง (N=83)		กุ่มต่ำ (N=88)		M	SD							
			M	SD	M	SD									
ด้านที่ 4 สุขภาวะด้านปัญญาวิธี (Intellectual wellness)															
1.ฉันมักทำกิจกรรมต่างๆ ที่ได้ใช้ความคิดและเหตุผล	IW1	บวก	3.29	0.60	2.70	0.76	5.58	.000**	✓	0.28	0.30	✓	✓		
2.ฉันหลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมที่ต้องใช้สมาธิจดจ่อ	IW2	ลบ	3.11	0.75	2.51	0.82	4.99	.000**	✓	0.25	0.21	✓	✓		
3.ฉันพอใจกับการได้คิดใคร่ครวญถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน	IW3	บวก	3.27	0.61	2.69	0.73	5.57	.000**	✓	0.24	0.23	✓	✓		
4.แต่ละวันฉันได้รับข้อมูลต่างๆ อย่างพอเหมาะไม่หรือน้อยเกินไป	IW4	บวก	2.96	0.67	2.68	0.67	2.75	.004**	✓	0.15	0.21	✓	✓		
5.ที่ผ่านมากการได้คิดและใช้เหตุผลมีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตของฉัน	IW5	บวก	3.35	0.69	2.77	0.83	4.94	.000**	✓	0.26	0.30	✓	✓		
6.บ่อยครั้งที่ชีวิตของฉันขาดพลังทางบวกที่ทำให้ก้าวไปข้างหน้า	IW6	ลบ	2.90	0.78	2.30	0.73	5.29	.000**	✓	0.31	0.06	ไม่ผ่าน	-----		
7.ฉันพอใจกับการค้นหาคำตอบว่าทำไมสิ่งต่างๆ จึงเกิดขึ้นเช่นนั้น	IW7	บวก	3.23	0.72	2.72	0.80	4.39	.000**	✓	0.22	0.26	✓	✓		
8.ฉันมักจะเลยเถิดสถานการณ์ที่ต้องใช้ความคิดในตัวเองต่างๆ	IW8	ลบ	2.89	0.86	2.24	0.76	5.29	.000**	✓	0.29	0.27	✓	✓		
9.ฉันมักทำอะไรตามแต่ใจจะพาไปเสมอ	IW9	ลบ	2.61	0.92	2.24	0.86	2.76	.003**	✓	0.12	0.13	✓	✓		
10.ฉันไม่ใช่คนที่ชอบคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบก่อนลงมือทำ	IW10	ลบ	3.10	0.88	2.52	0.77	4.54	.000**	✓	0.25	0.23	✓	✓		

ตารางที่ 6

การตรวจสอบคุณภาพมาตรวัด (ต่อ)

ข้อ ภาระ ที่เลือก ใช้	ผ่าน เกณฑ์	CITC รายด้าน (N=320)	ผ่าน สถิติ ทดสอบ ที่ N= 320	CITC รวม 60 ข้อ ที่ N= 320	P (หนึ่ง ทาง)	t	การวิเคราะห์ข้อภาระที่กลุ่มสูง-กลุ่ม ต่ำ				ทิศทาง	ด้าน	ข้อ ภาระ ที่เลือก ใช้
							กลุ่มสูง (N=83)		กลุ่มต่ำ (N=88)				
							M	SD	M	SD			
ด้านที่ 5 สุขภาวะด้านอารมณ์ (Emotional Wellness)													
1.ฉันมักจะรู้สึกว่าตนเองดีกว่าคนที่ไปที่อื่นรู้จัก	✓	0.31	✓	0.31	.000 ^{***}	6.42	3.34	0.69	2.56	0.90	ลบ	EW1	✓
2.โดยทั่วไปแล้ว ฉันรู้สึกมั่นใจในความสามารถของตนเอง	✓	0.20	✓	0.28	.000 ^{***}	5.16	3.24	0.77	2.59	0.87	บวก	EW2	✓
3.บางครั้งฉันคิดว่าตนเองเป็นคนไร้ค่า	✓	0.32	✓	0.34	.000 ^{***}	7.09	3.18	0.78	2.26	0.90	ลบ	EW3	✓
4.ฉันไม่มั่นใจในความสามารถของตนว่าจะทำสิ่งต่างๆ ให้ได้ดีในวันข้างหน้า	✓	0.15	✓	0.21	.000 ^{***}	4.13	2.92	0.87	2.35	0.91	ลบ	EW4	✓
5.ฉันรู้สึกตนเองไม่แจ่มใสต่าง ๆ เป็นอย่างดี	✓	0.18	✓	0.34	.000 ^{***}	7.34	3.48	0.59	2.70	0.78	บวก	EW5	✓
6.ฉันรู้สึกไม่พอใจเมื่ออยู่กับคนแปลกหน้า	-----	-0.03	-	-0.24	.004 ^{**}	-2.72	1.69	0.85	2.05	0.87	บวก	EW6	-----
7.สิ่งที่ต้องทำในแต่ละวันทำให้ฉันเหนื่อยและหมดกำลังใจ	✓	0.09	✓	0.21	.000 ^{***}	3.74	3.05	0.68	2.58	0.94	ลบ	EW7	✓
8.ฉันมักจะหยุดคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว	✓	0.11	✓	0.12	.007 ^{**}	2.51	2.61	0.92	2.26	0.92	ลบ	EW8	✓
9.ฉันเป็นคนร่าเริง เบิกบาน	✓	0.25	✓	0.43	.000 ^{***}	9.69	3.58	0.59	2.42	0.94	บวก	EW9	✓
10.ฉันพึงพอใจกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวฉัน	✓	0.22	✓	0.18	.000 ^{***}	3.84	2.95	0.83	2.44	0.91	บวก	EW10	✓

ตารางที่ 6

การตรวจสอบคุณภาพมาตรวัด (ต่อ)

ข้อ ภาระทง ที่เลือก ใช้	ผ่าน เกณฑ์	CITC รายด้าน (N=320)	ผ่าน สถิติ ทดสอบ ที่(N= 320)	CITC รวม 60 ข้อ (N= 320)	P (หนึ่ง ทาง)	t	การวิเคราะห์ข้อภาระทงวิธีกลุ่มสูง-กลุ่ม ต่ำ				ทิศทาง	ด้าน	ชื่อ ภาระทง
							กลุ่มสูง (N=83)		กลุ่มต่ำ (N=88)				
							M	SD	M	SD			
ด้านที่ 6 สุขภาวะด้านจิตวิญญาณ (Spiritual wellness)													
✓	ผ่าน	0.16	✓	0.26	.000 ^{***}	5.21	3.25	0.60	2.65	0.90	บวก	SPW1	1.ฉันมีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจน
✓	ผ่าน	0.17	✓	0.25	.000 ^{***}	4.07	2.93	0.85	2.40	0.85	ลบ	SPW2	2.ชีวิตของฉันในวันข้างหน้าคงไม่เป็นไปตามที่ฉันหวังไว้ นัก
✓	ผ่าน	0.20	✓	0.31	.000 ^{***}	5.68	3.22	0.91	2.43	0.89	ลบ	SPW3	3.บางครั้งฉันไม่เข้าใจชีวิตเกิดมาเพื่ออะไร
✓	ผ่าน	0.27	✓	0.34	.000 ^{***}	8.01	3.72	0.48	2.95	0.74	บวก	SPW4	4.ฉันรู้สึกวุ่นวายในอนาคตรึอะไรที่ต้องทำอีกมากมาย
✓	ผ่าน	0.40	✓	0.49	.000 ^{***}	10.67	3.46	0.70	2.17	0.86	ลบ	SPW5	5.ฉันรู้สึกว่าผ่านมากชีวิตฉันไร้คุณค่า
✓	ผ่าน	0.46	✓	0.50	.000 ^{***}	11.43	3.43	0.70	2.15	0.77	ลบ	SPW6	6.ฉันไม่มีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจน
✓	ผ่าน	0.25	✓	0.29	.000 ^{***}	5.68	3.28	0.67	2.65	0.77	บวก	SPW7	7.ฉันมีแนวทางการดำเนินชีวิตที่สงบสุข
✓	ผ่าน	0.22	✓	0.25	.000 ^{***}	5.12	3.20	0.73	2.61	0.78	บวก	SPW8	8.ฉันมีที่ยึดเหนี่ยวทางใจ เมื่อต้องเผชิญความทุกข์ในชีวิต
✓	ผ่าน	0.37	✓	0.39	.000 ^{***}	8.17	3.47	0.59	2.55	0.87	บวก	SPW9	9.สิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจและศรัทธาจะนำพาให้ก้าวผ่านปัญหาที่ เกิดขึ้นในชีวิตไปได้
✓	ผ่าน	0.23	✓	0.30	.000 ^{***}	6.07	2.86	0.98	2.02	0.80	ลบ	SPW10	10.ฉันไม่เคยมั่นใจว่าตนเองได้ตัดสินใจเลือกทางเดิน ชีวิตที่ถูกต้อง

5) การตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดสุขภาวะทั้งฉบับ ตามขั้นตอนดังนี้

5.1) ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดสุขภาวะไปเก็บข้อมูลกับ เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน ในเขตจังหวัดภาคใต้เฉพาะสถานพินิจฯ จำนวน 320 คน จากนั้นวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค โดยมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาคทั้งฉบับเท่ากับ .86

5.2) ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงตามทฤษฎีหรือความตรงตามภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดสุขภาวะด้วย การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน(confirmatory factor analysis) และตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์โดยใช้มาตรวัดความวิตกกังวลของ Spielberger (1983) ที่พัฒนาโดย มาลาตี รุ่งเรืองศิริพันธ์, (2542) แบบวัดสุขภาวะทางจิตของ Carol Ryff (1989; 1995) แพลและเรียบเรียงโดย ชุตินา พงศ์วรินทร์, อรัญญา ต้อยคำภีร์ และสุภาพรณ โคตรจรัส, 2552) ผลการตรวจสอบความตรงพบว่า

ก) ด้านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) ผู้วิจัยมีเป้าหมายเพื่อตรวจสอบความตรงหรือความสอดคล้องของโมเดลการวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดซึ่งเป็นโมเดลสมมติฐานมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ หรือตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการวัดเป็นตัวแทนของการวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดหรือไม่ด้วยโปรแกรม LISREL

ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน เริ่มจากการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้กับสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดโดยใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation) เพื่อตรวจสอบว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ถ้าตัวแปรใดไม่มีความสัมพันธ์กันแสดงว่าไม่มีองค์ประกอบร่วมและไม่มีประโยชน์ที่จะนำเมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลปรากฏว่าตัวแปรสังเกตได้ขององค์ประกอบด้านร่างกาย องค์ประกอบด้านสังคม องค์ประกอบด้านจิตใจ องค์ประกอบด้านปัญญาผู้คิด องค์ประกอบด้านอารมณ์ และองค์ประกอบด้านจิตวิญญาณ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรรวมทั้ง 15 คู่ มีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ โดยทุกคู่มีค่าความสัมพันธ์ในทิศทางบวก และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง .30 ถึง .62 เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's Test of Sphericity มีค่าเท่ากับ 607.56 ($P < .000$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ดังกล่าวแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญ

ผลการวิเคราะห์กับค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .86 ซึ่งเป็นค่าที่เข้าใกล้ 1 แสดงว่าตัวแปรต่าง ๆ ในข้อมูลนี้มีความสัมพันธ์กันและเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ ผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์ ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล

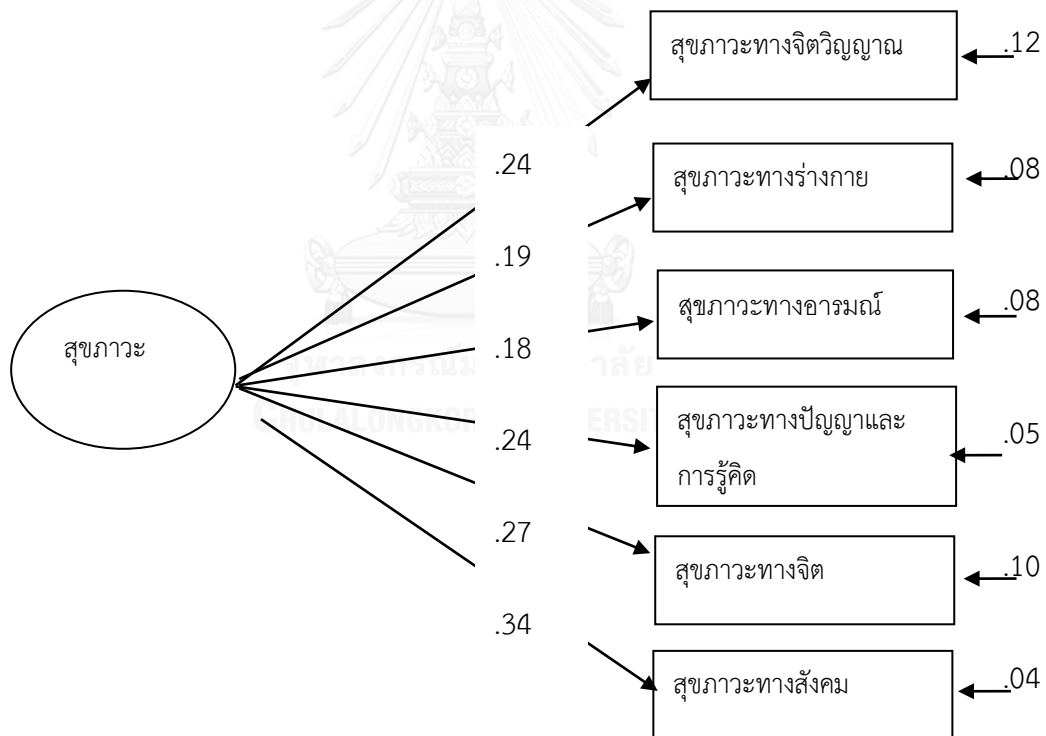
ตัวแปร	ค่าสหสัมพันธ์					
	1	2	3	4	5	6
1. สุขภาวะด้านร่างกาย	-					
2. สุขภาวะด้านสังคม	.39**	-				
3. สุขภาวะด้านจิตใจ	.39**	.49**	-			
4. สุขภาวะด้านปัญญาและการรู้คิด	.35**	.37**	.46**	-		
5. สุขภาวะด้านอารมณ์	.33**	.44**	.40**	.30**	-	
6. สุขภาวะด้านจิตวิญญาณ	.52**	.54**	.62**	.50**	.50**	-
<i>M.</i>	2.94	2.81	2.79	2.77	2.66	2.84
<i>SD</i>	.42	.40	.33	.34	.35	.39

** $P < .01$

ต่อมาผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) ของโมเดลการวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิด และใช้สารเสพติด ด้วยโปรแกรม LISREL 8.72 ผลการวิเคราะห์ค่าความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัด ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า ค่าไค-สแควร์ (Chi-square) แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\chi^2 = 11.76$; $df = 9$; $p = .23$; CFI = .97; GFI = .96; AGFI = .97 SRMR = .03; RMSEA = .03; $\chi^2/df = 1.31$) แสดงว่าโมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือมีความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานซึ่งสอดคล้องกับค่าสถิติวัดความกลมกลืนจากค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (Comparative Fit Index : CFI) ที่พบว่ามีค่าเท่ากับ .97 ซึ่งมีค่ามากกว่า .95 เช่นเดียวกับค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness Fit Index : GFI) พบว่ามีค่าเท่ากับ .96 และค่าดัชนีวัดความกลมกลืนที่ปรับแล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index : AGFI) ที่พบว่ามีค่าเท่ากับ .97 ซึ่งทั้งสองมีค่ามากกว่า .90 และเมื่อพิจารณาค่าบอกความคลาดเคลื่อนของโมเดล ได้แก่ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือในรูปคะแนนมาตรฐาน

(Standardized RMR) พบว่ามีค่าเท่ากับ .03 ซึ่งมีค่าต่ำกว่า .08 และค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (Root Mean Square Error Approximation: RMSEA) พบว่ามีค่าเท่ากับ .03 ซึ่งมีค่าต่ำกว่า .06 นอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (Relative Chi-square) ซึ่งเป็นอัตราส่วนระหว่างค่าไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระ (Chi-Square/ df) พบว่ามีค่าเท่ากับ 1.31 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 3.00 จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า โมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือมีความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน จากผลที่ได้อธิบายได้ว่า มาตรฐานสุขภาวะที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้วัดสุขภาวะของเยาวชนได้เป็นอย่างดี

ทั้งนี้โมเดลการวัดมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัวอยู่ระหว่าง .18 ถึง .34 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่าน้ำหนักองค์ประกอบ และตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัวมีการแปรผันร่วมกับองค์ประกอบหลักอยู่ระหว่างร้อยละ 29.60 ถึงร้อยละ 73.30 ทั้งนี้ลักษณะของแผนภาพแสดงความสัมพันธ์ของโมเดลการวัดเชิงเส้นที่ได้จากการวิเคราะห์ในครั้งนี้ดังแสดงในภาพที่ 8

$$\chi^2 = 11.76 ; , df = 9 ; p = .227 ; CFI = .97 ; GFI = .96 ; AGFI = .97 SRMR = .03 ; RMSEA = .03 ; \chi^2 / df = 1.31$$

ภาพที่ 8 โมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน สุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด

ข) วิเคราะห์ค่าความตรงเชิงเกณฑสัมพันธ์ ผู้วิจัยนำมาตรวจวัดสุขภาวะฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2 ไปทดลองใช้กับเยาวชนในสถานพินิจสงขลา ปัตตานี และนราธิวาส จำนวน 100 คน (เพศชาย 95 คน และเพศหญิง 5 คน) เพื่อตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ของมาตรวัดสุขภาวะร่วมกับมาตรวัดความวิตกกังวล และแบบวัดสุขภาวะทางจิต โดยวิธีการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของมาตรวัดสุขภาวะรวมทุกด้านมีสหสัมพันธ์ในทิศทางลบ กับมาตรวัดความวิตกกังวล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ($r = -.22, p = .05$) และมีสหสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับมาตรวัดสุขภาวะทางจิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ($r = .50, p = .01$) จากผลที่ได้สรุปได้ว่า มาตรวัดสุขภาวะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความตรงเชิงเกณฑสัมพันธ์มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้วัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ รายละเอียดผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของมาตรวัดสุขภาวะ มาตรวัดความวิตกกังวล และมาตรวัดสุขภาวะทางจิต ($N = 100$)

มาตรวัด	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์						สุขภาวะรวม
	มาตรวัดสุขภาวะ						
	ด้านร่างกาย	ด้านสังคม	ด้านจิตใจ	ด้านปัญญา คิด	ด้านอารมณ์	ด้านจิตวิญญาณ	
1. มาตรวัดความวิตกกังวล							
1.1 ความวิตกกังวลต่อสถานการณ์เฉพาะ	-.10	-.25*	-.02	.02	-.19	-.16	-.16
1.2 ความวิตกกังวลของตนเองโดยทั่วไป	-.28**	-.26*	.03	-.11	-.23*	-.14	-.24*
รวมทั้งฉบับ	-.20*	-.28**	.00	-.05	-.23*	-.17	-.22*
2. มาตรวัดสุขภาวะทางจิต							
2.1 การพึ่งตนเองได้	.09	.14	.06	.21*	.12	.23*	.19
2.2 ความสามารถในการจัดการกับ สภาพแวดล้อม	.29**	.24*	.12	.13	.19	.28**	30**
2.3 ความงอกงามในตน	.20*	.24*	.23*	.53**	.18	.31**	38**
2.4 การมีสัมพันธ์ภาพเชิงบวกกับผู้อื่น	.34**	.23*	.34**	.46**	.30**	.40**	47**
2.5 การมีจุดมุ่งหมายในชีวิต	.11	.17	.28**	.39**	.12	.33**	31**
2.6 การยอมรับตนเอง	.13	.11	.02	.29**	.32**	.22*	.24*
รวมทั้งฉบับ	.30**	.30**	.28**	.54**	.32**	.47**	50**

** $p < .01$, * $p < .05$

3. มาตรการวัดความเชื่อในการควบคุมตนเอง ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากมาตรการวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองของจรงค์ อินทร์เสวก (2539) ที่พัฒนามาจากมาตรการวัดต้นฉบับภาษาอังกฤษชื่อมาตรวัด SCS : (Self –Control Schedule) ของ Rosenbaum (1980) โดยมีรายละเอียดของ(1) มาตรการ SCS ที่พัฒนาโดย Rosenbaum (1980) (2) มาตรการวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองฉบับภาษาไทยที่พัฒนาโดย จรงค์ อินทร์เสวก (2539) (3) การพัฒนามาตรวัดโดยผู้วิจัย ดังต่อไปนี้

3.1 มาตรการวัด SCS (Self –Control Schedule) ของ Rosenbaum (1980) ที่มีแนวคิดหลักเกี่ยวกับการควบคุมตนเองของนักจิตวิทยาแนวปัญญา-พฤติกรรมนิยมหลายท่าน ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับธรรมชาติของวิธีการจัดการกับความเครียดของ Lazarus (1976) ทักษะการเผชิญปัญหาของ Goldfried และ Goldfried, (1975); Mahoney (1974); Meichenbaum (1977) และแนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเองของ Bandura (1977) มาตรการวัด SCS ใช้ประเมินแนวโน้มของแต่ละบุคคลในการประยุกต์วิธีการควบคุมตนเองมาใช้แก้ปัญหาทางพฤติกรรมของตน หรือใช้ประเมินพฤติกรรมควบคุมตนเอง โดยมีแนวโน้มว่า ก่อนที่บุคคลจะประยุกต์วิธีการควบคุมตนเองไปใช้ในการแก้ปัญหาทางพฤติกรรมของตนได้ จะต้องมีความเชื่อว่าเราสามารถควบคุมพฤติกรรมของตัวเองได้โดยปราศจากการช่วยเหลือจากสิ่งภายนอก

มาตรการวัด SCS เป็นมาตรที่ให้ผู้ตอบรายงานตนเอง มีจำนวนข้อกระทงจำนวน 36 ข้อ ประกอบด้วยวิธีการควบคุมตนเอง 4 ด้าน ดังนี้

(ก) การใช้ความคิดและการเตือนตนเอง (self-statements) ในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และทางร่างกาย มีข้อกระทงจำนวน 12 ข้อ ได้แก่ข้อ 5, 13, 15, 16, 17, 23, 25, 27, 30, 31 และ 36

(ข) การประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหาที่ใช้ในการควบคุมตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น (Problem solving strategies) เช่น การวางแผน การให้คำจำกัดความของปัญหา การประเมินทางเลือกต่าง ๆ และการคาดหมายถึงผลที่จะเกิดตามมา มีข้อกระทงจำนวน 11 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 2, 7, 10, 11, 12, 20, 28, 32, 33 และ 34

(ค) การใช้ความสามารถที่จะรอคอยผลรางวัลที่จะได้รับตอบแทน (Delay immediate gratification) มีข้อกระทงจำนวน 4 ข้อ ได้แก่ข้อ 9, 18, 22 และ 29

(ง) การมีการรับรู้ความสามารถของตน (Self-efficacy) ในการควบคุมตนเอง มีข้อกระทงจำนวน 9 ข้อ ได้แก่ข้อ 3, 4, 6, 8, 14, 19, 21, 24 และ 35

วิธีการตอบแบบวัด ผู้ตอบมาตรวัด SCS จะตอบข้อกระทงทั้งสิ้น 36 ข้อ แต่ละข้อเป็นแบบลิเคิร์ต (Likert Scale format) 6 ระดับ โดยมีค่าตั้งแต่ระดับที่ 1 ซึ่งบ่งบอกว่าไม่ใช่ลักษณะของฉันอย่างแท้จริง ถึงระดับที่ 6 ซึ่งบ่งบอกว่าเป็นลักษณะของฉันอย่างแท้จริง การตอบให้ผู้ตอบทำ

เครื่องหมาย X ทับตัวเลขที่ตรงกับลักษณะของตนเองมากที่สุดการตรวจให้คะแนนมีลักษณะดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9

การตรวจให้คะแนนมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองที่พัฒนาโดย Rosenbaum (1980)

คำตอบ	ข้อกระทงทางบวก	ข้อกระทงทางลบ
+3 = เป็นลักษณะของฉันทันอย่างแท้จริง	3	-3
+2 = เกือบจะเป็นลักษณะของฉันทันทีเดียว	2	-2
+1 = ค่อนข้างจะเป็นลักษณะของฉันทันเพียงเล็กน้อย	1	-1
-1 = ค่อนข้างจะไม่ใช้ลักษณะของฉันทัน	-1	1
-2 = เกือบจะไม่ใช้ลักษณะของฉันทันทีเดียว	-2	2
-3 = ไม่ใช่ลักษณะของฉันทันอย่างแน่นอน	-3	3

Rosenbaum (1980) ได้รายงานค่าความเที่ยง (Reliability) มาตรวัดSCSดังนี้

1) การทดสอบซ้ำ (Test-retest method) ใน นักศึกษาระดับปริญญาตรีของวิทยาลัย Technique and Engineering และมหาวิทยาลัย Haifa เพศชาย จำนวน 34 คน และเพศหญิง จำนวน 48 คน ให้ตอบมาตรวัด SCS ในช่วงหนึ่งเดือน และให้ตอบอีกครั้งใน 4 สัปดาห์ต่อมา ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.86

2) การประเมินค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร คูเดอร์-ริชาร์ดสัน 20 (Kuder-Richardson formula 20) (ดังตารางที่ 9) ในกลุ่มตัวอย่างต่างๆ เช่น นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย Tel Aviv ที่เข้าเรียนวิชาจิตวิทยา เพศชาย จำนวน 63 คน และเพศหญิง จำนวน 82 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.81 นักศึกษาปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย Haifa เพศชาย จำนวน 56 คน และเพศหญิง จำนวน 61 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.80 นักศึกษาปริญญาตรีสาขาวิชาจิตวิทยาของมหาวิทยาลัย Tel Aviv เพศชาย จำนวน 78 คน และเพศหญิง จำนวน 101 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.84 นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาจิตวิทยาของมหาวิทยาลัย Minnesota โดยให้ทำมาตรวัดSCSฉบับภาษาอังกฤษ เป็นเพศชายจำนวน 35 คน และเพศหญิงจำนวน 76 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.78 และกลุ่มคนที่มาตรวจสุขภาพเพื่อทำไบซิปซี เป็นเพศชายทั้งหมด จำนวน 105 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.80

ส่วนข้อมูลเกณฑ์ปกติ (Normative data) นั้น ค่าเฉลี่ยคะแนนระดับการควบคุมตนเองของนักศึกษาชาวอิสราเอลจะมีพิสัยระหว่าง 23-27 โดยค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างผู้ชายกลุ่มที่ 2, 3 และ 4 คือ 32.1 ($SD = 21.4$), 25.6 ($SD = 22.4$), และ 26.1 ($SD = 24$) ตามลำดับ สำหรับผู้หญิงมีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 24.6 ($SD = 23.2$), 26.2 ($SD = 21.2$), และ 27.2 ($SD = 25.1$) ตามลำดับ ถึงแม้ว่าผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะได้คะแนนสูงกว่าผู้ชายอยู่บ้าง แต่เมื่อทำการทดสอบกลับไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ และจากข้อมูลที่ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนระดับการควบคุมตนเองที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งที่เป็นนักศึกษาชาวอเมริกันที่ใช้ภาษาอังกฤษ และนักศึกษาชาวอิสราเอลที่ใช้ภาษาฮีบรูนั้นใกล้เคียงกัน โดยค่าเฉลี่ยคะแนนระดับการควบคุมตนเองของชาย คือ 25.9 ($SD = 20.6$) และหญิง คือ 27.5 ($SD = 20.6$)

ด้านความตรง (Validity) ของมาตรวัด SCS มีการตรวจสอบดังนี้

1) การหาความตรงสอดคล้อง (Convergent Validity) และ ความตรงจำแนก (Discriminant Validity) โดยการให้นักศึกษาในกลุ่มที่ 2, 3, 4, และ 5 ที่ทำมาตรวัด SCS ได้ทำมาตรวัดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวัดระดับการควบคุมตนเอง ได้แก่

1.1) แบบวัดความเชื่อภายในตนและภายนอกตนของ Rotter's Internal-External Scale แบบวัดนี้ใช้ความเชื่ออำนาจภายในตนและอำนาจภายนอกตน (Internal and External Locus of Control) คนที่เชื่ออำนาจภายในตนจะเชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองเกิดจากการกระทำของตนเป็นหลัก สำหรับคนที่เชื่ออำนาจภายนอกตนจะเชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองเกิดจากโชค หรือเกิดจากอำนาจของคนอื่น ซึ่งเป็นสิ่งที่นอกเหนือจากอำนาจการควบคุมของตน คนที่ได้คะแนนสูงจากแบบวัดชุดนี้จะเชื่ออำนาจภายนอกตนมากกว่าอำนาจภายในตน Rosenbaum ให้นักศึกษาในกลุ่มที่ 2 และ 3 ตอบแบบวัดนี้ และหาค่าสหสัมพันธ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างคะแนนจากมาตรวัด SCS และ Rotter' I-E Scale ได้ค่า เท่ากับ -0.40 ($p < .01$) แสดงว่าเมื่อบุคคลใช้วิธีการควบคุมตนเองมากเท่าไร เขาก็ยิ่งเชื่อในอิทธิพลของผู้อื่นหรือโชคกลางน้อยลง

1.2) แบบวัดความเชื่อที่ไร้เหตุผล (Irrational Belief Test, IBT test) แบบวัดนี้ใช้วัดลักษณะความเชื่อที่ไร้เหตุผล 10 แบบ ที่ Ellis ได้อธิบายไว้ คือ คนที่มีความเชื่อหรือมีความคิดที่มีเหตุผลอย่างเหมาะสม จะช่วยให้สามารถควบคุมอารมณ์และการกระทำของตนเองได้ สำหรับคนที่มีความเชื่อหรือมีความคิดที่ไร้เหตุผลจะไม่กล้าเผชิญปัญหาต้องพึ่งพาผู้อื่นและไม่สามารถควบคุมอารมณ์และการกระทำของตนเอง คนที่ได้คะแนนสูงจากแบบวัดชุดนี้จะมี ความเชื่อหรือความคิดที่ไร้เหตุผล Rosenbaum ให้นักศึกษาในกลุ่มที่ 4 ทำแบบวัดนี้ หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากมาตรวัด SCS และ Irrational Belief Test ในแต่ละแบบและทั้ง 10 แบบ พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ -0.48 ($p < .01$) แสดงว่าผู้ที่ใช้วิธีการควบคุมตนเองจะมีความเชื่ออย่างไร้เหตุผลน้อยลง

1.3) แบบสำรวจบุคลิกภาพ 16 ด้าน (Sixteen Personality Factor Questionnaire, 16PF) แบบวัดนี้ใช้สำรวจบุคลิกภาพที่คาเทล (Cattell) สร้างขึ้นมีทั้งหมด 16 องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบ G จะเกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง คนที่ได้คะแนนสูงในองค์ประกอบ G จากแบบวัด

ชุดนี้จะมีการควบคุมตนเองสูง โดย Rosenbaum ให้นักศึกษาในกลุ่มที่ 6 ทำแบบวัดนี้หาค่าสหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างคะแนนจากมาตรวัด SCS กับแบบสำรวจบุคลิกภาพ 16PF ทั้ง 16 องค์ประกอบ พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับองค์ประกอบ G ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ใช้วัดการควบคุมตนเอง ($r = .30, p < .001$)

ผลการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของมาตรวัด SCS กับคะแนนของแบบวัดความเชื่อภายใน – ภายนอกตนเองของ Rotter ($r = -.40$) และคะแนนจากแบบวัดความเชื่อที่ไร้เหตุผล ($r = -.48$) แสดงว่ามาตรวัด SCS มีความตรงเชิงจำแนก (Discriminant validity) และคะแนนจากมาตรวัด SCS กับแบบสำรวจบุคลิกภาพ 16 PF ($r = .30$) แสดงว่ามาตรวัด SCS มีความตรงสอดคล้อง (Convergent Validity)

2) การหาความตรงในสถานการณ์ทดลอง (Experimental study) ของมาตรวัด SCS โดยใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 7 ซึ่งประกอบด้วย เพศชาย 18 คน เพศหญิง 22 คน อายุ 16-25 ปี (Mean = 21.6) แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และก่อนเริ่มทำการทดลองให้ทุกคนตอบมาตรวัด SCS ในการทดลองสอนกลุ่มทดลองให้เผชิญกับความเย็นโดยใช้จินตนาการถึงสิ่งที่พึงพอใจขณะที่จุ่มมือทั้งสองข้างลงในน้ำที่เย็นจัด ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอนวิธีการเผชิญความเย็น หลังการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองได้คะแนนจากมาตรวัด SCS สูงกว่ากลุ่มควบคุม ผู้ที่ได้คะแนนจากแบบวัดจากมาตรวัด SCS สูงจะสามารถทนทานต่อความเย็นได้สูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนจากมาตรวัด SCS ต่ำอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่ามาตรวัด SCS สามารถนำไปใช้วัดการควบคุมตนเองได้ สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริง

สำหรับในประเทศไทย สุวัลยา วงษ์กระจ่าง (2523) ได้นำมาตรวัด SCS มาพัฒนา เมื่อนำไปใช้กับนักศึกษาประโยคประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 จำนวน 60 คน หาค่าความเชื่อถือได้โดยการประเมินความคงที่ภายใน (internal Consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของลีครอนบาค (Lee Cronbach) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาทั้งฉบับเท่ากับ 0.79 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่

ตารางที่ 10

ค่าความเที่ยง และความตรงของมาตรวัดSCSของRosenbaum (1980)

กลุ่มตัวอย่าง	ความเที่ยง		ความตรง		
	ทดสอบซ้ำ	KR-20	I-E Scale	IBT test	16 PF
กลุ่ม 1 (N = 82)	0.86	-	-	-	-
กลุ่ม 2 (N= 145)	-	0.81	-.40*	-	-
กลุ่ม 3 (N = 117)	-	0.80	-.40*	-	-
กลุ่ม 4 (N = 179)	-	0.78	-	-.48**	-
กลุ่ม 5 (N = 111)	-	0.84	-	-	-
กลุ่ม 6 (N = 105)	-	0.80	-	-	.30**

หมายเหตุ * $p < .05$, ** $p < .01$

ที่มา : Rosenbaum, 1980 p. 110

3.2 มาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเอง พัฒนาโดย จงรัก อินทร์เสวก (2539) จากมาตรวัดSCSมาพัฒนาเพิ่มเติม ชื่อภาษาไทยว่า มาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเอง เพื่อใช้กับผู้ติดยาเสพติดที่มีอายุระหว่าง 15 -29 ปี โดยได้สร้างข้อกระทงเพิ่มจาก 36 ข้อ เป็น 40 ข้อ (โดยเพิ่มข้อกระทงในแต่ละองค์ประกอบอีก 1 ข้อ ในองค์ประกอบ 4 ด้าน ของมาตรวัด SCS ต้นฉบับ ดังนี้

(ก) การใช้ความคิดและการเตือนตนเอง (Self – statement) ในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และทางร่างกาย มีข้อกระทงจำนวน 13 ข้อ ได้แก่ข้อ 5, 13, 15, 16, 17, 23, 25, 26, 27, 30, 31, 36 และ 37

(ข) การประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหาใช้ในการควบคุมตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น (Problem solving strategies) เช่น การวางแผน การให้คำจำกัดความของปัญหา การประเมินทางเลือกต่าง ๆ และการคาดหมายถึงผลที่จะเกิดตามมา มีข้อกระทงจำนวน 12 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 2, 7, 10, 11, 12, 20, 28, 32, 33, 34 และ 38

(ค) การใช้ความสามารถที่จะรอคอยผลรางวัลที่จะได้รับตอบแทน (Delay immediate gratification) มีข้อกระทงจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ข้อ 9, 18, 22, 29 และ 39

(ง) การมีการรับรู้ความสามารถของตน (Self – efficacy) ในการควบคุมตนเอง มีข้อกระทงจำนวน 10 ข้อ ได้แก่ข้อ 3, 4, 6, 8, 14, 19, 21, 24, 35 และ 40

วิธีการตอบแบบวัด ผู้ตอบมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเอง จะตอบข้อกระทงทั้งสิ้น 40 ข้อ แต่ละข้อเป็นแบบลิเคิร์ต (Likert Scale format) 6 ระดับ โดยมีค่าตั้งแต่ระดับที่ 1 ซึ่งบ่งบอกว่าไม่ใช่ลักษณะของฉันทนอย่างแท้จริง ถึงระดับที่ 6 ซึ่งบ่งบอกว่า เป็นลักษณะของฉันทนอย่างแท้จริง โดย

แบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 29 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 11 ข้อ การตอบให้ผู้ตอบทำเครื่องหมาย X ทับตัวเลขที่ตรงกับลักษณะของตนเองมากที่สุดการตรวจให้คะแนนมีลักษณะดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11

การตรวจให้คะแนนมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองที่พัฒนาโดย จงรัก อินทร์เสวก (2539)

คำตอบ	ข้อกระทงทางบวก	ข้อกระทงทางลบ
+3 = เป็นลักษณะของฉันอย่างแท้จริง	3	-3
+2 = เกือบจะเป็นลักษณะของฉันทีเดียว	2	-2
+1 = ค่อนข้างจะเป็นลักษณะของฉันเพียงเล็กน้อย	1	-1
-1 = ค่อนข้างจะไม่ใช่ลักษณะของฉัน	-1	1
-2 = เกือบจะไม่ใช่ลักษณะของฉันทีเดียว	-2	2
-3 = ไม่ใช่ลักษณะของฉันอย่างแน่นอน	-3	3

ข้อกระทงทางบวก 29 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 5, 7, 10, 11, 12, 13, 15, 17, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 34, 36, 37, 38, 39 และ 40

ข้อกระทงทางลบ 11 ข้อ ได้แก่ ข้อ 4, 6, 8, 9, 14, 16, 18, 19, 21, 29 และ 35

ตรวจให้คะแนนแต่ละด้านและคะแนนรวม โดยการคิดคะแนนรวมจากการรวมคะแนนทั้ง 40 ข้อ เข้าด้วยกันเป็นคะแนนระดับการควบคุมตนเองของผู้ตอบแบบวัดแต่ละคน

จงรัก อินทร์เสวก (2539) ได้พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเอง โดยเริ่มจากการแปล มาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเอง ฉบับภาษาไทย จากมาตรวัด SCS ของ Rosenbaum (1980) ทั้ง 36 ข้อ จากนั้นจึงสร้างข้อกระทงเพิ่ม อีกด้านละ 1 ข้อ เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า ปัญหาเสพติดในสภาพสังคมไทย ปัจจัยทางด้านครอบครัวมีความสำคัญต่อผู้ติดยาเสพติดมาก ทั้งจากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ และจากประสบการณ์การทำงานกับผู้ติดยาเสพติดของผู้วิจัยเอง ผู้วิจัยจึงเพิ่มข้อกระทงโดยเน้นปัจจัยทางด้านครอบครัว ขึ้นต่อมาได้มีการตรวจสอบความถูกต้องในการแปลและแก้ไขสำนวนภาษา โดยนำไปให้อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิในภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 3 ท่าน โดยใช้เกณฑ์ให้มีความคิดเห็นตรงกัน 2 ท่าน จึงจะถือว่าข้อกระทงนั้นใช้ได้ ขั้นสุดท้ายมีการนำมาตรวัดที่ได้รับการตรวจสอบแล้ว ไปทดลองใช้กับผู้ติดยาเสพติดที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลธัญญารักษ์ จำนวน 10 คน เพื่อตรวจสอบความ

เหมาะสมของภาษาที่ใช้ให้มีความเข้าใจความหมายตรงกัน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อความให้ชัดเจน และสามารถเข้าใจได้

ต่อมาเป็นการวิเคราะห์คุณภาพข้อกระทงรายข้อ โดย จงรัก อินทร์เสวก (2539) นำมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับผู้ติดยาเสพติดในระยะถอนพิษยาโรงพยาบาลธัญญารักษ์ จำนวน 100 คน จากนั้นจึงนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของข้อกระทงแต่ละข้อ โดยทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มคะแนนสูง – กลุ่มคะแนนต่ำ ร้อยละ 27 ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test) จะคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ (t) สูงกว่า 1.68 ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ไว้ ซึ่งค่า t มีค่าอยู่ระหว่าง 2.32 – 9.72 ได้ข้อกระทงทั้งหมด 40 ข้อ

นอกจากนี้ จงรัก อินทร์เสวก (2539) ได้ตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองรายด้าน 4 ด้านและทั้งฉบับ เริ่มจากการหาค่าความเที่ยง โดยนำคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างในข้อ 2 มาหาค่าความเที่ยงโดยการประเมินค่าความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ลี ครอนบาค (Lee Cronbach) ได้ค่าความเที่ยง ได้แก่ ค่าความเที่ยงมาตรวัดทั้งฉบับ เท่ากับ 0.94 ค่าความเที่ยงรายด้าน คือ ด้านการใช้ความคิดและ การเตือนตนเองในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และทางร่างกาย เท่ากับ 0.85 ด้านการประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหาใช้ในการควบคุมตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น เท่ากับ 0.78 ด้านการใช้ความสามารถที่จะรอคอยผลรางวัลที่จะได้รับตอบแทน เท่ากับ 0.73 ด้านการมีการรับรู้ความสามารถของตนในการควบคุมตนเอง เท่ากับ 0.82

ด้านการหาความตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) จงรัก อินทร์เสวก (2539) ใช้วิธีการจำแนกกลุ่มที่รู้ลักษณะแล้ว (Known groups) 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 คือ ผู้ที่ติดยาเสพติดที่เข้ารับการรักษาในระยะถอนพิษยาที่โรงพยาบาลธัญญารักษ์ ตั้งแต่ครั้งที่ 2 ขึ้นไป จำนวน 20 คน ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่ขาดความรับผิดชอบและมีระดับการควบคุมตนเองต่ำ กลุ่มที่ 2 คือ ผู้ที่ติดยาเสพติดในระยะฟื้นฟูสมรรถภาพของศูนย์ชุมชนบำบัดซึ่งทำงานในตำแหน่งลูกจ้างชั่วคราวให้กับโรงพยาบาล และได้รับการตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะเป็นระยะ ๆ แล้วไม่พบสารเสพติด จำนวน 20 คน ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบและมีระดับการควบคุมตนเองสูง จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้มาเปรียบเทียบกันเพื่อทดสอบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับการควบคุมตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ซึ่งจะเป็นการแสดงถึงค่าความตรงตามสภาพของแบบวัด จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า

1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับการควบคุมตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มทั้ง 4 ด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $t = 4.56$)

2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับการควบคุมตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มในด้านการใช้ความคิดและการเตือนตนเองในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และทางร่างกายมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $t = 4.58$)

3) ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับการควบคุมตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มในด้านการประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหาใช้ในการควบคุมตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $t = 4.37$)

4) ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับการควบคุมตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มในด้านการความสามารถที่จะระอคอยผลรางวัลที่จะได้รับ การอดได้รอได้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $t = 3.98$)

5) ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับการควบคุมตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มในด้านการมีการรับรู้ความสามารถของตนในการควบคุมตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $t = 6.67$) และหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามรายชื่อในแต่ละด้านและคะแนนรวมของแต่ละด้าน พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง .31 ถึง .69

แสดงว่าแบบวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองนี้ มีความตรงตามสภาพสามารถนำไปใช้จำแนกกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการควบคุมตนเองต่ำได้รายละเอียดดังแสดงในตาราง 12

แสดงผลการใช้มาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองใน คนไทย

	ความเที่ยง (N = 100)	ความตรง (ค่า t) (N = 40)
1. ด้านการใช้ความคิดและการเตือนตนเองในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์	0.85	4.59
และทางร่างกาย	0.78	4.34
2. ด้านการประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหาใช้ในการควบคุมตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น	0.73	3.98
3. ด้านการใช้ความสามารถที่จะระอคอยผลรางวัลที่จะได้รับตอบแทน	0.82	6.67
4. ด้านการมีการรับรู้ความสามารถของตนในการควบคุมตนเอง		
5. รวมทั้งฉบับ	0.94	4.56

3.3 มาตรฐานวัดความเชื่อในการควบคุมตนเอง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขออนุญาตจาก จงรัก อินทร์เสวก ผู้พัฒนามาตรวัดเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ปรับเฉพาะตัวเลือกในการตอบจากการรายงานตนเอง 6 ระดับ เป็น 4 ระดับ กล่าวคือ ระดับที่ 1 ซึ่งบ่งบอกว่าไม่ตรงกับตัวฉันเลย (ไม่ตรง 100 %) ถึงระดับที่ 4 ซึ่งบ่งบอกว่าตรงกับตัวฉันมากที่สุด (ตรง 100%) เพื่อให้เหมาะสมกับเยาวชนผู้กระทำความผิดและใช้สารเสพติด โดยมีเกณฑ์การตรวจให้คะแนน ดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13

การตรวจให้คะแนนมาตรฐานวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองที่ปรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้

คำตอบ	ข้อกระทงทางบวก	ข้อกระทงทางลบ
+2 = ตรงกับตัวฉันมากที่สุด (ตรง 100%)	2	-2
+1 = ตรงกับตัวฉันมาก(ตรงมากกว่า 50%)	1	-1
-1 = ไม่ตรงกับตัวฉันน้อย (ตรงน้อยกว่า 50 %)	-1	1
-2 = ไม่ตรงกับตัวฉันเลย(ไม่ตรง 100 %)	-2	2

สำหรับข้อกระทงทั้งหมด 40 ข้อ ผู้วิจัยคงเนื้อหาขอแต่ละข้อคำถามไว้ตามเดิม หลังจากได้รับการพิจารณาเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักแล้ว นำมาตรวัดไปทดลองใช้กับเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนราธิวาสและจังหวัดตรังจำนวน 60 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยง (Reliability) โดยวิธีวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha-coefficient) ได้ค่าความเที่ยงแอลฟา = .85

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลองโดยมีการวัดสุขภาวะจำนวน 4 ครั้งซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ตามขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นก่อนการทดลอง

1.1 ขออนุมัติการทำวิจัยจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์การเข้าไปเก็บข้อมูลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนกับกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในฐานะที่เป็นผู้กำกับดูแลเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้

1.3 ติดต่อ และประสานงานกับ ผู้อำนวยการ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และบุคลากรในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ เพื่อชี้แจงข้อมูลเรื่องโครงการวิจัย และขอรับคำแนะนำในการดำเนินการเก็บข้อมูล

1.4 นำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่งไปให้สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง

1.5 เมื่อได้รับการตอบรับให้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกรมพินิจและผู้อำนวยการ แล้ว ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์การคัดเลือกที่กำหนดไว้ และขอความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัย จากนั้นให้เยาวชนที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยลงลายมือชื่อในใบแสดงความยินยอม โดยผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม

1.6 นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการเก็บข้อมูล และการดำเนินการกระบวนการกลุ่มกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือให้กลุ่มทดลองเข้าร่วมกลุ่มทดลองกระบวนการ

2. ขั้นตอนการทดลอง

2.1 ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นระยะเวลาประมาณ 1 ปี ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2556 ถึงวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2557 เดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองตามวัน และเวลาที่ได้นัดหมายไว้ล่วงหน้าโดยการทำกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตกับเยาวชนที่เป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8-12 คน จำนวน 11 กลุ่ม แต่ละกลุ่มใช้เวลา 8 สัปดาห์ติดต่อกัน สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ฤๅละ 2-3 ชั่วโมง

2.2 เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่เข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แต่ละคนเข้าร่วมการทดลองเกินร้อยละ 80 และในแต่ละกลุ่ม ตั้งแต่ครั้งที่ 2 ถึงครั้งที่ 8 ในกลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 1 ถึงกลุ่มที่ 11 มีจำนวนสมาชิกกลุ่ม ตั้งแต่ ร้อยละ 58 ขึ้นไป ดังตารางที่ 14

2.3 จากนั้นผู้วิจัยนำมาตรวัดสุขภาพของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดไปเก็บข้อมูล โดยให้เยาวชนเป็นผู้ตอบแบบวัดด้วยตนเองโดยมีแบบแผนการทดลองดังแสดงในภาพที่ 6 เยาวชนฯ สามารถเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตได้โดยไม่กระทบกับกิจกรรมปกติที่มีอยู่เนื่องจาก ในการเข้ากลุ่มการปรึกษาฯ ใช้เวลา 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาว่างของเด็ก

2.4 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้หารือกับผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ เพื่อจัดสรรเวลาที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมดังกล่าว โดยที่ไม่ส่งผลกระทบต่อภารกิจหลักของสถานพินิจฯ และศูนย์ฝึกฯ ที่เด็กได้รับตามปกติ

3. ชั้นหลังการทดลอง

ผู้วิจัยให้ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบมาตราวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดไปเก็บข้อมูลระยะติดตามผลของแต่ละกลุ่มในสัปดาห์ที่ 12 จากนั้นผู้วิจัยนำมาตราวัดสุขภาวะมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ และป้อนข้อมูลลงคอมพิวเตอร์เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

สำหรับรายละเอียดและ วัน เวลา ในการทดลองแต่ละครั้ง ดังแสดงในภาคผนวก ฉ

ตารางที่ 14

การเข้าร่วมกลุ่มการบริการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาพของเยาวชน

ผู้กระทำการที่ใส่สารเสพติด ของเยาวชนในกลุ่มทดลอง (Exp.) และกลุ่มควบคุม (con.) จำนวน (ร้อยละ)

ผู้ ครัง ที่	รอบที่ 1			รอบที่ 2						รอบที่ 3						
	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4	กลุ่ม 5	กลุ่ม 6	กลุ่ม 7	กลุ่ม 8	กลุ่ม 9	กลุ่ม 10	กลุ่ม 11					
	Exp.	Con.	Exp.	Con.	Exp.	Con.	Exp.	Con.	Exp.	Con.	Exp.	Con.				
วัดสุขภาพ	8	8	9	7	8	8	10	10	11	11	10	10	8	8	7	7
ภาวะ	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)
ผู้ ครังที่																
1																
1	8	8	9	7	8	8	10	10	11	11	10	10	8	8	7	7
	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)
2	7	8	6	8	7	7	8	8	10	11	8	10	6	8	5	7
	(88)	(100)	(67)	(89)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(73)	(100)	(75)	(100)	(71)	(100)
3	7	8	6	8	7	7	8	8	9	10	6	11	7	8	6	7
	(88)	(100)	(67)	(89)	(100)	(100)	(100)	(100)	(90)	(100)	(65)	(100)	(88)	(100)	(86)	(100)
4	6	8	7	8	5	7	8	8	9	10	8	11	7	8	7	7
	(75)	(100)	(78)	(89)	(71)	(100)	(100)	(100)	(90)	(100)	(73)	(100)	(88)	(100)	(100)	(100)
วัดสุขภาพ	6	8	7	8	5	7	8	8	9	10	8	11	7	8	7	7
ภาวะ	(75)	(100)	(78)	(89)	(71)	(100)	(100)	(100)	(90)	(100)	(73)	(100)	(88)	(100)	(100)	(100)
ผู้ ครังที่																
2																

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บแสดงค่าร้อยละของจำนวนเยาวชนที่เข้าร่วมกลุ่มการบริการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาพ

ตารางที่ 14
 การเข้าร่วมกลุ่มการบริการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาพของผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดของเยาวชนในกลุ่มทดลอง (Exp.)
 และกลุ่มควบคุม (con.) จำนวน (ร้อยละ) (ต่อ)

ครั้งที่	รอบที่ 1			รอบที่ 2			รอบที่ 3					
	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4	กลุ่ม 5	กลุ่ม 6	กลุ่ม 7	กลุ่ม 8	กลุ่ม 9	กลุ่ม 10	กลุ่ม 11	
5	Exp. (88)	Con. (89)	Exp. (86)	Con. (100)	Exp. (80)	Con. (100)	Exp. (65)	Con. (100)	Exp. (90)	Con. (100)	Exp. (75)	Con. (86)
6	Exp. (88)	Con. (89)	Exp. (71)	Con. (100)	Exp. (80)	Con. (100)	Exp. (65)	Con. (100)	Exp. (70)	Con. (100)	Exp. (75)	Con. (86)
7	Exp. (88)	Con. (89)	Exp. (57)	Con. (100)	Exp. (90)	Con. (100)	Exp. (82)	Con. (100)	Exp. (90)	Con. (100)	Exp. (100)	Con. (86)
8	Exp. (100)	Con. (89)	Exp. (86)	Con. (100)	Exp. (100)	Con. (100)	Exp. (111)	Con. (100)	Exp. (100)	Con. (100)	Exp. (100)	Con. (100)
วัดสุขภาพ	8 (100)	7 (89)	6 (86)	7 (100)	8 (100)	9 (73)	10 (70)	11 (70)	10 (100)	10 (100)	8 (100)	7 (100)
ครั้งที่ 3												
วัดสุขภาพ	8 (100)	7 (89)	7 (100)	8 (100)	10 (100)	10 (91)	10 (91)	10 (100)	10 (100)	10 (100)	8 (100)	7 (100)
ครั้งที่ 4												

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บแสดงค่าร้อยละของจำนวนเยาวชนที่เข้าร่วมกลุ่มการบริการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1) วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น โดยทำการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรต่าง ๆ ด้วย ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติที่ใช้ เช่น ความเบ้ ความโด่ง เพื่อตรวจสอบลักษณะของการแจกแจงปกติ

2) วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้ t-test independent (ทดสอบความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม หากความแปรปรวนแตกต่างกันใช้การวิเคราะห์ t-test independent แบบ separated variance แต่หากความแปรปรวนไม่แตกต่างกันใช้การวิเคราะห์ t-test independent แบบ pooled variance หลังวิเคราะห์เพื่อทดสอบความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม หากพบว่าคะแนนสุขภาวะในการวัดครั้งที่ 1 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มจะทำการวิเคราะห์ต่อยุ่ด้วยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสุขภาวะในครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ระหว่างกลุ่มด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ แต่หากพบว่าคะแนนสุขภาวะในการวัดครั้งที่ 1 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน ก็จะใช้วิธีการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะที่ได้จากการวัดครั้งที่ 2 - 4 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำ (One-way repeated measure MANCOVA analysis of variance) โดยนำคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 มาเป็นตัวแปรร่วม (covariate) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window

3) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (repeated measure) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง การดำเนินการในขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะระหว่างกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window

4) วิเคราะห์เพื่อประมาณค่าคะแนนพัฒนาการของสุขภาวะของเยาวชนที่ใช้สารเสพติด หลังได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต โดยการสร้างและตรวจสอบโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ โดยทำการทดสอบค่าสถิติ ได้แก่ ค่า ไค-สแควร์ ค่าดัชนีชี้วัดความกลมกลืน (goodness of fit index : GFI) ค่าดัชนีรากที่สองของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษ (root mean squared residual : RMR) และค่าความคลาดเคลื่อนที่เป็นคะแนนมาตรฐานสูงสุด (largest standardized residual : LSR) ด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL)

5) วิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงจากการวัดซ้ำ 4 ครั้ง เพื่อเปรียบเทียบอัตราพัฒนาการสภาวะในการวัดครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL)

6) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำ (MANCOVA with repeated measure analysis of variance) เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของสภาวะในกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองต่างกันด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window

การเปรียบเทียบตัวแปรตามด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำนั้น ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบลักษณะของข้อมูลก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำ ตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมหลายตัวแปร ดังนี้ (1) variance-covariance metrices ของตัวแปรตามในแต่ละกลุ่มต้องเท่ากัน (2) ตัวแปรตามต้องมีการแจกแจงแบบ multivariate normal คือ linear combination ของตัวแปรและต้องมีการแจกแจงแบบปกติ

7) การตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการสภาวะของเยาวชนระหว่างกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มควบคุมที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ โดยการวิเคราะห์โมเดลกลุ่มพหุ (multiple group analysis) แบ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนในรูปของโมเดลและค่าพารามิเตอร์ด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) โดยสามารถสรุปเป็นขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้ (ศุภมาส อังศุโชติ และคณะ, 2554)

ขั้นตอนที่ 1 ตรวจสอบว่ากลุ่มเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และกลุ่มเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึก มีรูปแบบโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงเป็นแบบเดียวกัน แล้วปรับโมเดลให้สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ได้ค่าไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญ

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดบังคับ (constrain) ค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์ของสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก ΔX และเมทริกซ์สัมประสิทธิ์ถดถอยของความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรแฝงภายนอก Φ ให้เท่ากันทุกกลุ่มหากว่าไค-สแควร์ของโมเดลที่ยังไม่บังคับพารามิเตอร์ให้เท่ากันไม่แตกต่างจากค่าไค-สแควร์ของโมเดลที่บังคับค่าพารามิเตอร์ให้เท่ากัน จึงสรุปได้ว่าโมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของ
สุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเองครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผล
การวิเคราะห์ข้อมูล 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างและค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรการ
ควบคุมตนเอง และสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสุขภาวะในกลุ่ม
ทดลองจากการเข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และกลุ่มควบคุม
โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำ (MANCOVA with repeated measure
analysis of variance)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการสุขภาวะของเยาวชนหลังการเข้าร่วมกลุ่มการ
ปรึกษาเชิงจิตวิทยาโดยใช้การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝง

ตอนที่ 4 ผลการตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการสุขภาวะของเยาวชน
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายใน
ชีวิต โดยใช้การวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multiple group analysis)

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลผลข้อมูลมีความสะดวกมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัย
จึงได้กำหนดสัญลักษณ์แทนความหมายดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ทางสถิติ

M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (mean)
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
SK	หมายถึง	ความเบ้ (skewness)
KU	หมายถึง	ความโด่ง (kurtosis)
χ^2	หมายถึง	ค่าสถิติไค-สแควร์
df	หมายถึง	องศาอิสระ (degree of freedom)
p	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
t	หมายถึง	ค่าสถิติ t ที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
F	หมายถึง	ค่าสถิติ F ที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

R Square หมายถึงค่าที่แสดงอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม

R Square Adjusted หมายถึง ค่า *R Square* ที่ปรับแก้แล้ว

SE หมายถึง ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (standard error)

NFI หมายถึง ค่าดัชนีวัดความเป็นปกติ

CFI หมายถึง ค่าดัชนีเปรียบเทียบความกลมกลืน

GFI หมายถึง ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน

RFI หมายถึง ค่าดัชนีวัดระดับความสัมพันธ์

RMSEA หมายถึง ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า

SRMR หมายถึงดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ

∅ หมายถึง เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรภายในแฝง
K ขนาด ($NK \times NK$)

Δ หมายถึง เมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของ Y บน E ขนาด ($NY \times NE$)

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง และค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรการควบคุมตนเอง และสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1. ข้อมูลพื้นฐานกลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดที่ถูกส่งมาที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานีและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 9 จังหวัดสงขลา ที่เข้าร่วมโครงการวิจัยทั้งหมดจำนวน 180 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 90 คน ในกลุ่มทดลอง ส่วนใหญ่เป็นชาย (ร้อยละ 86.67) อายุเฉลี่ย 18.48 ปี นับถือศาสนาอิสลามมากที่สุดร้อยละ 52.22 ศาสนาพุทธร้อยละ 47.78 เยาวชนเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาตอนปลายมากที่สุด (ร้อยละ 38.89) และมีมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 37.78)อาศัยอยู่กับบิดามารดามากที่สุด (ร้อยละ 86.67) ด้านชนิดของสารเสพติดที่เคยใช้ ได้แก่ ยาบ้าและกระท่อมมากที่สุด (ร้อยละ 44.44) เกือบครึ่งของกลุ่มตัวอย่างใช้สารเสพติดมากกว่าหนึ่งชนิด(ร้อยละ 48.89) ความถี่ของการใช้สารเสพติดโดยใช้ 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์มากที่สุด (ร้อยละ 45.56) ส่วนเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในกลุ่มควบคุม เป็นชาย ร้อยละ 82.22 อายุเฉลี่ย 19.13ปีนับถือศาสนาพุทธมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 67.78ศาสนาอิสลามร้อยละ 32.22 เยาวชนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุดร้อยละ 37.78 รองลงมาคือชั้นประถมศึกษาตอนปลายร้อยละ 35.56 อาศัยอยู่กับบิดามารดามากที่สุดร้อยละ 74.44 ชนิดของยาเสพติดที่เคยใช้ได้แก่ยาบ้าและกระท่อมมากที่สุดร้อยละ 51.12 เยาวชนมีการใช้

สารเสพติดมากกว่าหนึ่งชนิดร้อยละ 36.00 ความถี่ของการใช้สารเสพติดใช้ 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 51.11 (รายละเอียด ดังตารางที่ 15)

ตารางที่ 15

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง (N=180)

ลักษณะส่วนบุคคล	กลุ่มทดลอง (N=90)		กลุ่มควบคุม (N=90)	
	จำนวน(คน)	(ร้อยละ)	จำนวน(คน)	(ร้อยละ)
อายุ(ปี):	90		90	
18	69	(76.67)	51	(56.67)
19	9	(10.00)	7	(7.78)
20	6	(6.67)	11	(12.22)
21	3	(3.33)	11	(12.22)
22	2	(2.22)	10	(11.11)
23	1	(1.11)	0	0
M. (± SD)	18.48(±1.04)		19.13 (± 1.48)	
เพศ:	90		90	
ชาย	78	(86.67)	74	(82.22)
หญิง	12	(13.33)	16	(17.78)
ศาสนา	90		90	
พุทธ	43	(47.78)	61	(67.78)
อิสลาม	47	(52.22)	29	(32.22)
ระดับการศึกษา:	90		90	
ประถมศึกษาตอนต้น (ป. 1-4)	6	(6.67)	0	(0)
ประถมศึกษาตอนปลาย(ป. 5-6)	35	(38.89)	32	(35.56)
มัธยมศึกษาตอนต้น (ม. 1-3)	34	(37.78)	34	(37.78)
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 4-6)	14	(15.56)	24	(26.67)
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	1	(1.11)	0	(0)
บุคคลที่พักอาศัยอยู่ในบ้าน	90		90	
อยู่กับบิดา-มารดา	78	(86.67)	67	(74.44)

ตารางที่ 15

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง (N=180) (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	กลุ่มทดลอง (N=90)		กลุ่มควบคุม (N=90)	
	จำนวน(คน)	(ร้อยละ)	จำนวน(คน)	(ร้อยละ)
อยู่กับญาติพี่น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย	1	(1.11)	0	(0)
อยู่กับภรรยา-สามี	7	(7.78)	11	(12.22)
อยู่เพียงลำพัง	4	(4.44)	12	(13.33)
สารเสพติดที่เคยใช้	90		90	
ยาบ้า	20	(22.22)	23	(25.56)
ยาไอซ์	3	(3.33)	11	(12.22)
ยาอี	0	(0)	0	(0)
กระท่อม	20	(22.22)	23	(25.56)
อื่น ๆ	3	(3.33)	0	(0)
ใช้สารเสพติดตั้งแต่สองชนิดขึ้นไป	44	(48.89)	33	(36.67)
ความถี่ของการใช้สารเสพติด	90		90	
น้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์	23	(25.56)	11	(12.22)
2-3 ครั้งต่อสัปดาห์	41	(45.56)	46	(51.11)
4-5 ครั้งต่อสัปดาห์	5	(5.56)	0	(0.00)
ใช้เกือบทุกวัน	21	(23.33)	33	(36.67)

2. ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรการควบคุมตนเองและสุขภาวะของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2.1 การควบคุมตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสัปดาห์ที่ 1 (ก่อนเริ่มการทดลอง)

ค่าคะแนนเฉลี่ยการควบคุมตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดค่อนข้างต่ำ โดยกลุ่มควบคุมมีค่าคะแนนเฉลี่ยการควบคุมตนเองสูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Mean กลุ่มควบคุม = 25.33, SD = 14.54; Mean กลุ่มทดลอง=19.17, SD=16.90) เมื่อพิจารณาความเบ้ พบว่า การควบคุมตนเองของ เยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในกลุ่มควบคุม

มีความเบ้เป็นลบ ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการควบคุมตนเองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลอง มีคะแนนการควบคุมตนเองมีค่าความเบ้เป็นบวก ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการควบคุมตนเองต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย สำหรับความโด่งมีค่าเป็นลบ ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แสดงว่าความสามารถในการควบคุมตนเองของเยาวชนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการกระจายค่อนข้างมาก

2.2 สุขภาวะโดยรวมและรายด้านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในการวัดซ้ำ 4 ครั้ง (สัปดาห์ที่ 1-12)

การวัดครั้งที่ 1 (สัปดาห์ที่ 1 ในระยะก่อนการทดลอง) ค่าคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวมของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Meanกลุ่มทดลอง = 150.8, $SD = 23.81$; Meanกลุ่มควบคุม=137.40, $SD=12.96$) เมื่อพิจารณาความเบ้และความโด่งพบว่า คะแนนสุขภาวะโดยรวมในกลุ่มทดลองมีค่าความเบ้เป็นบวก ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มควบคุมมีค่าความเบ้เป็นลบซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย สำหรับความโด่งมีค่าเป็นลบ ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แสดงว่าสุขภาวะโดยรวมของเยาวชนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจงปกติ

ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยคะแนนสุขภาวะรายด้าน ของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดพบว่า กลุ่มทดลอง มีคะแนนสุขภาวะรายด้าน 6 ด้าน (สุขภาวะทางร่างกาย สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด สุขภาวะทางทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ) ระดับปานกลาง โดยกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.60-2.91และ 2.36-2.61 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาความเบ้และความโด่งพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนสุขภาวะรายด้าน ทั้ง 6 ด้าน มีค่าความเบ้เป็นบวก ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้านส่วนในกลุ่มควบคุมคะแนนสุขภาวะมีค่าความเบ้เป็นลบ 5 ด้าน คือ สุขภาวะทางร่างกาย สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด สุขภาวะทางอารมณ์และสุขภาวะทางจิตวิญญาณซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะ 5 ด้านนี้สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย และมีคะแนนสุขภาวะทางสังคมมีค่าความเบ้เป็นบวก

ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะทางสังคมต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย

สำหรับความโด่งมีค่าเป็นลบ 5 ด้านในกลุ่มทดลอง คือ สุขภาวะทางร่างกาย สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ แสดงว่าสุขภาวะทั้ง 5 ด้านนี้ของเยาวชนในกลุ่มทดลองมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่า โค้งการแจกแจงปกติ และมีคะแนนสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิดมีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่าสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิดมีการกระจายค่อนข้างน้อย กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ ส่วนในกลุ่มควบคุมมีสุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณมีค่าความโด่งเป็นลบ แสดงว่าสุขภาวะทั้ง 3 ด้านนี้ของเยาวชนในกลุ่มควบคุมมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจงปกติ และมีสุขภาวะทางกาย สุขภาวะทางสังคม และสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิดมีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่าสุขภาวะทางกาย สุขภาวะทางสังคม และสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิดมีการกระจายค่อนข้างน้อย กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ

ตารางที่ 16

ค่าสถิติพื้นฐานของการควบคุมตนเอง และสุขภาพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในสัปดาห์ที่ 1-12 (N=180)

ตัวแปร	กลุ่มทดลอง (N=90)				กลุ่มควบคุม (N=90)				SK	KU	P
	M	SD	min-max		M	SD	min-max				
การควบคุมตนเอง	19.17	16.90	(-12)-56	.053	-590	25.33	14.54	(-8)-53	-122	-625	.000 ^a
การวัดครั้งที่ 1 (สัปดาห์ที่ 1 ในระยะก่อนการทดลอง)											
สุขภาพทางร่างกาย	26.20 (2.91)	5.05	15-36	.105	-909	23.42 (2.60)	2.52	14-31	-239	4.456	.009 ^a
สุขภาพทางสังคม	25.19 (2.79)	4.84	13-36	.095	-189	23.53 (2.61)	3.01	16-30	.489	.119	.000 ^a
สุขภาพทางจิต	23.42 (2.60)	4.10	16-34	.324	-242	22.26 (2.47)	2.51	16-27	-214	-614	.000 ^a
สุขภาพทางปัญญาและ การรู้คิด	24.50 (2.72)	3.91	14-35	.023	.133	22.64 (2.52)	2.43	14-27	-1072	2.084	.007 ^a
สุขภาพทางอารมณ์	23.89 (2.65)	4.67	14-36	.083	-210	21.97 (2.44)	2.68	16-26	-087	-1.058	.024 ^a
สุขภาพทางจิตวิทยา	27.69 (2.77)	4.79	15-40	.006	-144	23.58 (2.36)	3.17	15-30	-463	-451	.000 ^a
สุขภาพโดยรวม	150.89(2.74)	23.81	99-215	.203	-173	137.40(2.50)	12.96	102-166	-406	-358	.001 ^a

ตารางที่ 16

ค่าสถิติพื้นฐานของการควบคุมตนเอง และสุขภาวะของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในสัปดาห์ที่ 1-12 (N=180) (ต่อ)

ตัวแปร	กลุ่มทดลอง (N=90)				กลุ่มควบคุม (N=90)				SK	KU	p
	M	SD	min-max		M	SD	min-max				
การวัดครั้งที่ 2 (สัปดาห์ที่ 4 ในระหว่างการทดลอง)											
สุขภาวะทางร่างกาย	28.91 (3.21)	3.70	19-35	-.440	-.160	23.39 (2.60)	2.58	14-30	-.519	2.792	.000 ^a
สุขภาวะทางสังคม	28.32 (3.15)	3.41	19-36	-.173	.047	23.87 (2.65)	2.27	16-29	-.625	1.796	.000 ^a
สุขภาวะทางจิต	26.40 (2.93)	3.58	18-35	.137	.052	21.51 (2.39)	2.25	15-27	-.148	1.860	.000 ^a
สุขภาวะทางปัญญาและ การรู้คิด	26.48 (2.94)	3.31	20-36	.235	.115	22.53 (2.50)	2.83	16-27	-.762	.050	.000 ^a
สุขภาวะทางอารมณ์	26.98 (3.00)	3.56	21-36	.311	-.706	21.53 (2.39)	2.55	18-28	.360	-.320	.000 ^a
สุขภาวะทางจิตวิญญาณ	31.29 (3.13)	4.13	22-40	.038	-.794	24.17 (2.69)	3.46	15-31	-.319	-.707	.000 ^a
สุขภาวะโดยรวม	168.38(3.06)	18.02	130-216	.131	-.304	137.00(2.49)	13.39	101-167	-.368	.150	.000 ^a

ค่าสถิติพื้นฐานของการควบคุมตนเอง และสภาวะของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในสัปดาห์ที่ 1-12 (N=180) (ต่อ)

ตัวแปร	กลุ่มทดลอง (N=90)			กลุ่มควบคุม (N=90)			SK	KU	P	
	M	SD	min-max	M	SD	min-max				
การวัดครั้งที่ 3 (สัปดาห์ที่ 8 ในระยะหลังการทดลอง)										
สภาวะทางร่างกาย	30.83 (3.42)	4.78	22-62	-452	-365	23.94 (2.66)	2.62	15-32	.009	4.101 ^a
สภาวะทางสังคม	30.06 (3.34)	3.54	21-36	-502	.008	23.20 (2.58)	2.61	16-29	-.124	.613 ^a
สภาวะทางจิต	28.68 (3.19)	(3.61)	17-36	-503	.478	21.96 (2.44)	2.65	15-28	-.227	-.059 ^a
สภาวะทางปัญญาและ การรู้คิด	27.80 (3.09)	(3.14)	20-36	-105	-.186	22.34 (2.48)	2.60	16-26	-.422	-.852 ^a
สภาวะทางอารมณ์	28.52 (3.17)	(3.80)	19-36	-.182	-.525	21.98 (2.44)	2.15	17-25	-.465	-1.124 ^a
สภาวะทางจิตวิญญาณ	33.14 (3.31)	(3.78)	21-40	-.467	.334	23.99 (2.40)	3.08	16-30	-.398	-.759 ^a
สภาวะโดยรวม	178.70(3.25)	(18.14)	136-220	-.323	-.342	137.41(2.50)	13.28	101-168	-.471	4.16 ^a

ตารางที่ 16

ค่าสถิติพื้นฐานของการควบคุมตนเอง และสุขภาพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในสัปดาห์ที่ 1-12 (N=180) (ต่อ)

ตัวแปร	กลุ่มทดลอง (N=90)				กลุ่มควบคุม (N=90)				KU	SK	min-max	p
	M	SD	min-	max	M	SD	min-	max				
การวัดครั้งที่ 4 (สัปดาห์ที่ 12 ในระยะติดตามผล 1 เดือน)												
สุขภาพทางร่างกาย	28.97 (3.22)	(4.30)	14-36		23.63 (2.63)	2.65	14-33		.739	.255	5.954	.000 ^a
สุขภาพทางสังคม	28.28 (3.14)	(4.52)	17-36		23.29 (2.59)	2.88	16-30		-.447	-.097	-.021	.000 ^a
สุขภาพทางจิต	26.64 (2.96)	(4.36)	18-36		21.57 (2.40)	2.43	16-28		-.507	.050	.148	.000 ^a
สุขภาพทางปัญญาและ การรู้คิด	26.68 (2.96)	(3.85)	16-36		22.49 (2.50)	2.61	16-26		-.018	-.474	-.781	.000 ^a
สุขภาพทางอารมณ์	26.91 (2.99)	(4.63)	17-36		22.01 (2.45)	2.85	17-27		-.588	-.119	-1.090	.000 ^a
สุขภาพทางจิตวิญญาณ	31.29 (3.13)	(4.76)	19-40		23.47 (2.35)	3.08	18-30		-.476	-.167	-.918	.000 ^a
สุขภาพโดยรวม	168.77(3.07)	(23.64)	110-220		136.46(2.48)	13.69	101-170		-.491	-.256	0.60	.000 ^a

หมายเหตุ^a เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดย Independent t-test

การวัดครั้งที่ 2 (สัปดาห์ที่ 4 ในระหว่างการทดลอง) ค่าคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวมของ เยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดเพิ่มขึ้นจากการวัดครั้งที่ 1 โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ย สุขภาวะโดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Mean = 168.38, 137.00, SD = 18.02, 13.39 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาความแบ้และความโด่งพบว่า คะแนนสุขภาวะโดยรวมใน กลุ่มทดลองมีค่าความแบ้เป็นบวก ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยส่วนในกลุ่มควบคุมมีค่าความแบ้เป็นลบซึ่งเป็น ลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมสูง กว่าคะแนนเฉลี่ย สำหรับความโด่งสุขภาวะโดยรวมมีค่าเป็นลบในกลุ่มทดลอง แสดงว่าสุขภาวะ โดยรวมของเยาวชนในกลุ่มทดลองมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ย กว่าโค้งการแจกแจงปกติ ส่วนในกลุ่มควบคุมสุขภาวะโดยรวมมีค่าเป็นบวก แสดงว่าสุขภาวะโดยรวม มีการกระจายค่อนข้างน้อย

ค่าคะแนนเฉลี่ยคะแนนสุขภาวะรายด้าน ของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุม ระดับปานกลางค่อนข้างสูง และที่ค่าสูงขึ้นกว่าการวัดครั้งที่ 1 โดย กลุ่ม ทดลอง มีคะแนนสุขภาวะรายด้าน สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05เมื่อ พิจารณาความแบ้และความโด่งพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนสุขภาวะทางร่างกายและสุขภาวะทางสังคม มีค่าความแบ้เป็นลบซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มี คะแนนสุขภาวะทางร่างกายและสุขภาวะทางสังคมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยส่วนสุขภาวะทางจิต สุขภาวะ ทางปัญญาและการรู้คิด สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณมีค่าความแบ้เป็นบวก ซึ่ง เป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะ ทางร่างกาย สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด และสุขภาวะ ทางจิตวิญญาณซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนน สุขภาวะ 5 ด้านนี้สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย และมีคะแนนสุขภาวะทางอารมณ์ มีค่าความแบ้เป็นบวก ซึ่ง เป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะทาง อารมณ์ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย

สำหรับความโด่งคะแนนสุขภาวะมีค่าเป็นลบ 3 ด้านในกลุ่มทดลอง คือ สุขภาวะทางร่างกาย สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ แสดงว่าสุขภาวะทั้ง 3 ด้านนี้ของเยาวชนในกลุ่ม ทดลองมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจงปกติ จากข้อมูลข้างต้นอธิบายได้ว่าเยาวชนในกลุ่มทดลองมีสุขภาวะ 3 ด้าน อยู่ในระดับน้อย และมีคะแนน สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต และสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิดมีค่าความโด่งเป็นบวก แสดง

ว่า สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต และสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิดมีการกระจายค่อนข้างน้อย ส่วนในกลุ่มควบคุมมีสุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ มีค่าความโด่งเป็นลบ แสดงว่าสุขภาวะทั้ง 2 ด้านนี้ของเยาวชนในกลุ่มควบคุมมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจงปกติ และมีสุขภาวะทางกาย สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิตและสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิดมีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่าสุขภาวะทางกาย สุขภาวะทางสังคม และสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิดมีการกระจายค่อนข้างน้อย

การวัดครั้งที่ 3 (สัปดาห์ที่ 8 ในระยะหลังการทดลอง) คะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวมของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดเพิ่มขึ้นจากการวัดครั้งที่ 1 และ การวัดครั้งที่ 2 โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Mean = 178.70, 137.41, $SD = 18.14, 13.28$ ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาความเบ้และความโด่งพบว่า คะแนนสุขภาวะโดยรวมในกลุ่มทดลองมีค่าความเบ้เป็นลบ ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยส่วนในกลุ่มควบคุมมีค่าความเบ้เป็นลบซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยเช่นเดียวกัน สำหรับความโด่งสุขภาวะโดยรวมมีค่าเป็นลบในกลุ่มทดลอง แสดงว่าสุขภาวะโดยรวมของเยาวชนในกลุ่มทดลองมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจงปกติ ส่วนในกลุ่มควบคุมสุขภาวะโดยรวมมีค่าเป็นบวก แสดงว่าสุขภาวะโดยรวมมีการกระจายค่อนข้างน้อย กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ

ค่าคะแนนเฉลี่ยคะแนนสุขภาวะ รายด้าน ของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระดับปานกลางค่อนข้างสูง และมีค่าสูงขึ้นกว่าการวัดครั้งที่ 1 และ 2 โดยกลุ่มทดลอง มีคะแนนสุขภาวะรายด้าน สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาความเบ้และความโด่งพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนสุขภาวะทุกด้านมีค่าความเบ้เป็นลบ ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะทุกด้านสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนในกลุ่มควบคุมคะแนนสุขภาวะมีค่าความเบ้เป็นลบ 5 ด้าน ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะ 5 ด้านนี้สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ยกเว้นสุขภาวะทางร่างกายที่มีค่าความเบ้เป็นบวกซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะทางร่างกายต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย

สำหรับความโด่งคะแนนสุขภาวะมีค่าเป็นลบ 3 ด้านในกลุ่มทดลอง คือ สุขภาวะทางร่างกาย สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิดและสุขภาวะทางอารมณ์ แสดงว่าสุขภาวะทั้ง 3 ด้านนี้ของเยาวชนในกลุ่มทดลองมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจง

ปกติ จากข้อมูลข้างต้นอธิบายได้ว่าเยาวชนในกลุ่มทดลองมีสุขภาวะ 3 ด้าน อยู่ในระดับน้อย และมีคะแนนสุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต และสุขภาวะทางจิตวิญญาณมีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่า สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต และสุขภาวะทางจิตวิญญาณมีการกระจายค่อนข้างน้อย กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ ส่วนในกลุ่มควบคุมมี สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ มีค่าความโด่งเป็นลบ แสดงว่าสุขภาวะทั้ง 4 ด้านนี้ของเยาวชนในกลุ่มควบคุมมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจงปกติ และมีสุขภาวะทางกาย และสุขภาวะทางสังคม มีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่าสุขภาวะทางกาย และสุขภาวะทางสังคม มีการกระจายค่อนข้างน้อย กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ

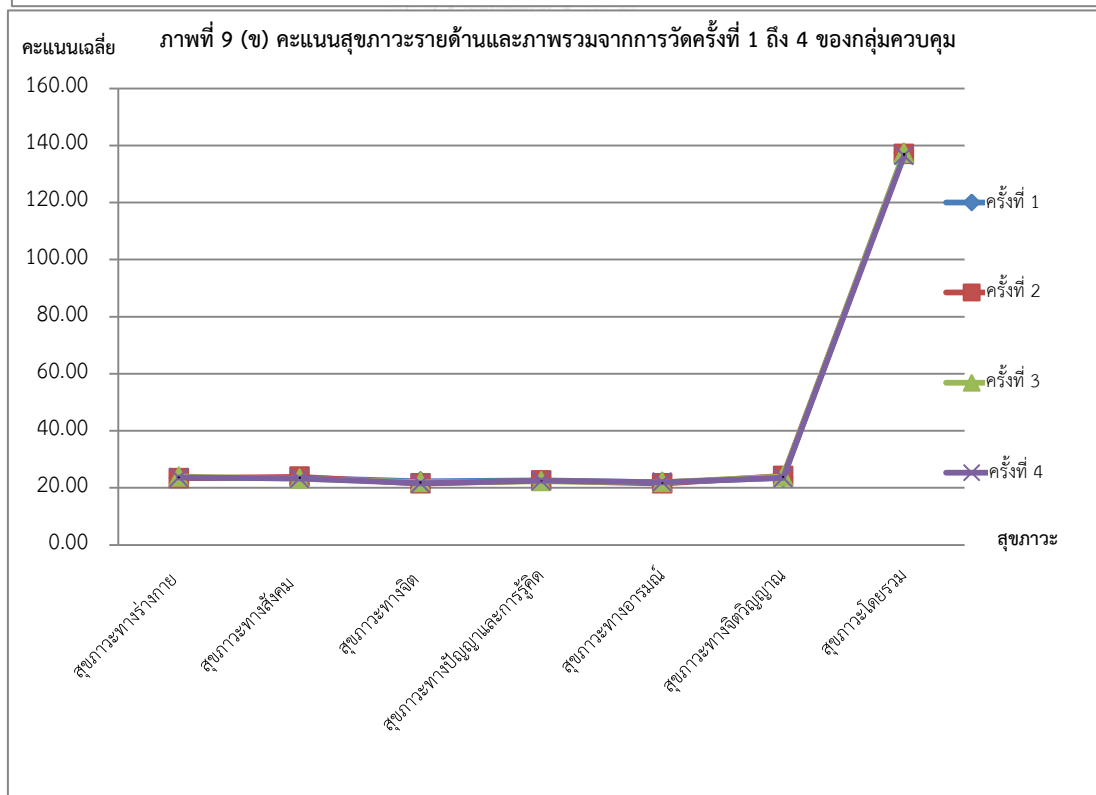
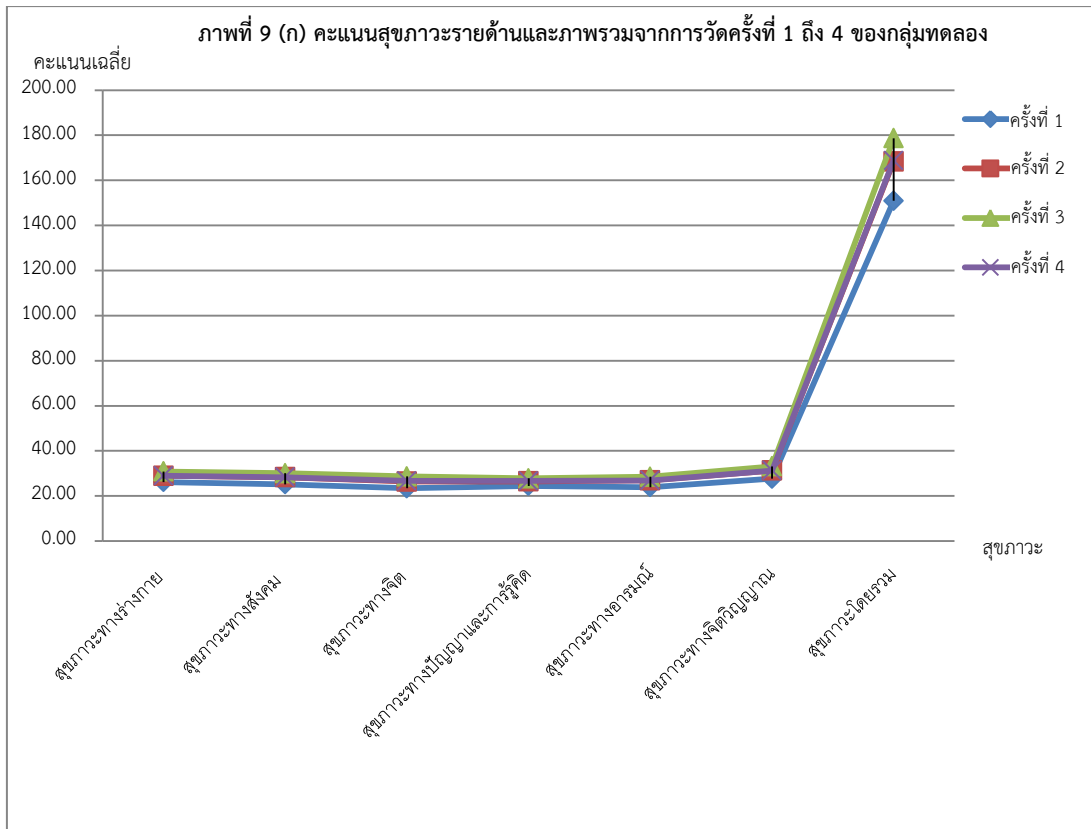
การวัดครั้งที่ 4 (สัปดาห์ที่ 12 ในระยะติดตามผล 1 เดือน) ค่าคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวมของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดเพิ่มขึ้นจากการวัดครั้งที่ 1 และ การวัดครั้งที่ 2 แต่ลดลงจากการวัดครั้งที่ 3 เล็กน้อย โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Mean = 168.77, 136.46, $SD = 23.64, 13.69$ ตามลำดับ)เมื่อพิจารณาความเบ้และความโด่งพบว่า คะแนนสุขภาวะโดยรวมในกลุ่มทดลองมีค่าความเบ้เป็นบวก ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนในกลุ่มควบคุมมีค่าความเบ้เป็นลบซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย สำหรับความโด่งสุขภาวะโดยรวมมีค่าเป็นลบในกลุ่มทดลอง แสดงว่าสุขภาวะโดยรวมของเยาวชนในกลุ่มทดลองมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจงปกติ จากข้อมูลข้างต้นสามารถอธิบายได้ว่าเยาวชนในกลุ่มทดลองมีสุขภาวะโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ส่วนในกลุ่มควบคุมสุขภาวะโดยรวมมีค่าเป็นบวก แสดงว่าสุขภาวะโดยรวมมีการกระจายค่อนข้างน้อย กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ

ค่าคะแนนเฉลี่ยคะแนนสุขภาวะรายด้าน ของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระดับปานกลางค่อนข้างสูง และที่ค่าสูงขึ้นกว่าการวัดครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 2 แต่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งที่ 3 โดยกลุ่มทดลอง มีคะแนนสุขภาวะรายด้าน สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาความเบ้และความโด่งพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนสุขภาวะทางร่างกาย สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณมีค่าความเบ้เป็นลบซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจงข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะทางร่างกาย สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยส่วนสุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต และสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด มีค่าความเบ้เป็นบวก ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจง

ข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้าน ส่วนในกลุ่มควบคุมคะแนนสุขภาวะมีค่าความเบ้เป็นลบ 4 ด้าน คือ สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจง ข้อมูลแบบเบ้ซ้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะ 4 ด้านนี้สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย และมีคะแนนสุขภาวะทางร่างกาย และสุขภาวะทางจิต มีค่าความเบ้เป็นบวก ซึ่งเป็นลักษณะการแจกแจง ข้อมูลแบบเบ้ขวา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนสุขภาวะ 2 ด้านนี้ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย

สำหรับความโด่งคะแนนสุขภาวะมีค่าเป็นลบ 5 ด้านในกลุ่มทดลอง คือ สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด สุขภาวะทางอารมณ์ และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ แสดงว่าสุขภาวะทั้ง 5 ด้านนี้ของเยาวชนในกลุ่มทดลองมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจงปกติ จากข้อมูลข้างต้นอธิบายได้ว่าเยาวชนในกลุ่มทดลองมี สุขภาวะ 5 ด้าน อยู่ในระดับน้อย และมีคะแนนสุขภาวะทางร่างกายมีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่า สุขภาวะทางร่างกายมีการกระจายค่อนข้างน้อย กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ ส่วนในกลุ่มควบคุมมี สุขภาวะทางสังคม สุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด สุขภาวะทางอารมณ์ และ สุขภาวะทางจิตวิญญาณ มีค่าความโด่งเป็นลบ แสดงว่าสุขภาวะทั้ง 4 ด้านนี้ของเยาวชนในกลุ่ม ควบคุมมีการกระจายค่อนข้างมาก กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะเตี้ยกว่าโค้งการแจกแจงปกติ และมีสุขภาวะทางกาย และสุขภาวะทางจิตมีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่า สุขภาวะทางกาย และสุข ภาวะทางจิต มีการกระจายค่อนข้างน้อย กล่าวคือ โค้งการแจกแจงมีลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ

กล่าวโดยสรุปค่าคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวมและรายด้านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในการวัดครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และลดลงเล็กน้อยในการวัดครั้งที่ 4 ดัง รายละเอียดในตารางที่ 16 และดังแสดงในภาพที่ 9

ภาพที่ 9 (ก และ ข) แสดงคะแนนสุขภาวะรายด้านและภาพรวม จากการวัด 4 ครั้ง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะในกลุ่มทดลองจากการเข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และกลุ่มควบคุมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำ (MANCOVA with repeated measure analysis of variance)

เนื่องจากผู้วิจัยต้องการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นสำหรับการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำ ด้วยการวิเคราะห์ เพื่อทดสอบความเท่ากันของเมทริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วม (Variance Covariance Matrix) โดยวิธี Box's Test of Equality of Covariance Matrix ทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรตามด้วย Bartlett's Test of Sphericity และการทดสอบความเท่ากันของความแปรปรวนของตัวแปรคะแนนสุขภาวะจากการวัดทั้ง 3 ครั้ง ด้วย Levene's Test of Equality of Error Variances โดยได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

1. การวิเคราะห์เพื่อทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องความเท่ากันของเมทริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วม (Variance Covariance Matrix) ของตัวแปรคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 โดยทำการทดสอบด้วย Box's Test of Equality of Covariance Matrix พบว่า ผลการทดสอบ Box's M มีค่า $p = .000$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด .05 จากผลที่ได้อธิบายได้ว่าเมทริกซ์ความแปรปรวน- ความแปรปรวนร่วม ของตัวแปรตามมีความแตกต่างกัน ซึ่งละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามที่ว่า เมทริกซ์ความแปรปรวน- ความแปรปรวนร่วม ของตัวแปรตามต้องเท่ากัน

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากในการวิจัยในครั้งนี้มีจำนวนตัวอย่างในกลุ่มทดลองเท่ากับ 90 คน และจำนวนตัวอย่างในกลุ่มควบคุมเท่ากับ 90 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีขนาดใหญ่และมีจำนวนเท่ากัน การใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่มีความเสี่ยงน้อยในการฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้น และจำนวนหน่วยตัวอย่างที่มีตั้งแต่ 20 หน่วยตัวอย่างขึ้นไปในแต่ละ Cell จะมีความแกร่ง (Robustness) มากขึ้น นั่นคือ ไม่ทำให้อำนาจการทดสอบเปลี่ยนแปลงไปจากความเป็นจริง (Tabachnick & Fidell, 2001) ด้วยเหตุนี้จึงถือว่าข้อมูลยังมีความเหมาะสมในการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนาม

2. ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรตามด้วย Bartlett's Test of Sphericity พบว่า ค่าสถิติทดสอบมีค่า $p = .000$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด .05 ดังนั้นตัวแปรคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงสรุปได้ว่าข้อมูลมีความเหมาะสมในการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนาม

3. ผลการทดสอบความเท่ากันของความแปรปรวนของตัวแปรคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ด้วย Levene's Test of Equality of Error Variances ที่พบว่าความ

แปรปรวนของคะแนนสุขภาวะจากการวัดทั้ง 3 ครั้ง มีค่า $p = .000$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด.05 จากผลการวิเคราะห์ห้อธิบายได้ว่าความแปรปรวนของการวัดทั้ง 3 ครั้งแตกต่างกันซึ่งละเมียดของตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามที่ว่า ความแปรปรวนของตัวแปรตามต้องไม่แตกต่างกันเช่นเดียวกับที่กล่าวไปแล้วข้างต้น คือ การวิจัยในครั้งนี้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองเท่ากับ 90 คน และจำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มควบคุมเท่ากับ 90 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีขนาดใหญ่และมีจำนวนเท่ากัน การใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่มีความเสี่ยงน้อยในการฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้น และจำนวนหน่วยตัวอย่างที่มีตั้งแต่ 20 หน่วยตัวอย่างขึ้นไปในแต่ละ Cell จะมีความแกร่งมากขึ้นและไม่ทำให้อำนาจการทดสอบเปลี่ยนแปลงไปจากความเป็นจริง ด้วยเหตุนี้ จึงถือว่าข้อมูลยังมีความเหมาะสมในการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนาม

จากการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนาม (MANCOVA) พบว่าเมทริกซ์ความแปรปรวน – ความแปรปรวนร่วม (Variance Covariance Matrix) ของคะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง มีขนาดเท่ากัน คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง มีความสัมพันธ์กัน และความแปรปรวนของคะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง เท่ากัน ดังนั้นสามารถวิเคราะห์ผลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามได้ เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสุขภาวะโดยมีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนที่เกิดจากความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างจากการวัดคะแนนสุขภาวะในครั้งที่ 1 (pre-test) ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสุขภาวะ โดยรวมของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1	150.89	23.81	137.40	12.96
การควบคุมตนเองสูง	150.88	25.20	136.07	14.97
การควบคุมตนเองต่ำ	150.90	22.90	138.73	10.59
คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2	168.38	18.02	137.00	13.39
การควบคุมตนเองสูง	169.05	18.67	135.83	15.57
การควบคุมตนเองต่ำ	167.82	17.63	138.23	10.69

ตารางที่ 17

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสุขภาวะ โดยรวมของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (ต่อ)

	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	M	SD	M	SD
คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 3	178.70	18.14	137.41	13.28
การควบคุมตนเองสูง	179.71	20.21	135.72	15.41
การควบคุมตนเองต่ำ	177.86	16.37	139.18	10.51
คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 4	168.77	23.44	136.46	13.69
การควบคุมตนเองสูง	169.37	22.67	134.89	15.83
การควบคุมตนเองต่ำ	168.27	24.65	138.89	10.96

หมายเหตุ : 1. Box's M = 507.42, F = 27.31, p = .000

2. Bartlett's Test Likelihood Ratio = .000, Approx. Chi-Square = 206.48, p = .000

3. Levene's Test of Equality of Error Variances สุขภาวะครั้งที่ 2 F = 12.99, p = .000, สุขภาวะครั้งที่ 3 F = 14.75, p = .000, สุขภาวะครั้งที่ 4 F = 28.56, p = .000

4. วิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำ ด้วยการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นที่ว่า เมทริกซ์ความแปรปรวนของตัวแปรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นเมทริกซ์เอกลักษณะ ด้วย Mauchly's test of sphericity ซึ่งผลการทดสอบพบว่า ความแปรปรวนของสุขภาวะในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) ผลการทดสอบดังกล่าวแสดงว่า เมทริกซ์ความแปรปรวนของตัวแปรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่เป็นเมทริกซ์เอกลักษณะ กล่าวคือลักษณะกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น แต่เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่ ค่าสถิติทดสอบที่เหมาะสมคือ Wilks' Lambda เมื่อพบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยจากการวัดในแต่ละครั้ง จึงจำเป็นต้องต้องมีการปรับองศาอิสระโดยการทดสอบด้วยสูตร Greenhouse Geisser, Huynh-Feldt หรือ Lower-bound เป็นการวิเคราะห์ที่ไม่ทำให้อำนาจในการทดสอบลดลง สามารถใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามได้

ผลการทดสอบ สมมติฐานข้อที่ 1 (คะแนนสุขภาวะของเยาวชนที่มีระดับการควบคุมตนเองสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ) ด้วยการความแปรปรวนร่วมพหุนามเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง

ระหว่างค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 โดยใช้ค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 เป็นตัวแปรร่วม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ข้อมูล สันนิษฐานสมมุติฐานข้อที่ 1 ดังจะเห็นจาก

ค่าสถิติ F-test ที่ใช้ตรวจสอบระหว่างช่วงเวลาในการทดสอบในการวัดคะแนนสุขภาวะทั้ง 4 ครั้ง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) เยาวชนที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p > .05$) รายละเอียด ดังแสดงในตารางที่ 18 และตารางที่ 19

ตารางที่ 18

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวม จากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งแรกเป็นตัวแปรร่วม

Effect/statistic		Value	F	df	Error df	p	
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง	Pillai's Trace	.092	8.832	2	174	.000	
	Wilks' Lambda	.908	8.832	2	174	.000	
	Hotelling's Trace	.102	8.832	2	174	.000	
	Roy's Largest Root	.102	8.832	2	174	.000	
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง *	Pillai's Trace	.057	5.229	2	174	.006	
	คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1	Wilks' Lambda	.943	5.229	2	174	.006
		Hotelling's Trace	.060	5.229	2	174	.006
		Roy's Largest Root	.060	5.229	2	174	.006
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง *	Pillai's Trace	.261	30.661	2	174	.000	
	กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	Wilks' Lambda	.739	30.661	2	174	.000
		Hotelling's Trace	.352	30.661	2	174	.000
		Roy's Largest Root	.352	30.661	2	174	.000
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง *	Pillai's Trace	.000	.041	2.	174	.960	
	การควบคุมตนเองสูง-ต่ำ	Wilks' Lambda	1.000	.041	2.	174	.960
		Hotelling's Trace	.000	.041	2.	174	.960

ตารางที่ 18

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะโดยรวม จากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งแรกเป็นตัวแปรร่วม (ต่อ)

Effect/statistic		Value	F	df	Error df	p
	Roy's Largest Root	.000	.041	2.	174	.960
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง *	Pillai's Trace	.003	.249	2	174	.780
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	Wilks' Lambda	.997	.249	2	174	.780
* การควบคุมตนเองสูง-ต่ำ	Hotelling's Trace	.003	.249	2	174	.780
	Roy's Largest Root	.003	.249	2	174	.780

หมายเหตุMauchly's test of sphecilityW = .805, Approx. Chi-Square = 30.69, df= 2, p=.000

ตารางที่ 19

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำคะแนนสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง Within-Subjects Effects

Effects		SS	df	MS	F	p
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง	phericity Assumed	1267.81	2	633.91	8.555	.000
	reenhouse-Geisser	1267.81	1.674	757.35	8.555	.001
	Huynh-Feldt	1267.81	1.727	734.15	8.555	.001
	Lower-bound	1267.81	1.000	1267.81	8.555	.004
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง *	phericity Assumed	812.15	2	406.07	5.480	.005
	reenhouse-Geisser	812.15	1.674	485.15	5.480	.007
	Huynh-Feldt	812.15	1.727	470.29	5.480	.007
	Lower-bound	812.15	1.000	812.145	5.480	.020
คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1	phericity Assumed	3315.67	2	1657.84	22.374	.000
	reenhouse-Geisser	3315.67	1.674	1980.69	22.374	.000
	Huynh-Feldt	3315.67	1.727	1919.99	22.374	.000
	Lower-bound	3315.67	1.000	3315.67	22.374	.000

ตารางที่ 19

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำคะแนนสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง Within-Subjects Effects (ต่อ)

Effects		SS	df	MS	F	p
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง *	sphericity Assumed	4.08	2	2.04	.028	.973
การควบคุมตนเองสูง-ต่ำ	Greenhouse-Geisser	4.08	1.674	2.44	.028	.955
	Huynh-Feldt	4.08	1.727	2.36	.028	.959
	Lower-bound	4.08	1.000	4.08	.028	.868
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง *	sphericity Assumed	23.13	2	11.57	.156	.856
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	Greenhouse-Geisser	23.13	1.674	13.82	.156	.818
	Huynh-Feldt	23.13	1.727	13.40	.156	.825
	Lower-bound	23.13	1.000	23.13	.156	.693

ต่อมา ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนาม เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดซ้ำ ในกลุ่มเยาวชนที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกัน และระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 เป็นตัวแปรร่วม ผลปรากฏดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

(1) การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนาม เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ถึงครั้งที่ 4 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และระหว่างกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองแตกต่างกัน โดยมีคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 เป็นตัวแปรร่วม ผลการวิเคราะห์ พบว่า คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 แตกต่างกับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 3 และคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 129.818, p = .000$)

(2) การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 โดยใช้ค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 เป็นตัวแปรร่วม ผลการวิเคราะห์ พบว่า ค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 แตกต่าง กับค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 176.586, p = .000$)

(3) การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิเคราะห์ พบว่า ค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ในกลุ่มทดลอง แตกต่าง กับค่าเฉลี่ย

สุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 242.872, p = .000$)

(4) การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ในกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ พบว่า ค่าเฉลี่ยสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = .013, p > .05$) รายละเอียดดังตารางที่ 20 และตารางที่ 21

ตารางที่ 20

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามของคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง	47534.97	1	47534.97	129.818	.000
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง * คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1	64659.94	1	64659.94	176.586	.000
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง * กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	88931.84	1	88931.84	242.872	.000
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง * การควบคุมตนเองสูง-ต่ำ	4.87	1	4.87	.013	.908
คะแนนสุขภาวะทั้ง 3 ครั้ง * กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม * การควบคุมตนเองสูง-ต่ำ	259.45	1	259.45	.709	.401
Error	64079.23	175	366.17		

R square = .667 (Adjusted R square = .660)

ตารางที่ 21

สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามของคะแนนสุขภาพจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง
เปรียบเทียบคะแนนสุขภาพระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และกลุ่มที่มีการควบคุมตนเอง
แตกต่างกัน

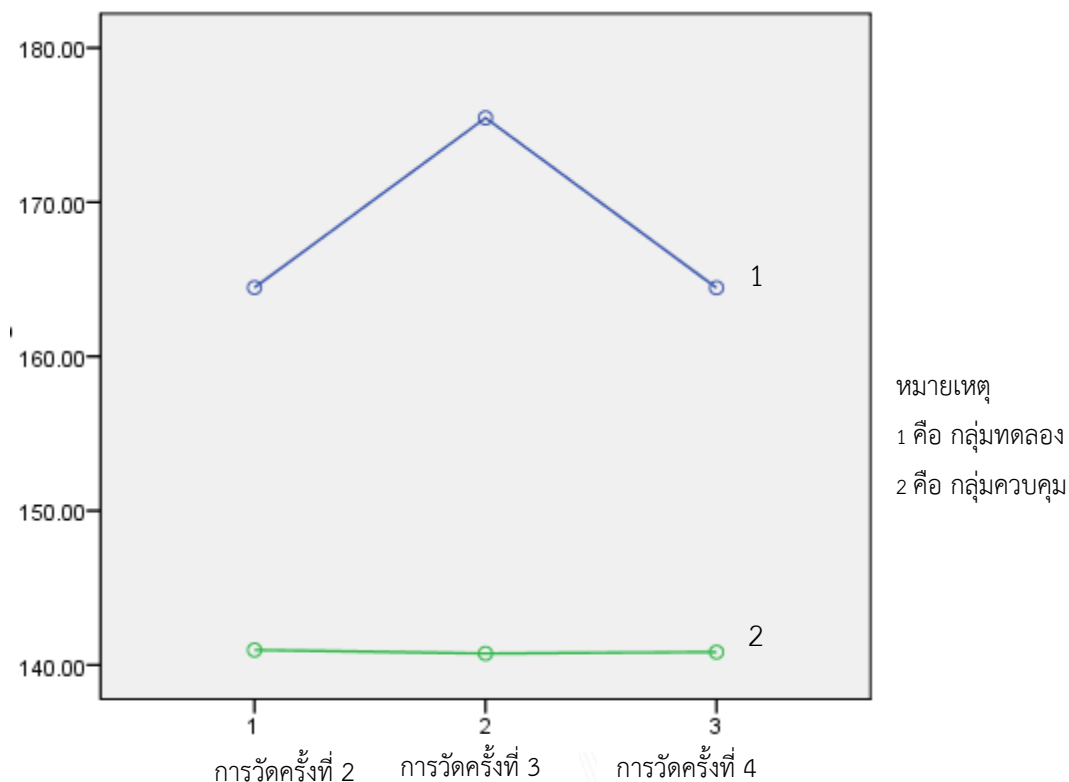
	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม				การควบคุม ตนเองสูง				การควบคุม ตนเองต่ำ			
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
1. คะแนนสุขภาพครั้งที่ 1																
2. คะแนนสุขภาพครั้งที่ 2	/				X				x				x			
3. คะแนนสุขภาพครั้งที่ 3	/	/			X	x			x	x			x	x		
4. คะแนนสุขภาพครั้งที่ 4	/	/	/		X	x	x		x	x	x		x	x	x	

หมายเหตุ : เครื่องหมาย / หมายถึง มีความแตกต่าง และเครื่องหมาย x หมายถึง ไม่มีความแตกต่าง

เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจากการวัดทั้ง 3 ครั้ง มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุม พบว่าคะแนนสุขภาพมีรูปแบบพัฒนาการที่เป็นเส้นตรง (linear ค่า $F = 282.830$ ค่า
 $p = .000$) และกลุ่มทดลองมีพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างชัดเจน ดังตารางที่ 22 และภาพที่ 10
ตารางที่ 22

เปรียบเทียบรูปแบบพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจากการวัด 3 ครั้ง ระหว่างกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
คะแนนสุขภาพทั้ง 3 ครั้ง *กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	3315.404	1	3315.404	282.830	.000
Error	14291.660	175	81.667		

ภาพที่ 10 การเปลี่ยนแปลงของคะแนนสุขภาวะจำแนกตามกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการสุขภาวะของเยาวชนหลังการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาโดยใช้การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝง

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนสุขภาวะจากการวัดแต่ละครั้งของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกันตามสมมติฐานข้อที่ 2 (พัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในแต่ละช่วงเวลาแตกต่างกัน และ สูงกว่าพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ) ซึ่งพบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลสนับสนุนสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงได้นำเสนอค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ และผลการวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ในกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม และในภาพรวม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ และ การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มทดลอง

ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ จากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างตัวแปรสังเกตได้จำนวน 4 ตัวที่เกี่ยวกับผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ที่วัดจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ตัวแปรคะแนนสุขภาวะทั้ง 4 ครั้ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ตัวแปรคะแนนของสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 3 มีความสัมพันธ์กันสูงที่สุดมีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .737 รองลงมาคือ คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 4 มีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .666 และคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 มีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .611 โดยที่คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 3 มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด มีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .453 ดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23

ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงกลุ่มทดลอง

ตัวแปร	1	2	3	4
1. คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1	1.000			
2. คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 2	.611**	1.000		
3. คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 3	.453**	.737**	1.000	
4. คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 4	.543**	.666**	.572**	1.000
<i>M</i>	150.90	168.38	178.70	168.77
<i>SD</i>	23.81	18.02	18.14	23.64

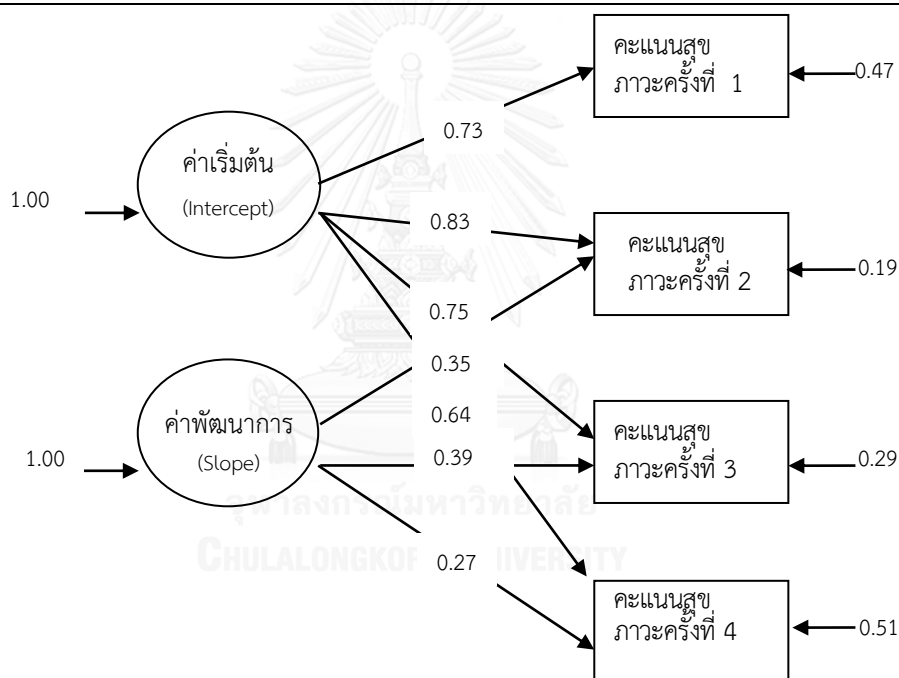
หมายเหตุ * $p < .05$, ** $p < .01$

การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝง ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อคะแนนสุขภาวะเริ่มต้นและอัตราพัฒนาการของสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด พบว่าในกลุ่มทดลองโมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดี ($\chi^2 = 6.69$, $df = 4$, $\chi^2 / df = 1.672$, $p\text{-value} = 0.15$ ดังนั้น $GFI = 0.96$, $CFI = 0.99$, $NFI = 0.97$, $RMSEA = 0.087$, $SRMR = 0.081$) ซึ่งมีค่า $p\text{-value}$ มากพอที่จะไม่ปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงว่าผลการทดสอบ χ^2 ค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิตินั้นคือ ยอมรับสมมติฐานหลักว่าโมเดลทางทฤษฎีสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดกล่าวคือ ค่า χ^2 / df มีค่าน้อยกว่า 2 ค่า GFI , CFI และ NFI มีค่าเข้าใกล้ 1 ค่า $RMSEA$ และ $SRMR$ มีค่าเข้าใกล้ 0 รายละเอียดดังตารางที่ 24 และภาพที่ 11

ตารางที่ 24

ดัชนีประสิทธิผลของโมเดลโค้งพัฒนาการของกลุ่มทดลอง

ดัชนีประสิทธิผลของโมเดล	ค่าดัชนี
Chi-square (df)	6.69 (4)
RMSEA	0.087
SRMR	0.081
NFI	0.97
CFI	0.99
GFI	0.96

$\chi^2 = 6.69$; $df = 4$; $p = .153$; $CFI = .99$; $GFI = .96$; $NFI = .97$; $SRMR = .081$; $RMSEA = .087$

ภาพที่ 11 โมเดลโค้งพัฒนาแบบมีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาพจากการวัด 4 ครั้ง กลุ่มทดลอง

ซึ่งในโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาพจากการวัด 4 ครั้งของเยาวชนในกลุ่มทดลอง ค่าเริ่มต้น (Intercept) ของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 2 มากที่สุด ($r = 0.83$) และได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 4 น้อยที่สุด ($r = 0.64$) ส่วนค่าพัฒนาการ (Slope) ของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 3 มากที่สุด ($r = 0.39$) และได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 4 น้อยที่สุด ($r = 0.27$) ดังแสดงในตารางที่ 25

ตารางที่ 25

ค่าพารามิเตอร์ของโมเดลโค้งพัฒนาการกลุ่มทดลอง

	ค่าประมาณ	ความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า	ความแปรปรวน/ความแปรปรวนร่วม	t-value
ค่าเฉลี่ยของคะแนนสุขภาพะเริ่มต้น	127.62*	30.36		4.20*
ค่าเฉลี่ยของอัตราพัฒนาการ	13.71	10.13		1.35
ความแปรปรวนของคะแนนสุขภาพะเริ่มต้น	214.90*	64.48		3.33*
ความแปรปรวนของอัตราพัฒนาการ	4.18	5.18		0.81
Y1	0	-		
Y2	2.98**	0.14		21.35**
Y3	3.73**	0.57		6.59**
Y4	3	-		-
£1		44.14	267.29**	6.06
£2		17.03	58.61*	3.44
£3		24.83	112.82**	4.54
£4		44.14	267.29**	6.06
		คะแนนสุขภาพะเริ่มต้น	อัตราพัฒนาการ	
คะแนนสุขภาพะครั้งที่ 1		0.19	-0.03	
คะแนนสุขภาพะครั้งที่ 2		0.36	0.03	
คะแนนสุขภาพะครั้งที่ 3		0.14	0.04	
คะแนนสุขภาพะครั้งที่ 4		0.08	0.01	
คะแนนสุขภาพะเริ่มต้น (intercept)		1.00		
อัตราพัฒนาการ (slope)		-1.00	1.00	

t-value .01 two tail = 4.604, t-value .05 two tail = 2.776

จากตารางที่ 25 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสุขภาวะเริ่มต้นและอัตราพัฒนาการมีทิศทางกลับกัน กล่าวคือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเป็นลบในระดับสูงแสดงว่าหากคะแนนสุขภาวะเริ่มต้นมีขนาดต่ำ อัตราพัฒนาการมีขนาดสูงขึ้นในอัตราที่สูงมาก ($r = -1.00$) หลังจากเยาวชนได้เข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ผลการประมาณการค่าพารามิเตอร์ที่เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนสุขภาวะเริ่มต้นเท่ากับ 127.62 ($SE = 30.36$; $t = 4.20$) และค่าเฉลี่ยของอัตราพัฒนาการได้เท่ากับ 13.71 ($SE = 10.13$; $t = 1.35$)

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถเขียนสมการสำหรับประมาณค่าอัตราการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ในกลุ่มทดลอง ดังนี้

$$\text{อัตราพัฒนาการ (slope)} = -0.03(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1}) + 0.03(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 2}) + 0.04(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 3}) + 0.01(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 4})$$

3.2 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ และการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มควบคุม

ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ จากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างตัวแปรสังเกตได้จำนวน 4 ตัวที่เกี่ยวกับผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ที่วัดจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ตัวแปรคะแนนสุขภาวะทั้ง 4 ครั้ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ตัวแปรคะแนนของสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 3 มีความสัมพันธ์กันสูงที่สุดมีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .990 รองลงมาคือ คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 3 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 4 และคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 มีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .985 และ 980 ตามลำดับ ดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26

ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงกลุ่มควบคุม

ตัวแปร	1	2	3	4
1. คะแนนสุขภาพครั้งที่ 1	1.000			
2. คะแนนสุขภาพครั้งที่ 2	.980**	1.000		
3. คะแนนสุขภาพครั้งที่ 3	.966**	.990**	1.000	
4. คะแนนสุขภาพครั้งที่ 4	.960**	.979**	.985**	1.000
<i>M</i>	137.40	137.00	137.41	136.46
<i>SD</i>	12.96	13.39	13.28	13.69

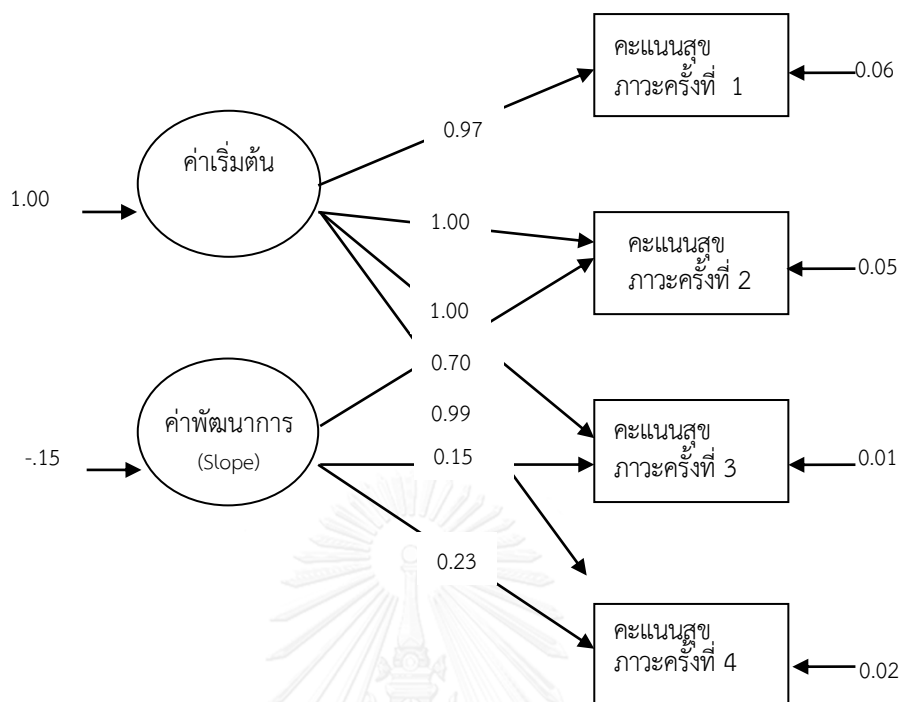
หมายเหตุ * $p < .05$, ** $p < .01$

การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์พบว่าโมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อคะแนนสุขภาพเริ่มต้นและอัตราการเปลี่ยนแปลงของสุขภาพของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด พบว่าในกลุ่มควบคุมโมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดี ($\chi^2 = 7.26$, $df = 4$, $\chi^2 / df = 1.815$, p -value = 0.12) ดีไซน์ $GFI = 0.96$, $CFI = 0.99$, $NFI = 0.99$, $RMSEA = 0.096$, $SRMR = 0.037$ ซึ่งมีค่า p -value มากพอที่จะไม่ปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงว่าผลการทดสอบ χ^2 ค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลักว่าโมเดลทางทฤษฎีสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดกล่าวคือ ค่า χ^2 / df มีค่าน้อยกว่า 2 ค่า GFI , CFI และ NFI มีค่าเข้าใกล้ 1 ค่า $RMSEA$ และ $SRMR$ มีค่าเข้าใกล้ 0 ดังตารางที่ 27 และภาพที่ 12

ตารางที่ 27

ดัชนีประสิทธิภาพของโมเดลโค้งพัฒนาการกลุ่มควบคุม

ดัชนีประสิทธิภาพของโมเดล	ค่าดัชนี
Chi-square (df)	7.26 (4)
RMSEA	0.096
SRMR	0.037
NFI	0.99
CFI	0.99
GFI	0.96

$$\chi^2 = 7.26 ; df = 4 ; p = .123 ; CFI = .99 ; GFI = .96 ; NFI = .99 ; SRMR = .037 ; RMSEA = .096$$

ภาพที่ 12 โมเดลโค้งพัฒนาแบบมีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาพจากการวัด 4 ครั้ง กลุ่มควบคุม

ซึ่งในโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาพจากการวัด 4 ครั้งของเยาวชนในกลุ่มควบคุมค่าเริ่มต้น(Intercept) ของเยาวชนที่ไม่ได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 มากที่สุด ($r = 1.00$) และได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 4 ใกล้เคียงกัน ($r = 0.97$ และ $.099$ ตามลำดับ) ส่วนค่าพัฒนาการ (Slope) ของเยาวชนที่ไม่ได้รับกลุ่มการศึกษา ได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 2 มากที่สุด ($r = 0.70$) และได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 3 น้อยที่สุด ($r = 0.15$) ดังแสดงในตารางที่ 28

ตารางที่ 28

ค่าพารามิเตอร์ของโมเดลโค้งพัฒนาการกลุ่มควบคุม

	ค่าประมาณ	ความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า	ความแปรปรวน/ความแปรปรวนร่วม	t-value
ค่าเฉลี่ยของคะแนนสุขภาพเริ่มต้น	139.07**	1.47		94.44**
ค่าเฉลี่ยของอัตราพัฒนาการ	-0.84**	0.19		-4.47**
ความแปรปรวนของคะแนนสุขภาพเริ่มต้น	173.68**	25.83		6.72**
ความแปรปรวนของอัตราพัฒนาการ	-0.15*	0.05		-3.25*
Y1	-	-		-
Y2	9.57**	1.16		8.72
Y3	2	-		-
Y4	3	-		-
£1		1.56	10.10**	6.50
£2		1.56	10.10**	6.50
£3		0.49	2.00*	4.06
£4		0.91	4.30*	4.74
		คะแนนสุขภาพเริ่มต้น	อัตราพัฒนาการ	
คะแนนสุขภาพครั้งที่ 1		-0.60	0.25	
คะแนนสุขภาพครั้งที่ 2		1.75	-0.58	
คะแนนสุขภาพครั้งที่ 3		-0.54	0.37	
คะแนนสุขภาพครั้งที่ 4		0.33	-0.03	
คะแนนสุขภาพเริ่มต้น (intercept)		1.00		
อัตราพัฒนาการ (slope)		-0.31	1.00	

t-value .01 two tail = 4.604, t-value .05 two tail = 2.776

จากตารางที่ 28 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสุขภาวะเริ่มต้นและอัตราพัฒนาการมีทิศทางกลับกัน (ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเป็นลบในระดับต่ำแสดงว่าหากคะแนนสุขภาวะเดิมมีขนาดต่ำ อัตราพัฒนาการมีขนาดเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ($r = -0.31$) เยาวชนในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาฯ มีผลการประมาณการค่าพารามิเตอร์ที่เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนสุขภาวะเริ่มต้นเท่ากับ 139.07 (SE = 1.47; $t = 94.44$) และค่าเฉลี่ยของอัตราพัฒนาการได้เท่ากับ -0.84 (SE = 0.19; $t = -4.47$)

จากผลการวิเคราะห์สามารถเขียนสมการสำหรับประมาณค่าอัตราการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ในกลุ่มทดลอง ดังนี้

$$\text{อัตราพัฒนา (slope)} = 0.25(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1}) - 0.58(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 2}) + 0.37(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 3}) - 0.03(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 4})$$

3.3 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ และการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ในภาพรวม

ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ จากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างตัวแปรสังเกตได้จำนวน 4 ตัวที่เกี่ยวกับผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ที่วัดจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ตัวแปรคะแนนสุขภาวะทั้ง 4 ครั้ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ตัวแปรคะแนนของสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 3 มีความสัมพันธ์กันสูงที่สุดมีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .916 รองลงมาคือ คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 2 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 4 มีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .864 และคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 3 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 4 มีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .833 โดยที่คะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 1 กับคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งที่ 3 มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด มีค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .605 ดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29

ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงภาพรวม

ตัวแปร	1	2	3	4
1. คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1	1.000			
2. คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 2	.710**	1.000		
3. คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 3	.605**	.916**	1.000	
4. คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 4	.679**	.864**	.833**	1.000
<i>M</i>	144.14	152.69	158.06	152.61
<i>SD</i>	20.28	22.32	26.07	25.17

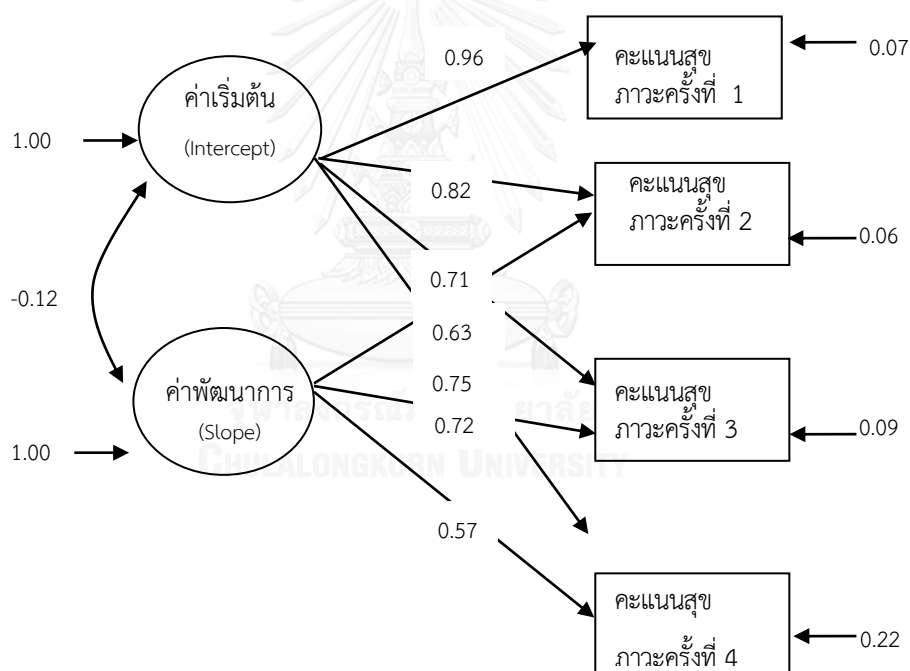
หมายเหตุ * $p < .05$, ** $p < .01$

การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง พบว่า ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อคะแนนเริ่มต้นและอัตราการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในภาพรวม โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดี ($\chi^2 = 1.84$, $df = 3$, $\chi^2 / df = 0.613$, $p\text{-value} = 0.61$ ดัชนี $GFI = 1.00$, $CFI = 1.00$, $NFI = 1.00$, $RMSEA = 0.0$, $SRMR = 0.022$) ซึ่งมีค่า $p\text{-value}$ มากพอที่จะไม่ปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงว่าผลการทดสอบ χ^2 ค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลักว่าโมเดลทางทฤษฎีสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ค่าดัชนี $GFI = CFI$ มีค่าเท่ากับ 1 ดัชนี $RMSEA = 0$ ซึ่งต่ำกว่า 0.05 ดัชนี $SRMR$ มีค่า = 0.022 ซึ่งต่ำกว่า .08 และ χ^2 / df น้อยกว่า 2 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังตารางที่ 30 และภาพที่ 13

ตารางที่ 30

ดัชนีประสิทธิผลของโมเดลโค้งพัฒนาการภาพรวม

ดัชนีประสิทธิผลของโมเดล	ค่าดัชนี
Chi-square (df)	1.84 (3)
RMSEA	0.0
SRMR	0.022
NFI	1.00
CFI	1.00
GFI	1.00

Chi-square=1.84, df=3, p-value=0.61, RMSEA=0.0

$\chi^2 = 1.84$; $df = 3$; $p = .607$; $CFI = 1.00$; $GFI = 1.00$; $NFI = 1.00$ $SRMR = .022$; $RMSEA = .000$
 ภาพที่ 13 โมเดลโค้งพัฒนาแบบมีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาพจากการวัด 4 ครั้ง ภาพรวม

ซึ่งในโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาพจากการวัด 4 ครั้งของเยาวชนในภาพรวม ค่าเริ่มต้น(Intercept) ของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 1 มากที่สุด ($r = 0.96$) และได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 3 น้อยที่สุด ($r = 0.75$) ส่วนค่าพัฒนาการ (Slope) ของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 3 มากที่สุด ($r = 0.72$) และได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 4 น้อยที่สุด ($r = 0.57$) ดังตารางที่ 31

ตารางที่ 31

ค่าพารามิเตอร์ของโมเดลโค้งพัฒนาภาพรวม

	ค่าประมาณ	ความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า	ความแปรปรวน/ความแปรปรวนร่วม	t-value
ค่าเฉลี่ยของคะแนนสุขภาพเริ่มต้น	136.01**	4.67		29.12**
ค่าเฉลี่ยของอัตราพัฒนาการ	5.48**	1.49		3.68**
ความแปรปรวนของคะแนนสุขภาพเริ่มต้น	340.03**	43.00		7.91**
ความแปรปรวนของอัตราพัฒนาการ	21.80**	3.43		6.35**
ความแปรปรวนร่วมระหว่างคะแนนสุขภาพเริ่มต้นกับอัตราพัฒนาการ	-10.38	7.82		-1.33
Y1	-	-		-
Y2	3.05**	0.14		21.90
Y3	4.03**	0.27		14.84
Y4	3	-		-
£1		7.90	28.42*	3.60
£2		7.90	28.42*	3.60
£3		15.14	62.95*	4.16
£4		15.72	132.52**	8.43

t-value .01 two tail = 5.841, t-value .05 two tail = 3.182

ตารางที่ 31

ค่าพารามิเตอร์ของโมเดลโค้งพัฒนาภาพรวม (ต่อ)

	คะแนนสุขภาวะเริ่มต้น	อัตราพัฒนาการ
คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1	0.80	-0.22
คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 2	0.11	0.12
คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 3	-0.04	0.10
คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 4	0.03	0.03
คะแนนสุขภาวะเริ่มต้น (intercept)	1.00	
อัตราพัฒนาการ (slope)	-0.93	1.00

t-value .01 two tail = 5.841, t-value .05 two tail = 3.182

จากตารางที่ 31 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสุขภาวะเดิมและอัตราพัฒนาการมีทิศทางกลับกัน (ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเป็นลบในระดับสูง $r = -0.93$) แสดงว่าหากคะแนนสุขภาวะเริ่มต้นมีขนาดต่ำจะทำให้มีอัตราพัฒนาการมีขนาดสูงขึ้นในระยะหลังจากเยาวชนได้เข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา แนวความหมายในชีวิตผลการประมาณการค่าพารามิเตอร์ที่เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนสุขภาวะเริ่มต้น เท่ากับ 136.01 (SE = 4.67; $t = 29.12$) และค่าเฉลี่ยของอัตราพัฒนาการได้เท่ากับ 5.48 (SE = 1.49; $t = 3.68$)

ผลการวิเคราะห์สามารถเขียนสมการสำหรับประมาณค่าอัตราการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด หลังจากที่ยาวชนได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ได้ดังนี้

$$\text{อัตราพัฒนาการ(slope)} = -0.22(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 1}) + 0.12(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 2}) + 0.10(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 3}) + 0.03(\text{คะแนนสุขภาวะครั้งที่ 4})$$

ตอนที่ 4 ผลการตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการสุขภาวะของเยาวชน

ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต โดยใช้การวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multiple group analysis)

การวิเคราะห์ในตอนนี้มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงคะแนนสุขภาวะของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

แนวความหมายในชีวิตและเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึก ประกอบด้วยสมมติฐานการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนในรูปของโมเดลและค่าพารามิเตอร์ในโมเดล ซึ่งค่าพารามิเตอร์ที่ทำการทดสอบประกอบด้วย 2 เมทริกซ์ คือ สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก ΔX และสัมประสิทธิ์ถดถอยของความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรแฝงภายนอก \emptyset

การวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multiple group analysis) ประกอบด้วยสมมติฐานเกี่ยวกับความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล และความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในโมเดล ซึ่งค่าพารามิเตอร์ที่ทำการทดสอบประกอบด้วย 2 เมทริกซ์ คือ สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก ΔX และสัมประสิทธิ์ถดถอยของความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรแฝงภายนอก \emptyset รวมสมมติฐานที่ทำการทดสอบทั้งหมด 3 สมมติฐานย่อย (สมมติฐานข้อที่ 3.1 -3.3)

สมมติฐานที่ใช้สำหรับทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลประกอบด้วย

ข้อที่ 3.1 H_{form} : รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน (ขนาดของเมทริกซ์ และสถานะของพารามิเตอร์

เป็นแบบกำหนด Δ และ \emptyset เหมือนกัน)

ข้อที่ 3.2 H_{Δ} : $\Delta_1 = \Delta_2$

ข้อที่ 3.3 H_{\emptyset} : $\emptyset_1 = \emptyset_2$

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงโดยการวิเคราะห์กลุ่มพหุ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 32

ตารางที่ 32

แสดงผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง ผลของกลุ่มการ
 ปรัชญาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่
 ใช้สารเสพติด ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมติฐาน	χ^2	df	χ^2/df	p	GFI	NFI	RFI	RMSEA
1. H_{form} :	0.41	3	0.137	0.939	1.00	1.00	1.00	0.00
2. H_{Δ} :	42.46	6	7.077	0.000	0.95	0.73	0.73	0.26
3. H_{\emptyset} :	53.46	8	6.683	0.000	0.85	0.63	0.72	0.25
$\chi^2 \Delta_{2-1}$.	42.05	$\Delta df_{2-1}=3$			ค่าวิกฤต		7.81	
$\chi^2 \Delta_{3-1}$.	53.05	$\Delta df_{3-1}=5$			ค่าวิกฤต		11.07	

จากตารางที่ 32 เมื่อพิจารณาโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงคะแนนสุขภาวะของเยาวชน
 ผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในสมมติฐานข้อที่ 3.1 ซึ่งเป็นการทดสอบ
 ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล คือ การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล (model form) ผลการ
 ทดสอบปรากฏว่า ยอมรับสมมติฐานศูนย์ (รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน) โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) =
 0.41, องศาอิสระ (df) = 3, ที่ระดับความน่าจะเป็น (p) = 0.939 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) = 1.00
 ค่าดัชนีวัดความเป็นปกติ (NFI) = 1.00 ค่าดัชนีวัดระดับความสัมพันธ์ (RFI) = 1.00 ค่า RMSEA = 0.0
 และค่า $\chi^2 / df = 0.137$ จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่าค่าไค-สแควร์สัมพันธ์มีค่าน้อยกว่า 2 สอดคล้องกับ
 ข้อมูลเชิงประจักษ์ตรงตามเกณฑ์ของ Bollen. (ศุภมาศ อังสุโชติ และคณะ, 2554) ค่า NFI, GFI, RFI มีค่า
 เท่ากับ 1 RMSEA < .05 โดยทุกค่าให้ผลที่สอดคล้องกัน จึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า โมเดลโค้งพัฒนาการที่
 มีตัวแปรแฝงคะแนนสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
 ตามสมมติฐานมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันว่าโมเดลโค้งพัฒนาการที่มี
 ตัวแปรแฝงคะแนนสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มี
 ความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล

ผลการทดสอบตามสมมติฐานข้อที่ 3.2 เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์
 สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก ΔX โดยการกำหนดให้เมทริกซ์
 พารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากันทั้งสองกลุ่ม ผลการทดสอบพบว่าปฏิเสธสมมติฐาน $H_{\Delta} : \Delta_1 = \Delta_2$ โดยผล
 การวิเคราะห์ให้ค่าไค-สแควร์ (χ^2) = 42.46, องศาอิสระ (df) = 6 ที่ระดับความน่าจะเป็น (p) = 0.000
 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) = 0.95 ค่าดัชนีวัดความเป็นปกติ (NFI) = 0.73 ค่าดัชนีวัดระดับความ

สัมพัทธ์ (RFI) = 0.73 ค่า RMSEA = 0.26 และค่า $\chi^2 / df = 7.077$ จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่าค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ และค่า RMSEA มีค่าเพิ่มขึ้น ค่า GFI NFI และ RFI มีค่าลดลง จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์รวมระหว่างสมมติฐานของที่ 2 และข้อที่ 1 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 42.05 ที่ $df = 3$ $p < .05$ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ค่ามากกว่า 7.81 ซึ่งเป็นค่าวิกฤติที่ได้จากการเปิดตารางไค-สแควร์ที่ $df = 3$) ผลการทดสอบนี้แสดงให้เห็นว่า การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (ΔX) มีค่าเท่ากันทำให้โมเดลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ ค่าพารามิเตอร์สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (ΔX) หรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบในโมเดล มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการฝึกของศูนย์ฝึกฯ

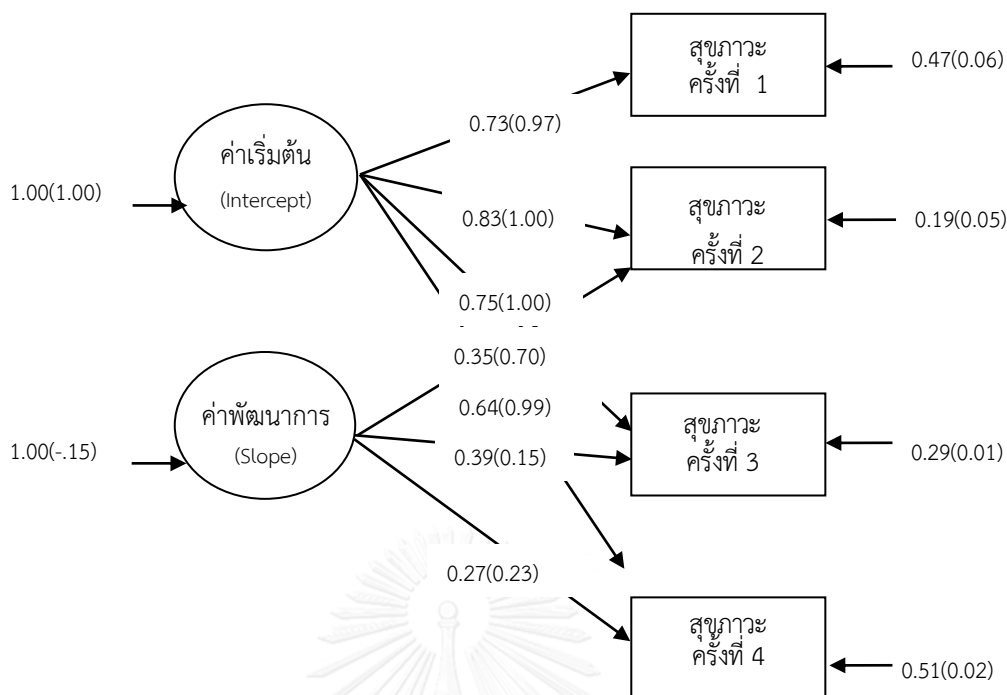
ผลการทดสอบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3.3 ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก และสมมติฐานข้อที่ 3.1 โดยกำหนดให้เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของเทอมความคลาดเคลื่อนของตัวแปรเท่ากันทั้งสองกลุ่ม ผลการทดสอบพบว่าปฏิเสธสมมติฐาน $H_0 : \sigma_1 = \sigma_2$ โดยผลการวิเคราะห์ที่ให้ค่าค่าไค-สแควร์ (χ^2) = 53.46, องศาอิสระ (df) = 8 ที่ระดับความน่าจะเป็น (p) = 0.000 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) = 0.85 ค่าดัชนีวัดความเป็นปกติ (NFI) = 0.63 ค่าดัชนีวัดระดับความสัมพันธ์ (RFI) = 0.72 ค่า RMSEA = 0.25 และค่า $\chi^2 / df = 6.683$ จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่าค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ และค่า RMSEA มีค่าเพิ่มขึ้น ค่า GFI NFI และ RFI มีค่าลดลง จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์รวมระหว่างสมมติฐานของที่ 3 และข้อที่ 1 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 53.05 ที่ $df = 3$ $p < .05$ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ค่ามากกว่า 11.07 ซึ่งเป็นค่าวิกฤติที่ได้จากการเปิดตารางไค-สแควร์ที่ $df = 5$) ผลการทดสอบนี้แสดงให้เห็นว่า การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์สัมประสิทธิ์ถดถอยเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรมีค่าเท่ากันทำให้โมเดลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการฝึกของศูนย์ฝึกฯ

สรุปผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโครงสร้างที่มีตัวแปรแฝงคะแนนสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการฝึกของศูนย์ฝึกฯ มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (ΔX) หรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบในโมเดลและค่าพารามิเตอร์เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความ

แปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก แสดงให้เห็นว่าผลการวิเคราะห์กลุ่มพหุของ โมเดลโค้งพัฒนาการของคะแนนสุขภาพของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด โดยโมเดลที่สอดคล้องกับ ข้อมูลเชิงประจักษ์ที่สุด คือ โมเดลที่มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล ซึ่งค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์มี ค่าน้อยกว่า 2 ($\chi^2 / df = 0.137$) ส่วนค่า RMSEA , NFI,RFI และ GFI มีค่า = 1.00 แสดงว่าโมเดลมีความ สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์กล่าวคือ เยาวชนที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายใน ชีวิต มีคะแนนสุขภาพในการวัด 4 ครั้ง สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับกลุ่มการปรึกษา

ซึ่งการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการสุขภาพของเยาวชนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ค่าเริ่มต้น(Intercept) ในโมเดลของกลุ่มทดลอง ได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพจาก การวัดในครั้งที่ 2 มากที่สุด ($r = 0.83$) และได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 4 น้อยที่สุด ($r = 0.64$) กลุ่มควบคุมได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในการวัดครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 เท่ากัน ($r = 1.00$) ได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 1 น้อยที่สุด ($r = 0.97$) ส่วนค่าพัฒนาการ (Slope) ของเยาวชน ที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 3 มากที่สุด ($r = 0.39$) และได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 4 น้อยที่สุด ($r = 0.27$) ส่วนในกลุ่ม ควบคุม ค่าพัฒนาการได้รับอิทธิพลจากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 2 มากที่สุด ($r = 0.70$) และได้รับอิทธิพล จากคะแนนสุขภาพในครั้งที่ 3 น้อยที่สุด ($r = 0.15$)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ผู้วิจัยนำเสนอเฉพาะ โมเดลที่มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล ซึ่งเป็นโมเดลที่ไม่มีเงื่อนไขที่กำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของ โมเดลสุขภาพของเยาวชนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเท่ากัน และเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกับ ข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงได้ดังภาพที่ 14

$$\chi^2 = 0.41 ; df = 3 ; p = .939 ; RFI = 1.00 ; GFI = 1.00 ; NFI = 1.00 ; RMSEA = .00 ; \chi^2 / df = .137$$

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บคือ ค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มควบคุม

ภาพที่ 14 โมเดลโค้งพัฒนาแบบมีตัวแปรแฝงคะแนนสุขภาวะจากการวัด 4 ครั้ง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการทดสอบสมมติฐานมีข้อสรุปตามตารางที่ 33 ดังนี้

ตารางที่ 33

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย	ผลการสนับสนุน
1. คะแนนสุขภาวะของเยาวชนที่มีระดับการควบคุมตนเองสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ	✓ (บางส่วน)
2. พัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในแต่ละช่วงเวลาแตกต่างกัน และ สูงกว่าพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ	✓

ตารางที่ 33

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	ผลการสนับสนุน
3. โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสุขภาพระหว่างเยาวชนที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล แต่จะแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์	✓

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง แบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยวัดสุขภาวะ จำนวน 4 ครั้ง (ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง หลังการทดลอง และการติดตามผล) เพื่อศึกษาผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตต่อสุขภาวะใน เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด โดยเป็นการศึกษาพัฒนาการของสุขภาวะที่เป็นผลมาจากการได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต โดยใช้การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงกล่าวคือ ในการวัด 1 คน มีการวัดหลายครั้ง

ตัวอย่างวิจัย คือ เยาวชนชายและหญิง อายุระหว่าง 18-25ปี ที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับสารเสพติด และถูกตัดสินให้ฝึกและอบรม ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8จังหวัดสุราษฎร์ธานี และเขต 9 จังหวัดสงขลา และผ่านการคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งหมดจำนวน 180 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 90 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 90 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่(1) มาตรฐานวัดสุขภาวะ (2) กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และ (3) มาตรฐานวัดการควบคุมตนเอง

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ในระยะต่างๆ โดยใช้เวลา ประมาณ 1 ปี (ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2556 ถึงวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2557) โดยเริ่มเมื่อได้รับการตอบรับให้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกรมพินิจและผู้อนุเคราะห์ ผู้วิจัยทำการคัดกรองกลุ่มตัวอย่าง ด้วยมาตรฐานวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองและเกณฑ์การคัดเลือกที่กำหนดไว้ จากนั้นจึงได้ขอความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัยในเยาวชนที่ผ่านการคัดกรอง จากนั้นจึงได้จัดกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตกับเยาวชนที่เป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8-12 คน จำนวนทั้งหมด 11 กลุ่ม แต่ละกลุ่มใช้เวลา 8 สัปดาห์ติดต่อกัน สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆละ 2-3 ชั่วโมง ในขณะเดียวกัน เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่เข้าร่วมกลุ่มควบคุมในจำนวนเท่ากัน ได้รับกิจกรรมของศูนย์ฝึกตามปกติ นอกจากนี้ ได้ให้ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบมาตรฐานวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด 4 ครั้ง กล่าวคือ ในช่วงก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง (สัปดาห์ที่ 4) หลังการทดลอง(สัปดาห์ที่ 8) และระยะติดตามผลของแต่ละกลุ่ม (สัปดาห์ที่ 12) จากนั้นผู้วิจัยนำมาตรฐานวัดสุขภาวะมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ และป้อนข้อมูลลงคอมพิวเตอร์เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้ (1) การวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง ค่าสถิติพื้นฐานการควบคุมตนเองและสุขภาวะโดยรวม และรายด้าน ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในสัปดาห์ที่ 0-12 (2) วิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนามแบบวัดซ้ำ (MANCOVA with repeated

measure analysis of variance) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสุขภาวะในกลุ่มทดลองจากการเข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และกลุ่มควบคุมโดยมีคะแนนสุขภาวะจากการวัดครั้งแรกเป็นตัวแปรร่วม ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window (3) การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการแบบมีตัวแปรแฝงของโปรแกรมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะจากการวัดทั้ง 4 ครั้งมีต่อคะแนนสุขภาวะดั้งเดิมและอัตราพัฒนาการด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) (4) ตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการสุขภาวะของเยาวชนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต โดยการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multiple group analysis) ด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ (1) สุขภาวะรายด้าน 6 ด้าน สุขภาวะโดยรวม และการควบคุมตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดและใช้สารเสพติด พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยสุขภาวะอยู่ในระดับปานกลาง และสุขภาวะด้านที่มีคะแนนต่ำสุดได้แก่ สุขภาวะทางจิตและสุขภาวะทางอารมณ์ ส่วนคะแนนด้านการควบคุมตนเองอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ (2) สุขภาวะของเยาวชนที่มีระดับการควบคุมตนเองสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ (3) กลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต มีผลต่อ คะแนนเริ่มต้นและอัตราการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด กล่าวคือ หากเยาวชนมีสุขภาวะเริ่มต้นระดับต่ำจะทำให้ยังมีอัตราการพัฒนาการมีขนาดสูงขึ้นมาหลังจากได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและ (4) ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงคะแนนสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด เปรียบเทียบ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มควบคุมที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ พบว่ารูปแบบโมเดล เหมือนกัน แต่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบในโมเดลและค่าพารามิเตอร์เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอกแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่ได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต มีคะแนนสุขภาวะในการวัด 4 ครั้ง สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับกลุ่มการศึกษาฯ

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาผลของกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกัน ครั้งนี้ มีประเด็นสำคัญจากผลการวิจัยที่ผู้วิจัยได้นำมาอภิปราย 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เยาวชนที่ใช้สารเสพติดโดยทั่วไปมักมีปัญหาการปรับตัวที่ล้มเหลว และส่งผลต่อการมีสุขภาวะบกพร่อง อย่างไรก็ตามการศึกษาครั้งนี้พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดมีระดับสุขภาวะโดยรวมในระดับปานกลาง และมีเพียงสองด้านเท่านั้นที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยระดับต่ำ กล่าวคือ ได้แก่ สุขภาวะทางจิต และสุขภาวะทางอารมณ์

เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในการศึกษานี้มีสุขภาวะบกพร่องจากปัญหาด้านอารมณ์ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในการควบคุมอารมณ์โกรธ หรือ อารมณ์ซึมเศร้า ตัวอย่างที่แสดงถึงการมีสุขภาวะทางจิตที่ต่ำ กล่าวคือ การมีความคาดหวังในการมองอนาคตด้านบวก การมองโลกในแง่ดี การมีความหวังและความใฝ่ฝันที่เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ระบุว่า

“ช่วงที่ใช้ยาเสพติด เล่นยา จนเสียคน ตามใจตนเองไม่สนใจคนที่บ้าน แต่พ่อกับแม่ก็สอนให้ผมเป็นคนดี เลิกใช้ยาเหตุการณ์ที่เราใช้ยา เราไม่มองความรู้สึกของคนอื่นเลยใช้ด้วยความคึกคะนอง หรือความรู้สึกของตนเอง ลืมคิดถึงคนที่รักเราตอนนั้นยังเด็กไม่มองความรู้สึกของคนอื่นว่าเขาจะมีความทุกข์กับเรามากแค่ไหน แต่ด้วยความคึกคะนอง ตามด้วยวัยและสภาพแวดล้อมนำพาด้วยเพื่อนก็ดึงไป.ผมก็ไม่ค่อยได้อยู่บ้านจึงเป็นแบบนี้ ต้องเล่นยา พ่อแม่เสียใจ อยากกลับตัวใหม่ ไม่เล่นยากลับมาเลี้ยงตัวเอง แล้วก็ไม่ได้ทำให้ท่านผิดหวังครับ กลับไปเรียนให้จบด้วย--ปู”

“สิ่งที่ไม่ค่อยได้ดูแลใส่ใจมันเลย คือจิตใจ มันอ่อนแอหรือว่าไม่แข็งแรงเมื่อก่อนไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ฟังเพื่อน รักเพื่อนมากกว่า อยู่กับเพื่อน ไม่ค่อยอยู่บ้าน --นก”

นอกจากนี้ เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดยังรับรู้ว่า ตนเอง มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีการรับรู้เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง มีการยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเองต่ำ หรือ มีสุขภาวะด้านอารมณ์ต่ำ นั่นเอง ดังประโยคที่เยาวชน กล่าวว่า

“ถ้าออกจากที่นี่ไปคนจะยอมรับเราได้มั้ยเขาจะเข้าใจเรามั้ย มันเป็นประวัติที่ไม่ดีของเราบอย”

“ปัญหาที่หนูพบ ปัญหาครอบครัว พ่อกับแม่ทะเลาะกัน แม่ฆ่าสงสารมาก ไม่กล้าเถียงพ่อ พ่อไร้เหตุผลที่สุดของที่สุด เครียดมาก ไม่ชอบอยู่บ้าน และไม่เคยประทับใจทั้งนั้น ยิ่งทำให้ทุกอย่างมันแย่ลง . พ่อหนูเรียนม.6 เทอมแรกหนูได้เจอเรื่องราวหนึ่งคือ หนูปลื้มตัวจากเพื่อนที่เรียนหนังสือมาคบเพื่อนคนหนึ่งที่เขาเสพยาเสพติด และหนูก็ถลาไปทั้งตัว ออกจากโรงเรียน แม่หนูร้องไห้ นั่นเป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่และเลวร้ายที่สุด แม่ร้องไห้เพราะหนูมาตลอด จนสุดท้ายหนูโดนจับ—ลี”

การที่เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดมีสุขภาวะทางจิตและสุขภาวะทางอารมณ์ต่ำ รวมถึงมีการควบคุมตนเองต่ำ สนับสนุนการศึกษาที่ผ่านมา ที่ว่า การติดยาเสพติดเป็นการปรับตัวที่ล้มเหลว เช่น วัฒนา สุขพรต (2534) ระบุว่า การติดยาเสพติดมีความเกี่ยวข้องกับความบกพร่องทางอารมณ์ ความบกพร่องในการปรับตัวทางสังคม มีความอ่อนไหวของอารมณ์ การควบคุมการแสดงออก และลักษณะนิสัยอันธพาล ผงจิต อินทสุวรรณ และคณะ (2539) รายงานถึงพฤติกรรมการติดยาเสพติดมีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเกี่ยวกับยาเสพติด อัตมโมทัศน์ (self concept) และการควบคุมตนเอง โดยผู้ที่ติดยาเสพติดเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนต่ำ มีอัตมโมทัศน์ ในด้านลบและมีการควบคุมตนเองต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับคนปกติในกลุ่มวัยเดียวกัน

การที่ผลการวิจัยครั้งนี้ ไม่พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมที่ต่ำ อาจเนื่องมาจากความเป็นไปได้ที่ว่า การประเมินสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการประเมินระดับสุขภาวะแบบเป็นองค์รวมตามแนวคิดของ Adams ซึ่งมองว่า สุขภาวะ เป็นการรับรู้ถึงการมีสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตที่ดี โดยไม่มีความเจ็บป่วย กล่าวคือ บุคคลที่มีสุขภาวะที่ดี จะเป็นผู้ที่รับรู้ว่าคุณสมบัติของตนเองมีความสมดุลของด้านต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบหลักของสุขภาวะ 6 ด้าน คือ สุขภาวะทางจิต ร่างกาย จิตวิญญาณ ปัญญาและการรู้คิด สังคม และ อารมณ์ โดยทั้ง 6 ด้านนี้มีลักษณะเป็นองค์รวมและมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน หากด้านใดด้านหนึ่งได้รับการพัฒนา ก็จะส่งผลให้ด้านที่ต่ำ เพิ่มขึ้นตามไปด้วยได้ ในการวิจัยครั้งนี้ แม้จะพบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด มีระดับสุขภาวะทางจิต และสุขภาวะทางอารมณ์ที่ต่ำ แต่ก็มีสุขภาวะอีก 4 ด้านหลักที่ยังคงมีระดับที่ปานกลางค่อนข้างสูง ไปจนถึงสูง โดยเฉพาะมีสุขภาวะทางจิตวิญญาณที่สูง ซึ่ง หมายถึง การมีความตระหนักถึงความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างเป็นเอกภาพของร่างกายและจิตรวมถึงการรับรู้ความหมายและความมุ่งหวังในชีวิตด้านบวก ระหว่างตนเอง ผู้อื่น ธรรมชาติ สิ่งเหนือธรรมชาติ ก่อให้เกิดการเห็นคุณค่าของตนเองและสรรพสิ่งต่าง ๆ รวมถึงความสงบภายในจิตใจที่มาจากการรับรู้ความหมายและเป้าหมายในชีวิตด้านบวก ดังที่ริน ซา และ แอน บอกว่า

“นี่ถึงพ่อแม่ที่คอยช่วยเหลือให้คำปรึกษา ให้เงินอะไรอย่างเงี้ยเรามีทุกข์ มีปัญหาพ่อแม่จะเป็นคนยื่นมือมาช่วยเหลือเราเสมอ ส่วนญาติ ๆ ก็มีคอยดักเตือนเราบ้างแต่เชื่อแม่มากกว่า--ริน”

“สิ่งแรกที่ผมอยากจะทำคือจะกลับไปเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่และจะทำในสิ่งที่หวังเอาไว้ สองจะไม่มั่วสุมกับยาเสพติดและสามผมอยากจะทำตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ท่านและเลี้ยงดูท่านให้ท่าน

สบายและภาวะทุกอย่างของท่านผมจะรับไว้ทั้งหมด ลีผมอยากมีงานทำที่ดีๆเป็นงานที่สุจริตและผมอยากส่งน้องของผมให้เรียนสูงๆ ด้วยเงินของผมและสั่งสอนน้องให้เป็นคนดี--ชา)

“คือทำอะไรเป็นห่วงพอกับแม่ คือเราอยู่ในนี้เราทำอะไรไม่ได้ คืออ่านดูอาร์ให้แกก็ส่วนหนึ่งก็ได้ค่ะ บทสวดมนต์หรือดูอาร์ที่ว่านี่เหมือนเป็นที่พึ่งเมื่อเรามีความทุกข์เมื่อเราไม่สบายใจ หมายถึงว่าเมื่อเราคิดถึงบ้านคิดถึงแม่ดูอาร์เป็นที่ยึดเหนี่ยวเป็นสิ่งที่พอเรานึกถึงท่าน ก็สบายใจขึ้นมีคุณค่าทางจิตใจมันคือสิ่งที่จับต้องไม่ได้แต่สิ่งนี้มันมีความหมายมีค่ากับจิตใจของเรา ทำให้เราสบายใจขึ้นได้ ไม่รู้ว่ามันจะมีมูลค่าเท่าไรแต่คุณค่าในใจเรามันมี--แอน”

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้ ผลการวิจัยครั้งนี้ ไม่พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด มีคะแนนสุขภาวะโดยรวมที่ต่ำ อาจเนื่องมาจากความเป็นไปได้ที่ว่า การประเมินสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการประเมินสุขภาวะในขณะที่เยาวชนกลุ่มนี้เข้ามาอยู่ในสถานพินิจและศูนย์ฝึกมาระยะหนึ่งแล้ว ซึ่งในสถานพินิจและศูนย์ฝึกได้มีกิจกรรมการบำบัดฟื้นฟูเยาวชนกลุ่มนี้ ในเบื้องต้น ดังจะเห็นจากสุขภาวะด้านร่างกาย ด้านสังคม ด้านปัญญาและการรู้คิดที่เยาวชนระบุว่า เป็นสิ่งที่พวกเขาได้ตระหนักหลังจากมาอยู่ที่ศูนย์ฝึกแล้ว ดังนี้

ด้าน สุขภาวะทางร่างกาย หมายถึงการรับรู้และความคาดหวังเกี่ยวกับสุขภาพทางร่างกายในทิศทางบวก การรับรู้และความคาดหวังเกี่ยวกับสุขภาพทางกายนี้รวมถึง การมีค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพร่างกายที่ดี การมีกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมสุขภาพร่างกาย การไม่มีโรคและความเจ็บป่วย รวมถึงการมีแนวทางในการดูแลสุขภาพของตนเอง จะเห็นว่าเยาวชนให้ข้อมูลว่าพวกเขามีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นขณะมาอยู่ที่ศูนย์ฝึกดังกล่าว

“ก็ออกกำลังกายครับ หากิจกรรมอย่างอื่นทำดีกว่า ออกกำลังกาย เล่นฟุตบอลแล้วก็จะทำให้สามารถลดเรื่อยๆ--บอย”

“ความคิดที่จะทำให้เรามีสุขภาพร่างกายดี ไม่ทำสิ่งไม่ดี ใช้นานี้ คิดดี เล่นดนตรี สิ่งที่เราดูแลไม่ตีรถก็โหะ (พัง) เร็ว เหมือนขาของเราที่ไม่ได้รักษาเป็นแผลเป็นไปตลอดเหมือนสิริถครับที่เป็นสนิมแล้วดีไม่มาก ไม่เคยดูแลไม่เคยรักษา ต่อไปนี้จะใส่ใจมากขึ้น--ปู ”

ส่วนสุขภาวะทางปัญญาและการรู้คิด หมายถึงการรับรู้ด้านการรู้คิด การแก้ปัญหา การใช้ปัญญาและเหตุผลเพื่อจัดการและแก้ไขเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต มีการมอง

โลกในแง่ดีต่อเหตุการณ์ กล้าเผชิญกับปัญหาอย่างท้าทาย แสวงหาวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสมและไม่หนีปัญหา ดังที่เยาวชนระบุว่า

“สิ่งแรกผมจะกลับไปเรียนให้จบตามที่พ่อแม่หวัง สองผมอยากยืมเวลากลับไปอีกรอบผมจะไม่เล่นยาเสพติดผมจะหยุดให้หมดสิ่งที่ผิดกฎหมาย สามผมจะกลับไปทำงานช่วยพ่อแม่แล้วจะหาเงินที่สุจริตจะไม่ยุ่งงานทุจริตอีก ลี้อยากกลับไปขอโทษพ่อแม่และทุกคนที่ผมทำไม่ดี พ่อแม่เคยเตือนผมว่าให้เรียนให้จบรวมถึงให้มีงานทำแต่ตามเพื่อนเยอะเพื่อนชวน เพื่อนชวน เพื่อนชั่วรู้สึกเสียใจที่ทำให้เค้าผิดหวังในตัวผม หากยืมเวลาได้อยากกลับไปเรียนให้จบ ขอโทษเค้า จะกลับไปทำตัวให้ดีๆ ให้เค้าเห็นว่าเราจะไม่กลับไปยุ่งกับยาเสพติด ญาติพี่น้องที่เค้าหวังดีกับเราก็มักเตือนว่าอย่าไปยุ่งกับยาเสพติด อย่าไปยุ่งกับเพื่อนที่ไม่ดี ให้อยู่บ้านช่วยพ่อแม่ทำงานแต่ผมคือและพูดคำหยาบ ก็อยากขอโทษพวกเค้าที่ผมเคยพูดไม่ดีกับเค้าครับ คิดว่าเค้าคงจะให้โอกาสผมครับเค้าเคยเลี้ยงดูผมมานิ นานแล้วด้วย--ป๊อ”

“ผมติดยา มันเป็นบทเรียนครับต้องเรียนรู้ ต่อไปในอนาคตเราจะปรับปรุงตนเอง อยากดูแลพ่อแม่บ้าง หลังจากออกไปจากนี้ (ศูนย์ฝึกฯ)ช่วยพ่อแม่ทำงาน ชีวิตผมมีพ่อแม่ พี่น้อง แล้วก็คนที่ผมรัก ก็เพียงพอแล้ว--ริน)

ด้านสุขภาวะทางสังคม หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนจากครอบครัวและเพื่อน รับรู้ถึงการได้รับกำลังใจและการช่วยเหลือจากครอบครัว ได้รับการยอมรับและไว้วางใจจากเพื่อน ดังที่เยาวชนระบุว่า

“ สิ่งเดียวที่ลูกรู้ออนนี่คืออยากขอโทษแม่ที่ลูกทำตัวไม่ดี ก็ครั้งที่แม่คอยปลงสอน ก็ครั้งที่แม่ให้โอกาส ก็ครั้งที่ครั้งที่ลูกคนนี่ต้องทำให้แม่ผิดหวังเสียใจ แต่ทุกๆครั้งแม่ก็ให้อภัยลูกคนนี่เสมอ แม่ไม่เคยที่จะซ้ำเติมลูกและทำให้ลูกรู้สึกแยเลยสักครั้ง อยากบอกว่าลูกรู้สึกดีใจที่ได้เกิดมาเป็นลูกแม่ ต่อจากนี้และต่อไปลูกจะไม่สัญญาว่าลูกจะไม่ทำให้แม่เครียดหรือปวดหัวอีกเพราะลูกก็ไม่แน่ใจว่าลูกจะทำมันได้ดีแค่ไหน แต่ลูกพูดจากใจเลยว่าลูกจะทำให้แม่สบายใจที่สุดเท่าที่ลูกจะทำได้--แอน”

“คือตอนที่ผ่านมา ช่วงที่เริ่มเที่ยวก็เริ่มออกจากบ้านเลือกที่จะอยู่กับเพื่อนเลือกที่จะเอาเพื่อนทำอะไรทำ และสร้างปัญหา ทะเลาะกับเพื่อนก็บ่อยไม่ค่อยฟังใคร แล้วก็ติดด้วยคือว่า แค่ว่าบางทีเพื่อนเขาไปมีเรื่องกัน เขากลับมาตามเพื่อนแถวๆบ้านอะไรแบบนี้ว่าไปช่วยเขาที่อะไรแบบนี้ มีปัญหาอะไรแบบนี้คะเราเลือกด้วยที่จะช่วยเพื่อนเรา บางทีคนอื่นเขาแรง เราก้..พูดยากเรื่องแบบนี้ ส่วนมาก

จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงส่วนมากเลยถ้าเพื่อนมาตาม แล้วก็ไม่ได้ตามไปก็ได้เหมือนกันเราเลือกที่จะไม่ไปหาแม่ หาพี่อะไรแบบนี้ต่อไปก็จะตั้งใจทำงาน อยู่กับครอบครัวให้มากไม่อย่างทำให้แม่เสียใจอีกแล้ว เหมือนที่ผ่านมาระไรที่เราไม่แคร์อะไรแล้ว เราไม่เคยดูแล ออกไปหนูกะว่าจะอยู่กับเขาให้มากเพราะไม่รู้ว่าจะอยู่กับเราได้นานสักเท่าไร--ลี”

ประเด็นที่สอง กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตมีผลต่ออัตราการ

เปลี่ยนแปลงของสภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด

ในการศึกษาครั้งนี้ กลุ่มทดลองที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในขณะที่กลุ่มควบคุมที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ และมีการประเมินระดับสภาวะจำนวน 4 ครั้ง (สัปดาห์ที่ 1 ระยะก่อนการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 ระหว่างการทดลอง สัปดาห์ที่ 8 ระยะหลังการทดลอง และสัปดาห์ที่ 12 ระยะติดตามผลหลังการทดลอง 1 เดือน) เพื่อตรวจสอบพัฒนาการของสภาวะที่เป็นผลมาจากการได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตโดยใช้การวิเคราะห์โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงผลการวิจัยพบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลง หรือ ที่เรียกว่า อัตราพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสภาวะของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในแต่ละช่วงเวลาแตกต่างกัน และ สูงกว่าพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสภาวะเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ โดยทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสภาวะเริ่มต้นและอัตราพัฒนาการมีทิศทางกลับกัน หมายความว่า หากเยาวชนมีคะแนนสภาวะเริ่มต้นมีขนาดต่ำ จะมีอัตราพัฒนาการมีขนาดสูงขึ้นในอัตราที่สูงขึ้นหลังจากที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยา และสูงกว่าเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ อย่างไรก็ตาม เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดและได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสภาวะเริ่มต้นและอัตราพัฒนาการมีทิศทางกลับกันสูงมากกว่า กลุ่มควบคุม (ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ -1.00 และ -0.31 ตามลำดับ) แสดงถึงว่าเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หากเยาวชนมีคะแนนสภาวะเริ่มต้นมีขนาดต่ำ จะมีอัตราพัฒนาการมีขนาดสูงขึ้นในอัตราที่สูงมากหลังจากเยาวชนได้เข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตแล้วนอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่าโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของคะแนนสภาวะระหว่างเยาวชนที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล แต่จะแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ ซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 3 แสดงถึงว่าเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตมีคะแนนสภาวะในการวัด 4 ครั้ง สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ

การที่กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต มีผลต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงของ สุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในการศึกษาครั้งนี้ อภิปรายได้ว่า กลุ่มการปรึกษาเชิง จิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ที่เน้นถึงกระบวนการช่วยเหลือเยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่มให้ทำความรู้จัก ตนเองและลักษณะเฉพาะตัว โดยเน้นเรื่องของสุขภาวะในด้านต่างๆ ทำให้เยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม ได้ตระหนักถึงการใช้ชีวิตช่วงที่ใช้สารเสพติดจนนำมาสู่การถูกจับกุม มีการตระหนักถึงสภาพร่างกายที่ ทรุดโทรมเนื่องจากการขาดการดูแลและใช้สารเสพติด ได้ตระหนักถึงความรู้สึกผิด ความรู้สึกด้อยค่า และเริ่มต้นนึกถึงการมีชีวิตอย่างมีเป้าหมายและความหมาย ด้วยการเลือกที่มีความรับผิดชอบเป็น ฐาน ไม่ใช่การเลือกตามเพื่อนหรือคนรอบตัวบอกให้ทำ นอกจากนี้แบบฝึกหัดต่างๆ ที่เปิดโอกาสให้ สมาชิกกลุ่มได้ทบทวนตนเอง ทบทวนการใช้ชีวิตที่ผ่านมา ทบทวนความสัมพันธ์กับคนรอบข้างที่มี ความสำคัญและความหมายต่อเยาวชน ทำให้เยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม ได้มีการใคร่ครวญ ไตร่ตรอง ถึงผลดี ผลเสียจากการเลือกต่างๆ ตลอดช่วงของการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนว ความหมาย

นอกจากการที่กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายได้เน้นให้เยาวชนที่เป็นสมาชิก กลุ่มได้ตระหนักและมีการเลือกอย่างมีความรับผิดชอบแล้ว กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนว ความหมายครั้งนี้ยัง เน้นถึงการใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าและความหมายผ่าน 3 แนวทาง คือ การทุ่มเททำ สิ่งต่างๆ ที่ตนเองถนัด หรือ ทำหน้าที่ต่างๆ ในชีวิตอย่างสร้างสรรค์ ต่อมาคือ การมีความสัมพันธ์ที่ดี กับคนรอบข้าง หรือ การมีความรู้สึกสัมพันธ์เชื่อมโยงกับสิ่งรอบตัวอย่างเกื้อกูล สุดท้าย เป็นการมี ทักษะด้านบวกต่อโลกและชีวิตที่จะทำให้เขาหนีห่างกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ การตระหนักใน การชีวิตอย่างมีความหมายนี้ ผ่านกระบวนการกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต สามารถอภิปรายถึงกลไกการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในกระบวนการกลุ่มได้ตามการศึกษาของLantz(อรัญญา ตัญคำภีร์, 2554)เสนอไว้ ซึ่งประกอบด้วย 6 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นตอนการตระหนักรู้ การ สำรวจ การระบุความหมายส่วนตัว การพัฒนาความหมาย การสร้างความชัดเจน และการจัด ทิศทางตั้งการอภิปรายตามรายละเอียด ในแต่ละขั้นตอน ต่อไปนี้

ขั้นที่1 (การตระหนักรู้) กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต เริ่มด้วยการให้ สมาชิกที่เข้าร่วมกลุ่มมีการตระหนักในสถานการณ์หรือประสบการณ์ชีวิตของตนเอง ตระหนักใน ลักษณะเฉพาะตน ความต้องการต่างๆ และคุณค่า ความหมายในชีวิต ที่มีอยู่ในประสบการณ์หนึ่งๆ รวมถึง ความรู้สึกด้านลบ เช่น ความท้อแท้หมดหวังในชีวิต รู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า ความกังวลและ ความกลัว ซึ่งในการดำเนินกลุ่มครั้งนี้ ผู้นำกลุ่มได้เริ่มต้นโดยให้เยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่มตระหนักใน สุขภาวะของตนเอง ผ่านการบอกเล่าเรื่องราว ตามแบบฝึกหัด “การเดินทางของรถ” โดยเปรียบตัว

เยาวชนแต่ละคนเป็น “รถ” คันหนึ่ง จากนั้นให้เขียนเป็นความเรียง หรือวาดเป็นภาพ ก็ได้ และ
สุดท้าย เยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่มแต่ละคนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การสำรวจและตระหนักในสุข
ภาวะของตนในกลุ่ม ดังตัวอย่างบทสนทนาในช่วงนี้ ดังต่อไปนี้

บอย : ครั้นในชีวิตของผมที่ผ่านมา เปรียบเหมือนกับรถคันนี้ ดูแลอย่างดีไปไหนไปกับมัน
ผมพารถคันนี้ไปในที่ต่างๆทุกวันเลยครับ เหมือนกับว่ารถคันนี้พร้อมที่จะไปกับผม แต่แล้ววันหนึ่งผมก็
ไม่ได้ดูแลเอาใจใส่มัน ไม่มีใครดูแล สุดท้ายพ่อก็คายรถคันนี้ไปเหมือนกับว่าเรามีเงินเพื่อนก็มา พอไม่มี
เงินเพื่อนก็ไป มีเพียงสองสามคน มีพ่อแม่แค่สองคนก็มีค่ามากกว่าเพื่อนเป็นร้อยเป็นพัน

ผู้นำกลุ่ม : เหตุการณ์ไหนที่ทำให้ รู้สึกว่าเรารู้สึกแบบนี้

บอย: เหตุการณ์ตอนที่ถูกจับ ถูกจับยาเสพติด เราประมาท ถูกจับเพราะเพื่อนอีกต่างหาก
จึงคิดว่าถ้าจะคบก็เป็นเพื่อนที่ดีสักสองสามคนก็พอการคบเพื่อนดีๆที่รักเราจริง

ปู : อยากให้เขาเลิกคบเพื่อนที่ไม่ดีครับ อยากให้เขาเลิกคบเพื่อนที่ดีๆ เห็นแล้วว่าใคร
รักเราบ้าง เพื่อนเลวผมไม่คบมันแล้ว

ริน : อยากให้เขาคิดให้ดีกว่าก่อนจะคบเพื่อนถ้าให้เลิกคบเพื่อนไม่ดูที่หน้าตาให้ดูที่ใจใจที่
ช่วยกันทำในสิ่งดี เช่น ชวนกันทำการบ้าน ฮ่าฮ่า

ปู : ช่วงที่ใช้จ่ายเสพติด เล่นยา จนเสียคน ตามใจตนเองไม่สนใจคนที่บ้าน แต่พ่อกับแม่ก็
สอนให้ผมเป็นคนดี เลิกใช้จ่ายเหตุการณ์ที่เราใช้จ่าย เราไม่มองความรู้สึกของคนอื่นเลยใช้ด้วยความคึก
คะนองหรือความรู้สึกของตนเอง ลืมคิดถึงคนที่รักเราตอนนั้นยังเด็กไม่มองความรู้สึกของคนอื่นว่าเขา
จะมีความทุกข์กับเรามากแค่ไหน แต่ด้วยความคึกคะนอง ตามด้วยวัยและสภาพแวดล้อมนำพาด้วย
เพื่อนก็ดังไป

ผู้นำกลุ่ม: เพื่อนมีส่วนนำพา เพื่อนมีส่วนระหว่างเพื่อนกับตัวปู ใครมีอิทธิพลมากกว่า
ที่จะทำให้เราต้องเป็นแบบนี้

ปู ตัวเอง บางทีก็หึงคู่ครับ

จากบทสนทนา จะเห็นว่า การพูดบอกเล่าเล่าเหตุการณ์ในชีวิตที่ผ่านมาทำให้สมาชิกแต่ละคนได้ตระหนักรู้ใน การไม่ควบคุมตนเอง ตามเพื่อนหรือเพื่อนชวนให้ใช้สารเสพติดล้วนเป็นผลเสียต่อตนเองและคนรอบข้าง ครอบครับ พ่อแม่ โดยรับรู้ว่าจะปรับปรุงและแก้ไขตนเองอย่างไรต่อไป เช่น เลิกใช้ยา ไม่ตามเพื่อนมากเกินไปแต่ก็ยังคบกันได้ เชื้อฟ่งพ่อแม่ ช่วยทำงาน เป็นต้น

ขั้นที่2 (การสำรวจ) กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในขั้นตอนที่สองนี้ เป็นการเปิดโอกาสให้เยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม ได้ค้นหาความหมายในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิต โดยมองย้อนไปทบทวนกับประสบการณ์ในชีวิตและความหมายในชีวิต ผ่านแบบฝึกหัด “ต้นแบบสุขภาวะของฉันทัน” ซึ่งในการดำเนินกลุ่มพบว่าเยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม บอกกล่าวถึงต้นแบบในด้านที่เป็นสุขภาวะบกพร่อง เช่น บทสนทนาในกลุ่มของ “ซา” และการแลกเปลี่ยนกันของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งทำให้ซา และสมาชิกกลุ่มมีการสำรวจถึงคุณค่าและความหมายของการมีสุขภาวะที่ดี คือ การไม่ใช้สารเสพติด ดังเช่น

ซา : ครับของผมห้ออายุห้าสิบสองปี ทำสวนยางพารา ตีมสุราบ้างบางเวลาสูบบุหรี่ แม่ทำสวน อารมณ์ดี ทำกับข้าวให้กินทุกวัน พี่อายุสี่สิบหกปีทำงานโรงแรมนิสัยใจเย็นผมอายุสี่สิบปีใจเย็น น้องสาวอายุสี่สิบสี่ปีเรียนอยู่ น้องชายอายุสี่สิบเอ็ดปีเรียนอยู่ เป็นคนไม่ค่อยพูดชอบออกกำลังกายทุกวัน

ผู้นำกลุ่ม : ซา ก็ใจเย็นซาได้รับสิ่งเหล่านี้มาจากใครทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี

ซา : ในเรื่องสูบบุหรี่สูบเองครับทั้งๆที่เรารู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดีสิ่งที่ดีเราเห็นตัวอย่างมาจากพ่อ

ผู้นำกลุ่ม: พ่อแม่ทำอะไรที่ดีที่เราทำตามได้

ซา : หม้าย(ไม่ครับ)เขาสอนแบบนี้แหละ เหมือนนั่งกินข้าวเขาสอนทุกครั้งแหละ

ผู้นำกลุ่ม: อยู่กันพร้อมหน้ากินข้าวก็สนทนาปราศรัย แล้วในครอบครัวเรา ถ้าจะให้
คะแนนเรื่องสุขภาพของคนในครอบครัวเราจะให้เท่าไรถ้าคะแนนเต็มสิบ

ซา : แอปครับ มันก็มีบ้างในครอบครัว ทุกครอบครัวมีข้อบกพร่อง อุปสรรคในครอบครัว
ผมหลายๆเรื่องยาเสพติด ยาสูบ เหล้า การพนันอย่างนี้ ตัวเรานี้สำคัญกว่าคิดถึงตัวเอง และอนาคต
มากกว่า

ปู : อยากให้เขาเลิกบุหรี่เพื่อสุขภาพของตัวเองครับผมว่า

ริน : อยากให้เขาช่วยพ่อแม่ทำงานครับตามสัญญา”

ขั้นที่ 3 (การระบุความหมายส่วนตัว) ในขั้นตอนนี้กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนว
ความหมายในชีวิต ช่วยให้เยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม ได้ตระหนักในความหมายในชีวิต ที่เป็นคุณค่า
เชิงประสบการณ์ผ่านความสัมพันธ์ในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น ที่ Frankl (1969) เน้นว่า ความหมายใน
ชีวิตผ่านสัมพันธ์ภาพที่มีความหมาย ผ่านแบบฝึกหัด “เพื่อนและครอบครัวของฉัน” ดังคำกล่าวที่ว่า
“หากบุคคลค้นพบว่าเขาอยู่เพื่อคนบางคนหรือเพื่ออะไรบางอย่างแล้ว เขาจะรู้สึกว่าคุณค่า”
สัมพันธ์ภาพนี้จะทำให้คนเรามีชีวิตอย่างเต็มอิม งามองงานและมีความเบิกบานใจ จนมีความพึงพอใจใน
สภาพชีวิตของตน โดยผู้นำกลุ่มได้ให้เยาวชนสมาชิกกลุ่มแต่ละคนนึกย้อนไปในอดีต เมื่อมีเรื่อง
เดือดร้อนใจ ทุกข์ มีใครที่คอยช่วยเหลือเราบ้าง เหตุการณ์นั้นคืออะไร แล้วใครยื่นมือมาช่วยเหลือเรา
หรือเมื่อเรามีความทุกข์เราสามารถคุยกับใครได้บ้าง เยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่มได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ
“เพื่อนและครอบครัวของฉัน” ผ่านการภาวนา ซึ่งสมาชิกกลุ่มแต่ละคนมีการตระหนักถึงคุณค่าและ
ความหมายของคนที่มีความสำคัญในชีวิตของตนเอง เช่น พ่อ แม่ และเพื่อนในขณะที่เดียวการทบทวน
คุณค่าและความหมายในชีวิตในด้านนี้ ทำให้เยาวชนตระหนักถึงสุขภาวะด้านสังคมของตนเองมากขึ้น
ด้วย ดัง ตัวอย่าง การรายงานตนเองในกลุ่มของสมาชิกกลุ่ม ต่อไปนี้

กรณีของ บอย

บอย: แม่ผมเหมือนเปรียบเหมือนน้ำทะเลครับพ่อผมเปรียบเหมือนทะเลทรายครับ และ
ภรรยา ดันไม้รอบๆเปรียบเหมือนพี่น้องครับ ผมเปรียบเสมือนปลา แล้วเรามีเพื่อนมาชวนไปใช้ยา

ผู้นำกลุ่ม: ที่ว่าแม่เปรียบเหมือนน้ำทะเลนั้นเป็นยังไงครับ

บอย: ก็ผมเป็นปลาต้องอยู่คู่กับทะเลครับปลาที่ต้องอยู่ในน้ำตลอดเวลา น้ำทะเลให้ชีวิตที่ดีกับเรา ให้ความสุขความสนุกสนานครับ เล่นน้ำ ได้ว่ายน้ำ อิสระเต็มที่คอยตามใจ

ผู้นำกลุ่ม: แม่ก็คือน้ำ เราเหมือนปลาที่ต้องอยู่ในน้ำ น้ำให้ความอบอุ่น เป็นที่อยู่เป็นที่พักใจ มีเหตุการณ์ไหนบ้าง ที่เกิดขึ้นกับชีวิตของ บอย แล้วทำให้นึกถึงน้ำทะเล นึกถึงแม่

บอย: ไม่ เวลามีปัญหาบางทีก็นึกถึงเพื่อนครับ เหมือนปลาอีกตัวที่ว่ายอยู่รอบ ๆ

ผู้นำกลุ่ม: ปลานี้คือเพื่อน พอเรามีปัญหาทุกข้อใจเรากลับนึกถึงปลา ปลาเหล่านี้เขาช่วยอะไรได้บ้าง

บอย: ให้ความรู้สึกที่เหมือนกันครับ มีอารมณ์เดียวกันเหมือนกับว่า เราเป็นพวกเดียวกัน ปลาที่มีสภาพจิตใจที่ไม่ต่างจากเรา เราเลยนึกถึงเขาเป็นคนแรก ช่วยให้เราตัวดี ๆ ครับ คอยให้กำลังใจ อยู่ใกล้กันเรียกมาเมื่อไหร่ก็ถึงไม่เคยทอดทิ้ง

ผู้นำกลุ่ม: ก็ยังมีอีกหลายตัวที่แหวกว่ายอยู่รอบข้าง เขาอยู่กับเรา ตลอดเวลาหรือเปล่าครับ

บอย: ตลอดเวลาครับ เจอกันตลอดเวลาเลยและที่ไม่ชอบคือ เพื่อนต่างถิ่นเหมือนนกกระยางที่มันคอยมาจับเพื่อนผมเหมือนตำราวจน

ผู้นำกลุ่ม: นกเหมือนตำราวจ ทำไมปลานี้มันดูน่ากินมีเนื้อ อวบอ้วนจะเอาไปทำแป๊ะซีะอย่างนั้นรี

บอย: ลีลันมันน่ากิน (หัวเราะ) เพราะพวกผมกระทำผิดต้องเข้าหรือเลือกค้ายานี้แหละ มันจ้องดูตลอดเวลา ผมรักเพื่อนเพราะเราเกิดมาตรงนั้นครับ และก็จะไม่ทิ้งกันครับ นึกถึงกันตลอดไปครับ

ผู้นำกลุ่ม: เพื่อนชวนเราทำสิ่งไม่ดีแต่เรายังนึกถึง แล้วแม่ทำไมเราไม่นึกถึงแม่

บอย: แม่ก็ยังเป็นแม่อยู่วันยังค่ำครับ คืออยู่กับแม่ตลอดเวลา เหมือนเราอยู่ในน้ำครับ แต่เพื่อนคุยกันมากกว่าและไม่ค่อยได้คุยกับแม่ด้วย ที่จริงเพราะผมไม่ค่อยได้อยู่บ้านด้วย จึงเป็นแบบนี้เสียอนาคตเลย

ริน : อยากให้บอยเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง อยู่กับแม่ อยู่บ้านให้มากขึ้นเพื่อคนสำคัญที่สุดรักเรามากที่สุด

กรณีของ ริน

ริน : ผมเปรียบเสมือนต้นไม้ครับต้นไม้ใหญ่เลยพ่อเปรียบเสมือนดินพื้นดินทั้งหมดที่คอยให้ต้นไม้ได้ยืนอยู่ได้แม่น้ำเปรียบเสมือนแม่ของผมและก็มีเพื่อนๆต้นไม้สองต้นนี้ เพื่อนคนนี้เป็นเพื่อนเป็นต้นไม้ที่อกงามอยู่ใต้ต้นไม้ที่ตลอดเวลาและอยู่เคียงข้างผม

ผู้นำกลุ่ม : พ่อเหมือนพื้นดินที่คอยให้ต้นไม้ตั้งอยู่ได้ แม่น้ำก็เหมือนแม่ ที่ให้ความชุ่มชื้นอบอุ่น ร่มเย็นคนรอบข้างเหมือนปุ๋ยเหมือนยาครับเวลาเรามีปัญหา มีความทุกข์ในใจนึกถึงใครเป็นคนแรก

ริน : นึกถึงพ่อแม่ที่คอยช่วยเหลือให้คำปรึกษา ให้เงินอะไรอย่างเงี้ยเรามีทุกข์ มีปัญหาพ่อแม่จะเป็นคน ยื่นมือมาช่วยเหลือเราเสมอ ส่วนญาติ ๆ ก็มีคอยตักเตือนเราบ้างแต่เชื่อแม่มากกว่า

ผู้นำกลุ่ม: ในชีวิตเราๆไม่ได้อยู่คนเดียวเหมือนกัน ยังมีคนที่คอยรัก ดูแลเราอีกมาก

ริน : ครับต่อไปตั้งใจจะทำให้พ่อแม่ภูมิใจ เลิกยา มีชีวิตมีอาชีพมั่นคง อยากเป็นทหารแพทย์ดีด้วย ผมทำให้ พ่อแม่เสียใจมาก ผมคิดว่า มันเป็นบทเรียนครับต้องเรียนรู้ ต่อไปในอนาคตเราจะปรับปรุงตนเอง อยากดูแลพ่อแม่บ้าง หลังจากออกไปจากนี้ (คุณยี่ฝักฯ)ช่วยพ่อแม่ทำงาน ชีวิตผมมีพ่อแม่ พี่น้อง แล้วก็คนที่ผมรัก ก็เพียงพอแล้ว

บอย: อยากให้เขาทำตัวดีครับเพื่อครอบครัวครับมีความสุข ผมคิดว่าเขาทำได้

ชา: ขอให้เขาประสบความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้

กรณีของ ชา

ชา: พ่อเปรียบเสมือนหลังคาบ้านให้ความร่มรื่นกับคนที่อยู่ในบ้านดูแลคนในบ้านได้บ้านได้ครับ คอยปกป้องคนในบ้าน แม้ว่าฝนจะตก แดดจะออกก็ดูแลคนในบ้านได้ครับผม คอยปกป้องให้ความร่มเย็น

ผู้นำกลุ่ม: พ่อเหมือนหลังคาบ้าน ที่คอยปกป้องกันแดด กันฝนนะครับ ดูแลคนในบ้าน พ่อเป็นคนที่สำคัญในชีวิตของชาเลย ครับ

ชา: ใช่ ผมเปรียบเสมือนต้นหญ้าที่อยู่ชายคาบ้านและก็ได้ต้นไม้เป็นต้นหญ้าก็มี ความสำคัญเหมือนกัน ถ้าไม่มีต้นหญ้า ก็ไม่มีสีสันทันครับผมให้ความสำคัญกับบ้าน กับต้นไม้ และมีต้นไม้ใหญ่เหมือนเพื่อนที่ดีแม้ว่าเราจะเดือดร้อนพร้อมช่วยเหลือ เจอปัญหาอะไรก็พร้อมที่จะเจอสิ่งนั้นไปด้วยกันเหมือนเดือดร้อนเหมือนไม่สบายใจก็ให้คำปรึกษาได้ ส่วนแม่เปรียบเสมือนคานบ้านมีความสำคัญกับตัวเอง ถ้าไม่มีคานกับหลังคาเราก็อยู่ไม่ได้ แล้วก็แพนด้วยที่คอยช่วยเหลือดูแลผม ผมวาดทางไว้ด้วย คือผมก็กลัวอยู่นะเมื่อนึกถึงช่วงที่มาอยู่ในนี้ กลัวว่ากว่าจะถึงวันหลุด (ปล่อย) นี้มันจะมีอุปสรรค มากิตขวางครับ อยู่ในนี้ กลัวพลาด เทียวพลาดอะไรแบบนี้ กลัวทำเทียวผิดอะไรแบบนี้ ครับกลัวว่าจะทำผิดเพิ่มเติม แล้วควบคุมตัวเองไม่ได้ แต่ก็พยายามจะไม่ทำเกม (ทำผิด) อีก ทำตัวเองดีๆ เพื่ออนาคตที่ดีดีกว่า คือผมอยากเปิดร้านเชื่อมเล็กๆสักร้านครับ ทำให้ตนเองมีรายได้ที่สุจริตแม้จะน้อยกว่าค้ายา เพื่อตัวเอง เพื่อพ่อแม่ครับ เพื่อเวลาท่านแก่ เราจะได้เลี้ยงดูท่านได้ ส่วนเพื่อนที่ไม่ดีก็มีครับ เหมือนเครื่องบินกำลังจะบินออกไปจากชีวิตมันมาแล้วก็ไปครับไปไกลๆไต่ยั้งดี

บอย: ให้เขาอยู่กับครอบครัวให้อบอุ่นครับ และให้เลิกคบเพื่อนด้วยครับ

ปู่: อยากให้ครอบครัวของบอย อยู่แบบนี้ตลอดไป อุ่นแบบนี้นานๆ

กรณีของ ปู่

ปู้ : ผมเปรียบเสมือนดอกไม้ แล้วก็ต้นพรว้า (ต้นมะพร้าว) เปรียบเสมือนกับแม่คอยให้ กำลัง ก้อนหินนั้นเปรียบเสมือนกับพ่อ ตอนนี้ผมคิดถึงพ่อแม่มากมีปัญหาเขาช่วยบอกช่วยเตือน บอกอะไรในทางที่ดีก่อนเมฆ เปรียบเสมือนน้ำเวลามีปัญหาเขาก็ลอยมาช่วยให้กำลังใจภูเขาเปรียบเสมือนกับเพื่อนมีทั้งดีและไม่ดี เคยมีเพื่อนที่ไม่ดีมากกว่าจึงต้องเป็นแบบนี้ ขวนไขยาอะไรแบบนี้

ผู้นำกลุ่ม: คบเพื่อนที่ไม่ดีชวนกันเล่นยา ทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจ และเราตั้งใจทำอะไรต่อไปในอนาคตของเราหลังจากที่เราเห็นว่าสิ่งนี้มันไม่ดีผิดพลาดไป

ปู้ : อยากจะทำให้พ่อแม่สบายใจและมีความสุขมากกว่าครับ อยากให้เขาภูมิใจในตัวผมครับ เป็นหมอมือเพื่อจะช่วยเหลือพ่อแม่ เวลาเขาเจ็บป่วยครับ

ผู้นำกลุ่ม: เราทำมันได้มากน้อยแค่ไหน และคิดว่ามันจะมีปัญหาอุปสรรคอะไรบ้าง

ปู้ : หัวลิบเปอร์เซ็นต์พอ ที่เหลือก็เป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นที่ผมต้องทำ

บอย : ขอให้ครอบครัวของปู้ อบอุ่นอย่างนี้ตลอดไป

ซา : แล้วก็อยากให้เขาคบเพื่อนที่ดีๆมากกว่าเพื่อนที่ไม่ดีครับ”

ขั้นที่ 4 (การพัฒนาความหมาย) ขั้นนี้ต่อจากขั้นที่สาม กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนว ความหมายในชีวิตในขั้นตอนนี้ เน้นถึงกระบวนการช่วยเหลือเยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่มให้ตระหนักถึงการ มีชีวิตอย่างมีเป้าหมายและความหมาย ด้วยการเลือกที่มีความรับผิดชอบเป็นฐาน ไม่ใช่การเลือกตาม เพื่อนหรือคนรอบตัวบอกให้ทำ รวมทั้งเป็นการเลือกที่มาจากความรู้สึกตนเอง มีการใคร่ครวญ ไตร่ตรองถึงผลดี ผลเสียจากการเลือกต่างๆ ด้วยการเลือกอย่างมีความรับผิดชอบ ผ่านแบบฝึกหัด “จดหมายถึงคนสำคัญในชีวิต” สมาชิกทุกคนเขียนจดหมายถึงคนสำคัญ โดยระบุว่าพวกเขาจะตั้ง เปลี่ยนแปลงตนเอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผู้นำกลุ่ม: แบบฝึกหัดนี้ชื่อว่า “จดหมายถึงคนสำคัญในชีวิต” ให้เราเขียนบรรยายว่าเราตั้งใจทำอะไรบ้าง เพื่อคนสำคัญคนนั้นของเรา ให้เขียนจดหมายบอกความตั้งใจสามอย่างที่อยากจะทำ แล้วเล่าให้เพื่อนฟังนะครับ

กรณีของซา

ซา : จดหมายถึงคนสำคัญนี้ พ่อแม่ที่เคารพ พ่อแม่คงสบายดีนะครับ อยู่บ้านดูแลตัวเองด้วยนะครับ อย่าทำงานหนักเกินไป ลูกชายคนนี้เป็นห่วง ลูกต้องขอโทษด้วยนะครับสำหรับทุกสิ่งที่ผ่านมาที่ลูกเคยทำไม่ดี ต้องทำให้พ่อแม่เสียใจ และลูกชายคนนี้ขอสัญญาจากหัวใจว่าต่อไปจะไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจอีกแล้ว และพ้อออกไปสามอย่างที่ลูกอยากทำให้พ่อแม่คือกราบดินพ่อแม่บอกรักท่านตั้งใจทำงานและเป็นคนดี แค่นี้ครับ

ผู้นำกลุ่ม: ทำให้แม่เสียใจ มีอะไรที่ซา ทำไปในอดีตแล้วทำให้รู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ดี ยังรู้สึกติดอยู่ในใจ

ซา : ครั้นนั้นแหละเหมือนแกบอกว่าย่าเทียว แต่ตอนนั้นคือ อย่าเล่นยาอะไรแบบนี้ แต่ก็ไม่ฟังครับ

ผู้นำกลุ่ม: พ่อแม่ห้ามแต่เราก็ไม่ฟัง จนถึงวันนี้ นะครับเราจะแก้ไขสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไรบ้าง

ซา : นั้นแหละหลุดออกไปจะทำให้ท่านภูมิใจครับว่าจะทำตามใจท่าน พ่อแม่ต้องการให้ทำอะไรก็จะทำ

ผู้นำกลุ่ม: เราเคยบอกสิ่งนี้กับท่านไหม สิ่งที่ยากทำ สิ่งที่เรารู้สึกแบบนี้

ซา : ไม่

ผู้นำกลุ่ม: ถ้าหากว่าท่านรู้ว่าเราตั้งใจจะทำ กลับตัวเป็นคนดี เราคิดว่าท่านจะรู้สึกยังไงกับเราบ้าง

ชา : ดีใจมาก และก็มีความสุขมากครับ พ่อแม่ เราคิดได้ คือทำให้ท่านภูมิใจให้มาก ความตั้งใจสามอย่างนั้น อย่างแรกสุดพอลกลับไปถึงกราบดินท่าน กราบเท้าบอกรัก ขอโทษที่เคยทำไม่ดี และบอกรักท่านแม่จะให้อภัยที่ผ่านมาแม่ไม่กราบเท้าก็ให้อภัยนี้แหละบอกรักแม่...ผมรักแม่น้อ (นะ ครับ) แบบนั้นแหละที่บอกและทำงานและเป็นคนดีของครอบครัว นั้นแหละกลับไปตัดยาง พอ ออกไปตัดยางเก็บเงินจะเปิดร้านเชื่อมลักร้านครับ เป็นของตัวเอง

ผู้นำกลุ่ม: จะเอาทุนตรงนี้จะหามาได้จากไหน

ชา : ไม่แหละเก็บเงินด้วยตัวเองแล้วก็ที่ว่าขอพ่อแม่ด้วยครับ

ปู : ก็ซึ่งดี

ชา : นั้นแหละจะต้องอดทน ต้องห้ามใจตนเองกับสิ่งที่ล่อตาล่อใจต่างๆ แล้วก็ไม่ยุ่งกับมัน

ผู้นำกลุ่ม: ต้องบังคับใจตนเองให้ได้ ต้องอดทน ฝึกความอดทน แล้วก็ทำตัวเองให้ดีที่สุด และชัดเจนในตัวเองด้วย

กรณีของปู

ปู : สวัสดิ์ครับพ่อ อยู่ที่บ้านเป็นอย่างไรบ้าง ส่วนผมอยู่ทางนี้สบายดี พ่อไม่ต้องเป็นห่วงผม อีกไม่นานผมจะได้กลับไปอยู่กับพ่ออย่างมีความสุข ผมขอสัญญาว่าถ้าผมกลับไป ผมจะไม่ทำ ให้พ่อผิดหวังอีกต่อไป ผมอยากกลับไปช่วยพ่อทำงานอย่างเต็มที่ และผมก็จะไม่กลับไปทำตัวอย่างที่ เคยทำ ผมจะกลับไปเป็นคนดีของครอบครัว ที่ผ่านมาผมขอโทษที่ผมไม่เชื่อฟังพ่อ หลังจากนั้นไปผมจะ เป็นคนดีแล้วครับ และมีสามเรื่องที่ผมอยากบอกพ่อ หนึ่งผมจะกลับไปเรียนต่อให้จบอย่างที่พ่อหวัง สองผมจะกลับไปหาเงินเพื่อเลี้ยงคนในครอบครัว สามผมจะกลับไปเป็นคนดี รักพ่อครับ

ผู้นำกลุ่ม: รักพ่อ ก็ต้องเรียนหนังสือ ทำงาน และกลับไปเป็นคนดี สามอย่างเลยที่ ตั้งใจจะทำ สิ่งที่เรารู้สึกไม่ดีกับการกระทำของเรามากที่สุดคืออะไรครับ

ปู : การเสพยา ที่ไม่เชื่อฟังพ่อ ที่เที่ยวกลางวันกลางคืน ไม่เคยกลับบ้าน

ผู้นำกลุ่ม: สิ่งนี้มันอยู่ในใจเรา ว่าเราเสพยา ไม่เชื่อฟังนะครับ วินาทีที่เราตัดสินใจทำแบบนั้น มันเกิดจากอะไรครับ

ปู: บางทีเกิดจากอารมณ์ด้วยเครียดด้วยผมว่า ผมกลับไปผมจะไม่เอาแล้ว ไม่กลับไปเล่นแล้ว กลับไปเชื่อฟังพ่อ เป็นคนดี

ผู้นำกลุ่ม: มันจะมีอะไรเป็นเครื่องยืนยันได้บ้าง ว่าเราจะไม่เล่นมันอีกแล้ว

ปู: กลับไปจะไม่ไปหาเพื่อนที่เบ้อๆ (ไม่ดี) แล้วกลับไปหาเพื่อนที่ดีๆอยู่กับครอบครัวที่อบอุ่นดีกว่าอยากกลับไปขอโทษเขา ที่ผมเคยชู้เขา ที่พูดไม่ดีกับเขา อยากกลับขอโทษเขาครับกลับไปช่วยพ่อทำงาน ไม่อยากให้พ่อเหนื่อย อยากไปช่วยพ่อกรีดยางครับไม่อยากให้เขาเหนื่อย อยากให้เขาอยู่สบายๆบ้างครับ

ริน: ก็อยากให้เขาประสบความสำเร็จในสิ่งที่เขาตั้งใจไว้

ปู: อยากให้ปู เป็นคนดีครับ

กรณีของ ริน

ริน: สวัสดีครับพ่อแม่ อยู่ทางนั้นสบายดีไหม ผมอยู่ในนี้สบายดี พ่อแม่ไม่ต้องเป็นห่วง ตอนนี้ผมสำนึกผิดแล้ว ผมขอโทษที่ผมเคยทำให้พ่อแม่ผิดหวังในตัวลูกคนนี้ กลับไปลูกจะเป็นคนดีทำให้พ่อแม่ภูมิใจในตัวลูกคนนี้ได้ ลูกรู้แล้วว่าการที่ลูกไม่ฟังคำสอนของพ่อแม่มันเป็นยังไง ต่อไปลูกจะเชื่อฟังพ่อแม่ เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ จะทำให้พ่อแม่สบายใจให้ได้ หนึ่งผมจะบวชให้พ่อแม่ให้ได้ สองผมจะเป็นทหารเป็นรั้วของชาติ สามผมจะหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัวครับ

ผู้นำกลุ่ม: สิ่งที่เราบอกและทำกับท่านเราคิดว่า ท่านจะรู้สึกยังไง

ริน: ดีใจครับ พ่อแม่คงดีใจที่ผมคิดได้ ผมมั่นใจได้ จากที่คิดว่าผมจะทำได้

ผู้นำกลุ่ม: มีอะไรยืนยันได้บ้าง ว่าสิ่งที่ทำให้ท่านเชื่อได้ว่าลูกฉันทำได้อย่างที่พูดจริงๆ

ริน : จากการกระทำของผมนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นได้คำพูดมันก็เป็นประตูด่านแรก พฤติกรรม การกระทำที่จะทำให้ท่านเห็นทำสำคัญไม่ยากทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจไป กับผมนด้วย เพราะที่แล้วมาผมไม่ฟังพ่อแม่บอกว่าอย่าไปเล่นยาแต่ก็ไม่ฟัง บอกให้เรียนหนังสือก็ไม่เรียนพ่อแม่สอนทุกวันแต่ไม่เคยฟัง ต่อไปไม่แล้ว กลับไปเรียน เชื่อฟังพ่อแม่ กับเพื่อน ห่าง ๆ กันบ้าง น่าจะดีขึ้นจากที่เล่นยาทุกวันการมั่วสุ่ม อะไรอย่างนี้แม่เพื่อนว่าไม่ผ่านก็ไม่เป็นไร หากิจกรรมทำงาน ดึกว่า กรีดขาง คำขาย พ่อเคยบอกแต่ไม่เคยใส่ใจ อย่างเรื่องเรียนก็อยากเรียนนะแต่ดูเหมือนผมจะ แก่เกินไปเหมือนอยากกลับไปเรียนม.1 เพื่อนเขาอายุสิบสาม ผมสิบเก้าแล้ว

ผู้นำกลุ่ม : การเรียนเราคิดว่ามันเลยเวลาไปแล้ว ช่องทางมันมีอื่นๆไหมถ้าผมตั้งใจจะ เรียนเพิ่มเติม

ริน : กคน.น่าจะได้ใหม่ครับก็คิดว่าอยากจะไปเรียนอยู่เหมือนกัน แต่ว่าไม่มีเวลา

บอย: อยากให้เขาตั้งใจเรียนครับ

ปู่ : ก็อยากให้เขากลับไปช่วยงานพ่อแม่อย่างเต็มที่ แล้วอยากให้เขาเป็นคนดีของ ครอบครัวด้วยครับ

กรณีของ บอย

บอย : จดหมายถึงคนสำคัญในชีวิต สวัสดิ์ครับพ่อแม่ที่ผมนรัก ตอนนี้อยู่มาอยู่ในนี้เป็นเวลา หลายเดือนแล้ว ผมมีความรู้สึกสำนึกผิดและคิดได้ในสิ่งที่ผมได้ทำลงไป ผมอยากขอโทษพ่อกับแม่ที่ทำ ให้ท่านต้องเดือดร้อน และเสียใจในสิ่งที่ผมทำและตอนนี้ผมรู้แล้วว่าไม่มีใครรักเราเท่าพ่อแม่ สุดท้าย อยากบอกพ่อกับแม่ว่า ตอนนี้อยู่คนเดียวแล้วครับ ชีวิตผมตั้งใจจะทำให้พ่อแม่ หนึ่งจะตั้งใจเรียน สองเชื่อฟังพ่อแม่และเป็นคนดี สามจะดูแลพ่อแม่ไม่ยอมให้พ่อแม่เหนื่อยครับ

ผู้นำกลุ่ม: ตั้งใจเรียน เชื่อฟังแล้วก็จะไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ สิ่งที่ยากทำมีความเป็นไป ได้มากน้อยแค่ไหนครับ

บอย : มากครับ แบลลิสเปอร์เซ็น ผมเคยเถียงพ่อแม่ ผมว่ามันบาป ที่ทำให้พ่อแม่เสียใจครับ รู้สึกผิดด้วยอยากบอกว่าขอโทษที่ทำผิดไปครับ ตอนนี้ก็กลับตัวเป็นคนดีแล้วครับไม่ทำอีกแล้ว

ซา : ให้ทำอย่างที่ตั้งใจให้ได้นะเราเป็นกำลังใจให้ ถ้าอันไหนมีความตั้งใจจริง อยากให้ทำอย่างที่ตั้งใจ ขอให้เขาทำให้ได้คือว่า เขาเป็นคนตั้งใจจะทำอะไร เขาจะทำเขาต้องทำให้ได้ครับ

ขั้นที่ 5 (การสร้างความชัดเจน) กลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในขั้นตอนนี้ เป็นการเปิดโอกาสให้เยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่มได้ค้นหาแหล่งกำลังใจเห็นคุณค่าในสิ่งที่ตนเองยึดมั่นไว้สำหรับมุ่งไปข้างหน้า เพื่อให้รับรู้ความหมายในชีวิตได้ชัดเจนขึ้นและมีความหมายส่วนตัวที่ชัดเจนขึ้น โดยอาศัยวิธีการของ Frankl ที่เชื่อมโยงบุคคลเข้ากับเรื่องราวที่เป็นตัวอย่างของการดำเนินชีวิตที่เต็มไปด้วยความหมายเช่น เรื่องราวในชีวิตของ Frankl ในค่ายกักกันของนาซีเยอรมัน หรือเรื่องราวความเจ็บป่วยของบุคคลที่ต่อสู้กับชะตากรรมนั้นอย่างกล้าหาญ เยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่มได้เลือกแนวทางที่จะปฏิบัติที่จะสร้างเสริมสุขภาวะให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จากการสนับสนุนและการมีความสัมพันธ์ที่ดีของคนในครอบครัว และเพื่อน ตลอดจนมีแนวทางในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างสร้างสรรค์ ดังบทสนทนา ต่อไปนี้

ผู้นำกลุ่ม: แบบฝึกหัดวันนี้ชื่อว่า “กล่องวิเศษ” เป็นกล่องที่ให้คำตอบ หรือตอบคำถามได้ทุกเรื่องที่เราอยากรู้ จากนั้นให้สมาชิกจินตนาการ หลับตา นั่งในท่าที่สบายที่สุด ผ่อนคลายที่สุด โดยผู้นำกลุ่มจะพาสมาชิกไปเที่ยวในสถานที่แห่งหนึ่งที่สวยงามและอบอุ่นมากเป็นบ้านที่อยู่บนภูเขา บรรยากาศสบาย สวยงาม ที่แห่งนั้นมีกล่องวิเศษที่สามารถตอบคำถามเราได้ทุกเรื่อง เป็นเรื่องที่ค้างคาใจอยากได้คำตอบแต่เราหาคำตอบไม่ได้สักที วันนี้ ครูเป้จะพาพวกเราไปที่แห่งนั้น แล้วให้เราถามคำถามหนึ่งที่เราอยากรู้แก่กล่องวิเศษนั้น เช่น ทำอย่างไรให้เรามีความสุขที่ดี มีร่างกายแข็งแรง มีจิตใจที่เข้มแข็ง ต่อสู้กับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ โดยไม่ไปพึ่งพาสาหรณ์หรือคำยาเสพติด เราจะลดมันได้หรือไม่ หรือไม่เกี่ยวมันต่อไปอีกได้หรือไม่ และการมีอนาคตที่ดี เป็นต้น และกล่องก็ตอบคำถามเราตามที่เราต้องการ เป็นคำถามและคำตอบที่เราเท่านั้นที่รู้ เมื่อเราได้คำตอบแล้วก็กลับมาจากสถานที่แห่งนั้นมาในกลุ่ม แล้วเล่าถึงคำตอบที่กล่องได้ตอบคำถามแก่เรา

เมื่อสมาชิกกลับมาขึ้น ดูหน้าตาสมาชิกครั้งหนึ่งยิ้มกับการที่ตนเองได้คำตอบที่ค้นหามานาน แต่ก็มีสมาชิกบางคน แสดงท่าเหมือนผิดหวังที่ไม่ได้คำตอบ และสมาชิกอีกส่วนหนึ่ง(2คน) บอกว่าไม่

รู้จะถามอะไร และไม่มีอะไรจะถาม จากนั้นผู้นำกลุ่มจึงให้สมาชิกแต่ละคนทั้งที่ได้คำตอบ ไม่ได้คำตอบ และไม่รู้จะถามอะไร เล่าถึงเหตุการณ์ที่ตนเองได้ไปเที่ยวมา เล่าให้เพื่อนสมาชิกฟัง เริ่มด้วยคนที่สามารถได้รับคำตอบจากกล่องวิเศษ สมาชิกคนนี้บอกว่าเขาได้คำตอบชัดเจนจากกล่องตามที่เขาต้องการ สมาชิกคนนี้ก็ดูมีความพอใจ ภาคภูมิใจที่จะเล่าบอกคำตอบจากกล่องให้เพื่อนฟัง เริ่มด้วยคำถามของซา บอย และริน สมาชิกคนที่เหลือก็ให้ความสนใจฟังอย่างตั้งใจ ส่วนบางคนไม่ได้เข้ากลุ่ม (หาตัวไม่เจอ) และซา ถามกล่องว่า

ซา : ถามว่าอนาคตจะเป็นอย่างไรแล้วกล่องก็ตอบว่าอยู่ที่ตัวเราจะทำมันให้ดีหรือทำมันให้แย่ง

ผู้นำกลุ่ม: ตัวเราเป็นสิ่งสำคัญกล่องบอกซา ว่าอนาคตของเราอยู่ที่ตัวเราเท่านั้น เราอยากทำอะไรในอนาคต

ซา : อนาคตคิดว่าอยากเปิดร้านเซียม ออเปลี่ยนแล้วอยากเปิดร้านเฟอร์นิเจอร์ เป็นลูกจ้างเค้าก่อนเพื่อหาประสบการณ์

ผู้นำกลุ่ม: มีร้านเฟอร์นิเจอร์เป็นของตนเอง อาชีพที่ซา ทำมันให้อะไรซา บ้าง

ซา : ให้เงิน มีงานทำมีเงินใช้ไม่ต้องไปขายไปเสพยาเสพติด

ผู้นำกลุ่ม: มีรายได้เป็นของตัวเองเป็นอาชีพที่สุจริต เราคงมีเก้าอี้เฟอร์นิเจอร์เพิ่มขึ้นอีกคนนะครับในอนาคตอันใกล้นี้ แรกๆเราเป็นลูกจ้างเขาก่อน ไม่ต้องไปค้ายาเสพติด พอซา ได้คำตอบจากกล่องแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง

ซา : รู้สึกโล่งใจมากเลยครับ

ผู้นำกลุ่ม: คำตอบที่ได้เราก็จะรู้สึกดี มีความสุข นอกจากเราแล้วยังมีใครมีความสุขกับเราอีกบ้าง

ชา : พ่อแม่ ถ้าเราทำตัวดี มีการงานทำ มีเงินใช้ เค้ก็บายใจ (สบายใจ ดีใจ)

บอย : อยากให้เค้าได้เป็นตามที่ตั้งใจ

บอย : ถ้าออกจากที่นี้ไปคนจะยอมรับเราได้มั๊ยเขาจะเข้าใจเรามั๊ย มันเป็นเรื่องที่ไม่ดีของเรา และกล่องตอบเราว่า สำหรับคนที่ซิดใกล้ ทุกคนพร้อมที่จะให้อภัยให้โอกาสกับคนที่กลับตัวกลับใจได้เสมอที่สำคัญเราอย่าผิดซ้ำอีก ทุกคนไม่ได้รังเกียจและพร้อมที่จะช่วยเหลือเราเสมอ แต่การที่เค้าจะให้โอกาสเราหรือไม่ก็อยู่ที่ตัวเราด้วยต้องทำให้เห็นจริง ๆ ตามที่พูด เราต้องแสดงให้เห็นชัดเจนว่าสิ่งที่เราจะทำ สิ่งที่จะเกิดขึ้นนี้มันเป็นไปได้ ดีใจมากและตั้งใจทำสิ่งที่ดีๆ

ผู้นำกลุ่ม : ตั้งใจทำในสิ่งดีๆจะได้ไม่ต้องเสียใจกับยาเสพติดเราอยากทำอาชีพอะไร

บอย : อยากเป็นทหาร ซึ่งมันไม่ไกลเกินเอื้อมถ้าเราตั้งใจผมว่า

ชา : ขอเป็นกำลังใจให้ครับขอให้ได้เป็น

ริน : ถามกล่องว่าย้อนเวลากลับได้มั๊ย ถ้าเป็นไปได้จะไม่ทำอย่างนั้น กล่องตอบว่าย้อนเวลากลับไปไม่ได้แต่เริ่มชีวิตใหม่ได้ เริ่มที่จะทำใหม่ได้

ผู้นำกลุ่ม : เรากลับไปหาอดีตไม่ได้เรากลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้แต่ แต่เราสามารถเริ่มต้นใหม่ที่ดีกว่าได้ อดีตที่เลวร้ายสำหรับริน คืออะไร

ริน : ยาเสพติด เล่นยา เล่นด้วยคำด้วย จากนั้นไปก็อยากจะเรียนหนังสือให้จบ ม.6

ผู้นำกลุ่ม : สิ่งที่เราต้องการปรับเปลี่ยนตัวเองนั้น จะทำมันได้แค่ไหน

ริน : อาจเป็นไปได้ ห้าสิบห้าสิบ สิ่งแรกเลยที่อาจทำให้เราทำไม่ได้คือ เพื่อนๆที่คอยชักชวนแล้วเราก้ใจอ่อนอาจต้องห่างจากเพื่อนๆ ไปหาบ้านนานๆครั้ง มันอยู่ที่เรานี้ ผมดีใจนะและอยากจะทำให้มีอนาคตที่ดีกับเขาบ้าง

ปู : นั้นแหละอนาคตที่ผ่านมาเรากลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้แล้วขอให้เค้าทำปัจจุบันให้ดีที่สุด ปัจจุบันอนาคตแล้วจะให้กำลังใจ

ปู : ผมถามกล่องว่าชีวิตผมถ้ากลับไปแล้วจะอยู่อย่างไร กล่องตอบว่าให้ทำตัวดี อย่ากลับไปมั่วยาเสพติดไปทำให้คนอื่นเค้าเดือดร้อนก็อยู่ได้ กล่องตอบผมรู้สึกดีใจนะ

ผู้นำกลุ่ม : สิ่งสำคัญมันอยู่ตรงไหนที่ทำให้ ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ปู : ก็ห่างเพื่อนบ้าง อยู่บ้าน ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าง

เอ้ : กลับไปเรียนหนังสือ สอง เล่นกีฬา ช่วยชาติ

ขั้นที่ 6 (การจัดทิศทาง) เป็นขั้นที่เกิดขึ้นหลังจากผู้บำบัดได้ค้นพบความหมายในชีวิตและจัดการกับอุปสรรคในการค้นพบความหมายในชีวิตนั้น เป็นขั้นการยุติหรือเริ่มต้นพัฒนาความหมายในชีวิตใหม่ ผ่านแบบฝึกหัดที่ชื่อว่า “ความตั้งใจของฉัน” โดยผู้นำกลุ่มเริ่มแบบฝึกหัดในวันนี้ คือ

ผู้นำกลุ่ม : แบบฝึกหัดวันนี้ของเราชื่อว่า “ความตั้งใจของฉัน” เป็นแรงบันดาลใจ เป็นความมุ่งมั่นของฉันจะเขียน หรือวาด ก็ได้ จะเขียนปนวาดก็ได้

หลังจากทุกคนทำเสร็จ ผู้นำกลุ่ม ได้ให้แต่ละคน เล่าถึงภาพของตัวเอง ซึ่งแต่ละคนได้เน้นย้ำถึงการกระทำที่ให้พ่อแม่สบายใจ ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทำแต่สิ่งที่ดี ๆ ที่ทำให้ครอบครัว หรือลูกเมียมีความสุข ดังเช่น กรณีของ ชา ปู เอ้ รินและปู โดยมีรายละเอียดดังนี้

กรณีของ ชา

ชา : สิ่งแรกที่ผมอยากจะทำคือจะกลับไปเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่และจะทำในสิ่งที่หวังเอาไว้ สองจะไม่มั่วสุ่มกับยาเสพติดและสองผมอยากจะทำแทนพระคุณของพ่อแม่ท่านและเลี้ยงดูท่านให้ท่านสบายและภาระทุกอย่างของท่านผมจะรับไว้ทั้งหมด สามผมอยากมีงานทำที่ดีๆเป็นงานที่สุจริตและผมอยากส่งน้องของผมให้เรียนสูงๆ ด้วยเงินของผมและสั่งสอนน้องให้เป็นคนดี

ผู้นำกลุ่ม: ได้รับความตั้งใจลึ้อย่างที่อยู่ในใจของซา เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ ไม่มั่วสุมกับ ยาเสพติดไม่ว่ากรณีใดๆ เลี้ยงดูท่านให้ท่านสุขสบาย รับภาระเลี้ยงดูน้องๆ มีงานมีการทำที่ดีและสุจริต และจะถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ให้น้องให้เป็นคนดี

ซา : มีความสุขครับทั้งผมและครอบครัวจะได้มีอนาคตที่ดี หลังจากได้ออกไปอยากหยุด สิ่งที่ไม่ดีก่อนสิ่งที่ดีไม่ได้ก็พยายามลดต้องห่างๆจากเพื่อนคือกับเพื่อนก็คบแต่ว่าจะไม่ยุ่งกับยาเสพติด ชีวิตเปลี่ยนแล้วก็เดินทางที่ดี ต้องทำได้ถ้าเราตั้งใจ ที่สำคัญพ่อแม่ก็ดีใจสบายใจที่ลูกเป็นคนดี เหมือนคนอื่นช่วยงานที่บ้าน ช่วยแม่ทำงานแล้วค่อยหางานเองที่ชอบ

ผู้นำกลุ่ม: ช่วยแม่ทำงานมีอาชีพสุจริต นอกจากนั้นจะมีสิ่งที่จะทำให้ ซาทำไม่ได้ดังที่ตั้งใจไว้มีอะไรบ้าง

ซา : สิ่งที่จะทำให้ผมทำไม่ได้ตามที่ตั้งใจก็น่าจะเป็นใจของผมเอง ถ้าใจไม่แข็งพอก็ไปไม่ถึงสิ่งที่เราคิดเราจะเข้มแข็งอยากตอบแทนพ่อแม่อยากทำให้ท่านมีความสุข ที่เราตั้งใจทำดีก็เพื่อท่านเท่านั้นอยู่ที่ตัวเรา

ปู่ : ก็ให้พบเจอแต่ความสุขไปให้ถึงเป้าหมาย มองเห็นความตั้งใจ

กรณีของ เอ

เอ: ความตั้งใจของผมหนึ่งผมอยากกลับไปเรียนให้จบ สองถ้าเป็นไปได้ผมจะเชื่อฟังพ่อแม่ที่พ่อแม่ว่าอะไรดีไม่ดี สามผมอยากกลับไปทำงานทำจะดูแลพ่อแม่ ลีกลับไปผมจะเชื่อฟังพ่อแม่และไม่กลับไปยุ่งกับยาเสพติดและจะไม่ตามเพื่อนครับ

ผู้นำกลุ่ม: ยาที่เราใช้ที่เราเสพ มันมีผลกับเราอย่างไรบ้าง

เอ: เวลาไม่ได้เล่นมันเราก็อารมณ์เสีย อยากยา ขโมยอะไรเค้าอีกเวลาไม่มีตั้งสร้างความคิดรื้อนให้คนอื่นด้วย สังคม ครอบครัวก็เดือดร้อน ออกไปไม่กลับไปหาหมันอีกไม่กลับไปลองไปมั่วอีกเราจะทำมันได้เพื่อตัวเอง เพื่อเมียและพ่อแม่

ผู้นำกลุ่ม: ความตั้งใจตรงนี้จะจะไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทำได้อย่างไร เรามั่นใจแค่ไหน

เอ้: 90% เลิกยาไม่ไปมั่ว ไม่ตามเพื่อน

ผู้นำกลุ่ม: แล้วปัญหาอุปสรรคจะมีอะไรบ้าง

เอ้: ตามเพื่อน ใจอ่อน ครับ ต้องเชื่อฟังพ่อแม่ไม่ไปยุ่งกับมัน ไม่อยากลองอีก อยู่ที่ใจของเราแล้ว ไม่เดินไปหามันแล้วเมื่อไหร่เห็นมันเราไม่ยุ่งกับมันอีก เราเดินไปหามันเอง มันมีสี่ขาแต่มันเดินไม่ได้

ชา: มันมีสี่ขาแต่มันเดินไม่ได้ ฮ่าๆ ความตั้งใจของเราที่จะเลิกยาได้ เพื่อพ่อแม่ และตัวเราเองครับ

ริน: อยากให้เค้าตั้งใจทำให้จริงถ้าใจเรานิ่งแล้วไม่มีอะไรมาทำลายได้

กรณีของ ริน

ริน: ความตั้งใจของฉันถ้าย้อนไปได้ หนึ่งผมจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ตั้งแต่เล็ก สองผมอยากกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ สามผมอยากขอโทษพ่อแม่ผมที่ทำให้ผิดหวัง สี่ผมจะกลับไปช่วยแม่ทำงานหาเงินเลี้ยงดูครอบครัวจะไม่ทำให้ทุกคนเสียใจอีก เชื่อฟังผู้ใหญ่ครับ เชื่อฟังพ่อแม่ช่วยพ่อแม่ทำงาน

ผู้นำกลุ่ม: ถ้าทำได้จะเกิดผลกับใครบ้าง

ริน: ทำให้ชีวิตเราดีขึ้นพ่อแม่ดีใจ อื่นๆอย่างไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

ปุ้: อยากให้ริน ได้ทำตามที่ตั้งใจไว้ครับ เชื่อฟังพ่อแม่ไม่เล่นยา ถึงเพื่อนมาชวน

กรณีของ ปู

ปู : ความตั้งใจของผมหนึ่งถ้าเป็นไปได้ผมอยากอยู่กับพ่อแม่มากที่สุด สองผมอยากกลับไปเริ่มต้นเต็มไปด้วยความรักเหมือนเดิม สามผมอยากกลับไปทำงานดีๆทำสุจริตส่งให้น้องเรียนสูงๆ สี่ก็อย่างตั้งใจไว้ว่าออกไปนี้เรียนให้จบที่ตัวเองฝันไว้ อยากอยู่กับครอบครัวพร้อมหน้าพร้อมตาทุกวัน

ผู้นำกลุ่ม: ไม่เคยมีบรรยากาศแบบนี้ ที่ผ่านมามีไม่เคยได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันพ่อเข้ามาเราก็ออกไป

ปู : ใช้ครับ ไปคนละทางไม่เคยปรึกษาไม่ได้ปรึกษาเวลามีเรื่องอะไรอย่างนี้ไม่ค่อยมีเวลาให้ครับ ผมก็ไม่ค่อยได้อยู่บ้านจึงเป็นแบบนี้ ต้องเล่นยา พ่อแม่เสียใจ อยากกลับตัวใหม่ ไม่เล่นยา กลับมาเลี้ยงตัวเองแล้วก็ไม่ทำให้ท่านผิดหวังครับ กลับไปเรียนให้จบด้วย

ซา : ก็อยากให้เค้าประสบความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้

ปู : ไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว พูดหมดแล้ว

ทั้งนี้ผลการวิจัยข้างต้นที่ว่า กลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตส่งเสริมสุขภาพในเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดนี้สนับสนุนการศึกษาที่ผ่านมา ทั้งการศึกษาในประเทศไทยและต่างประเทศ ตัวอย่างเช่น อรัญญา ด้อยคำภีร์ (2536) ที่พบว่ากลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ที่ประกอบด้วยกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเป็นเวลา 3 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง ส่งผลต่อการเพิ่มคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่ติดเชื้อเอชไอวี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ต่อมา บุญญรัตน์ ทรงพาณิชย์ (2544) ที่พบว่าการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเป็นรายบุคคล สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 30 นาที รวมทั้งหมด 6 ครั้ง ส่งผลต่อการเพิ่มความหมายในชีวิตของผู้ลี้ภัยที่อยู่ภายใต้การดูแลของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติประจำประเทศไทย อีกการศึกษาหนึ่ง โดย อุทัยทิพย์ จันทรเพ็ญ (2539) ที่พบว่ากลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตโดยผู้วิจัยใช้เทคนิคของทฤษฎีของการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต

ได้แก่ เทคนิคการสนทนาแบบโสเครตีส เทคนิคความขัดแย้งอย่างตั้งใจ เทคนิคการปรับเปลี่ยนทัศนคติ และเทคนิคการลดความคิดหมกมุ่น จำนวน 6 ครั้ง อย่างต่อเนื่องกัน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 40 นาที สามารถเพิ่มคะแนนความเข้มแข็งในการมองโลกของผู้ติดยาที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ได้ สุดท้ายเป็นการศึกษาจากต่างประเทศ โดย Ungar และ Maria (1997) ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตร่วมกับการดูแลเยียวายาจิตใจคนที่มีความรู้สึกหดหู่ใจ เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มีความคับข้องใจในเรื่องการตัดสินใจ มีปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์ ถูกทำทารุณทางร่างกาย และติดยาเสพติด ผลการวิจัยพบว่า การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตสามารถฟื้นฟูจิตใจของบุคคลให้ดีขึ้น นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบอีกว่าการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต สามารถทำให้ผู้ที่มีปัญหาทางจิตใจ ได้ตระหนักรู้ถึงการดำรงอยู่ของชีวิตที่มีความหมายมากยิ่งขึ้นได้อีกด้วย

ประเด็นสุดท้าย เยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ ที่มีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกันมีสุขภาวะไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยในประเด็นที่ พบว่า ระดับการควบคุมตนเองของเยาวชน (สูง-ต่ำ) ไม่มีผลทำให้มีความแตกต่างกันของคะแนนสุขภาวะของเยาวชนกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต และกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ ที่มีระดับการควบคุมตนเองต่างกัน แสดงว่า ใน การศึกษานี้ ประสิทธิภาพของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต เมื่อเปรียบเทียบกับ การได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ ไม่ขึ้นกับระดับการควบคุมตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้ สารเสพติด นั่นหมายความว่า เยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด กลุ่มที่มีระดับการควบคุมตนเอง แตกต่างกัน ได้รับประโยชน์จากกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตไม่แตกต่างกันทั้งนี้ ความเป็นไปได้ของการไม่พบความแตกต่าง ดังกล่าว เนื่องจากในภาพรวมคะแนนด้านการควบคุมตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำอยู่แล้ว ดังที่ได้อภิปรายไป ก่อนหน้านี้แล้วว่า การที่เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดมีการควบคุมตนเองโดยรวมต่ำ เนื่องจากผู้ที่ใช้สารเสพติด มักมีการรับรู้ความสามารถของตนต่ำ มีอัตมโนทัศน์ในด้านลบและมีการ ควบคุมตนเองต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับคนปกติในกลุ่มวัยเดียวกันอันเป็นข้อบ่งชี้หนึ่งของการปรับตัวที่ ล้มเหลว (วัฒนา สุขพรต, 2534; ผจญจิต อินทสุวรรณ และคณะ, 2539) ดังนั้น แม้ว่าการวิจัยครั้งนี้ จะพยายามแยกแยะความแตกต่างระหว่างคะแนนการควบคุมตนเองที่สูง-ต่ำ แต่ ความแตกต่าง ดังกล่าวเป็นความแตกต่าง ที่สัมพันธ์ ในกลุ่มผู้ที่มีแนวโน้มการควบคุมตนเองต่ำ เมื่อเทียบกับเยาวชน ที่มีสุขภาพจิตและการปรับตัวที่ดี

ข้อเสนอแนะ

ประกอบด้วย ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้และ ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ในการส่งเสริมสุขภาวะ และการฟื้นฟูสภาพจิตใจ ของเยาวชนที่กระทำผิดและใช้สารเสพติดที่อยู่ในสถานพินิจฯ หรือ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผลการศึกษาที่พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดเมื่อได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตแล้วทำให้สุขภาวะโดยรวมสูงขึ้น แต่อย่างไรก็ตามยังมีสุขภาวะบางด้าน เช่น สุขภาวะทางจิต และสุขภาวะทางอารมณ์ ที่มีการเพิ่มขึ้น แต่เพิ่มในอัตราที่ต่ำกว่าด้านอื่น ๆ เพราะฉะนั้น เพื่อให้การนำกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตไปใช้และมีประสิทธิภาพสูงสุดในการส่งเสริมสุขภาวะของเยาวชน ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะสำหรับนักจิตวิทยาการศึกษา นักจิตวิทยา นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องและหน่วยงาน ที่จัดกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเพื่อพัฒนา ส่งเสริม บำบัด และฟื้นฟู จิตใจของเยาวชน ดังนี้

1.1 ข้อเสนอแนะสำหรับนักจิตวิทยาการศึกษา ในการจัดกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด นักจิตวิทยาการศึกษาควรจะได้พิจารณาถึงประเด็นต่างๆ เช่น ผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในการศึกษานี้มีสุขภาวะบกพร่องจากปัญหาด้านอารมณ์ โดยการรับรู้ว่า ตนเองด้อยค่า ไม่มีความภาคภูมิใจในตนเอง ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และการมีสุขภาวะทางจิตที่ต่ำ กล่าวคือ มีความคาดหวังในการมองอนาคตด้านบวกต่ำ และการมองโลกในแง่ดีต่ำ ดังนั้นการออกแบบโปรแกรมกลุ่มการปรึกษา ฯ สำหรับส่งเสริมสุขภาวะของเยาวชนกลุ่มนี้ ควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมสุขภาวะในสองด้านนี้

1.2. ข้อเสนอแนะนักจิตวิทยาการศึกษา นักจิตวิทยา และนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในเรื่องการส่งเสริมสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดใช้สารเสพติด ทั้งนี้ผลการวิจัยที่พบว่า เยาวชนได้กล่าวถึงการมีครอบครัว จากที่สมาชิกกลุ่มการปรึกษา ปู และซา พูดถึงการทำพวกเขาตั้งใจเลิกใช้สารเสพติด เพราะมีครอบครัวเป็นกำลังใจ เช่น ที่ปู กล่าวว่า “ผมเคยติดยา ผมเสียใจครับกับสิ่งที่เกิดขึ้น ผมมีพ่อแม่ที่คอยให้กำลังใจมาตลอดไม่เคยโกรธ พ่อสอนให้ผมเป็นคนดี อยากให้ผมมีอนาคตไม่ไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด” หรือ ซา ที่บอกว่า “ผมก็เหมือนกันเคยติดยา แล้วพ่อแม่เขาขอร้องให้เลิกยา แต่ไม่เลิกเล่นเอง แต่พ่อแม่ก็ยังรักแต่ว่าตอนนี้เราเห็นแล้วอย่างน้อยๆพ่อแม่ก็รอที่จะให้อภัย เพราะเราเป็นลูกของท่าน” ดังนั้นในการจัดกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเพื่อพัฒนา ส่งเสริม บำบัด และฟื้นฟู จิตใจของเยาวชน ควรจะได้มีช่วงของการประชุมที่ได้นำพ่อแม่ ผู้ปกครอง และสมาชิกอื่น ๆ ของครอบครัว เข้ามามีส่วนร่วมในการเสริมสร้างสุขภาวะสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดด้วย

โดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองอาจอยู่บนพื้นฐาน ของการให้ความรัก ความเมตตา การให้อภัย และไม่ปิดกั้นการแสดงออกทั้งทางจิตใจและพฤติกรรม ด้วยบรรยากาศที่อบอุ่นและอ่อนโยน เพื่อเป็นภูมิคุ้มกัน หรือ เป็นตัวปกป้องเยาวชนจากความเสี่ยงในการกระทำผิดและใช้สารเสพติดซ้ำ

1.3. ข้อเสนอแนะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการ พัฒนา ส่งเสริม บำบัด และฟื้นฟู จิตใจของเยาวชนกลุ่มนี้ การที่ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตทำให้สุขภาพของเยาวชนเพิ่มขึ้นอย่างยั่งยืน เพราะฉะนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หน่วยงานในชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสุขภาพของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ควรบรรจุโปรแกรมกลุ่มนี้เป็นทางเลือกหนึ่งในการส่งเสริมสุขภาพเด็กและเยาวชนฯด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงของสุขภาพในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด โดยการวิจัยกึ่งทดลอง มีกลุ่มทดลองที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในขณะที่กลุ่มควบคุมที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ และมีการประเมินระดับสุขภาพจำนวน 4 ครั้ง (สัปดาห์ที่1 ระยะก่อนการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 ระหว่างการทดลอง สัปดาห์ที่8 ระยะหลังการทดลอง และสัปดาห์ที่ 12 ระยะติดตามผลหลังการทดลอง 1 เดือน) โดยใช้การวิเคราะห์หิมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

2.1 แม้ว่าผลการวิจัยจะพบว่า อัตราพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาพของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในแต่ละช่วงเวลาแตกต่างกัน และ สูงกว่าพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาพเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ โดยทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสุขภาพเริ่มต้นและอัตราพัฒนาการมีทิศทางกลับกัน หมายความว่า หากเยาวชนมีคะแนนสุขภาพเริ่มต้นมีขนาดต่ำ จะมีอัตราพัฒนาการมีขนาดสูงขึ้นในอัตราที่สูงขึ้นหลังจากที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยา และสูงกว่าเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ อย่างไรก็ตาม เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดและได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสุขภาพเริ่มต้นและอัตราพัฒนาการมีทิศทางกลับกันสูงมากกว่า กลุ่มควบคุม (ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ -1.00 และ -0.31 ตามลำดับ) แสดงถึงว่าเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หากเยาวชนมีคะแนนสุขภาพเริ่มต้นมีขนาดต่ำ จะมีอัตราพัฒนาการมีขนาดสูงขึ้นในอัตราที่สูงมากหลังจากเยาวชนได้เข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตการที่เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีคะแนนสุขภาพในตอนเริ่มต้นแตกต่างกัน กล่าวคือ เยาวชนในกลุ่มทดลองสูงกว่าในกลุ่มควบคุม อาจส่งผลต่ออัตราการเพิ่มขึ้นของคะแนนสุขภาพในการวัดครั้งต่อมาได้ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรได้มีการตรวจสอบผลการวิจัย ซ้ำ โดยการจัดให้คะแนนสุขภาพ

เริ่มต้นของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ด้วยวิธีการจัดตัวอย่างเข้าเงื่อนไขการทดลองด้วยวิธีการเช่น การจับคู่ (Matching) เยาวชนที่มีคะแนนสุขภาพใกล้เคียงกันให้ไปอยู่ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เป็นต้น

2.2 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามการวิจัยไว้ว่า เยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดที่มีการควบคุมตนเองแตกต่างกัน ได้รับประโยชน์ต่อผลของการเข้าร่วมกลุ่มการศึกษา ที่ส่งผลต่อการเพิ่มสุขภาพในเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดแตกต่างกันหรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยในการทดลอง ผู้วิจัยได้คัดกรองเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดที่มีค่าคะแนนจากมาตรวัดความเชื่อในการควบคุมตนเองแตกต่างกัน (ค่าคะแนนกลุ่มสูง เท่ากับ ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม บวกหนึ่งค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าคะแนนกลุ่มต่ำ เท่ากับ ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม ลบหนึ่งค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) ผลการวิจัยพบว่า ทั้งสองกลุ่ม ได้รับประโยชน์ต่อผลของการเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาที่ส่งผลต่อการเพิ่มสุขภาพในเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดไม่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม ข้อควรพิจารณา คือ ค่าคะแนนเฉลี่ยที่ใช้เป็นจัดตัดของกลุ่มต่ำและสูงในการวิจัยครั้งนี้ เป็นค่าเฉลี่ยในกลุ่มเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองค่อนข้างต่ำ เนื่องจากเป็นเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด ดังตัวอย่างที่ เยาวชนเล่าถึงประสบการณ์เกี่ยวกับการควบคุมตนเองต่ำว่า “เพื่อนผมบอกให้จอด ก็จอด แล้วผมก็เดินออกไปจะแทงครับ ถ้าเราไม่กินเบียร์ กินเหล้า เรื่องเหล่านั้นอาจจะไม่เกิดขึ้น หรืออาจจะมึนอะไรเขม่นกันมาก่อนแล้ว มันเป็นเรื่องที่แล้วร้ายทะเลาะวิวาท ควบคุมตัวเองไม่ได้ พอแทงเสร็จแล้ว ลักพักก็เลยถูกจับมาที่นี่ บางทีเรารู้สึกผิด ด้วยถ้าเราย้อนเวลากลับไปได้ คงไม่อยากทำแบบนั้น” นอกจากนี้ การวัดระดับการควบคุมตนเอง ยังวัดในช่วงก่อนการทดลองเท่านั้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรได้มีการตรวจสอบผลการวิจัย ซ้ำ ในประเด็นนี้ โดยควรจะได้จัดให้เยาวชนที่มีค่าคะแนนการควบคุมตนเองสูง และต่ำ ตามเกณฑ์อ้างอิงจากกลุ่มรู้ซัด และควรมีการวัดการควบคุมตนเองในระยะก่อนการทดลอง (pre-test) และระยะหลังการทดลอง (post-test) ร่วมด้วยเพื่อเปรียบเทียบอิทธิพลการควบคุมตนเองในแต่ละช่วง ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตและกลุ่มควบคุมที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกว่ามีระดับการควบคุมตนเอง และสุขภาพ แตกต่างกันหรือไม่หลังจากได้รับกลุ่มการศึกษา และกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯ

2.3 นอกจากนี้ แม้ว่าผลการวิจัยจะพบว่า อัตราพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาพของเยาวชนที่ได้รับกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตในแต่ละช่วงเวลาแตกต่างกัน และสูงกว่าพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยสุขภาพเยาวชนที่ได้รับกิจกรรมปกติของศูนย์ฝึกฯและมีสุขภาพดีขึ้นอย่างชัดเจน โดยเฉพาะสุขภาพด้านจิตวิญญาณ และสุขภาพด้านสังคม ทั้งนี้ผลการวิจัยที่พบว่า เยาวชนได้กล่าวถึงการมีสุขภาพด้านจิตวิญญาณ ซึ่งหมายถึง การมีความตระหนักถึง

ความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างเป็นเอกภาพของร่างกายและจิตรวมถึงการรับรู้ความหมายและความมุ่งหวังในชีวิตด้านบวก ระหว่างตนเอง ผู้อื่น การเห็นคุณค่าของตนเองและสรรพสิ่งต่าง ๆ จากที่สมาชิกกลุ่มการปรึกษา ริน กล่าวว่า “นี่ถึงพ่อแม่ที่คอยช่วยเหลือให้คำปรึกษา ให้เงินอะไรอย่างเงี้ย เรามีทุกข์ มีปัญหาพ่อแม่จะเป็นคนยื่นมือมาช่วยเหลือเราเสมอ ส่วนญาติ ๆ ก็มีคอยตักเตือนเราบ้าง แต่เชื่อแม่มากกว่า” และมีสุขภาวะด้านสังคมสูงขึ้น หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนจากครอบครัว และเพื่อน รู้ถึงการได้รับกำลังใจได้รับการยอมรับไว้วางใจและการช่วยเหลือจากครอบครัว จากที่สมาชิกกลุ่มการปรึกษา แอน กล่าวว่า “ สิ่งเดียวที่ลูกรู้ตอนนี้คืออยากขอโทษแม่ที่ลูกทำตัวไม่ดี ก็ครั้งที่แม่คอยสั่งสอน ก็ครั้งที่แม่ให้โอกาส ก็ครั้งที่แม่ที่ลูกคนนี้ต้องทำให้แม่ผิดหวังเสียใจ แต่ทุกๆ ครั้งแม่ก็ให้อภัยลูกคนนี้เสมอ แม่ไม่เคยที่จะซ้ำเติมลูกและทำให้ลูกรู้สึกแย่อยุ่สักครั้ง อยากบอกว่าลูกรู้สึกดีใจที่ได้เกิดมาเป็นลูกแม่ ต่อจากนี้และต่อไปลูกจะไม่สัญญาว่าลูกจะไม่ทำให้แม่เครียดหรือปวดหัวอีก เพราะลูกก็ไม่แน่ใจว่าลูกจะทำมันได้ดีแค่ไหน แต่ลูกพูดจากใจเลยว่าลูกจะทำให้แม่สบายใจที่สุดเท่าที่ลูกจะทำได้” ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาถึงปัจจัยเชิงสาเหตุของสุขภาวะตามแนวคิดของ Adams ในกลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิด เช่น ปัจจัยการสนับสนุนของครอบครัว โดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง ซึ่งจุดเด่นของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง คือ สามารถใช้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่ออัตราพัฒนาการได้ โดยปัจจัยที่อาจนำมาพิจารณาเพิ่มเติม คือ การมีส่วนร่วมและสนับสนุนของผู้ปกครอง/พ่อแม่ เป็นต้น

รายการอ้างอิง

- จรงค์ อินทร์เสวก. (2539). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อการเพิ่มระดับการควบคุมตนเองและการลดการติดยาเสพติดซ้ำของผู้ติดยาเสพติดที่เข้ารับการรักษาในระยะถอนพิษยา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูฤทธิ์ เต็งไตรสรณ์, พระครุชิต คุณวโร, & อรุณี วชิราพรทิพย์. (2552). การพัฒนามาตรวัดสุขภาวะองค์รวมแนวพุทธ. วารสารวิชาการสาธารณสุข วารสารวิชาการสาธารณสุข 6, 1650-1660.
- ชูศรี เลิศรัตน์เดชากุล. (2545). ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้การปรึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ดวงมณี จงรักษ์. (2549). ทฤษฎีการให้การปรึกษาและจิตบำบัดเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทยญี่ปุ่น).
- ถนิมภรณ์ นิลกาญจน์. (2532). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลต่อการลดอารมณ์เศร้าของติดยาในในระยะถอนพิษยา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพาวดี เอมะวรรณนะ. (2547). จิตวิทยาการปรึกษาสำหรับผู้ติดยาเสพติด. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นงลักษณ์ วีรัชชัย. (2542). โมเดลลิสม์เรล : สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญญรัตน์ ทรงพาณิชย์. (2544). ผลของจิตบำบัดแบบแสวงหาความหมายต่อความหมายในชีวิตของผู้ลี้ภัย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาศน์ อวยชัย. (2520). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยหุ้นส่วนและบริษัท กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประเวศ วะสี. (2544). สุขภาพสัมฤทธิ์ : สาระสำคัญจากการเสวนาเรื่อง สุขภาพทางสังคมและจิตวิญญาณ. กรุงเทพมหานคร: บริษัท 21 เซ็นจูรี่ จำกัด.
- ปริญญา เหลืองอุทัยม. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชน กระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน : ศึกษากรณี สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา). (วิทยานิพนธ์สังคมวิทยามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ผจงจิต อินทสุวรรณ และคณะ. (2539). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการติดยาเสพติดของเยาวชน. กรุงเทพฯ. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, รายงานการวิจัยฉบับที่ 55.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม. กรุงเทพมหานคร: แวนแก้ว.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). (2548). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม. กรุงเทพมหานคร: เอส. อาร์. ปรินต์ติ้ง แมสโปรดักส์.
- วรรณวิสาข์ ไชโย. (2544). ความหมายของชีวิตในทฤษฎีนิยบบำบัด. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา), มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรรณิ แกมเกตุ. (2540). การพัฒนาตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการใช้ครู : การประยุกต์ใช้โมเดลสมการโครงสร้างกลุ่มพหุและโมเดลเอ็มทีเอ็มเอ็ม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนาพร สุขพรต. (2534). ความสัมพันธ์ตัวแปรด้านเภสัชวิทยาด้านจิตวิทยา และด้านสังคมกับระยะเวลาในภาวะการติดยาซ้ำของผู้ติดเฮโรอีนในระหว่างการบำบัดรักษา. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วันชัย ธรรมสังการ. (2543). การแพร่ระบาดของสารเสพติดในเด็กและเยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย. วารสารสงขลานครินทร์, 6, 291-292.
- วิไล วิชากร. (2536). ระสิทธิผลของการให้บริการปรึกษารายบุคคล ในการป้องกันกามโรคของหญิงอาชีพพิเศษ ที่มารับการตรวจรักษา ณ ศูนย์กามโรคและโรคเอดส์เขต 2 สระบุรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.
- อรัญญา ต้อยคำภีร์. (2536). ผลของกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอต่อการเพิ่มความมุ่งหวังในชีวิตหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรัญญา ต้อยคำภีร์. (2554). จิตบำบัดแนวความหมายในชีวิต. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุทัยทิพย์ จันทร์เพ็ญ. (2539). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอต่อการเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลกของผู้ติดสุรา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Adam, T., Bezner, J., Garner, & Woodruff. (1998). CONSTRUCT VALIDATION OF THE PERCEIVED WELLNESS SURVEY. *American Journal of Health Studies*, 14, 212-219.
- Adams T A, Bezner J B, & Steinhardt M A. (2000). Conceptualization and Measurement of the Spiritual and Psychological Dimensions of Wellness in a College Population. *Journal of American College Health*, 11, 164-173.
- Adams, T., Bezner, J., & Steinhardt, M. (1997). The conceptualization and measurement of perceived wellness : Integrating balance across and within dimensions. *American Journal of Health Promotion*, 11, 208-218.
- Adler A. (1956). *Individual Psychology of Alfred Adler*: Harper Collins.
- Arneklev, B. J., Grasmick, H. G., Tittle, C. R., & Bursik, R. J. (1993). Low self-control and imprudent behavior. *Journal of Quantitative Criminology*, 15, 307-331.
- Asgeirsdottir, B., Sigfusdottir, I., Gudjonsson, G., & Sigurdsson, J. (2011). Association between sexual abuse and family conflict/violence, self-injurious behavior, and substance use anger : the mediating role of depressed mood and anger. *Journal of Child Abuse and Neglect*, 35, 210-219.
- Barkley, R. A. (1997). *Defiant Children: A Clinician's Manual for Assessment and Parent Training*. New York: Guilford Press.
- Baumeister, R. F., Heatherton, T. F., & Tice, D. M. (1994). *Losing control: How and why people fail at self-regulation*. San Diego, CA: Academic Press.
- Block. (2002). *Acceptance or change of private experiences: A comparative analysis in college students with public speaking anxiety*. (Doctoral dissertation), University at Albany, New York.
- Block, J. H., & Block, J. (1980). The role of ego-control and egoresiliency in the organization of behavior. *Minnesota Symposia on Child Psychology*, 13, 39-101.
- Brody GH, & Ge X. (2001). Linking parenting processes and self-regulation to psychological functioning and alcohol use during early adolescence. *Journal of Family Psychology*, 15, 82-94.

- Carver, C. S., & Scheier, M. F. (1982). Control theory: A useful conceptual framework for personality—social, clinical, and health psychology. *Psychological Bulletin*, 92, 111-135.
- Corey, G. (1995). *Theory and Practice of Group Counseling* (Vol. 4th ed). California: Brooks Cole Publishing Company.
- Crumbaugh, J. C., & Maholick, L. T. (1997). *Manual of instructions for the Purpose in Life test*. Abilene, TX: Viktor Frankl Institute of Logotherapy.
- Diener, E., Suh, E. M., Lucas, R. E., & Smith, H. L. (1999). Subjective well-being: Three decades of progress. *Psychological Bulletin*, 125(2), 276-302.
- Fite, P. J., Colder, C. R., Lochman, J. E., & Wells, K. C. (2007). Pathways from proactive and reactive aggression to substance use. *Psychology of addictive behaviors*, 21(3), 355-364.
- Frankl. (1968). *The Doctor and the Soul*. New York: Alfred A. Knopf.
- Frankl. (1969). *Man Search for Meaning*. New York: Wachington Square Press.
- Funder, D. C., & Block, J. (1989). The role of ego-control, ego-resiliency, and IQ in delay of gratification in adolescence. *Journal of Personality and Social Psychology*, 57, 1041-1050.
- Gelso, C. J., & Fretz, B. R. (1992). *Counseling Psychology*. New York: Holt: Rinehart and Winston, Inc.
- Hattie, J. A., Myers, J. E., & Sweeney, T. J. (2004). A factor structure of wellness: Theory, assessment, analysis and practice. *Journal of Counseling and Development*, 82(3), 354-364.
- Jessor R. (1993). Successful Adolescent Development Among Youth in High-Risk Settings. *Journal of American Psychological Association*, 48, 117-126.
- Kang, K. A., Im, J. I., Kim, H. S., Kim, S. J., Song, M. K., & Sim, S. (2009). The Effect of Logotherapy on the Suffering, Finding Meaning, and Spiritual Well-being of Adolescents with Terminal Cancer. *Journal of Korean Academic Child Health Nursing*, 15, 136-144.
- Kelly, J. B. (2001). Children's Adjustment in Conflicted Marriage and Divorce: A Decade Review of Research. *CHILD ADOLESC. PSYCHIATRY*, 39, 963-973.

- Kendall, P. C., & Wilcox, L. E. (1979). Self-control in Children Development of a rating scale. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 47, 1020-1029.
- Letzring, T. D., Block J, & Funder, D. C. (2005). Ego-control and ego-resiliency: Generalization of self-report scales based on personality descriptions from self, acquaintances, and clinicians. *Journal of Research in Personality*, 39, 395-422.
- May, R., & Yalom, I. (2000). *Existential psychotherapy*: Peacock Publishers.
- McArdle, J. J., & Hamagami, F. (2001). *Linear dynamic analyses of incomplete longitudinal data*. Washington, DC: American Psychological Association.
- Miller, D. C., & Byrnes, J. P. (2001). *Adolescents' decision making in social situations: A self-regulation perspective*. (Degree of Doctor of Philosophy), University of Nebraska.
- Myers J. E., Sweeney, T. J., & Witmer, J. M. (2000). The wheel of wellness for counseling : A holistic model for treatment planning. *Journal of Counseling and Development*, 78(3), 251-266.
- Myers, J. E., Sweeney, T. J., & Witmer, J. M. (2007). The wheel of wellness counseling for wellness : A holistic model for treatment planning. *Journal of Counseling and Development*, 78, 251-256.
- Newcomb, & Bentler. (1998). Substance use and abuse among children and teenagers. *American Psychologist*, 44, 242-248.
- Newcomb, M. D., & Bentler, P. M. (1988). Impact of adolescent drug use and social support on problems of young adults: A longitudinal study. *Journal of Abnormal Psychology*, 97, 64-75.
- Noblejas de la Flor. (1997). Meaning levels and drug-abuse therapy: An empirical study. *International Forum for Logotherapy*, 20, 46-51.
- Pender, N. J. (1987). *Health Promotion in Nursing Practice*. 2nd (ed). Connecticut: Appleton & Lange.
- Raykov, T. (1994). Studying Longitudinal Change Correlates Using Structural Equation Modeling. *Applied Psychological Measurement*, 18, 63-77.

- Roche K M., Ahmed S., & Blum R W. (2008). Enduring consequences of parenting for risk behaviors from adolescence into early adulthood. *Journal of Social Science & Medicine*, 66, 2023-2034.
- Rosenbaum, M. (1980). A schedule for assessing self-control behaviors: Preliminary findings. *Behavior Therapy*, 11, 109-121.
- Rothbart, M. K., Ahadi, S. A., & Hershey, K. L. (1994). Temperament and social behavior in childhood. *Journal of Developmental Psychology*, 40, 21-39.
- Shallice, T., & Burgess, P. (1993). *Supervisory control of action and thought selection*: Oxford: Oxford University Press.
- Slovic, P. (2001). *Cigarette smokers: Rational actors or rational fools?* In P. Slovic (Ed.). Thousand Oaks: CA: Sage.
- Steger, M. F., Frazier, P., Oishi, S., & Kaler, M. (2006). MEANING IN LIFE QUESTIONNAIRE (MLQ). *Journal of Counseling Psychology*, 53, 80-93.
- Sweeney, T. J., & Witmer, J. M. (1991). Beyond social interest: Striving toward optimum health and wellness. *Journal of Individual Psychology*, 47, 527-540.
- Thoresen, C. E., & Mahoney, M. J. (1974). *Behavioral self-control* New York: Holt, Rinehart & Winston.
- Vazsonyi, A. T., Trejos-Castillo, E., & Huang, L. (2006). Risky sexual behavior, alcohol use, and drug use: A comparison of Eastern and Western European adolescents. *Journal of Adolescent Health*, 35, 795-809.
- Will, Vaccaro, D., & McNamara, G. (1994). Novelty seeking, risk taking, and related constructs as predictors of adolescent substance use: An application of Cloninger's theory. *Journal of Substance Abuse*, 6, 1-20.
- Will A, Walker, C., Mendoza, D., & Ainette, M. G. (2006). Behavior and emotional self control : Relation to substance use in samples of middle and high school students. *Psychology of Addictive Behavior*, 20(3), 256-278.
- Willet, & Sayer. (1994). Using Covariance Structure Analysis to Detect Correlates and Predictors of Individual Change Over Time. *American Psychological Association*, 116, 363-381.

- Wills, T. A., Ainette, M. G., Stoolmiller, M., Gibbons, F. X., & Shinar, O. (2008). Good self-control as a buffering agent for adolescent substance use: An investigation in early adolescence with time-varying covariates. *Psychology of addictive behaviors, 22*(4), 459-471.
- Wills, T. A., Sandy, J. M., & Yaeger, A. M. (2000). Temperament and adolescent substance use: An epigenetic approach to risk and protection. *Journal of Personality, 68*, 1127-1151.
- Wills, T. A., & Stoolmiller, M. (2002). The role of self-control in early escalation of substance use: A time-varying analysis. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 70*(4), 986-997.
- Witmer, & Sweeney. (1992). A holistic model of wellness and prevention over the life span *JOURNAL OF COUNSELING & DEVELOPMENT, 78*, 251-266.
- World Health Organization. (2002). Reducing Risks, Promoting Healthy Life. France.
- Wulfert E, Block J. A, Santa Ana E, Rodriguez M L, & Colman M. (2002). Delay of gratification: impulsive choices and problem behaviors in early and late adolescence. *Journal of Personality, 70*(4), 533-552.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
เอกสารรับรองโครงการวิจัย
จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน
กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

AF 02-12

The Ethics Review Committee for Research Involving Human Research Subjects,
Health Science Group, Chulalongkorn University

Institute Building 2, 4 Floor, Soi Chulalongkorn 62, Phayathai Rd., Bangkok 10330, Thailand,
Tel: 0-2218-8147 Fax: 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 033/2013

Certificate of Approval

Study Title No.157.1/55 : THE EFFECT OF LOGOTHERAPY GROUP ON CHANGE IN WELLNESS OF YOUNG DELINQUENTS WITH SUBSTANCE ABUSE: THE ROLE OF SELF-CONTROL

Principal Investigator : MR.BUNROME SUWANPHAHU

Place of Proposed Study/Institution : Faculty of Psychology,
Chulalongkorn University

The Ethics Review Committee for Research Involving Human Research Subjects, Health Science Group, Chulalongkorn University, Thailand, has approved constituted in accordance with the International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice (ICH-GCP) and/or Code of Conduct in Animal Use of NRCT version 2000.

Signature: *Prida Tasanapradit* Signature: *Nuntaree Chaichanawongsaroj*
(Associate Professor Prida Tasanapradit, M.D.) (Assistant Professor Dr. Nuntaree Chaichanawongsaroj)
Chairman Secretary

Date of Approval : 6 February 2013

Approval Expire date : 5 February 2014

The approval documents including

- 1) Research proposal
- 2) Patient/Participant Information Sheet and Informed Consent Form
- 3) Researcher
- 4) Questionnaire

Protocol No. 157.1 / 55
Date of Approval..... - 6 FEB 2013
Approval Expire Date..... - 5 FEB 2014

The approved investigator must comply with the following conditions:

1. The research/project activities must end on the approval expired date of the Ethics Review Committee for Research Involving Human Research Subjects, Health Science Group, Chulalongkorn University (ECCU). In case the research/project is unable to complete within that date, the project extension can be applied one month prior to the ECCU approval expired date.
2. Strictly conduct the research/project activities as written in the proposal.
3. Using only the documents that bearing the ECCU's seal of approval with the subjects/volunteers (including subject information sheet, consent form, invitation letter for project/research participation (if available)).
4. Report to the ECCU for any serious adverse events within 5 working days
5. Report to the ECCU for any change of the research/project activities prior to conduct the activities.
6. Final report (AF 03-12) and abstract is required for a one year (or less) research/project and report within 30 days after the completion of the research/project. For thesis, abstract is required and report within 30 days after the completion of the research/project.
7. Annual progress report is needed for a two- year (or more) research/project and submit the progress report before the expire date of certificate. After the completion of the research/project processes as No. 6.

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในเขตจังหวัดภาคใต้
 (จำนวน 8 คน)

ชื่อโครงการวิจัย ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง (การศึกษานำร่องเพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย)

ชื่อผู้วิจัย นายบุญโฮม สุวรรณพาทู ตำแหน่ง นิสิตคุณวุฒิปบัณฑิต สาขาจิตวิทยา
 แขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานที่ติดต่อผู้วิจัย
 (ที่ทำงาน) ชั้น 7 อาคารบรมราชชนนีศรีศศพรพรช เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
 (บ้าน) 159/4 หมู่ 4 ต.สทิงหม้อ อ.สิงหนคร จ.สงขลา 90280
 โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) ไม่มี โทรศัพท์ที่บ้าน 07-433-0509
 โทรศัพท์มือถือ 08-1897-6709 E-mail: sbunrome@hotmail.com

วันที่โครงการวิจัย 157-7/55
 วันที่รับรอง - 6 ก.พ. 2556
 วันหมดอายุ - 5 ก.พ. 2557

- ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัย ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยนี้ทำเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไม่ชัดเจนได้ตลอดเวลา
- โครงการนี้เป็นการศึกษาวิจัยเรื่อง "ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง" สำหรับวัตถุประสงค์ในการศึกษานี้ คือ เพื่อพัฒนาโปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต โดยในการศึกษานี้เป็นการศึกษานำร่องสำหรับการพัฒนาโปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตเพื่อนำไปใช้ในการศึกษาวิจัยต่อไป
- ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยในโครงการวิจัยนี้ หมายถึง ท่านซึ่งเป็นเยาวชนท่านซึ่งเป็นเยาวชนที่ต้องคดีเกี่ยวกับสารเสพติดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวนทั้งสิ้น 8 คน
- กระบวนการวิจัย ผู้วิจัยขออนุญาตเก็บข้อมูลกับกรณพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยทำหนังสือขออนุญาตอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เมื่อได้รับอนุญาตผู้วิจัยติดต่อกับผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากเยาวชน โดยขอให้เยาวชนที่มีส่วนร่วมในการวิจัยเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ใช้เวลาในการเข้ากลุ่มการปรึกษา สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง รวม 6 ครั้ง โปรแกรมกลุ่มโดยสังเขป ประกอบด้วย

ลำดับที่	วัตถุประสงค์	กิจกรรม
1	สร้างความไว้วางใจ และตระหนักรู้ถึงลักษณะเฉพาะตัวด้านสุขภาวะ	ปฐมนิเทศ สร้างสัมพันธ์ภาพ และสำรวจสุขภาวะ 6 ด้านของสมาชิกแต่ละคน
2	สำรวจปัญหาด้านสุขภาวะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะบกพร่อง	กิจกรรมและการพูดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การมีสุขภาวะที่สำคัญ มีคุณค่าและ ความหมายต่อสมาชิกกลุ่ม โดยเน้นด้านที่มีความหมายอยู่แล้วต้องการรักษาไว้
3	สร้างการตระหนักรู้ในความสำคัญ คุณค่า และการมีเป้าหมายในการเสริมสร้างสุข	กิจกรรมและการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์การมีสุขภาวะที่สำคัญ มีคุณค่าและ ความหมายต่อสมาชิกกลุ่ม โดยเน้นด้านที่

.....
 (.....
)

ภาวะ	ต้องการปรับปรุงพัฒนา
4. สร้างเป้าหมายและเลือกแนวทางการเสริมสร้างสุขภาพ	กิจกรรมและการพูดคุยเพื่อพัฒนาความชัดเจนของเป้าหมายและการเลือกแนวทางการเสริมสร้างสุขภาพที่มีคุณค่าและความหมายต่อสมาชิกกลุ่ม
5. เสริมสร้างและให้กำลังใจในการลงมือทำการเสริมสร้างสุขภาพที่ดีที่สุดเป็นความหมายที่ค้นพบ	กิจกรรมและการพูดคุยเพื่อพัฒนาเป้าหมายและการเลือกแนวทางการเสริมสร้างสุขภาพ โดยเน้นการจัดการอุปสรรคต่อการพัฒนาสุขภาพที่สมาชิกกลุ่มให้คุณค่าและความหมาย
6. ทบทวนและสรุปสิ่งที่ได้รับจากกลุ่ม และยุติกลุ่ม	ปัจเจกนิเทศ พูดคุยแลกเปลี่ยนการคงความมุ่งมั่นของตนเองไว้และให้กำลังใจกันและกัน

โดยแต่ละครั้งในการเข้าร่วมกลุ่มจะมีการประเมิน เช่น การรายงานตนเองของสมาชิกกลุ่มในตอนท้ายการประชุมกลุ่ม และ การประเมินสุขภาพภายหลังการประชุมกลุ่มครั้งที่ 2 และ 4 เป็นต้น นอกจากนี้ผู้นำกลุ่มขออนุญาตบันทึกเสียงการสนทนาในการประชุมกลุ่ม และจะทำลายทิ้งเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัย

5. ผู้เข้าร่วมกลุ่มจะได้รับของสมนาคุณให้เป็นของใช้ส่วนตัวมีมูลค่าประมาณ 50 บาท

6. การวิจัยในครั้งนี้ไม่มีความเสี่ยงใดๆกับเยาวชนผู้กระทำการคิดและใช้สารสนเทศที่มีส่วนร่วมในการวิจัย เนื่องจาก การเข้าร่วมกลุ่มจะไม่มีการระบุชื่อสมาชิกกลุ่ม และใช้นามสมมติ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับท่านจะเก็บเป็นความลับไม่เปิดเผยเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ในภาพรวมเท่านั้น

7. ในกรณีที่ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยไม่สบายใจหรือรู้สึกอึดอัดในการตอบคำถามหรือมีส่วนร่วมในการเข้ากลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ผู้วิจัยจะยุติการเก็บข้อมูลผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยรายนั้นทันที และหากผู้วิจัยพบว่าผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยสมควรได้รับความช่วยเหลือ ผู้วิจัยจะประสานส่งต่อกับนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ประจำสถานพินิจฯ เพื่อให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยได้รับความช่วยเหลือในทันที หรือหากเป็นเวลาที่ การเก็บข้อมูลใกล้เสร็จสิ้น ผู้วิจัยอาจเป็นผู้ให้การปรึกษาแก่ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยด้วยตนเอง

8. ประโยชน์ในการเข้าร่วมวิจัยของท่าน คือ ท่านจะโอกาสได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตแบบกลุ่มที่เน้นการเสริมสร้างสุขภาพที่ดีที่สุดสำหรับเยาวชนจำนวน 18 ชั่วโมง

9. การเข้าร่วมการวิจัยของท่านเป็นไปโดยความสมัครใจ และท่านสามารถปฏิเสธการเข้าร่วม หรือยุติการเข้ากลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องให้เหตุผล การปฏิเสธการเข้าร่วมหรือยุติการเข้ากลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตจะไม่เกิดผลกระทบใดๆต่อท่าน

10. หากท่านมีข้อสงสัยท่านสามารถสอบถามเพิ่มเติมจากผู้วิจัยได้ตามสถานที่และเบอร์โทรศัพท์ที่ระบุไว้ข้างต้นได้ตลอดเวลา นอกจากนี้ผู้วิจัยจะได้ประสานงานกับนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ประจำสถานพินิจฯ นั้น ๆ ให้เป็นตัวแทนในการรับทราบข้อมูลต่าง ๆ ที่ท่านสงสัยหรือกังวลหรือความไม่สบายใจที่อาจจะเกิดขึ้นในระหว่างเข้าร่วมงานวิจัย

11. หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

เลขที่โครงการวิจัย..... 157.1/55
วันที่รับขอ..... - 6 ก.พ. 2556
วันหมดอายุ..... - 5 ก.พ. 2557

(.....) ดร. กัญญา

AF 05-09

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย
สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด (จำนวน 8 คน)

เลขที่โครงการวิจัย 157.1/55
วันที่รับรอง - 6 ก.พ. 2556
หมดอายุ - 5 ก.พ. 2557

ทำที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เลขที่ ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย.....

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามท้ายหนังสือนี้ ขอแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยเรื่อง ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง โดยผู้วิจัย คือ นายบุญโหม สุวรรณพานู โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร. อรัญญา ด้อยคำภีร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และรองศาสตราจารย์ ดร.วรรณณี แกมเกตุ เป็นที่อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่อยู่ติดต่อได้คือ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หมายเลขโทรศัพท์ (มือถือ) ของผู้วิจัย 08-1897-6709

ข้าพเจ้า ได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ โดยข้าพเจ้าได้อ่านรายละเอียดในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด และได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัยจนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ตามที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต โดยใช้เวลาในการเข้ากลุ่มครั้งละ 3 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง จำนวน 6 ครั้ง

ข้าพเจ้ามีสิทธิถอนตัวหรือไม่เข้ากลุ่ม การปรึกษาดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบในทางใด ๆ ต่อข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้าตามข้อมูลที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวข้าพเจ้า

หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน ทั้งนี้ ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมไว้แล้ว

ลงชื่อ.....

(นายบุญโหม สุวรรณพานู)

ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ลงชื่อ.....

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย
สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด (จำนวน 360 คน)

ทำที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เลขที่ ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย.....

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามท้ายหนังสือนี้ ขอแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยเรื่อง ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาพในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง โดยผู้วิจัย คือ นายบุญโรม สุวรรณพานู โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร. อรัญญา ตัญคำภีร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และรองศาสตราจารย์ ดร.วรรณณี แกมเกตุ เป็นที่อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่อยู่ติดต่อได้คือ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หมายเลขโทรศัพท์ (มือถือ) ของผู้วิจัย 08-1897-6709

ข้าพเจ้า ได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ โดยข้าพเจ้าได้อ่านรายละเอียดในเอกสารที่แจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด และได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัยจนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ตามที่ระบุไว้ในเอกสารที่แจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยข้าพเจ้ายินดีตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป และข้อมูลจากแบบสอบถามสุขภาพ โดยใช้ระยะเวลาประมาณ 60 นาที

ข้าพเจ้ามีสิทธิตอบหรือไม่ตอบชุดแบบสอบถามดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบในทางใด ๆ ต่อข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้าตามข้อมูลที่ระบุไว้ในเอกสารที่แจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัย และข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวข้าพเจ้า

หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารที่แจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัย ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน ทั้งนี้ ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารที่แจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัย และสำเนานี้แสดงว่ายินยอมไว้แล้ว

ลงชื่อ.....

(นายบุญโรม สุวรรณพานู)

ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ

(.....)

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

สภากิจโครงการวิจัย

157-1/55

- 6 ก.พ. 2556

วันที่รับรอง

- 5 ก.พ. 2557

พนมคชาจุ

ลงชื่อ.....

(.....)

พยาน

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในเขตจังหวัดภาคใต้
(จำนวน 360 คน)

ชื่อโครงการวิจัย ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาพจิต
 เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง (การศึกษานำร่องเพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย)

ชื่อผู้วิจัย นายบุญโรม สุวรรณพานู **ตำแหน่ง** นิสิตศึกษานิเทศศาสตร์ สาขาจิตวิทยา

แขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานที่ติดต่อผู้วิจัย

(ที่ทำงาน) ชั้น 7 อาคารบรมราชชนนีศรีศศพรพร เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

(บ้าน) 159/4 หมู่ 4 ต.สิงหน้อง อ.สิงหนคร จ.สงขลา 90280

โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) ไม่มี

โทรศัพท์ที่บ้าน 07-433-0509

โทรศัพท์มือถือ 08-1897-6709

E-mail: sbunrome@hotmail.com

เลขที่โครงการวิจัย 157-1/55
 - 6 ก.พ. 2556
 วันที่รับรอง
 - 5 ก.พ. 2557
 หมายเหตุ

1. ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัย ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยนี้ทำเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไขข้อสงสัยได้ตลอดเวลา

2. โครงการนี้เป็นการศึกษาวิจัยเรื่อง "ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาพจิตในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง" (การพัฒนาเครื่องมือวิจัย) โดยมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพมาตรฐานของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

3. ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยในโครงการวิจัยนี้ หมายถึง ท่านซึ่งเป็นเยาวชนที่ต้องคดีเกี่ยวกับสารเสพติดในสถานแรกรับหรือศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนและเขตจังหวัดภาคใต้ตอนล่างทั้ง 14 จังหวัด จำนวนทั้งสิ้น 360 คน

4. กระบวนการวิจัย ผู้วิจัยขออนุญาตเก็บข้อมูลกับกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยทำหนังสือขออนุญาตอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เมื่อได้รับอนุญาตผู้วิจัยติดต่อกับผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากเยาวชน โดยขอให้เยาวชนที่มีส่วนร่วมในการวิจัยตอบแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป และแบบสำรวจสุขภาพจิต โดยใช้เวลาตอบแบบสอบถามประมาณ 60 นาที

5. กระบวนการให้ข้อมูลแก่เยาวชนที่มีส่วนร่วมในการวิจัย โดยในแบบสอบถามจะมีข้อมูลรายละเอียดชี้แจงรวมทั้งผู้วิจัยจะเป็นผู้อธิบายให้ข้อมูลแก่เยาวชนที่มีส่วนร่วมในการวิจัยด้วยตนเอง ทั้งนี้ เยาวชนที่มีส่วนร่วมในการวิจัยสามารถสอบถามข้อสงสัยได้ตลอดเวลาที่ตอบแบบสอบถาม

6. การวิจัยในครั้งนี้ไม่มีความเสี่ยงใดๆกับเยาวชนที่มีส่วนร่วมในการวิจัย เนื่องจากเป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยการตอบแบบสอบถามเพียงครั้งเดียวและไม่มีการระบุชื่อผู้ตอบ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับท่านจะเก็บเป็นความลับไม่เปิดเผยเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ในภาพรวมเชิงสถิติเท่านั้น

(.....)

รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตต์ วัฒนศิริ

7. ประโยชน์ในการเข้าร่วมวิจัยของท่าน คือ ท่านจะมีโอกาสได้สำรวจและทราบข้อมูลสุขภาพของตนเอง นอกจากนี้ ข้อมูลในภาพรวมจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการสร้างและส่งเสริมให้เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กมีสุขภาพที่ดีต่อไป

8. การเข้าร่วมการวิจัยของท่านเป็นไปโดยความสมัครใจ และท่านสามารถปฏิเสธการเข้าร่วม หรือยุติการตอบแบบสอบถามได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องให้เหตุผล การปฏิเสธการเข้าร่วมหรือยุติการตอบแบบสอบถามจะไม่มีผลกระทบต่อท่าน

9. หากท่านมีข้อสงสัยท่านสามารถสอบถามเพิ่มเติมจากผู้วิจัยได้ตามสถานที่และเบอร์โทรศัพท์ที่ระบุไว้ข้างต้นได้ตลอดเวลา

10. หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

เลขที่โครงการวิจัย..... 157-1/55
วันที่รับรอง..... - 6 ก.พ. 2556
วันหมดอายุ..... - 5 ก.พ. 2557

.....
รองศาสตราจารย์ ดร.อริญญา คัญคำภีร์

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย
สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด (จำนวน 216 คน)

ทำที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เลขที่ ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย.....

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามทำหนังสือนี้ ขอแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยเรื่อง ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง โดยผู้วิจัย คือ นายบุญโรม สุวรรณพานู โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร. ชรัญญา ดุษย์คำภีร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และรองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ แกมเกตุ เป็นที่อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่อยู่ที่ติดต่อได้คือ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หมายเลขโทรศัพท์ (มือถือ) ของผู้วิจัย 08-1897-6709

ข้าพเจ้า ได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ โดยข้าพเจ้าได้อ่านรายละเอียดในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด และได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัย จนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ตามที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต จำนวน 6 ครั้ง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง และตอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ครั้ง ครั้งละ ประมาณ 30 นาที

ข้าพเจ้ามีสิทธิเข้าร่วมกลุ่มหรือไม่เข้าร่วมกลุ่ม ดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบในทางใด ๆ ต่อข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้าตามข้อมูลที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวข้าพเจ้า

หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน ทั้งนี้ ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมไว้แล้ว

ลงชื่อ.....

ลงชื่อ.....

(นายบุญโรม สุวรรณพานู)

(.....)

ผู้วิจัยหลัก

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ขอที่โครงการวิจัย 157.1/55
วันที่รับรอง - 6 ก.พ. 2556
วันหมดอายุ - 5 ก.พ. 2557

ลงชื่อ.....

(.....)

พยาน

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในเขตจังหวัดภาคใต้
(จำนวน 216 คน)

ชื่อโครงการวิจัย ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะใน
เยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง

ชื่อผู้วิจัยนายบุญโรม สุวรรณทาน ตำแหน่ง นิสิตศึกษานิเทศศาสตร์ สาขาจิตวิทยา

แขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานที่ติดต่อผู้วิจัย

(ที่ทำงาน) ชั้น 7 อาคารบรมราชชนนีศรีศศพรชัย เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

(บ้าน) 159/4 หมู่ 4 ต.สิงหน้อง อ.สิงหนคร จ.สงขลา 90280

โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) ไม่มี

โทรศัพท์ที่บ้าน 07-433-0509

โทรศัพท์มือถือ 08-1897-6709

E-mail: sbunrome@hotmail.com

เลขที่โครงการวิจัย 187-1/55
วันที่เริ่มของ - 6 ก.พ. 2556
วันหมดอายุ - 5 ก.พ. 2557

1. ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัย ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยนี้ทำเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไมชัดเจนได้ตลอดเวลา

2. โครงการนี้เป็นการศึกษาวิจัยเรื่อง "ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง" สำหรับวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อศึกษาสุขภาวะ 6 ด้าน ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในช่วงเวลาที่ต่างกัน 2) เพื่อศึกษาพัฒนาการของสุขภาวะ ที่เป็นผลมาจากการได้รับกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต 3) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนสุขภาวะ 6 ด้านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีการควบคุมตนเองแตกต่างกัน

3. ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยในโครงการวิจัยนี้ หมายถึง ท่านซึ่งเป็นเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ จำนวนทั้งสิ้น 216 คน ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์คัดเลือกเข้าคือ (1) ผู้กระทำผิดและต้องโทษคดียาเสพติดที่ถูกส่งมาที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนและเขตจังหวัดภาคใต้ตอนล่างทั้ง 14 จังหวัด (2) มีอายุระหว่าง 18-25 ปี (3) มีคะแนนจากแบบวัดการควบคุมตนเองต่ำ (4) มีเวลาอยู่ในสถานพินิจหรือศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนไม่น้อยกว่า 3 เดือน (5) มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย และ เกณฑ์ในการคัดออก คือ ต้องไม่เป็นผู้ที่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ระบุว่ากำลังอยู่ในช่วงการรักษาโรคทางจิตเวช โรคซึมเศร้า หรือการคิดทำร้ายตนเอง

4. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลกับอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนและเขตจังหวัดภาคใต้ตอนล่างทั้ง 14 จังหวัด จากนั้นทำการสุ่มแบบกลุ่มเพื่อคัดเลือกศูนย์ดูแลและศูนย์ฝึกออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากนั้นจึงทำการคัดเลือกเยาวชนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดและมีความสมัครใจ มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมจำนวน 216 คน

5. เยาวชนในกลุ่มทดลองจะได้เข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต จำนวน 6 ครั้ง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง โปรแกรมกลุ่มโดยสังเขป ประกอบด้วย

.....
.....
.....

รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติมา ลี้คำภีร์

วันที่โครงการวิจัย 157-1/55
 วันที่รับรอง - 6 ก.พ. 2556
 วันหมดอายุ - 5 ก.พ. 2557

ลำดับที่	วัตถุประสงค์	กิจกรรม
1	สร้างความไว้วางใจ และตระหนักถึงลักษณะเฉพาะตัวด้านสุขภาพ	ปฐมนิเทศ สร้างสัมพันธ์ภาพ และสำรวจสุขภาพ 6 ด้านของสมาชิกแต่ละคน
2	สำรวจปัญหาด้านสุขภาพและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพของ	กิจกรรมและการพูดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การมีสุขภาพที่สำคัญ มีคุณค่าและ ความหมายต่อสมาชิกกลุ่ม โดยเน้นด้านที่มีความหมายอยู่แล้วต้องการรักษาไว้
3	สร้างการตระหนักในความสำคัญ คุณค่า และการมีเป้าหมายในการเสริมสร้างสุขภาพ	กิจกรรมและการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์การมีสุขภาพที่สำคัญ มีคุณค่าและ ความหมายต่อสมาชิกกลุ่ม โดยเน้นด้านที่ต้องการปรับปรุงพัฒนา
4	สร้างเป้าหมายและเลือกแนวทางเสริมสร้างสุขภาพ	กิจกรรมและการพูดคุยเพื่อพัฒนาความชัดเจนของเป้าหมาย และการเลือกแนวทางเสริมสร้างสุขภาพที่มีคุณค่าและความหมายต่อสมาชิกกลุ่ม
5	เสริมสร้างและให้กำลังใจในการลงมือทำการเสริมสร้างสุขภาพที่ดีที่เป็นความหมายที่ค้นพบ	กิจกรรมและการพูดคุยเพื่อพัฒนาเป้าหมายและการเลือกแนวทางเสริมสร้างสุขภาพ โดยเน้นการจัดการอุปสรรคต่อการพัฒนาสุขภาพที่สมาชิกกลุ่มให้คุณค่าและความหมาย
6	ทบทวนและสรุปสิ่งที่ได้รับจากกลุ่ม และยุติกลุ่ม	ปัจฉิมนิเทศ พูดคุยแลกเปลี่ยนการคงความมุ่งมั่นของตนเองไว้ และให้กำลังใจกันและกัน

โดยแต่ละครั้งในการเข้าร่วมกลุ่มจะมีการประเมิน เช่น การรายงานตนเองของสมาชิกกลุ่มในตอนท้ายการประชุมกลุ่ม และ การประเมินสุขภาพภายหลังการประชุมกลุ่มครั้งที่ 2 และ 4 เป็นต้น นอกจากนี้ผู้นำกลุ่มขออนุญาตบันทึกเสียงการสนทนาในการประชุมกลุ่ม และจะทำลายทิ้งเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัย

สำหรับเยาวชนในกลุ่มควบคุมจะได้รับเข้าร่วมกิจกรรมของศูนย์ตามปกติและได้รับความรู้เรื่องการดูแลสุขภาพในรูปแบบของการอบรมเชิงปฏิบัติการ จำนวน 3 ชั่วโมง

นอกจากนี้เยาวชนทั้งสองกลุ่มจะได้ตอบแบบสอบถามการควบคุมตนเองและสุขภาพ จำนวน 5 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 30 นาที

6. การวิจัยในครั้งนี้มีความเสี่ยงใดๆกับเยาวชนผู้กระทำการและใช้สารเสพติดที่มีส่วนร่วมในการวิจัย เนื่องจากการเข้าร่วมกลุ่ม การตอบแบบสอบถาม และการรายงานผลการวิจัยจะไม่มีกระบวนการระบุชื่อผู้ตอบ และใช้นามสมมติ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับท่านจะเก็บเป็นความลับไม่เปิดเผยเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ในภาพรวมเท่านั้น

7. ในกรณีที่มีผู้วิจัยสังเกตพบว่า ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยไม่สบายใจหรือรู้สึกอึดอัดในการตอบคำถามหรือมีส่วนร่วมในการเข้ากลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ผู้วิจัยจะยุติการเก็บข้อมูลผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยรายนั้นทันที และหากผู้วิจัยพบว่าผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยสมควรได้รับความช่วยเหลือ ผู้วิจัยจะประสานส่งต่อกับนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ประจำสถานพินิจฯ เพื่อให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยได้รับความช่วยเหลือในทันที หรือหากเป็นเป็นเวลาที่การเก็บข้อมูลใกล้เสร็จสิ้น ผู้วิจัยอาจเป็นผู้ให้การปรึกษาแก่ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยด้วยตนเอง

8. ประโยชน์ในการเข้าร่วมวิจัยของท่าน คือ ท่านจะมีโอกาสได้รับการตรวจสอบและทบทวนระดับการควบคุมตนเองและสุขภาพของท่านนอกจากนี้ท่านยังจะได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตแบบกลุ่มที่เน้นการเสริมสร้างสุขภาพที่ดีสำหรับเยาวชนจำนวน 18 ชั่วโมง หรือได้รับความรู้เรื่องการส่งเสริมสุขภาพจำนวน 3 ชั่วโมง

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖
 (.....) ๖ ๕ ๕๕

ภาคผนวก ข

จดหมายขออนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ที่ ศธ 0512.7/1040

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารบรมราชชนนีศรีศตพรรษ ชั้น 7
ถนนพระราม 1 วังใหม่ ปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10330

25 มิถุนายน 2556

เรื่อง ขออนุญาตให้นิสิตเก็บข้อมูล

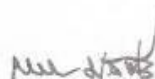
เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ด้วยนายบุญโรม สุวรรณพาทู เลขประจำตัวนิสิต 527 84525 38 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำวิทยานิพนธ์ “ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลง ของสุขภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง/ THE EFFECT OF LOGOTHERAPY GROUP ON CHANGE IN WELLNESS OF YOUNG DELINQUENTS WITH SUBSTANCE ABUSE: THE ROLE OF SELF-CONTROL” โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.อรุณญา ตัญคำภีร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และรองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิแกมเกตู เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ในการนี้จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในเขต 14 จังหวัดภาคใต้ เพื่อนำไปเป็นส่วนหนึ่งในการวิจัย ในระหว่างเดือน มิถุนายน พ.ศ.2556 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2557 โดยผู้วิจัย (นายบุญโรม สุวรรณพาทู โทรศัพท์ 081-897-6709) จะได้ติดต่อประสานงานในการเข้าไปเก็บข้อมูลกับทางสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในเขต 14 จังหวัดภาคใต้แต่ละแห่งด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณางค์ มณีศรี)

คณบดีคณะจิตวิทยา

งานบริการการศึกษา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โทร. 02-218-1184 โทรสาร.02-218-1184

ทั่วทุก

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมฯ โทร. ๐ ๒๑๔๓ ๙๖๘๗
ที่ ยธ ๐๖๐๙๗/ว ๑๑๑๐ วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๖

เรื่อง อนุญาตให้เข้าเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชน

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต ๘

ด้วยคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้อนุมัติให้นายบุญโรม สุวรรณพาหุ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาจิตวิทยา จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาวะในเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด : บทบาทของการควบคุมตนเอง” จึงขอความอนุเคราะห์ให้ผู้วิจัยเข้าเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และจัดกิจกรรมโปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยากับเด็กและเยาวชนในหน่วยงานของท่าน รายละเอียดตามเอกสารที่แนบ

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ได้พิจารณาแบบสอบถาม รวมทั้งได้ให้คำแนะนำ และให้รับทราบข้อปฏิบัติในการเข้าเก็บข้อมูลแล้ว จึงอนุญาตให้ผู้วิจัยสามารถเข้าเก็บข้อมูลได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะประสานกับหน่วยงานในเรื่องวันและเวลาที่จะเข้าเก็บข้อมูลอีกครั้ง

จึงเรียนมาเพื่อทราบและพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

(นายสภกรณ์ เพ็ชรรินทร์)

รองอธิบดี รักษาการแทน

อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สำเนาเรียน

๑. ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต ๘
๒. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี
๓. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดภูเก็ต
๔. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดระนอง
๕. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกระบี่
๖. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครศรีธรรมราช
๗. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชุมพร
๘. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดพังงา
๙. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา
๑๐. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดตรัง
๑๑. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสตูล
๑๒. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปัตตานี

/๑๓.ผู้อำนวยการ...

๑๓. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนราธิวาส
๑๔. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดพัทลุง
๑๕. ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดยะลา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ค
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

**รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ**

ลำดับ	รายนาม	ต้นสังกัด
1	คุณอุไรวรรณ พัฒนสัตยวงศ์	พยาบาลจิตเวช(ชำนาญการ) คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
2	คุณจุจเดือน ชินเจริญทรัพย์	นักจิตวิทยาคลินิก ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
3	คุณสุมนา จรุงโรจน์	อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชน จังหวัดสงขลา

ภาคผนวก ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบวัดสุขภาพ

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศ ชาย หญิง

อายุ ปี

ศาสนา พุทธ คริสต์ อิสลาม อื่นๆ โปรดระบุ.....

การศึกษา ประถมศึกษาต้น(ป 1-4) ประถมศึกษาปลาย(ป 5-6)
 มัธยมศึกษาต้น(ม 1-3) มัธยมศึกษาปลาย(ม 4-6)
 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส)
ปริญญาตรี อื่นๆ โปรดระบุ.....

อาศัยอยู่กับ บิดา มารดา เพียงลำพัง
 ญาติ พี่น้อง ปู่ ย่า ตายาย อื่นๆ โปรดระบุ.....

เคยใช้สารเสพติด ยาบ้า ยาไอซ์
 ยาอี กระท่อม
 อื่นๆ โปรดระบุ.....

ระยะเวลาที่อยู่ในสถานพินิจ/ศูนย์ฝึกอบรมปี.....เดือน.....วัน

จำนวนครั้งที่อยู่ในสถานพินิจ/ศูนย์ฝึกอบรม.....ครั้ง

ความถี่ของการใช้สารเสพติดที่ผ่านมา

น้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์ 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์
 4-5 ครั้งต่อสัปดาห์ เกือบทุกวัน

สุขภาพของฉันเมื่อเทียบกับคนอื่น

แข็งแรงดี ไม่ค่อยแข็งแรง เจ็บป่วยบ่อย ๆ

เวลาว่าง ฉันมักจะทำกิจกรรมคือ.....

หากเจ็บป่วยบ่อย ๆ ต้องพบแพทย์ประจำ ประมาณ.....ครั้งต่อ หนึ่งปี

ตอนที่ 2: โปรดทำเครื่องหมาย x ในช่องคำตอบเพื่อประเมินว่าข้อความต่อไปนี้ท่านเห็นด้วยมากน้อยเพียงใด

	ข้อความ	ไม่เห็น ด้วยเลย 1	ไม่เห็น ด้วย 2	เห็น ด้วย 3	เห็น ด้วย ที่สุด 4	สำหรับ ผู้วิจัย
1	ที่ผ่านมาสภาพร่างกายของฉันไม่ค่อยแข็งแรง	1	2	3	4	PW1
2	คนในครอบครัวสนับสนุนส่งเสริมและให้กำลังใจฉัน	1	2	3	4	SW1
3	ฉันมองอนาคตในแง่ดีเสมอ	1	2	3	4	PSYW1
4	...	1	2	3	4	IW1
5	...	1	2	3	4	EW1
6	...	1	2	3	4	SPW1
7	...	1	2	3	4	PW2
8	...	1	2	3	4	SW2
9	...	1	2	3	4	PSYW2
10	...	1	2	3	4	IW2
11	...	1	2	3	4	EW2
12	...	1	2	3	4	SPW2
13	...	1	2	3	4	PW3
14	...	1	2	3	4	SW3
15	...	1	2	3	4	PSYW3
16	ฉันพอใจกับการได้คิดใคร่ครวญถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน	1	2	3	4	IW3
17	...	1	2	3	4	EW3
18	...	1	2	3	4	SPW3
19	...	1	2	3	4	PW4
20	ที่ผ่านมารอบครัวของฉันพร้อมให้ความช่วยเหลือและสนับสนุน	1	2	3	4	SW4
21	...	1	2	3	4	PSYW4

ตอนที่ 2 (ต่อ) :

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยเลย 1	ไม่เห็นด้วย 2	เห็นด้วย 3	เห็นด้วยที่สุด 4	สำหรับผู้วิจัย	
22	แต่ละวันฉันได้รับข้อมูลต่างๆอย่างพอเหมาะไม่มากหรือน้อยเกินไป	1	2	3	4	IW4
23	ฉันไม่มั่นใจในความสามารถของตนว่าจะทำสิ่งต่างๆให้ได้ดีในวันข้างหน้า	1	2	3	4	EW4
24	ฉันรู้สึกวุ่นวายในอนาคตมีอะไรที่ต้องทำอีกมากมาย	1	2	3	4	SPW4
25	...	1	2	3	4	PW5
26	...	1	2	3	4	SW5
27	ที่ผ่านมา ฉันแทบจะไม่มีอะไร ๆ เป็นไปตามที่คาดหวังได้สักอย่าง	1	2	3	4	PSY W5
28	ที่ผ่านมาการได้คิดและใช้เหตุผลมีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตของฉัน	1	2	3	4	IW5
29	...	1	2	3	4	EW5
30	...	1	2	3	4	SPW5
31	...	1	2	3	4	PW6
32	...	1	2	3	4	SW6
33	...	1	2	3	4	PSY W6
34	บ่อยครั้งที่ชีวิตของฉันขาดพลังทางบวกที่ทำให้ก้าวไปข้างหน้า	1	2	3	4	IW6
35	...	1	2	3	4	EW6
36	...	1	2	3	4	SPW6
37	...	1	2	3	4	PW7
38	...	1	2	3	4	SW7
39	...	1	2	3	4	PSY W7
40	ฉันพอใจกับการค้นหาคำตอบว่าทำไมสิ่งต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นเช่นนั้น	1	2	3	4	IW7
41	...	1	2	3	4	EW7

ตอนที่ 2 (ต่อ):

	ข้อความ	ไม่เห็น ด้วยเลย	ไม่เห็น ด้วย	เห็น ด้วย	เห็นด้วย ที่สุด	สำหรับ ผู้วิจัย
		1	2	3	4	
42	ฉันมีแนวทางการดำเนินชีวิตที่สงบสุข	1	2	3	4	SPW7
43	ฉันไม่ได้ใส่ใจกับสุขภาพร่างกายของตัวเอง	1	2	3	4	PW8
44	บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวเพราะไม่มีเพื่อนสนิทที่พอจะแบ่งปันความทุกข์ความสุขด้วยกัน	1	2	3	4	SW8
45	สำหรับฉัน ชีวิตเป็นการเรียนรู้ เปลี่ยนแปลงและเติบโตอย่างต่อเนื่อง	1	2	3	4	PSYW8
46	...	1	2	3	4	IW8
47	...	1	2	3	4	EW8
48	...	1	2	3	4	SPW8
49	...	1	2	3	4	PW9
50	เมื่อฉันมีความทุกข์หรือปัญหาแทบจะไม่มีใครช่วยเหลือฉันได้เลย	1	2	3	4	SW9
51	บ่อยครั้งที่ฉันเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจของตนเองเมื่อเพื่อนไม่เห็นด้วย	1	2	3	4	PSYW9
52	...	1	2	3	4	IW9
53	...	1	2	3	4	EW9
54	สิ่งที่ฉันเชื่อถือและศรัทธาจะนำพาให้ก้าวผ่านปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตไปได้	1	2	3	4	SPW9
55	...	1	2	3	4	PW10
56	...	1	2	3	4	SW10
57	ฉันคิดว่ากิจกรรมที่ฉันทำในแต่ละวันเป็นเรื่องเล็กน้อยที่ไม่มีความสำคัญ	1	2	3	4	PSYW10
58	ฉันไม่ใช่คนที่ชอบคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบก่อนลงมือทำ	1	2	3	4	IW10
59	...	1	2	3	4	EW10
60	ฉันไม่เคยมั่นใจว่าตนเองได้ตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตที่ถูกต้อง	1	2	3	4	SPW10

ภาคผนวก จ

ตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์กระแสและกระบวนการ

กลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต ในเยาวชนชาย(ครั้งที่ 1 – 8)

ครั้งที่ 1:ปฐมนิเทศและ การรู้จักตนเอง

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
1 ปฐมนิเทศ และ การรู้จัก ตนเอง	สร้างสัมพันธภาพ ความไว้วางใจ และส่งเสริมการ รู้จักตนเอง หรือ ลักษณะเฉพาะ ตนของสมาชิก กลุ่ม	แนวคิด LOGOTHERAPY - การรู้จักตนเอง -การตระหนักใน ลักษณะเฉพาะของตน กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ขั้นตอนการตระหนักรู้ WELLNESS -การรับรู้สุขภาวะโดยรวม	1. ผู้นำกลุ่มปฐมนิเทศ และ สร้างบรรยากาศของความ ไว้วางใจ เป็นมิตร ลด ความเครียด 2. สมาชิกกลุ่มแนะนำตนเอง และผู้นำกลุ่มเอื้อให้สมาชิก กลุ่มได้รู้จักตนเอง สสำรวจ ลักษณะเฉพาะ และการรับรู้ สุขภาวะผ่าน การวาดรูป

กระแสและกระบวนการกลุ่ม

เริ่มต้นด้วยผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายสมาชิก ซึ่งแจ้งรายละเอียดในการเข้ากลุ่ม พุดคุยถาม
ไถ่ถึงเรื่องทั่วไป

ผู้นำกลุ่ม รายงานตัวอีกครั้งนะคะ ผมครูเป้ หรือเรียกพี่เป้ก็ได้ กำลังศึกษาระดับปริญญาเอก ที่
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาเจอพวกเราในการทำโครงการศึกษาเชิงจิตวิทยาและ
ความหมายชีวิตที่มีต่อปัจจัยสุขภาวะของเยาวชนที่อยู่ในศูนย์ฝึก เราเจอกันทั้งหมด
ประมาณ 8 ครั้งนะคะ พวกเราเจอกันทุกวันจันทร์ ครั้งนี้เราเจอกันครั้งแรก ในแต่ละ
ครั้งจะมีกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบ่งปันกำลังใจ ประสบการณ์ซึ่งกันและกันนะคะ
เพื่อให้ค้นพบตัวเอง รู้จักตนเอง รู้จักเพื่อนและสิ่งที่เราต้องทำหลังจากออกไปจากที่นี่
แบ่งปันประสบการณ์กัน ผ่านการพูดคุย ผ่านการเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาของตนเอง ผ่าน
การแชร์ให้กับเพื่อน แชร์ความรู้สึกความปรารถนาดีต่อกัน ผ่านการเล่าการแสดงออก

เป็นพื้นที่อิสระที่พวกเราทุกคนสามารถพูดคุยเล่าได้ทุกเรื่องนะครับ ไม่มีผลใดๆต่อตัวเราไม่ว่ากรณีใด ระหว่างที่เพื่อนเล่า เราสามารถแบ่งปันเรื่องราวเราสามารถแบ่งปันเรื่องราวของเราก็ได้ ทุกคนร่วมเดินทางไปด้วยกันนะครับ ร่วมแก้ปัญหาไปด้วยกัน นับเวลา 8 ครั้งที่อยู่ด้วยกัน หลายคนยังไม่ค่อยกล้าคุย แรก ๆ อาจจะเขิน อาจจะเป็นเพราะเราไม่รู้จักกัน ควรทำความรู้จักกันก่อน ดีไหม กินข้าวหม้อเดียวกันนั้นแหละเนาะ นั่งกินข้าวด้วยใกล้กันไม่อ้วนเนาะ อยู่กันแบบนี้ก็เป็นเพื่อน เหมือนพี่ เหมือนน้อง ความรู้สึกที่ดีต่อกันผ่านประสบการณ์ ผ่านห้วงเวลาต่อไปเพื่อเก็บเกี่ยวสิ่งที่ได้รับตรงนี้ไปให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เป็นอย่างไรกันบ้างวันนี้หลายคนยังคงงงๆ ไม่เป็นไรเรายังอยู่ด้วยกันอีกนานนะครับ

สมาชิกพยักหน้ารับ และให้ความสนใจและตั้งใจรับฟังต่อไป โดยมี ปู กับริน หยอกล้อกันเองบ้างเป็นบางครั้ง จากนั้นผู้นำกลุ่มได้ให้สมาชิกกล่าวแนะนำตนเอง โดยผู้นำกลุ่มพูดว่า

สมาชิกกลุ่ม : ไม่มีสมาชิกที่พูดตอบในช่วงแรก (จากการสังเกต) สมาชิกกลุ่มพยักหน้า และแสดงท่าที สนใจ ติดตามสิ่งที่ผู้นำกลุ่มพูด สมาชิกบางคน ก้มหน้า ไม่สบตาผู้นำกลุ่ม บางคน ตาบรีอ มีท่าทีเหมือนง่วงนอน ในตอนแรก ต่อมาก็ให้ความสนใจเป็นอย่างดี

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย : ในตอนเริ่มต้นกลุ่ม ผู้นำกลุ่ม บอกกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการเข้าร่วมกลุ่ม และสร้างบรรยากาศของความไว้วางใจ เป็นมิตร จากการนั่งเงียบ และบางคนหลบตา มีท่าทีเขินอาย ประกอบกับเป็นช่วงเวลาบ่ายซึ่งเป็นเวลาพักผ่อนของที่นี่ อาจทำให้สมาชิกกลุ่มต้องปรับตัวในการเข้าร่วมกลุ่มอยู่บ้าง

จากนั้นผู้นำกลุ่มได้ให้สมาชิกแต่ละคนแนะนำตัวเองให้กลุ่มได้รู้จักเพิ่มขึ้น

ผู้นำกลุ่ม งั้นเดี๋ยวเรามารู้จักกันก่อนนะครับ ให้แต่ละคนได้แนะนำตนเองให้เพื่อน ๆ รวมทั้งครูเป็รู้จักด้วยก่อนครับ ถึงแม้ว่าเราด้วยกันในนี้รู้จักกันมาบ้างแล้วแต่อาจจะไม่มากเท่าวันนี้ นะครับ ใครก่อนก็ได้ ลองบอกกล่าวเรื่องราวของตัวเองแนะนำเบื้องต้นก่อนเป็นสิ่งที่เราไม่เคยบอกให้เพื่อนรู้ เพื่อว่าเพื่อน ๆ และทุกคนจะได้รู้จักเรามากขึ้นนะครับ โดยบอกว่าเราเป็นใคร มาจากจังหวัดไหนบอกชื่อจริง ชื่อเล่น มีแฟนกี่คน มีกิ๊กกี่คน และอื่น ๆ ที่อยากบอกให้เพื่อรู้เพิ่มเติมโอเคนะครับ ใครก่อนก็ได้เนาะ ผลัดกันแบ่งปัน

ทุกคนเจียบผู้นำกลุ่มจึงพูดแซวว่า “แยงกันใหญ่เลย คนพูดก่อนได้เปรียบ ใครก่อนก็ได้ คนพูดหลังห้ามซ้ำกัน ถ้าซ้ำกันเดี๋ยววันนี้ไม่ได้กินข้าวเย็น หรือว่าถ้าใครซ้ำกันขอให้ได้แฟนไม่สวย” ทุกคนหัวเราะ เป็นการสร้างบรรยากาศและสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อไปโดย ชานะนำตัวเองเป็นคนแรก ตามด้วย รินเอ๋บอยปุ้แก้วและปู ตามลำดับ

- ชา แนะนำตัว ครับผมชื่อชา ครับผมบ้านอยู่นาทวี มาที่นี่ถูกจับในคดีพยายามฆ่าผมศาล ตัดสินสามปี ปล่อยตัวประมาณมีนา 57
- ริน ครับผมริน บ้านอยู่พัทลุงครับ ชื่อเล่นชื่อริน ผมเข้ามาคดียาเสพติด ไม่เหมือนเพื่อนครับ ผมโดยเฉพาะคนนี้ (ปุ้) อีอิ
- เอ๋ ครับผมเอ๋ บ้านอยู่ป่าบอน จังหวัดพัทลุงครับ มาคดีพยายามฆ่าครับ ไปป่าบอนก็มีที่ ท่องเที่ยวน้ำตก ถ้าผ่านป่าบอนแวะบ้านผมได้ครับ
- บอย ครับผมชื่อบอยบ้านอยู่ป่าพะยอม คนพัทลุง อยากรับโทษ
- ปุ้ สวัสดีครับปุ้มาจากพัทลุง บ้านอยู่ตะโหมด
- แก้ว หวัดดีครับ เพื่อนๆทุกคน ผมชื่อ แก้วมาคดีพยายามฆ่า มาจากสตูล
- ปู ผมนายปูมาคดียาบ้า บ้านอยู่ป่าดง(สงขลา)

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย: การแนะนำตนเองเพิ่มเติมนี้ เพื่อให้สมาชิกแต่ละคนได้ทำความรู้จักกัน มากขึ้น โดยผู้นำกลุ่มเอื้อให้เกิดบรรยากาศที่อบอุ่นเป็นกันเอง และสามารถพูดคุยถึงเรื่องของตนเองและสามารถฟังคนอื่นได้มากขึ้น

บรรยากาศตอนเริ่มต้น ทุกคนเจียบไป1-2 นาที จากนั้น สมาชิกกลุ่มชื่อชาได้แนะนำตนเองเป็นคนแรก เสร็จแล้วสมาชิกคนอื่น ๆ ก็แนะนำตัวกันจนหมด ประโยคที่พูดเกี่ยวกับตัวเองก็ยาวขึ้น แล้วทุกคนก็ได้รู้จักผ่านการแนะนำตัวเพิ่มเติมโดยสถานการณ์กลุ่มก็เป็นไปอย่างราบรื่น และมีการพูดคุยทักทาย หยอกล้อกันสร้างบรรยากาศที่เป็นการเองมากขึ้นและผู้นำกลุ่มได้สรุปว่าสมาชิกแต่ละคนว่ามีใครเป็นใครบ้าง สมาชิกทุกคนยิ้ม และพยักหน้ารับ แสดงถึงความใส่ใจ

หลังจากที่ผู้นำกลุ่มได้ให้สมาชิกแต่ละคนได้ทำความรู้จักกันแล้ว ผู้นำกลุ่มได้ให้สมาชิกกลุ่มสำรวจตนเองและลักษณะเฉพาะตน ผ่านการวาดภาพ สิ่งที่ยาวจนคุ้นเคย คือ “รถ”

ผู้นำกลุ่ม ขอให้ทุกคนนึกแทนตัวเอง โดยให้แทนตนเองเป็น “รถ” แล้ว และวาดรูปรถของน้องแต่ละคน โดยน้องนึกว่า อยากรับรถของตนเองเป็นรถยี่ห้ออะไร สีอะไร รถคันนี้มี

ลักษณะเด่นอย่างไร เป็นรถที่ใช้มานานแค่ไหน มาถึงตอนนี้มีอะไรของรถคันนี้ที่อยากเปลี่ยนแปลง เมื่อวาดเสร็จแล้ว ขอเล่าให้ ถึง “รถของตนเอง” ให้สมาชิกในกลุ่มฟัง

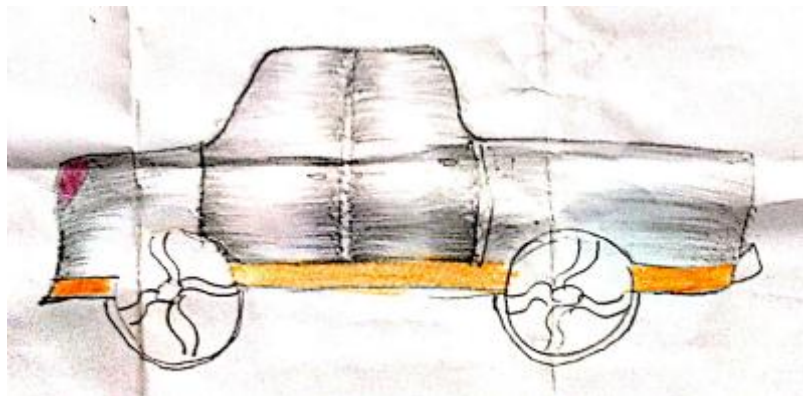
การสังเกต : สมาชิกกลุ่มทุกคนให้ความสนใจฟัง และขอรับอุปกรณ์ กระดาษ ดินสอ สี ยางลบ และลงมือทำในอิริยาบถที่สบายและผ่อนคลายบางคนก็แอบดูของเพื่อนแล้วก็หัวเราะ แล้วก็ตั้งใจวาดต่อไป มีการหยิบอุปกรณ์ส่งให้กันและกัน

หลังจากทุกคนวาดเสร็จ ผู้นำกลุ่ม ได้ให้สมาชิกกลุ่มเล่าถึงภาพรถของตัวเองว่าส่วนไหนของรถที่เหมือนตัวเราและดูแลเป็นพิเศษ ถ้าเป็นในร่างกายของเราส่วนไหนที่ไม่เคยใส่ใจดูแล สมาชิกหลายคนยังค่อนข้างเงิบอายที่จะพูดเป็นคนแรก ซาก์เล่าชีวิตของตนเองผ่านรถเป็นคนแรกเหมือนเดิม อย่างที่ผู้นำกลุ่มไม่ต้องกระตุ้น แล้วสมาชิกคนอื่นก็ตั้งใจฟัง แต่มีสมาชิกสองคนที่ชวนกันคุยเป็นระยะๆ คือ ปู กับ ริน โดยปกติสองคนนี้เป็นคู่หูกันสนิทกันมากเมื่ออยู่นอกกลุ่ม จนบางครั้งผู้นำกลุ่มต้องให้สัญญาณว่าหยุดฟังเพื่อนพูดก่อน แล้วก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีการเล่าของเขา ที่บ่งบอกถึงการมีสุขภาวะดีเขามีรถที่มีน้ำมันดี น้ำมันเปรียบเสมือนสมองที่ต้องคิดแต่เรื่องดี ๆ เป็นพลังให้กับชีวิตได้ก้าวต่อไปได้ ส่วนที่ติดอยู่แล้วก็จะดูแลให้ดียิ่งขึ้น สมาชิกที่เหลือก็ตั้งใจฟัง แสดงความคิดเห็นและให้กำลังใจ เริ่มต้นด้วย

คนที่ 1

ชา ผมเป็นเหมือนส่วนของถังน้ำมันถ้าน้ำมันดี เครื่องก็ดีครับ ถ้าเปรียบกับคนก็คือได้รับแต่สิ่งดีเข้าก็แปลว่าชีวิตก็จะดีครับ สิ่งรอบข้างก็ดีด้วยมันเป็นเหมือนพลังที่ได้รับแต่สิ่งดี ๆ มีประโยชน์เข้ามา น้ำมันอันนี้ใช้ดีก็ผ่านเลย มีสิ่งรอบข้าง ถ้าได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่ดี ๆ ความคิดก็จะดีขึ้นน้ำมันรถที่ดี รถก็แรง ก็วิ่งได้ไกล สึกหรอน้อยลง.....

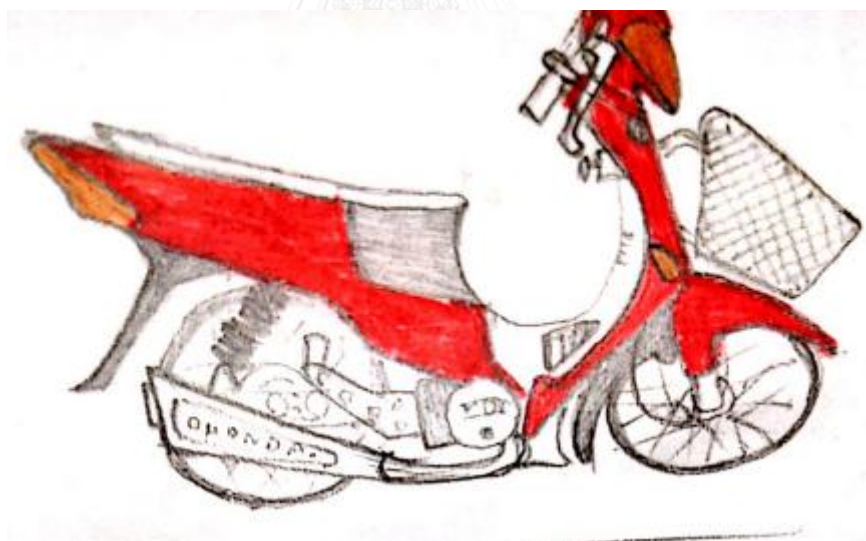
ชา ส่วนที่ผมไม่ค่อยได้ใส่ใจดูแลมัน คือปอดครับสูบแต่สิ่งที่ไม่ดีเข้าไป คือบุหรี่ จากนั้นไปเราต้องดูแลให้ปอดของเราไม่รับสิ่งที่ไม่ดี ถ้าเป็นรถก็คือ คาบิล ถ้ามันสกปรกก็ไม่ค่อยแรง

คนที่ 2

ปู

เออเห็นด้วย เหมือนผมถ้าล้อเล็กเกินไปก็ไปไม่ได้ไม่ไกล มันทุ (ระเบิด) เสียก่อนถ้าใส่ล้อใหญ่ เรามีแขนขาที่มั่นคงจะทำให้รถเราไปถึงเป้าหมายที่คิดไว้ ล้อรถ คือ เป้าหมาย คือ ความคิด ต้องทำให้มันกว้างขึ้น คือ ใส่ล้อใหญ่ขึ้น เราจะได้เปิดรับสิ่งดี ๆ มากขึ้น ตามที่ตั้งใจไว้

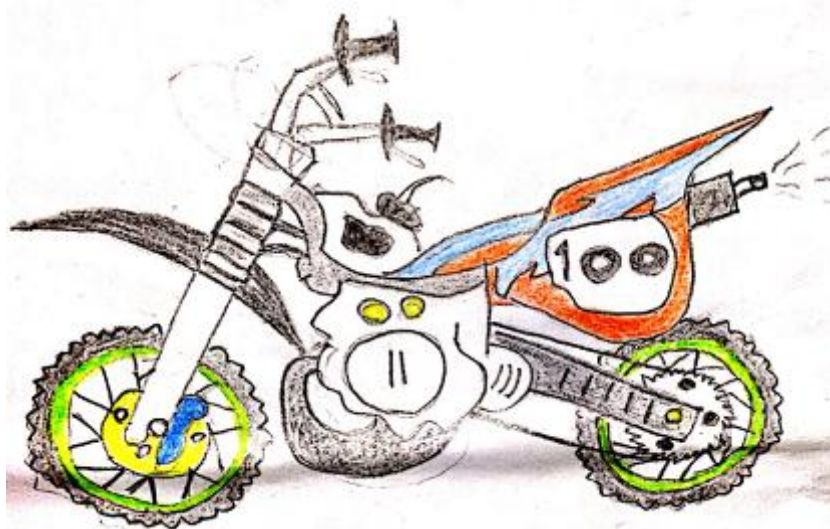

คนที่ 3

บอย

ของผมรถวิบากครับ เหมือนล้อของมันครับ สามารถไปได้ไกล เหมือนเท้าที่สามารถไปไหนก็ได้พาขึ้นควน (เนินหรือภูเขา) เป้าหมายครับ เทียบตากลม ที่ผ่านมามีผมเป็นเบรกของตัวเอง ไม่มีใครหยุดผมได้ถ้าผมจะทำ ถ้าผมจะหยุดก็หยุดเองเลย อย่างเวลาไปเที่ยวไปเที่ยว แล้วบางทีเข้ากลุ่มเพื่อน มีการใช้จ่ายด้วย ใช้อะไรด้วย บางครั้งก็ไม่ได้ตั้งใจ

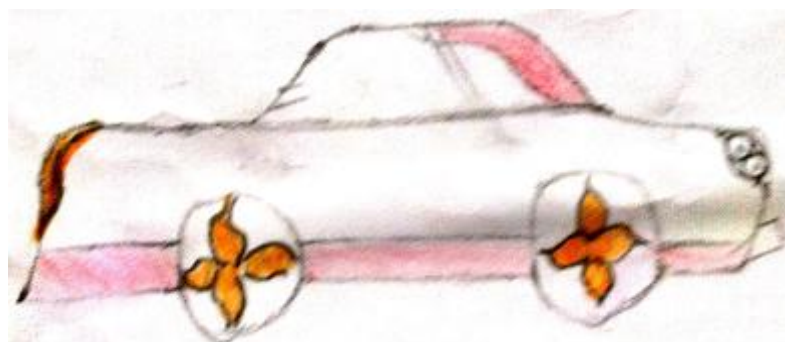
ทำ เมื่อเพื่อนพาไป เหมือนเบรกไม่ค่อยดีมันห้ามล้อไม่ได้จึงต้องมาอยู่ในนี้ได้เห็นรสชาติ
 สิ่งที่ไม่ดี เราต้องหยุดตัวเองให้ได้แม้เพื่อมาชวน ถ้าไม่ได้ก็เป็นแบบนี้ ตัวเรา ใจเรา
 น่าจะช่วยให้ ต้องเบรกตัวเอง และติดกับเพื่อนอยู่ (คบกับเพื่อนต่อไป) เราต้องพยายาม
 คือเดินตามฝันของตัวเองบ้าง และพ่อแม่ไม่เสียใจกับการทำของเรา รถมันวิ่งได้เมื่อจะ
 หยุดเบรกก้เบรกได้ เหมือนกัน

คนที่ 4

ปู

รถของผมชอบตรงหลังคา ซึ่ง หัวครีบ (ศิระษะ) ทำให้เรา มีความคิดทำสิ่งที่ดี ๆ เพื่อ
 ตัวเองในวันข้างหน้าและพ่อแม่บายใจทำให้เรา มีความคิด ที่จะทำให้เรามีชีวิตที่ดี คิดให้
 ตัวเองมีความสุข มีสุขภาพร่างกายดี หลังคาทำให้เรา มีความคิดมีสมอง

คนที่ 5

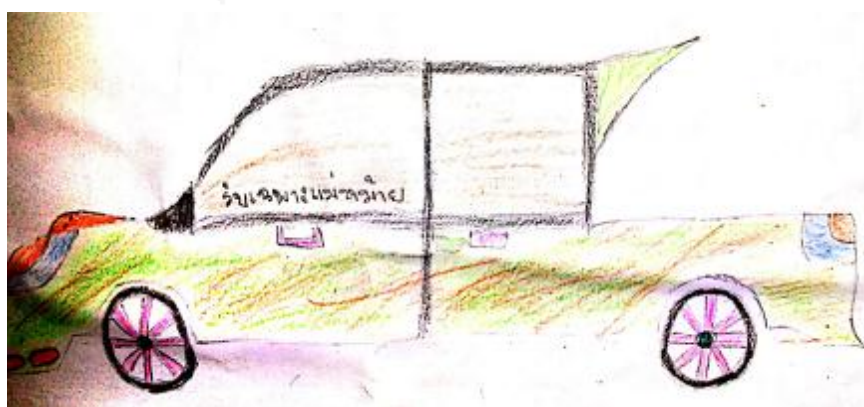
เอ้ รถเปรียบเสมือนไฟหน้ารถครับ เป็นตาของรถ เป็นดวงตาที่คอยนำพาให้แสงสว่างที่ผ่านมามีแต่หน้าไปทางที่ผิดครับ ถ้าไฟไม่คอยสว่างทำให้รถลงคูไปถึงเป้าหมายไม่ได้ มันมืดไปนะครับ และตอนนี้ต้องอยู่กับความจริงทำให้ไปถึงเป้าหมายได้ และตาสว่างขึ้น ให้มีสติกับมัน

คนที่ 6

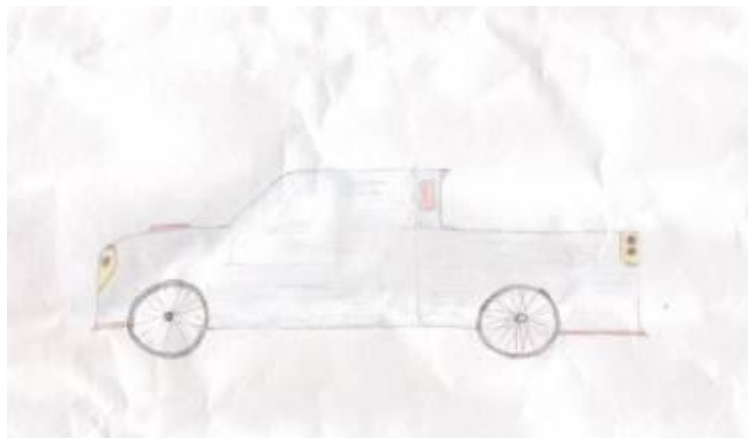
ริน รถผมเหมือนเครื่องยนต์เปรียบเหมือนสมองถ้าไม่มีเครื่องยนต์มันก็ขับเคลื่อนไม่ได้ ถ้าไม่มีสมองมันก็ไม่มีความคิด สมองทำให้เรามีความคิดดี ๆ ทำสิ่งที่ดี พ่อแม่สบายใจ ผมมีแม่ที่คอยช่วยทุกอย่าง อยากให้แม่มีความสุขบ้าง อยากเห็นแม่มีความสุข

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คนที่ 7

แก้ว ของผมรถวิโก้รถคันโปรดรักเลยสี่บรรณภูมิใจกับรถวิโก้ ตรงล้อรถครับเป็นล้อแม็ค แข็งแรง เท่ๆ ปราดเปรี้ยวสปอร์ตเหมือนเขาเราที่จะไปไหนได้ทุกที่ทำให้ไปถึงเป้าหมายที่เราต้องการ

ในระหว่างที่สมาชิกกลุ่ม พูดเล่าถึง “รถ ที่แทนตนเอง” ผู้นำกลุ่มได้ให้สมาชิกกลุ่มพูด ถึง “เมื่อเปรียบตัวเองเป็น รถ” และเอื้อให้เกิดการตระหนักถึงการดูแลใส่ใจร่างกายให้สมบูรณ์ แข็งแรง โดยไม่ไปเกี่ยวข้องการใช้ยาเสพติด การค้าขายยาเสพติด ขณะเล่าสมาชิกมีการสบตาให้ กำลังใจกัน สมาชิกบอกกับกลุ่มว่า จะดูแลตนเองให้มีสุขภาพดี ร่างกายแข็งแรง เป็นผลต่อตนเอง และพ่อแม่ก็มีความสุข ดังประโยคสนทนา ต่อไปนี้

ริน เครื่องยนต์เปรียบเสมือนสมองเป็นความคิดของผมมันจะนำไปให้ชีวิตผมดีขึ้น

แก้ว รถล้างทำความสะอาดครับ ผมก็ต้องอาบน้ำแล้วจะทำให้ร่างกายสะอาด

ปู ความคิดที่จะทำให้เรามีสุขภาพร่างกายดี ไม่ทำสิ่งไม่ดี ใช้นานี้ คืดดี เล่นดนตรี สิ่งที่เรา ดูแลไม่ตีรถก็โหะ (ฟัง) เร็ว เหมือนเขาของเราที่ไม่ได้รักษาเป็นผลเป็นไปตลอดเหมือนสี่ รถครับที่เป็นสนิมแล้วดีไม่ มาก ไม่เคยดูแลไม่เคยรักษา ต่อไปนี้จะใส่ใจมากขึ้น

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย : สมาชิกกลุ่ม พูดเล่าถึง “รถ ที่เป็น ลักษณะเฉพาะแทนตนเอง” เพื่อ สมาชิกกลุ่มรับรู้ภาพรวมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตที่ผ่านมา ทำให้เขาต้อง ประสบกับเหตุการณ์อะไรมาบ้าง จากการที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการใช้ การเสพ และการค้าขายยาเสพติด ส่งผลให้ต้องมาอยู่ที่ศูนย์ฝึกฯนี้

สรุป วิเคราะห์กระบวนการ ในภาพรวม ขั้นนี้ ส่งผลให้สมาชิกเกิดการตระหนักรู้ใน ตนเองจากสภาวะการณ์ที่เกิดขึ้นคือทำให้สุขภาพร่างกายแย่งลง ที่เป็นผลมาจากการกระทำของตนเอง

และเห็นแนวทางที่จะดูแลตนเองให้มีร่างกายแข็งแรงในอนาคต โดยการเอื้อของผู้นำกลุ่มให้สมาชิกได้มองตนเอง และยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น

- ผู้นำกลุ่ม เอาหละที่นี้ก่อนจบนะ เราได้เรียนรู้อะไรบ้างขอให้แต่ละคนบอกคนละหนึ่งประโยคไม่ซ้ำกันครับ ใครก่อนก็ได้
- ริน รู้จักตัวเองเพิ่มขึ้นในด้านความคิดที่ ออกกำลังกาย เล่นกีฬา
- ปู รู้จักพร้อมช่วยเหลือเพื่อน
- ชา ความคิดสร้างสรรค์ และนำไปใช้ได้ และกล้าแสดงออก
- เอ๋ แลกเปลี่ยนความคิด
- ปู ได้รู้วิธีดูแลตนเอง
- บอย ได้วิธีดูแลสุขภาพตนเอง
- แก้ว ได้รู้จักเพื่อนมากขึ้นจากนั้นผู้นำกลุ่มก็ให้การบ้าน คือ ให้ทุกคนไปคิดหาวิธีดูว่าจะมีวิธีทำอย่างไรให้ตนเองมีสุขภาพดีได้อีกบ้างคนละหนึ่งอย่างเพิ่มเติมแล้วมาเล่าให้เพื่อนฟังในการประชุมกลุ่มครั้งต่อไป แล้ว ปิดกลุ่ม

ครั้งที่ 2:สำรวจการรับรู้สุขภาพที่บกพร่อง

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
2 “สำรวจการรับรู้สุขภาพที่บกพร่อง”	สำรวจการรับรู้สุขภาพและผลกระทบที่เกิดจากการมีสุขภาพที่บกพร่อง	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักในลักษณะเฉพาะตน กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ขั้นตอนการตระหนักรู้ WELLNESS - การรับรู้สุขภาพที่บกพร่อง	1. เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้สำรวจตนเอง ในเรื่องสุขภาพ 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่ม พุดคุยแลกเปลี่ยนและสะท้อนตนเอง เพื่อให้เกิดการตระหนักรู้ในการรับรู้สุขภาพ และตระหนักรู้ในผลกระทบที่เกิดจากการมีสุขภาพที่บกพร่อง

กระแสและกระบวนการกลุ่ม

เริ่มต้นด้วยผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายสมาชิก ซึ่งแจ้งรายละเอียดในการเข้ากลุ่ม พุดคุยถามไถ่ถึงเรื่องทั่วไปวันนี้สมาชิกส่วนใหญ่ 4 ใน 7 คนมาช้า (40 นาที) โดยผู้นำกลุ่มออกตามด้วยตนเอง เมื่อกันครบสมาชิกทุกคน สีหน้ายิ้มแย้ม มีการพุดคุยเรื่องตนเองเกี่ยวกับการรับประทานอาหาร กินข้าวกับอะไรบ้าง กินได้ไหม อร่อยไหม ที่ผ่านมา การสรุปการเข้ากลุ่มในครั้งที่ผ่านมา รวมถึงเรื่อง การบ้าน

- ผู้นำกลุ่ม สวัสดิ์ทุกคนนะครับ วันนี้เราพบกันครั้งที่สอง คิดถึงกันบ้างไหม ไม่ได้เจอกันหนึ่งอาทิตย์ เรากินข้าวอะไรกันมาบ้างตอนเช้า ตอนเที่ยง
- ชา ขนมหุ้นครับ แกงกะทิ ขนมหวาน
- ผู้นำกลุ่ม ขนมหุ้น อร่อยไหม
- ชา กินได้ครับ มีถั่วงอกครับ ต่อกี้ไก่ครับ ไก่น้ำดำ
- ผู้นำกลุ่ม เป็นยังไงไก่น้ำดำ สูตรพิเศษหรือเปล่า
- ชา, บอย ไก่น้ำสีดำ ชันๆ ช่างนอกไม่มี มีแต่ในนี้ กินอย่างนี้ทุกวัน จนหน้าจะเป็นไก่ ชันได้อยู่แล้ว บินได้ด้วย (หัวเราะ)
- บอย, เอ้ ผมทานได้น้อย ครับ เปื่อ กินแต่ของเดิมๆ บางทีก็ตักข้าวน้อยด้วย
- ชา กินไก่ลูกชิ้นทุกวัน ไม่ไหวนานๆเจ็บข้อไม่ดี
- ผู้นำกลุ่ม เป็นห่วงสุขภาพอนาคตด้วย ยิ่งผู้ชายมีส่วนของการเป็นโรคเก๊า ขามองการณ์ไกลนะ สายตากว้างไกล กินทุกวันไก่อ่กับลูกชิ้น กินได้ไหม
- ชา กินได้ ถ้าไม่กินไม่รู้จะกินอะไร
- ริน กินทุกวันแพ้เริ่มคัน คัน เป็นหิด
- ปุ้ มีโรครุมิแพ้ มันแผลง

การสังเกต : สมาชิกกลุ่มชาบอยรินปุ้และเอ้ เริ่มมีการพูดถึงเรื่องของตนเองมากขึ้น ส่วนสมาชิกบางคนคือ แก้ว นิ่งนิ่งเหมือนไม่อยากจะเข้ากลุ่มโยบ่นว่าไม่ค่อยสบายขอไม่เข้ากลุ่มได้ไหม เมื่อผู้นำกลุ่มพูดชักชวนให้เข้ากลุ่มต่อไปสมาชิกกลุ่มมีสีหน้าไม่สดชื่น ตาปรือ

ต่อมาผู้นำกลุ่ม ได้ถามสมาชิกกลุ่มถึงการบ้านที่มอบหมายในสัปดาห์ที่ผ่านมา ในตอนแรกสมาชิกกลุ่มหลายคนบอกว่าลืม แต่ต่อมาก็สามารถเล่าให้สมาชิกกลุ่มคนอื่นๆ ได้ สั้นๆ ดังเช่น

- ชา สุขภาพของเพื่อนต้องให้ออกกำลังกายเยอะๆให้กินอาหารที่ดี ครบทุกอย่าง
- แก้ว ตีมนมครับ
- ริน ให้เลิกยาทุกชนิดให้เลิกยาทั้งยาบ้า ยาไอซ์ ยาอี
- ปุ้ ให้เลิกยา ตีมนม เล่นกีฬา
- เอ้ ดูแลเพื่อนอากาศเย็นห่มผ้าให้
- ชา บอกให้เพื่อนทำดี ทำอะไรให้คิดคิดก่อนทำ
- ปุ้ ร้องเพลง สร้างบรรยากาศ

จากนั้นผู้นำกลุ่ม ได้ให้สมาชิกกลุ่มได้สำรวจการรับรู้สุขภาพผลกระทบที่เกิดจากการมีสุขภาพบกพร่อง ผ่านการบอกเล่า “ประสบการณ์ที่ผ่านมาในอดีตของชีวิตเหมือนการเดินทางของรถ”

ผู้นำกลุ่ม วันนี้ครูเป้ชวนทุกคนร่วมเดินทางกันต่อนะครับ ระหว่างที่รถคันนี้เหมือนกันแหละ ว่าตั้งแต่เราซื้อน้ำมันต้องผ่านอะไรหลายอย่าง ผ่านการเฉี่ยวชนมาบ้าง บางทีจอดไว้ไปกระแทกกันบ้าง ไปเตะมันบ้าง โดนน้ำท่วมบ้าง เหมือนรถคันนี้มันผ่านร้อนผ่านหนาวเหมือนคนเราที่เกิดมาผ่านอะไรมาหลายอย่าง ลองนึกดูนะครับว่าถ้าเป็นตัวเรา ในชีวิตเราเราผ่านอะไรมาบ้าง เช่น ที่เราต้องเข้ามาอยู่ที่นี้มันเป็นเพราะอะไร แล้วทำให้เรามีความรู้สึก มีความเป็นอยู่ในวันนี้มัน เรารู้สึกอย่างไรบ้าง สิ่งที่เราผ่านนั้นดีหรือเลวร้ายอย่างไร แล้วเมื่อเราผ่านสิ่งนั้นมา เราสามารถที่จะแก้ไขปัญหาหรือก้าวข้ามสิ่งนั้นได้อย่างไร มีใครหรือสิ่งไหนที่ทำให้เราแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นได้นะครับเราก้าวข้ามไปได้ได้อย่างไร มีอะไรที่มาเป็นแรงบันดาลใจให้เราก้าวข้ามมันไปได้ดีที่สุด โดยเขียนเป็นเรียงความ เสร็จแล้วเรามาเล่าให้เพื่อนฟังอีกทีครับ

ภาพรวม : ซา บอย ปู ก็ตั้งใจฟัง รวมทั้งรินที่บางครั้งก็ตั้งใจฟังแต่บางครั้งจะโดนโน้มน้าวโดยการชวนคุยของปู และผู้นำกลุ่มก็ดึงกลับให้เขามีส่วนร่วมในกลุ่ม และทั้งสองคนก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในท้ายที่สุด รถของเราผ่านอะไรมาบ้าง สิ่งนั้นคืออะไร มันสำคัญต่อเราอย่างไร และเราผ่านมันไปได้อย่างไร ให้เขียนเล่าถึงเหตุการณ์นั้น ซาคอยตอบสนองและกระตือรือร้นที่จะทำ เมื่อผู้นำกลุ่มแจกอุปกรณ์ทุกคนก็ทำมันอย่างตั้งใจ ซาอาสาช่วยแจกอุปกรณ์กระดาษให้เพื่อน ๆ แสดงถึงความต้องการและมีส่วนร่วมในกิจกรรม

เมื่อทุกคนทำแบบฝึกหัดกิจกรรมที่ผู้นำกลุ่มมอบหมายเสร็จสมาชิกบางคนก็หลับตาไม่ยอมเล่าเป็นคนแรกยกเว้น ซาและบอย ที่แสดงถึงความสนใจ และมีท่าทีที่อบอุ่น ยิ้มแย้ม และมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเต็มที่ และสามารถแนะนำและแบ่งปันกำลังใจให้เพื่อนได้เป็นอย่างดีด้วยโดยซาเล่าถึงเหตุการณ์ชีวิตของตนเองที่ต้องไปใช้สารเสพติดแล้วมันมีผลเสียอย่างไรบ้าง

ซา ที่ผ่านมาในชีวิตของผมเจอเรื่องยา โดนจับมาที่ศูนย์ รู้สึกท้อจนหมดกำลังใจ แต่พ่อแม่ของผมมาเยี่ยม รู้สึกมีกำลังใจที่จะต่อสู้ก้าวผ่านตรงนั้นไป ที่ต้องเป็นแบบนี้เพราะผมเองคือถ้าเราไม่ทำเขา เขาก็ทำเรา คือไปนั่งกินเบียร์กับเพื่อน ที่ร้าน คือทะเลาะกันมาก่อนหลายหน(ครั้ง)แล้ว ชนิดที่เจอกันตรงไหน มองหน้ากันไม่ได้แล้ว

ปู เป็นทุกที่เลย กินเบียร์ กินเหล้าอย่างนี้

- ชา เพื่อนผมบอกให้จอด ก็จอด แล้วผมก็เดินออกไปจะแทงครับ ถ้าเราไม่กินเบียร์ กินเหล้า เรื่องเหล้ามันอาจจะไม่เกิดขึ้น หรืออาจจะมึนอะไรเขม่นกันมาก่อนแล้ว มันเป็นเรื่องที่แล้วร้ายทะเลาะวิวาท ควบคุมตัวเองไม่ได้ พอแทงเสร็จแล้ว สักพักก็เลยถูกจับมาที่นี่ บางทีเรารู้สึกผิด ด้วยถ้าเราย้อนเวลากลับไปได้ คงไม่อยากทำแบบนั้นบางทีสิ่งแวดล้อมพาไป วัยรุ่นธรรมดา ก็เพื่อนชวนนี่ จึงทำให้คิดในชีวิตที่ผ่านมา เราไม่น่าทำให้เขาตายรู้สึกเสียใจกับตนเอง เราไม่น่าทำเลย ตัวเบียร์ตัวยานี้แท้ ๆ มันมาทำให้เราทำสิ่งไม่ดีต่อไปจะไม่ทำแล้วครับ เป็นห่วงพ่อแม่ ห่วงอนาคตของตนเอง
- บอย ดีครับ ดีที่เขายังคิดได้ ผมเคยทะเลาะกับเพื่อนมาเหมือนกันครับ พอจะทำนิกถึงพ่อแม่ก็เลยเลิกยังคิดได้ ถ้าเป็นรถก็คือยังหันหลังกลับหัน พ่อแม่เป็นคนสำคัญที่สุด เราอาจโมโหอยู่ แต่พอนึกถึงท่าน นึกถึงคนที่เขารักเรา ก็เลยเลิก
- เอ จะทำอะไรก็คิดไตร่ตรองให้ดีกว่าครับ
- ริน คิดถึงอนาคตของตัวเองให้มากๆพ่อแม่เรา คนที่เรารัก รอดูความสำเร็จของเรา ความสุขของเรา เราเองก็เฝ้าดูมันเหมือนกันอนาคตเป็นสิ่งสำคัญ
- ปู อยากให้เขาเลิกยา เลิกเหล้า ถ้าเลิกได้เรื่องแบบนี้ไม่น่าเกิด...
- ปู ชีวิตที่ผ่านมา เป็นชีวิตที่เคยติดยา ขายยาที่ผ่านเรื่องราวร้ายๆนั้นมาได้ เพราะผมมีแม่คอยให้กำลังใจกับผมเรื่อยมา ทำให้ผมกลับใจที่จะเป็นคนดี เพื่อจะทำให้พ่อแม่ครอบครัวผมไม่ผิดหวังในตัวผม แต่ผมกลับทำให้พ่อแม่เสียใจ เพราะผมกลับมาติดยา ทำให้ผมถูกจับในที่สุด แต่แม่อีกยังไม่เลิกพยายามสอนผมให้เป็นคนดี เสียใจครับกับสิ่งที่เกิดขึ้น มีพ่อแม่ที่คอยให้กำลังใจมาตลอดไม่เคยโกรธ พ่อสอนให้ผมเป็นคนดี อยากให้ผมมีอนาคตไม่ไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เราทำผิดพ่อแม่จะให้โทษเรา ถึงแม้เราจะพลาดมาติดยา
- ผู้นำกลุ่ม ยังมีคนให้อภัย อย่างน้อยพ่อแม่เราคนหนึ่งละ
- ชา ผมก็เหมือนกันเคยติดยา แล้วพ่อแม่เขาขอร้องให้เลิกยา แต่ไม่เลิกเล่นเอง แต่พ่อแม่ก็ยังรักแต่ว่าตอนนี้เราเห็นแล้วอย่างน้อยๆพ่อแม่ก็รอที่จะให้อภัย เพราะเราเป็นลูกของท่าน อยู่แล้วถ้าเป็นรถก็เลี้ยวหัวกลับมามองท่านบ้างครับ
- ปู ตั้งแต่ผมเกิดมา ผมไม่เคยทำให้พ่อแม่มีความสุข ผมทำให้พ่อแม่เสียใจทุกครั้ง ตั้งแต่ผมอายุ 14 ปี ผมก็เริ่มเล่นยา เสพยา จนอายุ 16 ปี ผมก็เริ่มขายยา ผมคิดว่าถ้าผมหลุดออกไปครั้งนี้ผมจะกลับไปช่วยพ่อทำงาน ผมอยากทำให้พ่อภูมิใจในตัวผมบ้างครับ
- ผู้นำกลุ่ม ปูทำให้พ่อแม่ไม่เสียใจหลายครั้ง ที่เราทำแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นเพราะอะไร
- ปู อยากขาย อยากลองอยากรู้ว่าเป็นอย่างไรร้ายของวัยรุ่นเห็นเพื่อนใช้ เราก็อยากลองอยากใช้ด้วย

- บอย อยากให้เป็นคนดีครับ ทำให้ได้ตามที่ตั้งใจ ตั้งหน้าเรียนดีกว่า
- ริน ดิฉันที่ยังคิดถึงพ่อแม่อยู่ มีท่านให้คิดถึง
- เอ๋ ดีมากถ้าเลิกยาได้ และช่วยงานพ่อแม่ เราคิดว่านายทำได้
- บอย ครับในชีวิตของผมที่ผ่านมา เปรียบเหมือนกับรถคันนี้ ดูแลอย่างตีไปไหนไปกับมัน ผมพารถคันนี้ไปในที่ต่างๆทุกวันเลยครับ เหมือนกับว่ารถคันนี้พร้อมที่จะไปกับผม แต่แล้ววันหนึ่งผมก็ไม่ได้ดูแลเอาใจใส่มัน ไม่มีใครดูแล สุดท้ายพอก็ขายรถคันนี้ไปเหมือนกับว่าเรามีเงินเพื่อนก็มา พอไม่มีเงินเพื่อนก็ไป มีเพียงสองสามคน มีพ่อแม่แค่สองคนก็มีค่ามากกว่าเพื่อนเป็นร้อยเป็นพัน
- ผู้นำกลุ่ม เหตุการณ์ไหนที่ทำให้บอยรู้สึกที่เราารู้สึกแบบนี้
- บอย เหตุการณ์ตอนที่ถูกรับ ถูกจับยาเสพติด เราประมาท ถูกรับเพราะเพื่อนอีกต่างหาก จึงคิดว่าถ้าจะคบก็เป็นเพื่อนที่ดีสักสองสามคนก็พอการคบเพื่อนดีๆที่รักเราจริง
- ปู อยากให้เขาเลิกคบเพื่อนที่ไม่ดีครับ อยากให้เขาเลือกคบเพื่อนที่ดีๆ เห็นแล้วว่าใครรักเราบ้าง เพื่อนเลวผมไม่คบมันแล้ว
- ริน อยากให้เขาคิดให้ดีกว่าก่อนจะคบเพื่อนถ้าให้เลือกคบเพื่อนไม่ดูที่หน้าตาให้ดูที่ใจใจที่ช่วยกันทำในสิ่งดี เช่น ชวนกันทำการบ้านอย่า
- ปู ช่วงที่ใช้จ่ายเสพติด เล่นยา จนเสียคน ตามใจตนเองไม่สนใจคนที่บ้าน แต่พอกับแม่ก็สอนให้ผมเป็นคนดี เลิกใช้จ่ายเหตุการณ์ที่เราใช้จ่าย เราไม่มองความรู้สึกของคนอื่นเลยใช้ด้วยความคึกคะนองหรือความรู้สึกของตนเอง ลืมคิดถึงคนที่รักเราตอนนั้นยังเด็กไม่มองความรู้สึกของคนอื่นว่าเขาจะมีความทุกข์กับเรามากแค่ไหน แต่ด้วยความคึกคะนองตามด้วยวัยและสภาพแวดล้อมนำพาด้วยเพื่อนก็ดังไป
- ผู้นำกลุ่ม เพื่อนมีส่วนนำพา เพื่อนมีส่วนระหว่างเพื่อนกับตัวบู้ใครมีอิทธิพลมากกว่าที่จะทำให้เราต้องเป็นแบบนี้
- ปู ตัวเอง บางทีก็หึงๆครับ
- ผู้นำกลุ่ม เมื่อเป็นเช่นนี้เราแก้ไขอย่างไร
- ปู ดูตัวเองก่อน หยุดใช้จ่าย เลิกคบเพื่อนที่ไม่ดี และหาเวลาทำงานเพื่อนที่ไม่ดีก็หลีกเลี่ยงห่างคบได้แต่ไม่มั่วสุม สิ่งสำคัญเรามีพ่อแม่ที่รอเราอยู่
- ซา อยากให้เขาคิดทำในสิ่งดีครับ เพื่ออนาคตของเขาดีกว่า พ่อแม่ก็สบายด้วย
- บอย ให้คิดแต่สิ่งดี ทำดี เพื่ออนาคตของเรา ไม่ยุ่งกับยาเสพติด
- ริน เพื่อน เลิกคบเพื่อนที่ดีๆ
- เอ๋ คิดว่าเห็นตัวเองดีกว่าบ้างไม่เป็นไรครับ คือว่าเชื่อตัวเองบ้าง จะดีกว่าเชื่อเพื่อนเป็นหลัก ผมเจอมาแล้ว ทำมาแล้ว โอเคอะ

เอ การเดินทางของรถผมนะตั้งแต่ผมเกิดมาผมได้เจอเพื่อนคนหนึ่ง มีความรู้สึกว่าเขาดีกับเรา เราดีกับเขา แต่มาวันนี้ผมกับเพื่อนก็เปลี่ยนไป พอไปลองติดยา พอติดยาแล้วก็ถูกจับ พ่อแม่รู้พ่อแม่ก็เสียใจ เสียการงาน ครบต่อไปนี่ผมจะไม่กลับไปติดยาแล้วตอนนี้รู้สึกไม่ตีศรีบที่ทำให้พ่อแม่เสียใจ รู้สึกผิดครับ

สมาชิกแต่ละคนมีการพูดคุยเรื่องของตนเองได้เพิ่มขึ้น ผ่านการเอื้อและกระตุ้นให้มีความกระตือรือร้นในการเปิดเผยตนเอง ที่จะร่วมกิจกรรมและมีความคิดเห็นต่าง ๆ สมาชิกส่วนใหญ่ก็ตั้งใจทำอย่างดี และมีความสนใจที่จะร่วมกิจกรรมต่อไปโดยเฉพาะ บอย และชา

จากการเล่าเหตุการณ์ในชีวิตที่ผ่านมาของสมาชิกแต่ละคน ที่ได้สำรวจตนเอง ได้รับรับรู้แล้วว่า การไม่ควบคุมตนเอง ตามเพื่อนหรือใช้สารเสพติดล้วนเป็นผลเสียต่อตนเองและคนรอบข้าง ครอบครัว พ่อแม่โดยรับรู้ว่าจะปรับปรุงและแก้ไขตนเองอย่างไรต่อไป เช่น เลิกใช้ยา ไม่ตามเพื่อนมากเกินไปแต่ก็ยังคบกันได้ เชื้อฟิงพ่อแม่ ช่วยทำงาน เป็นต้น

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย : สมาชิกกลุ่ม พูดเล่าถึง “ประสบการณ์ที่ผ่านมาในอดีตของชีวิตเหมือนการเดินทางของรถ ที่เป็น ลักษณะเฉพาะของตนเอง” เพื่อให้มองภาพของตนเองชัดเจนยิ่งขึ้น รับรู้ว่าหากเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ผลที่เกิดขึ้นมันส่งผลทั้งต่อตนเอง ครอบครัวหรือคนรอบข้าง ตลอดจนจินตนาการแนวทางที่เป็นไปได้ที่จะทำให้ตนเองและคนรอบข้างมีสุขภาพดีและมีความสุข

สรุป วิเคราะห์กระบวนการ ในภาพรวม ขั้นนี้ คือ สมาชิกได้ค้นพบตนเอง สำรวจตนเอง เพื่อให้มีวิธีการส่งเสริมให้ตนเองและคนรอบข้างมีสุขภาพดีและมีความสุข

ผู้นำกลุ่ม นะเราก็ได้เรียนรู้ถึงตัวเองผ่านรถ แล้วก็การเดินทางชีวิตของเรา เราผ่านพบ เราเจอสิ่งที่เลวร้าย สิ่งเลวร้ายนั้นเราก้าวข้ามมันไปได้อย่างไร เราสามารถที่แก้ไขปัญหา ประเด็นปัญหาที่เราได้เรียนรู้กับมันนะครับพ่อแม่ ตัวเราเองแล้วก็อนาคตของเราที่จะมีชีวิตที่สมบูรณ์มีความสุข ก่อนจบวันนี้เหมือนเดิม เราได้เรียนรู้จากตรงนี้ อยากรู้บ้าง

ริน ได้รู้ชีวิตของเพื่อนๆชีวิตที่เคยทำผิดมา

ปู ได้ประสบการณ์นำไปใช้ได้ในอนาคต

ชา สำนึกบุญคุณของพ่อแม่

ปู ได้รู้ว่าเพื่อนมีประสบการณ์ยังไง ผ่านอะไรมา
 บอย ไม่คิดกลับไปทำในสิ่งที่ไม่ดีครับ
 เอ๋ ได้รู้ความรู้สึกของเพื่อนแต่ละคน
 ผู้นำกลุ่ม ก็เป็นการเรียนเพื่อให้เรามีสุขภาพดี มีอนาคตที่ดี เหมือนเรื่องที่เราคุยกัน คือ สุขภาพดี สังคมดี ชีวิตมีสุข ไม่เฉพาะแต่ว่าตัวเรา ทุกอย่างต้องประสานกันอย่างลงตัว เหมือนเดิม ผากการบ้านไว้อีกครั้งหนึ่ง คือ เราจะทำอะไรให้เพื่อนมีสุขภาพดีได้บ้าง กลับไปคิดมา คนละหนึ่งอย่างไม่ซ้ำกัน ห้ามลืมนะครับ แล้วมาเล่าให้เพื่อนฟังในกลุ่มคราวหน้า วันนี้ขอบคุณทุกคนครับ

ครั้งที่ 3: แบบอย่างการมีสุขภาพของสมาชิกในครอบครัวของฉัน

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
3 “แบบอย่างการมีสุขภาพของสมาชิกในครอบครัวของฉัน”	สำรวจการรับรู้ คุณค่า และความหมายของชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักในคุณค่าและ ความหมายของชีวิตที่ เกี่ยวข้องกับสุขภาพ - การเลือกอย่างเป็นเจ้าของ ชีวิต กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นระบุนิยามส่วนตัว WELLNESS --การรับรู้สุขภาพที่บกพร่อง	1. เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้สำรวจตนเอง ถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีสุขภาพ บกพร่อง และการเลือกเป็นเจ้าของชีวิต 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้พูดคุย แลกเปลี่ยนสะท้อน และพิจารณาตนเองในเรื่องคุณค่า และ ความหมายของชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ

กระแสและกระบวนการกลุ่ม

เริ่มต้นด้วยผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายสมาชิก พูดคุยถามไถ่ถึงเรื่องทั่วไป เพื่อสร้างสัมพันธภาพอันดี สมาชิกทุกคนเข้ามาด้วยสีหน้าและท่าทางที่มีความสุข หัวเราะ ผู้นำกลุ่มสรุปย้อนจากการเข้ากลุ่มในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับสิ่งที่เปรียบเหมือนสุขภาพร่างกายของสมาชิกแต่ละคน และรดคันนี้มันผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรที่ทำแล้วเมื่อนึกถึงมันที่ไรก็รู้สึกภูมิใจทุกที สมาชิกแต่ละคนพูดถึงเรื่องราว และบุคคลที่สำคัญในชีวิตแล้วทำให้ตนเองมีกำลังใจไม่ยากไปทำอะไรที่จะมีผลกระทบต่อตนเอง และส่งผลกระทบต่อพ่อแม่ อย่างการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดไม่ว่าจะเป็นคนค้า ขาย หรือ

เสพมันอีก สมาชิกทุกคนพยักหน้ารับ และให้ความสนใจเรื่องราวของแต่ละคนที่ผู้นำกลุ่มนำมาสรุป ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมต่อไปในการประชุมกลุ่มวันนี้

ผู้นำกลุ่ม นะครับ ก็สวัสดิ์ และต้อนรับเข้าสู่กลุ่มของเราอีกครั้งนะครับ หลังจากที่เราเจียบหายไปหลายวัน ครึ่งนี้ก็ได้อู้จักตนเอง ได้เรียนรู้สิ่งที่เป็นตัวเองกันมากขึ้นนะครับเนาะในครั้งที่ผ่านมามีการบ้านอะไรกันไว้บ้างไหม

ชา มี

ปู จำไม่ได้

ผู้นำกลุ่ม จำไม่ได้ เอ้อจำได้ไหม

เอ อยากกลับไปทำให้เพื่อนสู่สุขภาพดี น่าว่าอย่างนั้นเนาะ

ริน ขวนเพื่อนออกกำลังกาย วิ่งรอบสนาม เล่นฟุตบอลอะไรอย่างนี้อะครับ

ชา ขวนให้เล่นกีฬาฟุตบอล

บอย ขวนกันเล่นดนตรี อ่านหนังสือครับ

ปู ให้เพื่อนทำเกษตร

ผู้นำกลุ่ม ทำงานเกษตรได้ประโยชน์สองทาง ทั้งรีแลกซ์ด้วยได้เรื่องของอาชีพด้วย

ปู ได้ความรู้ด้วย

แก้ว ให้เพื่อนตีมนม

ผู้นำกลุ่ม ทำให้เพื่อนมีสุขภาพดี เรามีสุขภาพดีแล้ว เราจะทำให้เพื่อนมีสุขภาพดีอย่างไร อะไรก็ได้ เพราะเราอยู่ในนี้เรามีริน มีบอย มีปู มีแก้ว มีเอ และมีอีกหลายสิบคนในจังหวัดเดียวกันกับเราส่วนที่เราสร้างเสริมสุขภาพลักษณะที่ว่าทำให้เรามีร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ รู้จักการออกกำลังกาย การกินอาหารที่มีประโยชน์ แล้วไม่เฉพาะตัวเราแบ่งปันให้คนอื่นบ้าง นะที่ผ่านมามีการรู้จักตัวเราจากรถของเรา จากการเดินทางของรถนะครับ เปรียบเราเหมือนรถ รถเหมือนเรา เราดูแลตนเองเหมือนดูแลรถ

เมื่อสมาชิกได้ร่วมรับรู้ถึงเรื่องราวทั้งของตนเองและเพื่อนสมาชิกคนอื่น ผู้นำกลุ่มได้เริ่มกิจกรรมสำหรับวันนี้ที่ชื่อว่า “ต้นแบบสุขภาพของฉันทัน”

สมาชิกบางคนมีท่าทางงง ๆ และถามผู้นำกลุ่มว่ามันเป็นอย่างไร ผู้นำกลุ่มอธิบายกิจกรรมต่อว่า การที่เรามีลักษณะนิสัยอย่างนั้นเราได้แบบอย่างนั้นมาจากใคร อย่างไร โดยใช้เป็นแผนภูมิต้นไม้ (Family tree) เช่น พ่อเป็นคนอย่างไร ชอบออกกำลังกาย หรือตีหม้อทุกวัน สู้บุญหรือ

วันละก็มวน ชอบเล่นนกก แม่เป็นคนทำกับข้าวให้ลูกกิน กับข้าวที่แม่ทำจะมีผักเสมอ แม่ชอบทานขนม และขนม ๑ เหล่านี้เป็น ให้วาดเป็นแผนภูมิต้นไม้ครอบครัวของฉันผู้ชายแทนด้วยวงกลม ผู้หญิงแทนด้วยสามเหลี่ยม มีพี่ชาย ตัวเรา น้องชาย น้องสาว หรือญาติพี่น้องคนอื่น ๆ ปู่ย่า ตา ยาย ที่เราสนิทในครอบครัว หรือเราเห็นบุคคลเหล่านี้ทำอะไรเหล่านี้เป็นประจำหรือบ่อย ๆ โดยมีตัวอย่างให้สมาชิกทุกคนดูประกอบ สมาชิกทุกคนให้ความสนใจ และอยากที่จะทำกิจกรรมนี้เหมือนตัวอย่าง จากนั้นผู้นำกลุ่มก็แจกอุปกรณ์ กระดาษ ดินสอ สี ให้สมาชิกทุกคนโดยชา และบอย ก็มีความใส่ใจ และอาสาคอยแจกอุปกรณ์เหมือนเดิม

ในขณะที่สมาชิกแต่ละคนกำลังก้มหน้าก้มตา วาดรูปบุคคลในครอบครัวของตนเอง ว่าแต่ละคนมีลักษณะเป็นอย่างไร ผู้นำกลุ่มกล่าวเสริมเพิ่มเติมในรายละเอียดว่าที่เราเป็นแบบนี้เราอาจจะได้รับแบบอย่างมาจากใคร ที่เป็นคนในครอบครัว แล้วเรามีนิสัยแบบนี้หรือพฤติกรรมแบบนี้ สมาชิกทุกคนตั้งหน้าตั้งตาทำเสร็จในเวลาประมาณ 30 นาที สมาชิกที่ทำเสร็จก่อนก็นั่งตกแต่งภาพของตนเองอย่างตั้งใจ สมาชิกบางคนก็ตกแต่งภาพด้วยดินสอเท่านั้นโดยไม่ใช้สี ซึ่งเขาบอกว่าไม่ยากเพิ่มสีสันแล้วสวย ไม่สวย เป็นคนวาดรูปไม่เป็น คนอื่น ๆ ที่เหลือก็พยายามนึกถึงในอดีตของคนในครอบครัวว่ามีกี่คน แต่ละคนมีลักษณะเป็นอย่างไร

เมื่อทุกคนวาดรูปเสร็จและพร้อมที่จะเล่าให้เพื่อฟัง บอยก็ขอเริ่มเล่าเป็นคนแรกอย่างมีความเต็มใจ พอใจและมีความสุขที่จะเล่าตัวแบบสุขภาพของตนเองให้เพื่อฟัง ขณะที่บอยกำลังพูด ชา เอ้ ปูตั้งใจฟังด้วยที่ท่าที่แสดงความสนใจเช่นเดิมโดยการเล่าของแต่ละคนก็จะบ่งบอกถึงการได้แบบอย่างที่ไม่ดีเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดมาจากบุคคลในครอบครัวส่วนใหญ่ ส่วนอุปสรรคที่ขัดขวางก็เช่น ควบคุมตนเองไม่ได้ มีสิ่งล่อตาล่อใจอยู่ใกล้ๆ และมีเพื่อนมาเลยต้องนั่งสังสรรค์

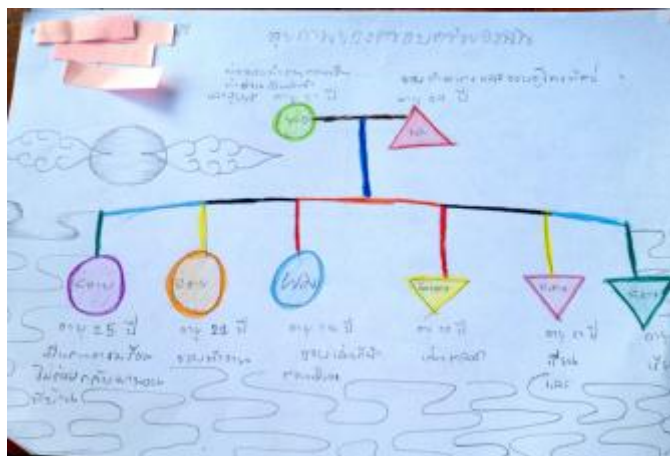
กรณีของ บอย

- บอย พ่อผมอายุ สี่สิบสองปี พ่อเป็นคนอารมณ์ดี สุขภาพแข็งแรง ชอบกินอาหารรสจัด อาชีพทำสวนครับ ชอบดื่มสุราด้วยครับ ดื่มบ่อยครับ ทุกวัน แม่อายุ สี่สิบสี่ปี เป็นคนอารมณ์ดีและชอบดูโทรทัศน์ เป็นคนทำอาหารให้คนในบ้านชอบกินเป็นก๋วยเตี๋ยว และสุขภาพแข็งแรง ชอบออกกำลังกาย
- ผู้นำกลุ่ม พ่อมีสุขภาพแข็งแรง อาชีพทำสวน ชอบกินอาหารรสจัด แม่เป็นคนประกอบอาหาร ทำอาหารให้ทุกคนในบ้านกินรสชาติเป็นยังงี้บ้าง
- บอย อร่อยมากครับผมกินหมดทุกครั้งเลย ส่วนวัตถุดิบซื้อเองบ้างปลูกเองบ้าง ส่วนน้องชาย ชอบอ่าน หนังสือครับ ส่วนผมผมอายุสิบแปดปี ชอบทำอาหารและเลียนแบบพ่อ เป็นคนชอบดูโทรทัศน์ และเล่นคอม และชอบเที่ยว ช่วยเหลือพ่อแม่ทำงาน ออกกำลังกาย และดื่มสุรบบ้างเป็นบางครั้ง
- ผู้นำกลุ่ม พ่อบอย ทำสวน ชอบอาหารรสจัด และชอบดื่มสุรา ดื่มทุกวัน และบอยก็เป็นเช่นนั้น เหมือนกัน บอยว่าบอยได้แบบอย่างนี้มาจากไหน
- บอย จากพ่อเลยที่เป็น มีทั้ง สุรา บุหรี่ครับ
- ผู้นำกลุ่ม บุหรี่ทำลายสุขภาพได้เราได้แบบอย่างมาจากพ่อ บอยมีวิธีที่จะดูแลสุขภาพตัวเองให้มีสุขภาพดีขึ้น ได้อย่างไรบ้าง
- บอย ก็..ออกกำลังกายครับ หากิจกรรมอย่างอื่นทำดีกว่า ออกกำลังกาย เล่นฟุตบอลแล้วก็จะทำให้สามารถลดเรื่อยๆ
- ผู้นำกลุ่ม ถ้าจะให้คะแนนสุขภาพของคนในครอบครัวคะแนน เต็มสิบบอยจะให้คะแนนสักเท่าไรในเรื่องของการที่จะลด ละ เลิกมันได้
- บอย แปดครับ
- ผู้นำกลุ่ม อีกสองนั้นมาจากไหน ที่จะทำให้บอยต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอยู่อีก

บอย ยังดีมอยู่บ้าง สู้บพหรีบ้างเหมือนเพื่อนมาอย่างนี้ครับสังสรรค์กันนานๆครั้งครับ
 ริน อยากให้เขาเลิกสุรา เลิกเหล้าให้ได้ครับเพื่อสุขภาพของตัวเอง
 ชา แบบที่ว่าอยากให้เลิกบพหรี สุรา ขอให้กำลังใจครับขอให้ทำสำเร็จ

กรณีของ ปู่

ปู่ พ่อผมอายุห้าสิบเอ็ดปีพ่อชอบทำงานตอนเย็นเป็นประจำ และชอบสูบบุหรี่เท่าที่นั่นพอ
 แม่อายุสี่สิบ เก้าปี ชอบทำอาหารและชอบดูโทรทัศน์ พี่ชายอายุยี่สิบห้าปี เป็นคน
 อารมณ์ร้อน ไม่ค่อยกลับมาอนที่บ้าน และพี่ชายคนหนึ่งอายุยี่สิบเจ็ดปีชอบทำงาน ผม
 อายุสิบแปดปีชอบเล่นกีฬาตอนเย็น อารมณ์ร้อน น้องสาวอายุสิบปีเล่นตลอด พี่สาว
 อายุยี่สิบสามปีเรียน และพี่สาวอีกคนหนึ่งอายุยี่สิบปีเรียนและทำงาน

ผู้นำกลุ่ม อยู่กันแปดคนในบ้านทุกคนยังไม่แต่งงาน

ปู่ แต่งหมัด(หมด)แล้ว ยกเว้นผมกับน้องสาว

ผู้นำกลุ่ม คนอารมณ์ร้อนเป็นไงครับ ที่ว่าอารมณ์ร้อนเนี่ยะ

ปู่ ซื่อตบางเวลาแต่ส่วนใหญ่ก็ดี

ผู้นำกลุ่ม พ่อของปู่เป็นคนชอบทำงาน พ่อทำงานอะไรครับ

ปู่ ทำสวนเป็นคนที่มีความสุขร่างกายดีแข็งแรง ก้านคอแน่นเหลย (อีก) ครูแต่ว่าเป็นคน
 ชอบสูบบุหรี่สูบทุกวันทั้งยาเส้นทั้งบุหรี

ผู้นำกลุ่ม ครับใครเป็นคนทำอาหารให้เรากินอะครับ

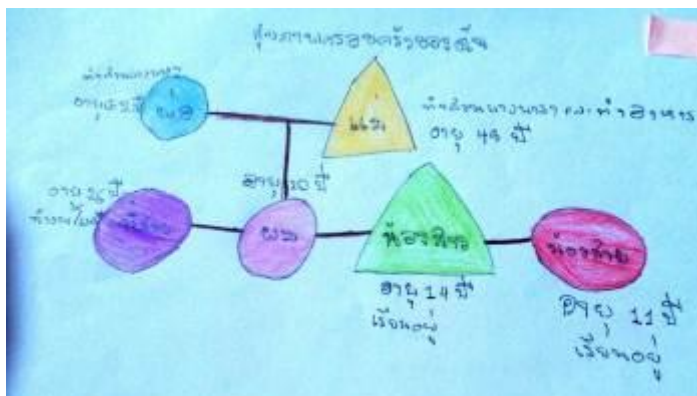
ปู่ แม่ทำให้กินทุกอย่างเลยอร่อยทุกอย่างผัดเผ็ดไก่ เนื้อวัวผัด ทอดเนื้อวัวน้ากินทั้งนั้นเลย
 นะ

ริน ของ บ้านๆเพ่ (ทั้งนั้น) ครับ

ผู้นำกลุ่ม กินได้ทุกอย่างอร่อยเลยเนาะ พ่อชอบดูบุหรี แล้วเราทะเลเป็นไงบ้าง

ปู ไม่เล่นกีฬา ก็ขี่รถเล่น บางทีก็นอน และก็สูบบุหรี่ น้ำหอม (กระท่อม) บ้าง
 บอย อยากให้ครอบครัวของปูเป็นอย่างนี้ตลอดครับ อบอุ่นดี แต่ไม่เอาะน้ำหอม
 ริน อยากให้ปูช่วยพ่อแม่ทำงานให้มากขึ้นด้วยครับ

กรณีของ ชา

ชา ครับของพ่อแม่อายุห้าสิบสองปี ทำสวนยางพารา ต้มสุราบ้างบางเวลาสูบบุหรี่ แม่ทำสวน อารมณ์ดี ทำกับข้าวให้กินทุกวัน พี่อายุสี่สิบหกปีทำงานโรงแรมนีสัยใจเย็น ผมอายุยี่สิบปีใจเย็น น้องสาวอายุสิบสี่ปีเรียนอยู่ น้องชายอายุสิบเอ็ดปีเรียนอยู่ เป็นคนไม่ค่อยพูดชอบออกกำลังกายทุกวัน

ผู้นำกลุ่ม ชา ก็ใจเย็น ชาได้รับสิ่งเหล่านี้มาจากใครทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี

ชา ในเรื่องสูบบุหรี่สูบเอง ครับทั้งๆที่เรารู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดีสิ่งที่ดีเราเห็นตัวอย่างมาจากพ่อ

ผู้นำกลุ่ม พ่อแม่ทำอะไรที่ดีที่เราทำตามได้

ชา หม้าย(ไม่ครับ)เขาสอนแบบนี้แหละ เหมือนนั่งกินข้าวเขาสอนทุกครั้งแหละ

ผู้นำกลุ่ม อยู่กันพร้อมหน้ากินข้าวก็สนทนาปราศรัย แล้วในครอบครัวเรา ถ้าจะให้คะแนนเรื่องสุขภาพของคนในครอบครัวเราจะให้เท่าไรถ้าคะแนนเต็มสิบ

ชา แปดครับ มันก็มีบ้างในครอบครัว ทุกครอบครัวมีข้อบกพร่อง อุปสรรคในครอบครัวผมหลายเรื่อง ยาเสพติด ยาสูบ เหล้า การพนันอย่างนี้ ตัวเรานี้สำคัญกว่าคิดถึงตัวเองและอนาคตมากกว่า

ปู อยากให้เขาเลิกบุหรี่เพื่อสุขภาพของตัวเองครับผมว่า

ริน อยากให้เขาช่วยพ่อแม่ทำงานครับตามสัญญา

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย : สมาชิกกลุ่ม พูดเล่าถึง “แบบอย่างการมีสุขภาวะของสมาชิกในครอบครัวของฉัน” เพื่อให้สมาชิกได้สำรวจตนเอง และมองเห็นปัจจัยที่ส่งผลให้มีสุขภาวะไม่ดีเห็นคุณค่ากับการกระทำที่จะส่งเสริมให้มีสุขภาวะดี

สรุป วิเคราะห์กระบวนการ ในภาพรวม ขึ้นนี้ สมาชิกกลุ่มได้ระบุความหมายส่วนตัว โดยการค้นพบแนวทางของการมีสุขภาวะที่ดีจากการให้คุณค่าเชิงประสบการณ์ที่ให้ความสำคัญกับแบบอย่างของสุขภาวะและความสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างหรือคนในครอบครัว พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่บกพร่องและทำลายให้ดียิ่งขึ้น ตลอดจนรักษาสิ่งที่มีอยู่และดีอยู่แล้วให้ดีมากยิ่งขึ้น

ผู้นำกลุ่ม เราได้รู้จักครอบครัว เราได้รู้จักตัวเองณ วันนี้เราได้แบบอย่างมาจากใครในครอบครัวนะครับ สิ่งที่เราทำร่วมกันเดินทางกันในวันนี้ได้เรียนรู้อะไรเพิ่มเติมบ้างให้พวกเราบอกคนละหนึ่งประโยคไม่ซ้ำกัน

ริน ได้เรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัวของเพื่อน

ปู สิ่งที่ทำให้ครอบครัวมีสุขภาพดีครับ

บอย รู้ถึงครอบครัวของเพื่อนอยู่ยังไง

ปู ได้รู้นิสัยเพื่อนว่าเป็นยังไง

ชา สามารถนำความรู้ที่ได้จากเพื่อนๆไปใช้ได้

เอ ได้เรียนรู้วิถีชีวิตของเพื่อน

ผู้นำกลุ่ม สำหรับการบ้านนะครับ เราอยู่ร่วมกันเรามีเพื่อนมีครู เราลองมองที่กิจกรรมที่เราอยากจะทำเปลี่ยน จากอุปสรรคมาเป็นสิ่งที่ดียังไงบ้าง อย่างเช่นว่า ถ้าเห็นเพื่อนไม่สบายใจทำให้เพื่อนยิ้มได้ด้วยวิธีการอย่างไร ยกตัวอย่างนะครับคนละหนึ่งอย่างให้คิดเป็นการบ้านมาว่า “กิจกรรมทำให้เพื่อนมีความสุข” ให้คนอื่นมีความสุขคนละหนึ่งอย่างจะทำอะไรบ้าง มีความสุข หัวเราะได้ ยิ้มได้ หรือว่าทุกข์ได้ก็ยิ้มได้สุขได้ยังไง เช่น เล่นกีตาร์แล้วมาเล่าในกลุ่มเหมือนเดิมนะครับ วันนี้ขอให้กินข้าวอย่างมีความสุข กินเพื่อพวกผมด้วย เจอกันวันจันทร์หน้า

ครั้งที่ 4 :บุคคลที่คอยสนับสนุน ช่วยเหลือ และให้กำลังใจฉัน

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
4 “บุคคลที่คอยสนับสนุนช่วยเหลือและให้กำลังใจฉัน”	สำรวจการรับรู้คุณค่าและความหมายของชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ (ต่อ)	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักในคุณค่าและความหมายของชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ - การเลือกอย่างเป็นเจ้าของชีวิต กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นระบุนิยามส่วนตัว WELLNESS --สุขภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน	1. เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้สำรวจตนเอง ถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีสุขภาวะบกพร่อง และการเลือกเป็นเจ้าของชีวิต 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้พูดคุยแลกเปลี่ยนสะท้อน และพิจารณาตนเองในเรื่องคุณค่าและความหมายของชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ

กระแสและกระบวนการกลุ่ม

เริ่มต้นด้วยผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายสมาชิก พูดคุยถามไถ่ถึงเรื่องทั่วไป เพื่อสร้างสัมพันธภาพอันดี และถามถึงการบ้านที่ฝากไว้จากการเข้ากลุ่มครั้งที่แล้ว สมาชิกบางคนลืมและย้อนถามผู้นำกลุ่มว่าการบ้านให้ทำอะไรแล้ว ผู้นำกลุ่มก็ให้สมาชิกที่เหลือและได้ทำแล้วว่าการบ้านที่ให้ทำคืออะไร โดยสมาชิกส่วนใหญ่ก็ได้ทำและได้บอกกับสมาชิกที่สงสัยว่าหัวข้อการบ้านคือ “ทำอย่างไรให้บุคคลรอบข้างตัวเรามีสุขภาพที่ดี”

แล้วสมาชิกบางคนก็กลับไปทำก็เล่าให้กลุ่มฟังว่าทำอะไรบ้างจำนวน 4-5 คน แต่บางคนไม่ได้ทำโดยบอกกับกลุ่มว่าทุกคนอยู่ที่นี่สมบูรณ์ดี หลายคนก็ดูสนุกสนานร่าเริง เพื่อนที่เห็นก็ไม่เครียดและอารมณ์ดีด้วย

ผู้นำกลุ่ม สวัสดีและขอต้อนรับเข้าสู่กลุ่มนะครั้บครั้งนี้เป็นครั้งที่สี่ เป็นไงมั่ง หลังจากที่เรามาไม่ได้เจอกันอาทิตย์หนึ่ง ครั้งที่แล้วฝากอะไรไว้บ้างกับพวกเรา

แก้ว ลืม

แก้ว สุขภาพเพื่อนดี

ชา เห็นเพื่อนไม่สบายใจเราจะทำให้เพื่อนมีความสุขได้อย่างไรบ้าง

ปู ได้สัมผัสแม่จางหนึ่ง

- ชา เศร้าทำไมไปออกกำลังกายหรือเล่นดนตรี สมมติว่าเพื่อนเครียดแบบนี้ เราไปเล่นดนตรีให้เขาฟัง
- ผู้นำกลุ่ม ครับที่จะทำให้เพื่อนคนรอบข้างยิ้มได้ หัวเราะได้ในเวลานี้ โดยชวนเพื่อนออกกำลังกายหรือเพื่อนเครียดก็หากิจกรรมอื่นมาทดแทน
- ปู ทุกข์ได้ก็หัวเราะได้ เล่าเรื่องตลกให้ฟัง
- บอย เครียดทำไมร้องเพลงดีกว่า (หัวเราะ)
- เอ๋ เช็งแล้วยังมีทางออก ช่วยครูทำงานดีกว่า

จากนั้นผู้นำกลุ่มได้เริ่มกิจกรรมสำหรับวันนี้ที่ชื่อว่า “บุคคลที่คอยสนับสนุน ช่วยเหลือ และให้กำลังใจ” โดยให้แต่ละคนนึกย้อนไปในอดีต ยามเมื่อเรามีเรื่องเดือดร้อนใจ ทุกข์ ใครที่คอยช่วยเหลือเราบ้าง เหตุการณ์นั้นคืออะไร แล้วใครยื่นมือมาช่วยเหลือเรา หรือเมื่อเรามีความทุกข์เราสามารถคุยกับใครได้บ้าง คน ๆ นั้นเป็นเพื่อนเรา คอยช่วยเหลือเรา คุยกับเราได้ทุกเรื่อง เปรียบเราเหมือนต้นไม้แล้ว มีต้นไม้ต้นไหนบ้างที่มาจากงามอยู่ใต้ต้นไม้ หรือมีต้นไม้ต้นไหนมาคอยกำบังลมพายุ ฝน ให้ต้นไม้ของเราบ้าง

ดังภาพตัวอย่างที่ผู้นำกลุ่มเตรียมมาให้

ในขณะที่ผู้นำกลุ่มชี้แจงรายละเอียดกิจกรรมสมาชิกแต่ละคนกระตือรือร้นที่จะทำ รับผิดชอบไปอย่างสนุกสนาน สมาชิกบางคนบอกว่าผมวาดรูปไม่เป็น ผู้นำกลุ่มก็ให้กำลังใจและเน้นย้ำว่าสาระเรื่องราวไม่ได้อยู่ที่ความสวยของภาพ สมาชิกบางคนก็ถามว่าชื่อกิจกรรมว่าอะไร บางคนก็ถาม

ว่า “แล้วผมจะเป็นต้นไม้อะไรก็ได้ใช้ไหม” “เปรียบต้นไม้เป็นเราใช้ไหมคับ แล้วมีต้นไม้ที่คอยช่วยเหลือเรา เหมือนเราเป็นต้นไม้แล้วใครช่วยเหลือเราบ้าง” “เป็นต้นไม้ใหญ่หรือเล็กก็ได้” และสมาชิกทุกคนก็ตั้งหน้าตั้งตาวาด ปู และปู วาดแล้วลบ หลายครั้ง แสดงถึงความไม่มั่นใจ

สมาชิกทุกคนตั้งใจวาดต้นไม้ของตนเอง มีการแต่งแต้มสีสันบ้าง บางคนก็บอกว่าแค่นี้ก็พอแล้ว ขณะนั้นผู้นำกลุ่มก็พูดเอื้อให้สมาชิกนึกย้อนในอดีตถึงเหตุการณ์ที่เป็นผลกระทบของตนเอง แล้วมีใครคอยช่วยเหลือเราบ้าง เราพูดกับใครได้บ้างเมื่อเราทุกข์ใจ เหตุการณ์เป็นอย่างไร คนๆ นั้นเขาช่วยเราอย่างไร สมาชิกคนที่วาดเสร็จก่อนก็นั่งรอเพื่อนและพูดแซวเพื่อน บางคน (ซา) ก็บอกว่าอยากกินส้มตำไก่ย่างครูซื้อมาให้ได้ไหม คนอื่นก็แสดงท่าทางเห็นด้วย ผู้นำกลุ่มบอกว่าเดี่ยวเราจะเลี้ยงฉลองกันในวันปิดกลุ่มอีกประมาณ 4 ครั้ง ซึ่งทุกคนก็โอเค สมาชิกใช้เวลาในกิจกรรมนี้ประมาณ 35 นาที

ต่อจากนั้นก็เป็นการเล่าเรื่องราวของแต่ละคนให้กลุ่มฟัง โดยสมาชิกแต่ละคนได้วาดรูปที่บ่งบอกถึงการสนับสนุนของคนรอบข้างที่สำคัญ การให้กำลังใจการให้ความช่วยเหลือเวลามีปัญหาในชีวิตของคนในครอบครัว พ่อแม่ พี่น้อง และเพื่อน หรือแม้แต่บุคคลที่มีส่วนช่วยให้เขาต้องเข้ามาอยู่ในนี้ รวมถึงการรับรู้ถึงความรู้สึกและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่ไม่ดีของตนเอง การเข้าไปเกี่ยวข้องของการยา การใช้ยาเสพติด และการค้ายาเสพติด

ดังเช่นเหตุการณ์ของบอย ริน ซา และปู ส่วนแก้วกับปูไม่ได้เข้ากลุ่ม โดยบอกผู้นำกลุ่มว่าวันนี้รู้สึกไม่สบาย

กรณีของ บอย

- บอย แม่ผมเหมือนเปรียบเหมือนน้ำทะเลครับพ่อผมเปรียบเหมือนทะเลทรายครับ และภูเขา ต้นไม้รอบๆเปรียบเหมือนพี่น้องครับ ผมเปรียบเหมือนปลา แล้วเรามีเพื่อนมาชวนไปใช้ ยา
- ผู้นำกลุ่ม ที่ว่าแม่เปรียบเหมือนน้ำทะเลนั้นเป็นยังไงครับ
- บอย ก็ผมเป็นปลาต้องอยู่กับทะเลครับปลาที่ต้องอยู่ในน้ำตลอดเวลา น้ำทะเลให้ชีวิตที่ดีกับเรา ให้ความสุขความสนุกสนานครับ เล่นน้ำ ได้ว่ายน้ำ อีสระเต็มทีคอยตามใจ
- ผู้นำกลุ่ม แม่ก็คือน้ำ เราเหมือนปลาที่ต้องอยู่ในน้ำ น้ำให้ความอบอุ่น เป็นที่อยู่เป็นที่พักใจ มีเหตุการณ์ไหนบ้าง ที่เกิดขึ้นกับชีวิตของบอยแล้วทำให้นึกถึงน้ำทะเล นึกถึงแม่
- บอย ไม่ เวลามีปัญหาบางทีก็นึกถึงเพื่อนครับ เหมือนปลากอีกตัวที่ว่ายอยู่รอบ ๆ
- ผู้นำกลุ่ม ปลานี้คือเพื่อน พอเรามีปัญหาทุกขใจเรากลับนึกถึงปลา ปลาเหล่านี้เขาช่วยอะไรได้บ้าง
- บอย ให้ความรู้สึกที่เหมือนกันครับ มีอารมณ์เดียวกันเหมือนกับว่า เราเป็นพวกเดียวกัน ปลาที่มีสภาพจิตใจที่ไม่ต่างจากเรา เราเลยนึกถึงเขาเป็นคนแรก ช่วยให้ทำตัวดีๆครับ คอยให้กำลังใจอยู่ใกล้กันเรียกมาเมื่อไหร่ก็ถึงไม่เคยทอดทิ้ง
- ผู้นำกลุ่ม ก็ยังมีอีกหลายตัวที่แหวกว่ายอยู่รอบข้าง เขาอยู่กับบอยตลอดเวลาหรือเปล่าครับ
- บอย ตลอดเวลาครับ เจอกันตลอดเวลาเลยและที่ไม่ชอบคือ เพื่อนต่างถิ่นเหมือนนกกระยาง ที่มันคอยมาจับเพื่อนผมเหมือนตำราจนิ
- ผู้นำกลุ่ม นกเหมือนตำราจ ทำไมปลานี้มันดูน่ากินมีเนื้อ อวบอ้วนจะเอาไปทำเปาะซี้อย่างนั้นรี
- บอย สีสันมันน่ากิน (หัวเราะ) เพราะพวกผมกระทำได้ต้องใช้ยาหรือเลือกค้ายานี้แหละ มันจ้องดู ตลอดเวลา ผมรักเพื่อนเพราะเราเกิดมาตรงนั้นครับ และก็จะไม่ทิ้งกันครับ นึกถึงกันตลอดไปครับ
- ผู้นำกลุ่ม เพื่อนชวนเราทำสิ่งไม่ดีแต่เรายังนึกถึง แล้วแม่ทำไมเราไม่นึกถึงแม่
- บอย แม่ก็ยังเป็นแม่อยู่วันยังค่ำครับ คืออยู่กับแม่ตลอดเวลา เหมือนเราอยู่ในน้ำครับ แต่เพื่อนคุยกันมากกว่าและไม่ค่อยได้คุยกับแม่ด้วย ที่จริงเพราะผมไม่ค่อยได้อยู่บ้านด้วย จึงเป็นแบบนี้เสียอนาคตเลย
- ริน อยากให้บอยเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเอง อยู่กับแม่ อยู่บ้านให้มากขึ้นเพื่อคนสำคัญ ที่สุดรักเรามากที่สุด

กรณีของ ริน

- ริน ผมเปรียบเสมือนต้นไม้ครับต้นไม้ใหญ่เลยพ่อเปรียบเสมือนดินพื้นดินทั้งหมดที่คอยให้ต้นไม้
 ได้ยืนอยู่ได้แม่น้ำเปรียบเสมือนแม่ของผมและก็มีเพื่อนๆต้นไม้สองต้นนี้ เพื่อนคนนี้เป็น
 เพื่อน เป็นต้นไม้ที่อภางมอยู่ใต้ต้นไม้ตลอดเวลาและอยู่เคียงข้างผม
- ผู้นำกลุ่ม พ่อเหมือนพื้นดินที่คอยให้ต้นไม้ตั้งอยู่ได้ แม่น้ำก็เหมือนแม่ ที่ให้ความชุ่มชื้น อบอุ่น
 ร่มเย็นคนรอบข้างเหมือนปุ๋ยเหมือนยาครับเวลาเรามีปัญหา มีความทุกข์ในใจนึกถึงใคร
 เป็นคนแรก
- ริน นึกถึงพ่อแม่ที่คอยช่วยเหลือให้คำปรึกษา ให้เงินอะไรอย่างเงี้ยเรามีทุกข์ มีปัญหาพ่อ
 แม่จะเป็นคนยื่นมือมาช่วยเหลือเราเสมอ ส่วนญาติ ๆ ก็มีคอยตักเตือนเราบ้างแต่เชื่อแม่
 มากกว่า
- ผู้นำกลุ่ม ในชีวิตเราๆไม่ได้มีคนเดียวเหมือนกัน ยังมีคนที่คอยรัก ดูแลเราอีกมาก
- ริน ครับต่อไปตั้งใจจะทำให้พ่อแม่ภูมิใจ เลิกยา มีชีวิตมีอาชีพมั่นคง อยากรับราชการให้ดี
 ด้วย ผมทำให้พ่อแม่เสียใจมาก ผมติดยา มันเป็นบทเรียนครับต้องเรียนรู้ ต่อไปใ
 อนาคตเราจะปรับปรุงตนเอง อยากรู้อาชีพแม่บ้าง หลังจากออกไปจากนี้ (ศุภย์ฝึ้กๆ)
 ช่วยพ่อแม่ทำงาน ชีวิตผมมีพ่อแม่ พี่น้อง แล้วก็คนที่ผมรัก ก็เพียงพอแล้ว
- บอย อยากรให้เขาทำตัวดีครับเพื่อครอบครัวครับมีความสุข ผมคิดว่าเขาทำได้
- ชา ขอให้เขาประสบความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้

กรณีของ ชา

- ชา พ่อเปรียบเสมือนหลังคาบ้านให้ความร่มรื่นกับคนที่อยู่ในบ้านดูแลคนได้บ้านได้ค้ำคองปกป้องคนในบ้าน แม้ว่าฝนจะตก แดดจะออกก็ดูแลคนในบ้านได้ครับผม คอยปกป้องให้ความร่มเย็น
- ผู้นำกลุ่ม พ่อเหมือนหลังคาบ้าน ที่คอยปกป้องกันแดด กันฝนนะครับ ดูแลคนในบ้านพ่อเป็นคนที่สำคัญในชีวิตของซาเลย ครับ
- ชา ใช่ ผมเปรียบเสมือนต้นหญ้าที่อยู่ชายคาบ้านและก็ได้ต้นไม้เป็นต้นหญ้าก็มีความสำคัญเหมือนกัน ถ้าไม่มีต้นหญ้า ก็ไม่มีสีสังครับผมให้ความสำคัญกับบ้าน กับต้นไม้ และมีต้นไม้ใหญ่เหมือนเพื่อนที่ดีแม้ว่าเราจะเดือดร้อนพร้อมช่วยเหลือ เจอปัญหาอะไรก็พร้อมที่จะเจอสิ่งนั้นไปด้วยกันเหมือนเดือดร้อนเหมือนไม่สบายใจก็ให้คำปรึกษาได้ ส่วนแม่เปรียบเสมือนคนบ้านมีความสำคัญกับตัวเอง ถ้าไม่มีคนกับหลังคาเราก็อยู่ไม่ได้ แล้วก็แฟนด้วยที่คอยช่วยเหลือดูแลผม ผมวาดทางไว้ด้วย คือผมก็กลัวอยู่นะเมื่อนึกถึงช่วงที่มาอยู่ในนี้ กลัวว่ากว่าจะถึงวันหลุดนี้มันจะมีอุปสรรค มากืดขวางครับ อยู่ในนี้ กลัวพลาด เทียวพลาดอะไรแบบนี้ กลัวทำเทียวผิดอะไรแบบนี้ครับกลัวว่าจะทำผิดเพิ่มเติมแล้วควบคุมตัวเองไม่ได้ แต่ก็พยายามจะไม่ทำเกม (ทำผิด) อีก ทำตัวเองดีๆ เพื่ออนาคตที่ดีดีกว่า คือผมอยากเปิดร้านเช่ามเล็ก ๆ สักร้านครับ ทำให้ตนเองมีรายได้ที่สุจริตแม้จะน้อยกว่าค้ายา เพื่อตัวเอง เพื่อพ่อแม่ครับ เมื่อเวลาท่านแก่ เราจะได้เลี้ยงดูท่านได้ ส่วนเพื่อนที่ไม่ดีก็มีครับ เหมือนเครื่องบินกำลังจะบินออกไปจากชีวิตมันมาแล้วก็ไปครับไปไกลๆ ได้ยิ่งดี
- บอย ให้เขาอยู่กับครอบครัวให้อบอุ่นครับ และให้เลิกคบเพื่อนด้วยครับ
- ปู อยากให้ครอบครัวของซาอยู่แบบนี้ตลอดไป อบอุ่นแบบนี้นานๆ

กรณีของ ปู

- ปู ผมเปรียบเสมือนดอกไม้ แล้วก็ต้นพรวัว (ต้นมะพรวัว) เปรียบเสมือนกับแม่คอยให้กำลังใจ ก่อนหน้านั้นเปรียบเสมือนกับพ่อ ตอนนั้นผมคิดถึงพ่อแม่มากมีปัญหาเขาช่วยบอกช่วย เตือน บอกอะไรในทางที่ดีก่อนเมฆเปรียบเสมือนน้ำเวลามีปัญหาเขาก็ลอยมาช่วยให้ กำลังใจภูเขาเปรียบเสมือนกับเพื่อนมีทั้งดีและไม่ดีเคยมีเพื่อนที่ไม่ดีมากกว่าจึงต้องเป็น แบบนี้ ชวนใช้ยาอะไรแบบนี้
- ผู้นำกลุ่ม คบเพื่อนที่ไม่ดีชวนกันเล่นยา ทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจ และเราตั้งใจทำอะไรต่อไปใน อนาคต ของเราหลังจากที่เราเห็นว่าสิ่งนี้มันไม่ดีผิดพลาดไป
- ปู อยากจะทำให้พ่อแม่สบายใจและมีความสุขมากกว่าครับ อยากให้เขาภูมิใจในตัวผมครับ เป็นหมอ เพื่อจะช่วยพ่อกับแม่ เวลาเขาเจ็บป่วยครับ
- ผู้นำกลุ่ม เราทำมันได้มากน้อยแค่ไหน และคิดว่ามันจะมีปัญหาอุปสรรคใดบ้าง
- ปู ทำสลิปเปอร์เซ็นต์พอ ที่เหลือก็เป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นที่ผมต้องทำ
- บอย ขอให้ครอบครัวของปูอบอุ่นอย่างนี้ตลอดไป
- ซา แล้วก็อยากให้เขาคบเพื่อนที่ดีๆมากกว่าเพื่อนที่ไม่ดีครับ

ในขณะที่เพื่อนเล่าเหตุการณ์ในชีวิตของตนเองคนอื่น ๆ ก็นั่งฟังอย่างสนใจ และแบ่งปัน ให้กำลังใจ ผ่านประสบการณ์ของตนเองด้วย โดยสมาชิกทุกคนได้ตระหนักถึงบุคคลที่มีความสำคัญ ในชีวิตของตนเอง คนที่คอยให้ความช่วยเหลือและสิ่งที่เป็นข้อผิดพลาดในชีวิตรวมถึงแนวทางที่ ปรับเปลี่ยนตนเองและดำเนินชีวิตที่มีความสุขภายใต้แนวคิดที่ผู้นำกลุ่มได้กำหนดไว้ตลอด กระบวนการกลุ่ม คือ “สุขภาพดี สังคมดี ชีวิตมีสุข” ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นไป จนถึงการมีเป้าหมายสูงสุดในชีวิต คือ “สุขภาวะ” ด้วยการเน้นย้ำเสมอตลอดกระบวนการกลุ่มที่

เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง กล่าวคือการรับรู้สภาวะ การมีสภาวะที่ดี เริ่มจากตนเอง ครอบครัวยุทธ สังคม โดยสิ่งที่ทำเพื่อการมีสุขภาพดีต้องทำอย่างคงเส้นคงวา ทำทุกวันจนกลายเป็นนิสัย และนิสัยที่ปฏิบัติเป็นกิจวัตรประจำวัน จนกลายเป็นวิถีชีวิตในที่สุด ซึ่งสมาชิกทุกคนก็ได้รับรู้และตระหนักในเรื่องนี้เป็นอย่างดี เสร็จกระบวนการกลุ่มในครั้งนี้ ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกทุกคนตอบแบบสอบถามครั้งที่สอง ซึ่งทุกคนก็ให้ความสนใจและตั้งใจอ่านและตอบจนครบทุกข้อ

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย : สมาชิกกลุ่ม พูดเล่าถึง “บุคคลที่คอยสนับสนุน ช่วยเหลือ และให้กำลังใจฉัน” เพื่อให้สมาชิกเลือกแนวทางที่จะปฏิบัติที่จะสร้างเสริมสุขภาพให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จากการสนับสนุนและการมีความสัมพันธ์ที่ดีของคนในครอบครัว และเพื่อน ตลอดจนมีแนวทางในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างสร้างสรรค์

สรุป วิเคราะห์กระบวนการ ในภาพรวม ขึ้นนี้เป็นขั้นพัฒนาความหมาย จากการระบุความหมายส่วนตัวต่อจากเนื่องจากครั้งที่ 3 เพื่อตัดสินใจเลือกแนวทางด้วยตนเองผ่านการพูดคุย แลกเปลี่ยนกันระหว่างสมาชิกในกลุ่มในการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ตนเองมีสุขภาพดี ด้วยการไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดทั้งหลายอีกต่อไป

ผู้นำกลุ่ม ในการเข้ากลุ่มครั้งนี้ มันก็เป็นประโยชน์นะครับ แล้วก็ก็เป็นสิ่งที่แต่ละคนได้ตระหนักรู้ในตัวเองนะครับว่ามันมีเหตุการณ์ไหนบ้าง มันมีสิ่งไหนที่เกิดขึ้นแล้ว มีใครบ้างที่คอยช่วยเหลือ มีใครบ้างที่คอยให้ความอบอุ่นในชีวิตของตัวเองเนาะครับเนาะ ก็ापิดกลุ่มสำหรับวันนี้ ขอขอบคุณทุกคนครับ(ตอบแบบสอบถามครั้งที่ 2)

ครั้งที่ 5 :สัญญาใจและความรู้สึกที่มีต่อบุคคลที่มีคุณค่ามากที่สุดในชีวิต

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
5 “สัญญาใจและความรู้สึกที่มีต่อบุคคลที่มีคุณค่ามากที่สุดในชีวิต”	สร้างความชัดเจนในเรื่องเป้าหมายและความหมายของชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสภาวะ	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักรู้และชัดเจนในคุณค่าและความหมายในชีวิต - ชั้นระบุความหมายส่วนตัว ร ะ บ ว น ก า ร ก ล ุ่ ม LOGOTHERAPY - ชั้นระบุความหมายส่วนตัว WELLNESS --สภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน	1. ส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มตระหนักรู้และเข้าใจว่าสิ่งใดคือสิ่งที่ตนเองต้องการที่แท้จริงในชีวิต 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้พูดคุยแลกเปลี่ยนสะท้อน และพิจารณาตนเองในเรื่องความต้องการในการทำให้ตนเองมีสุขภาพที่สมบูรณ์

กระแสและกระบวนการกลุ่ม

เริ่มต้นด้วยผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายสมาชิก พูดคุยถามไถ่ถึงเรื่องทั่วไป เพื่อสร้างสัมพันธภาพอันดี สมาชิกแต่ละคนมีการพูดคุยเปิดเผยตัวเองมากขึ้น โดยสังเกตได้จาก การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน มีการตอบสนองต่ออารมณ์และคำพูดของเพื่อน

ต่อจากนั้นผู้นำกลุ่มก็ได้สรุปถึงเรื่องราว และเนื้อหาสาระในการพูดคุยกันในกลุ่มที่ผ่านมาของสมาชิกแต่ละคน ในระหว่างนั้น สมาชิกทุกคน ก็ให้ความสนใจ พักหน้ารับและคอยเสริมให้เพิ่มขณะที่ผู้นำกลุ่มกำลังสรุป แล้วหลังจากนั้นผู้นำกลุ่มก็ได้เกริ่นนำเข้าสู่กิจกรรมหรือเรื่องราวที่ใช้เป็นประเด็นหลักในการพูดคุยกันในวันนี้

ผู้นำกลุ่มกล่าวถึงรายละเอียดของประเด็นที่จะพูดคุยกัน สมาชิกแต่ละคนมีความสนใจ ต้องการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมนี้มากขึ้น สมาชิกแต่ละคนมีเรื่องราวหรือประเด็นที่จะพูด อยากบอก เพื่อให้คนคนนั้นมีความสุขและรู้สึกดีมากขึ้น และเต็มใจที่จะทำมันอย่างตั้งใจมากที่สุด ผู้นำกลุ่มกล่าวเสริมว่าไม่เฉพาะแต่ความรัก เป็นความตั้งใจหลาย ๆ อย่างที่เราต้องการทำแต่ไม่เคยทำก็ได้เราจะทำอะไรเพื่อคน ๆ นั้นบ้าง ทำแล้วมันจะเป็นอย่างไร เป็นความมุ่งมั่น เป็นความตั้งใจที่อยากจะทำ

ผู้นำกลุ่ม ก่อนอื่นขอต้อนรับเข้าสู่กลุ่มของเราอีกครั้งหนึ่งนะครับ ครั้งนี้เป็นครั้งที่ทำใกล้แล้วใกล้ถึงความฝันของเราแล้วเนาะ อีกสามครั้งถ้าไม่รวมครั้งนี้ละครับ ก็เราอยู่ด้วยกันมาสี่ครั้งนะครับ เราก็ได้เรียนรู้ตัวเอง เรียนรู้การใช้ชีวิต แบบอย่าง ความเป็นอยู่ของแต่ละคน เป็นอย่างไร

ผู้นำกลุ่มได้สรุปเรื่องราวของแต่ละคนในการอยู่ด้วยกันในกลุ่มที่ผ่านมาแต่ละครั้ง จากนั้นผู้นำกลุ่มได้เริ่มกิจกรรมสำหรับวันนี้ที่ชื่อว่า “สัญญาใจและความรู้สึกที่มีต่อบุคคลที่มีคุณค่ามากที่สุดในชีวิต” เป็นการบอกกล่าวถึงความรู้สึกหรือความตั้งใจที่อยากจะทำเพื่อคนที่มีความสำคัญ และมีคุณค่ามากที่สุดในชีวิต ของเยาวชน

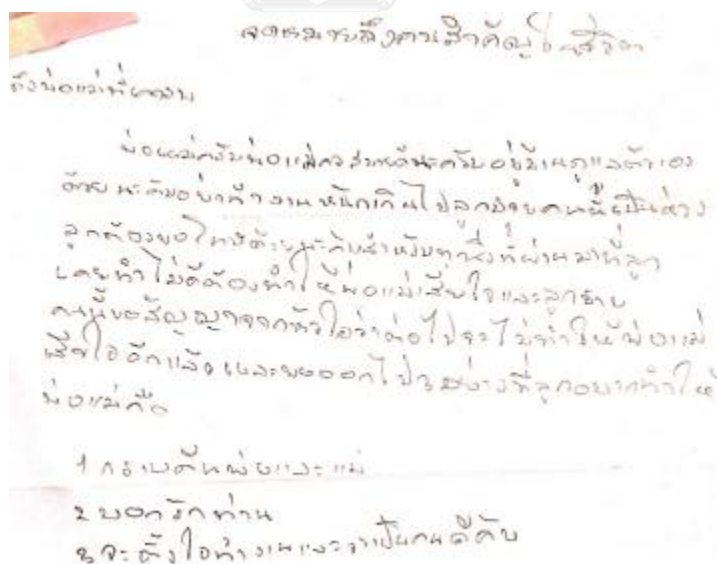
ผู้นำกลุ่ม นี่คือการที่เราได้เรียนรู้กันมาในแต่ละครั้งนะครับว่าเราใช้ชีวิตสุขภาพดี สังคมดีนะครับสุขภาพดีเรามีแล้วหละมีร่างกายที่ดี เป็นครอบครัวที่อบอุ่นนะครับ สังคมดี แล้วก็ทำให้ชีวิตเรามีสุข ทีนี้เรามาชวนพวกเราเดินต่อ ชวนพวกเราเดินต่อว่า เมื่อเรามีสุขภาพดี สังคมดีแล้ว ทุกคนมีความมุ่งมั่น มีเป้าหมายชีวิตว่าจะทำอะไรหลังจากออกไปจากที่นี่ เราตั้งใจจะทำอะไรบางอย่าง เราทำอะไรเพื่อให้คนที่เรารัก เช่น พ่อ แม่ หรือพี่ หรือแฟน ก็แล้วแต่ เขาจะได้สมหวังมีความสุขกับเรานะครับ แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นความตั้งใจของเรา เรายังไม่เคยบอกให้คนเหล่านั้นรู้ สุขภาพดี สังคมดี และชีวิตมีความสุขโดยเขียนเป็น

จดหมายบอกถึงสิ่งที่อยู่ในใจเรา บอกความรัก ความห่วงใยจากใจของเราส่งผ่านไปถึงคนที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิตเรา ถ้าเราจะบอกความตั้งใจของเราให้คนเหล่านั้นรับรู้ อาจจะเป็นพ่อ เป็นลุง เป็นใครก็ได้ นะครับ ซึ่งกิจกรรมนี้ชื่อว่า “จดหมายถึงคนสำคัญในชีวิต” ให้เราเขียนบรรยายว่า เราตั้งใจทำอะไรบ้าง เพื่อคนสำคัญคนนั้นของเรา กล่าวความรู้สึกจากการกระทำที่ผ่านมาบอกความตั้งใจสามอย่างที่ยากจะทำ แล้วเล่าให้เพื่อนฟังนะครับ

ผู้นำกลุ่มได้แจกอุปกรณ์ กระดาษ ดินสอ ยางลบ สมาชิกแต่ละคนรับอุปกรณ์ด้วยท่าที่ตื่นเต้น สมาชิกบางคนขออนุญาตผู้นำกลุ่มในการนอนเขียนและลงมือทำอย่างตั้งใจ ระหว่างที่สมาชิกแต่ละคนกำลังเขียนจดหมายอย่างตั้งใจ ผู้นำกลุ่มก็คอยสำรวจการเขียนจดหมายและมีสมาชิกบางคนตั้งใจทำมากโดยการคิดใคร่ครวญหลายครั้งในการเขียน

เมื่อสมาชิกทุกคนเขียนจดหมายเสร็จโดยใช้เวลาประมาณ 25 นาที จากนั้นชา ก็ขอเล่าถึงข้อความในจดหมายของตนเองให้เพื่อนฟังเป็นคนแรก ขณะที่ ชา เล่าถึงจดหมายของตนถึงคนสำคัญและ สามอย่างที่เขามุ่งมั่นตั้งใจจะทำตามด้วยเรื่องจดหมายของชา ปู ริน บอย แก้วและปู สมาชิกที่เหลือก็ตั้งใจฟังและมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันตลอดเวลาดังข้อความที่ว่า

กรณีของชา

ชา จดหมายถึงคนสำคัญนี้ พ่อแม่ที่เคารพ พ่อแม่คงสบายดีนะครับ อยู่บ้านดูแลตัวเองด้วยนะครับ อย่าทำงานหนักเกินไป ลูกชายคนนี้เป็นห่วง ลูกต้องขอโทษด้วยนะครับสำหรับทุกสิ่งที่ผ่านมาที่ลูกเคยทำไม่ดี ต้องทำให้พ่อแม่เสียใจ และลูกชายคนนี้ขอสัญญาจากหัวใจว่าต่อไปจะไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจอีกแล้ว และพ้อออกไปสามอย่างที่ลูกอยากทำให้พ่อแม่คือกราบดินพ่อแม่บอกรักท่าน ตั้งใจทำงาน และเป็นคนดี แค่นี้ครับ

- ผู้นำกลุ่ม ทำให้แม่เสียใจ มีอะไรที่ซาทำไปในอดีตแล้วทำให้รู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ดี ยังรู้สึก ติดอยู่ในใจ
- ซา ครั้นนั้นแหละเหมือนแสบบอกว่าอย่าเที่ยว แต่ตอนนั้นคือ อย่าเล่นยาอะไรแบบนี้ แต่ก็ไม่ฟังครับ
- ผู้นำกลุ่ม พ่อแม่ห้ามแต่เราก็ไม่ฟัง จนถึงวันนี้นะครับเราจะแก้ไขสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไรบ้าง
- ซา นั้นแหละหลุดออกไปจะทำให้ท่านภูมิใจครับว่าจะทำตามใจท่าน พ่อแม่ต้องการให้ทำอะไรก็จะทำ
- ผู้นำกลุ่ม เราเคยบอกสิ่งนี้กับท่านไหม สิ่งที่ยากทำ สิ่งที่เรารู้สึกแบบนี้
- ซา ไม่
- ผู้นำกลุ่ม ถ้าหากว่าท่านรู้ว่าเราตั้งใจจะทำ กลับตัวเป็นคนดี เราคิดว่าท่านจะรู้สึกยังไงกับเราบ้าง
- ซา ดีใจมาก และก็มีความสุขมากครับ พ่อแม่ เราคิดได้ คือทำให้ท่านภูมิใจให้มาก ความตั้งใจสามอย่างนั้น อย่างแรกสุดพอลกลับไปถึงกราบดินท่าน กราบเท้าบอกรัก ขอโทษที่เคยทำไม่ดี และบอกรักท่านแม่จะให้อภัยที่ผ่านมาแม่ไม่กราบเท้าก็ให้อภัยนี้แหละบอกรักแม่...ผมรักแม่น้อ แบบนั้นแหละที่บอก และทำงานและเป็นคนดีของครอบครัว นั้นแหละกลับไปตัดยาง พอออกไปตัดยางเก็บเงินจะเปิดร้านเชื่อมสักร้านครับ เป็นของตัวเอง
- ผู้นำกลุ่ม จะเอาทุนตรงนี้ซาจะหาได้จากไหน
- ซา ไม่แหละเก็บเงินด้วยตัวเองแล้วก็ที่ว่าขอพ่อแม่ด้วยครับ
- ปู ก็ซึ่งดี
- ซา นั้นแหละจะต้องอดทน ต้องห้ามใจตนเองกับสิ่งที่ล่อตาล่อใจต่างๆ แล้วก็ไม่ยุ่งกับมัน
- ผู้นำกลุ่ม ต้องบังคับใจตนเองให้ได้ ต้องอดทน ฝึกความอดทน แล้วก็ทำตัวเองให้ดีที่สุด และชัดเจนในตัวเองด้วย
- กรณีของปู

สวัสดิ์ครับ พ่อ อยู่ที่บ้าน เป็นอย่างไรบ้าง ส่วนผมอยู่ทางนี้สบายดี พ่อไม่ต้องเป็นห่วง
 ผม อีกไม่นานผมจะได้กลับไปอยู่กับพ่ออย่างมีความสุข ผมขอสัญญาว่าถ้าผมกลับไป
 ผมจะไม่ทำให้พ่อผิดหวังอีกต่อไป ผมอยากกลับไปช่วยพ่อทำงานอย่างเต็มที่ และผมก็
 จะไม่กลับไปทำตัวอย่างที่เคยทำ ผมจะกลับไปเป็นคนดีของครอบครัว ที่ผ่านมามีขอ
 โทษที่ผมไม่เชื่อฟังพ่อ หลังจากนั้นไปผมจะเป็นคนดีแล้วครับ และมีสามเรื่องที่ผมอยาก
 บอกพ่อ หนึ่งผมจะกลับไปเรียนต่อให้จบอย่างที่พ่อหวัง สองผมจะกลับไปหาเงินเพื่อ
 เลี้ยงคนในครอบครัว สามผมจะกลับไปเป็นคนดี รักพ่อครับ

- 1 ผมจะกลับไปเรียนต่ออีก ๑ ปี ที่พ่อหวัง
- 2 ผมจะกลับไปหาเงินเลี้ยงคนในครอบครัว
- 3 ผมจะกลับไปเป็นคนดี

ปู่ สวัสดิ์ครับ พ่อ อยู่ที่บ้านเป็นอย่างไรบ้าง ส่วนผมอยู่ทางนี้สบายดี พ่อไม่ต้องเป็นห่วง
 ผม อีกไม่นานผมจะได้กลับไปอยู่กับพ่ออย่างมีความสุข ผมขอสัญญาว่าถ้าผมกลับไป
 ผมจะไม่ทำให้พ่อผิดหวังอีกต่อไป ผมอยากกลับไปช่วยพ่อทำงานอย่างเต็มที่ และผมก็
 จะไม่กลับไปทำตัวอย่างที่เคยทำ ผมจะกลับไปเป็นคนดีของครอบครัว ที่ผ่านมามีขอ
 โทษที่ผมไม่เชื่อฟังพ่อ หลังจากนั้นไปผมจะเป็นคนดีแล้วครับ และมีสามเรื่องที่ผมอยาก
 บอกพ่อ หนึ่งผมจะกลับไปเรียนต่อให้จบอย่างที่พ่อหวัง สองผมจะกลับไปหาเงินเพื่อ
 เลี้ยงคนในครอบครัว สามผมจะกลับไปเป็นคนดี รักพ่อครับ

ผู้นำกลุ่ม รักพ่อ ก็ต้องเรียนหนังสือ ทำงาน และกลับไปเป็นคนดี สามอย่างเลยที่ตั้งใจจะทำ สิ่ง
 เราารู้สึกไม่ดีกับการกระทำของเรามากที่สุดคืออะไรครับ

ปู่ การเสพยา ที่ไม่เชื่อฟังพ่อ ที่เที่ยวกลางวันกลางคืน ไม่เคยกลับบ้าน

ผู้นำกลุ่ม สิ่งนี้มันอยู่ในใจเรา ว่าเราเสพยา ไม่เชื่อฟังนะครับ วินาทีที่เราตัดสินใจทำแบบนั้น มัน
 เกิดจากอะไรครับ

ปู่ บางทีเกิดจากอารมณ์ด้วยเครียดด้วยผมว่า ผมกลับไปผมจะไม่เอาแล้ว ไม่กลับไปเล่น
 แล้ว กลับไปเชื่อฟังพ่อ เป็นคนดี

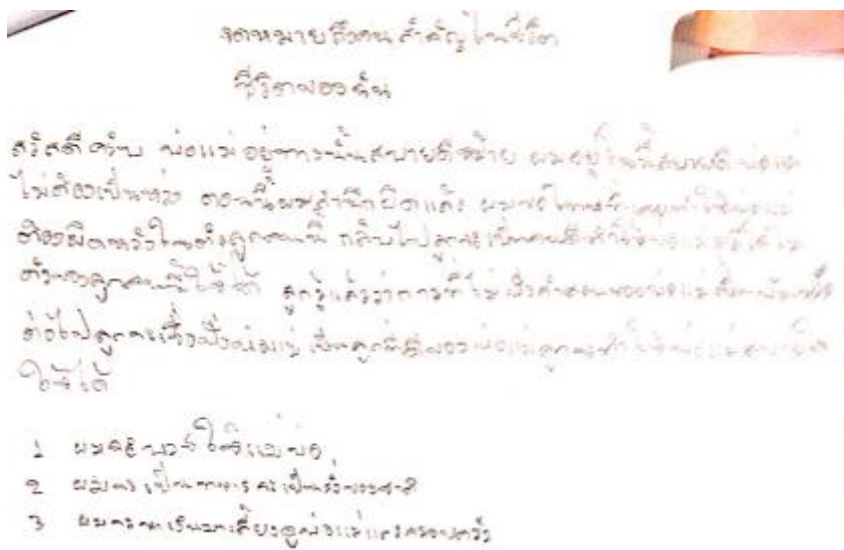
ผู้นำกลุ่ม มันจะมีอะไรเป็นเครื่องยืนยันได้บ้าง ว่าเราจะไม่เล่นมันอีกแล้ว

ปู่ กลับไปจะไม่ไปหาเพื่อนที่เบ้อๆ (ไม่ดี) แล้วกลับไปหาเพื่อนที่ดีๆอยู่กับครอบครัวที่
 อบอุ่นดีกว่าอยากกลับไปขอโทษเขา ที่ผมเคยชู้เขา ที่พูดไม่ดีกับเขา อยากกลับไปขอโทษ
 เขาครับกลับไปช่วยพ่อทำงาน ไม่อยากให้พ่อเหนื่อย อยากไปช่วยพ่อกิริตยงครับไม่
 อยากให้เขาเหนื่อย อยากให้เขาอยู่สบายๆบ้างครับ

ริน ก็อยากให้เขาประสบความสำเร็จในสิ่งที่เขาตั้งใจไว้

ปู อยากให้เป็นคนดีครับ

กรณีของริน

ริน สวัสดีครับพ่อแม่ อยู่ทางนั้นสบายดีไหม ผมอยู่ที่นี่สบายดี พ่อแม่ไม่ต้องเป็นห่วง ตอนนี
ผมสำนึกผิดแล้ว ผมขอโทษที่ผมเคยทำให้พ่อแม่ผิดหวังในตัวลูกคนนี้ กลับไปลูกจะเป็น
คนดีทำให้พ่อแม่ภูมิใจในตัวของคุณนี้ให้ได้ ลูกรู้แล้วว่าการที่ลูกไม่ฟังคำสอนของพ่อ
แม่มันเป็นยังไง ต่อไปลูกจะเชื่อฟังพ่อแม่ เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ จะทำให้พ่อแม่สบายใจ
ให้ได้ หนึ่งผมจะบวชให้พ่อแม่ให้ได้ สองผมจะเป็นทหารเป็นรั้วของชาติ สามผมจะหา
เงินมาเลี้ยงดูครอบครัวครับ

ผู้นำกลุ่ม สิ่งที่เราบอกและทำกับท่านเราคิดว่า ท่านจะรู้สึกยังไง

ริน ดีใจครับ พ่อแม่คงดีใจที่ผมคิดได้ ผมมั่นใจได้ จากที่คิดว่าผมจะทำได้

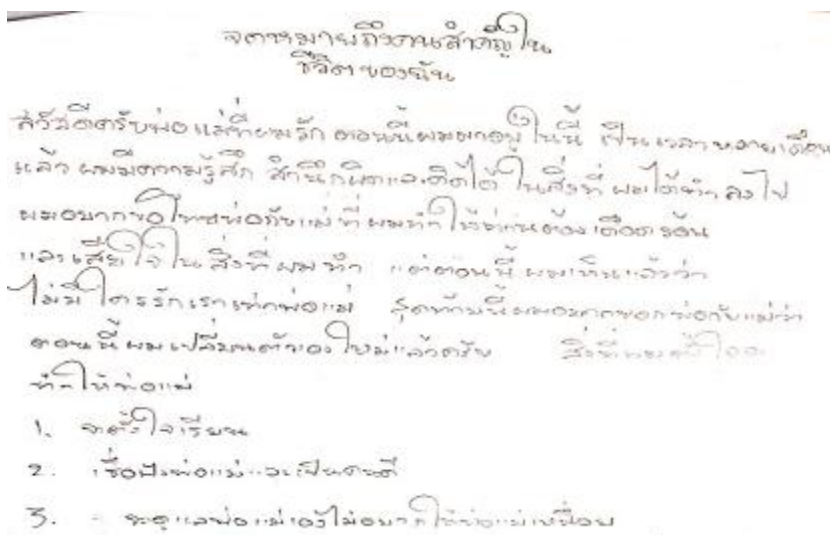
ผู้นำกลุ่ม มีอะไรยืนยันได้บ้าง ว่าสิ่งที่ทำให้ท่านเชื่อได้ว่าลูกฉันทำได้อย่างที่พูดจริงๆ

ริน จากการกระทำของผมเองจะพิสูจน์ให้ท่านเห็นได้คำพูดมันก็เป็นประตูด่านแรก
พฤติกรรม การกระทำที่จะทำให้ท่านเห็นทำสำคัญไม่ยากทำให้พ่อแม่ต้องเสียน้ำตา
ต้องทุกข์ใจไปกับผมด้วย เพราะที่แล้วมาผมไม่ฟังพ่อแม่บอกว่าจะอย่าไปเล่นยาแต่ก็
ไม่ฟัง บอกให้เรียนหนังสือก็ไม่เรียนพ่อแม่สอนทุกวันแต่ไม่เคยฟัง ต่อไปไม่แล้ว กลับไป
เรียน เชื่อฟังพ่อแม่ กับเพื่อน ห่าง ๆ กันบ้างน่าจะดีขึ้นจากที่เล่นยาทุกวันการมั่วสุ่ม
อะไรอย่างนี้แม่เพื่อนว่าไม่ผ่านก็ไม่เป็นไร หากิจกรรมทำงานดีกว่า กรีดขาง คำขาย พ่อ
เคยบอกแต่ไม่เคยใส่ใจ อย่างเรื่องเรียนก็อยากเรียนนะแต่ดูเหมือนผมจะแก่เกินไป
เหมือนอยากกลับเรียนม.1 เพื่อนเขาอายุสิบสาม ผมสิบเก้าแล้ว

ผู้นำกลุ่ม การเรียนเราคิดว่ามันเลยเวลาไปแล้ว ช่องทางมันมีอื่นๆไหมถ้าผมตั้งใจจะเรียนเพิ่มเติม

- ริน กศน.น่าจะได้ไหมครับก็คิดว่าอยากจะไปเรียนอยู่เหมือนกัน แต่ว่าไม่มีเวลา
- บอย อยากให้เขาตั้งใจเรียนครับ
- ปู ก็อยากให้เขากลับไปช่วยงานพ่อแม่อย่างเต็มที่ แล้วอยากให้เขาเป็นคนดีของครอบครัวด้วยครับ

กรณีของ บอย

บอย จดหมายถึงคนสำคัญในชีวิต สวัสดิ์ครับพ่อแม่ที่ผมรัก ตอนนี้ผมมาอยู่ในนี้เป็นเวลาหลายเดือนแล้ว ผมมีความรู้สึกสำนึกผิดและคิดได้ในสิ่งที่ผมได้ทำลงไป ผมอยากขอโทษพ่อกับแม่ที่ทำให้ท่านต้องเดือดร้อน และเสียใจในสิ่งที่ผมทำและตอนนี้ผมรู้แล้วว่าไม่มีใครรักเราเท่าพ่อแม่ สุดท้ายอยากบอกพ่อกับแม่ว่า ตอนนี้ผมเปลี่ยนตัวเองแล้วครับชีวิตผมตั้งใจจะทำให้พ่อแม่ หนึ่งจะตั้งใจเรียน สองเชื่อฟังพ่อแม่และเป็นคนดี สามจะดูแลพ่อแม่ไม่ยอมให้พ่อแม่เหนื่อยครับ

ผู้นำกลุ่ม ตั้งใจเรียน เชื่อฟังแล้วก็จะไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ สิ่งที่ยากทำมีความเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนครับ

บอย มากครับ แปดสิบเปอร์เซ็นต์ ผมเคยเถียงพ่อแม่ ผมว่ามันบาป ที่ทำให้พ่อแม่เสียใจครับ รู้สึกผิดด้วยอยากบอกว่าขอโทษที่ทำผิดไปครับ ตอนนี้กลับตัวเป็นคนดีแล้วครับไม่ทำอีกแล้ว

ซา ให้ทำอย่างที่ตั้งใจให้ได้นะเราเป็นกำลังใจให้ ถ้าอันไหนมีความตั้งใจจริง อยากให้ทำอย่างที่ตั้งใจ ขอให้เขาทำให้ได้คือว่า เขาเป็นคนตั้งใจจะทำอะไร เขาจะทำเขาต้องทำให้ได้ครับ

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย : สมาชิกกลุ่ม พุดเล่าถึง “สัญญาใจและความรู้สึกที่มีต่อบุคคลที่มีคุณค่ามากที่สุดในชีวิต” เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจและมองเห็นความต้องการที่แท้จริงของตนเอง วาดภาพอนาคตตนเองอย่างชัดเจน มองโลกในแง่บวก วางแผนการกระทำของตนเองในอนาคต เห็นคุณค่าในตนเอง สามารถเผชิญปัญหาอย่างท้าทาย แก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ โดยเห็นโทษ และพิษภัยของการเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดทั้งหลาย

สรุป วิเคราะห์กระบวนการ ในภาพรวม ขั้นนี้ เป็นขั้นสร้างความชัดเจน เพื่อให้ตนเองมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เทียบพร้อมทุกมิติของสุขภาวะ ตั้งแต่ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตวิญญาณ ปัญญาการรู้คิดและด้านจิตใจ ผ่านการสนับสนุน การมีสัมพันธ์ที่ดีกับคนในครอบครัว มีความรัก ความไว้วางใจ และความปรารถนาดี มีเป้าหมายในอนาคต เผชิญปัญหาและหาแนวทางแก้ไขอย่างสร้างสรรค์ และภาคภูมิใจในตนเอง

ผู้นำกลุ่ม ออย่าเปรียบเทียบ ให้ดูตัวเองก่อนใช้ไหมครับว่าเป็นยังไง แล้วบุก็เห็นแล้วนะครับว่ามันไม่ได้เป็นอย่างนั้นจริงๆ ครูเป็นกำลังใจนะครับให้เดินต่อไป พร้อมทั้งจะทำให้ชีวิตเดินไปข้างหน้าได้ ก่อนจบเหมือนเดิมคนละหนึ่งประโยคเราได้เรียนรู้หรือได้ประสบการณ์อะไรจากการเข้ากลุ่มในวันนี้บ้าง

ชา ก็ได้อู้อถึงอนาคตของแต่ละคนว่าจะทำอะไรให้พ่อแม่

บอย รู้สึก ได้อู้อถึงความรู้สึกที่ทุกคนอยากจะบอกกับพ่อแม่

ริน ความรู้สึกที่อยากทำตามฝันของทุกคน

เอ ได้รู้สึกเกี่ยวกับชีวิตของเพื่อนๆแต่ละคนครับ

ปู ได้รู้ความฝันของเพื่อนๆที่จะทำในวันข้างหน้า

ปู ได้ประสบการณ์จากเพื่อนๆ

แก้ว ได้รู้การสำนึกผิดของเพื่อนๆ

ผู้นำกลุ่ม ครับวันนี้ขอบคุณครูเป้ขอฝากบ้านกลับไปคิดนะครับว่า ในตัวเรามีสิ่งที่เราภาคภูมิใจที่สุดอะไรบ้าง ขอขอบคุณทุกคนที่ร่วมเดินทางไปด้วยกันครับ ปิดกลุ่ม

ครั้งที่ 6:กล่องวิเศษ

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
6 “กล่อง วิเศษ”	สร้างความ ชัดเจนในเรื่อง เป้าหมายและ	LOGOTHERAPY GROUP - การตระหนักรู้และชัดเจน ในคุณค่าและความหมายใน ชีวิต	1. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้มองหา วิธีการและทางเลือกที่ เหมาะสมในการส่งเสริมสุข ภาวะของตามสถานการณ์และ

<p>ความหมายของชีวิต ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะ (ต่อ)</p>	<p>- ชั้นระบุความหมายส่วนตัว กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นระบุความหมายส่วนตัว WELLNESS - สุขภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน</p>	<p>สภาพการณ์ที่เป็นจริงและเป็นไปได้ 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่ม ได้มีความชัดเจนกับทางเลือกในสิ่งที่ตนมองข้าม และมีความชัดเจนกับเป้าหมายของชีวิต และสุขภาวะที่ดีที่แท้จริง 3. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้พูดคุย แลกเปลี่ยนสะท้อน และพิจารณาตนเองในเรื่องความต้องการในการทำให้ตนเองมีสุขภาวะที่สมบูรณ์</p>
---	---	--

กระแสและกระบวนการกลุ่ม

เริ่มต้นด้วยผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายสมาชิก พูดคุยถามไถ่ถึงเรื่องทั่วไป เพื่อสร้างสัมพันธภาพอันดี สมาชิกแต่ละคนมีการพูดคุยเปิดเผยตัวเองมากขึ้น โดยสังเกตได้จาก การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน มีการตอบสนองต่ออารมณ์และคำพูดของเพื่อน และจากผู้นำกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนมีการถามพูดคุยกับผู้นำกลุ่มด้วย

ต่อจากนั้นผู้นำกลุ่มก็ได้สรุปถึงเรื่องราว และเนื้อหาสาระในการพูดคุยกันในกลุ่มที่ผ่านมาของสมาชิกแต่ละคนในการทำให้ตนเองมีสุขภาพดี มีความมุ่งมั่น มีความตั้งใจ ภายใต้อำนาจข้อ “สุขภาพดี สังคมดี ชีวีมีสุข” เพื่อให้ตนเองและครอบครัวมีความสุขและไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก ไม่ว่าจะเสพติดหรือค้ำ ในระหว่างนั้น สมาชิกทุกคน ก็ให้ความสนใจ พักหน้ารับและคอยเสริมให้เพิ่มเติมที่ผู้นำกลุ่มกำลังสรุป แล้วหลังจากนั้นผู้นำกลุ่มก็ได้เกริ่นนำเข้าสู่กิจกรรมหรือเรื่องราวที่ใช้เป็นประเด็นหลักในการพูดคุยกันในวันนี้

ผู้นำกลุ่ม เอาละครับเราเข้ากลุ่มกันอีกครั้ง ครั้งนี้เป็นครั้งที่หกแล้ว เดี่ยวจะกำหนดปลายทางและเป้าหมายในชีวิตของเราแล้ว เป็นไงบ้างที่ผ่านมาลองเล่าความรู้สึกในการเข้ากลุ่มที่ผ่านมา เราารู้สึกอย่างไร เราคิดอย่างไร ก่อนที่จะเดินกันต่อไป ลองเล่าสู่กันฟัง มันมีความสุขดี สังคมดี ชีวีมีสุขได้อย่างไร เราเรียนรู้ รับรู้แล้วมัน มันก็จะ เป็นสิ่งที่เราทำทุกวันมันจะกลายเป็นนิสัย ถ้านิสัยที่ทำกันทุกวันมันจะกลายเป็น วิถีชีวิต

ริน รู้สิ่งดีๆจากเพื่อนเข้ามาในชีวิต

ชา รู้สึกว่าคิดมากขึ้น จะทำอะไรคิดถึงครอบครัว ใจเย็นลง
 บอย ได้รู้จักตัวเองนำสิ่งที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันของคนในครอบครัว
 ปู ดีใจมากๆที่ได้เข้าร่วมได้รู้จักเพื่อนที่ต่างบ้าน

เมื่อผู้นำกลุ่มกล่าวถึงรายละเอียดของประเด็นที่จะพูดคุยกัน สมาชิกแต่ละคนมีความสนใจ ต้องการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมนี้มากขึ้น โดยกิจกรรมวันนี้ชื่อว่า “กล่องวิเศษ” เป็นกล่องที่ให้คำตอบ หรือตอบคำถามได้ทุกอย่างที่เราอยากรู้ จากนั้นผู้นำกลุ่มได้เริ่มกิจกรรมสำหรับวันนี้โดยให้สมาชิกจินตนาการ หลับตา นั่งในท่าที่สบายที่สุด ผ่อนคลายที่สุด โดยผู้นำกลุ่มจะพาสมาชิกไปเที่ยวในสถานที่แห่งหนึ่งที่สวยงามและอบอุ่นมาก เป็นบ้านที่อยู่บนภูเขา บรรยากาศสบาย สวยงาม ที่แห่งนั้นมีกล่องวิเศษที่สามารถตอบคำถามเราได้ทุกอย่าง เป็นเรื่องที่น่าสงสัยอยากได้คำตอบแต่เราหาคำตอบไม่ได้สักที วันนี้ผู้นำกลุ่มจะพาพวกเราไปในที่แห่งนั้น แล้วให้เราถามคำถามหนึ่งที่เราอยากรู้แก่กล่องวิเศษนั้น เช่น ทำอย่างไรให้เรามีสุขภาพดี มีร่างกายแข็งแรง มีจิตใจที่เข้มแข็ง ต่อสู้กับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ โดยไม่ไปพึ่งพายาเสพติดหรือค้ายาเสพติด เราจะลดมันได้หรือไม่ หรือไม่เกี่ยวมันต่อไปอีกได้หรือไม่ และการมีอนาคตที่ดี เป็นต้น และกล่องก็ตอบคำถามเราตามที่เราต้องการ เป็นคำถามและคำตอบที่เราเท่านั้นที่รู้ เมื่อเราได้คำตอบแล้วกลับมาจากสถานที่แห่งนั้นมาในกลุ่ม แล้วเล่าถึงคำตอบที่กล่องได้ตอบคำถามแก่เรา

เมื่อสมาชิกลืมนำขึ้น ดูหน้าตาสมาชิกครั้งหนึ่งยิ้มกับการที่ตนเองได้คำตอบที่คั่นหามา นาน แต่ก็มีสมาชิกบางคน แสดงท่าเหมือนผิดหวังที่ไม่ได้คำตอบ และสมาชิกอีกส่วนหนึ่ง(2คน) บอกว่าไม่รู้จะถามอะไร และไม่มีอะไรจะถาม จากนั้นผู้นำกลุ่มจึงให้สมาชิกแต่ละคนทั้งที่ได้คำตอบ ไม่ได้คำตอบ และไม่รู้จะถามอะไร เล่าถึงเหตุการณ์ที่ตนเองได้ไปเที่ยวมา เล่าให้เพื่อนสมาชิกฟัง เริ่มด้วยคนที่สามารถได้รับคำตอบจากกล่องวิเศษ สมาชิกคนนี้บอกว่าเขาได้คำตอบชัดเจนจากกล่องตามที่เขาต้องการ สมาชิกคนนี้ก็ดูมีความพอใจ ภาคภูมิใจที่จะเล่าบอกคำตอบจากกล่องให้เพื่อนฟัง เริ่มด้วยคำถามของชา บอยและริน สมาชิกคนที่เหลือก็ให้ความสนใจฟังอย่างตั้งใจ ส่วนไม่ได้เข้ากลุ่ม (หาตัวไม่เจอ) และชากล่องว่า

ชา ถามว่าอนาคตจะเป็นอย่างไรแล้วกล่องก็ตอบว่าอยู่ที่ตัวเราจะทำมันให้ดีหรือทำมันให้แย
 ลง
 ผู้นำกลุ่ม ตัวเราเป็นสิ่งสำคัญกล่องบอกเราว่าอนาคตของเราอยู่ที่ตัวเราเท่านั้น ชาอยากทำอะไรใน
 อนาคต

- ชา อนาคตคิดว่าอยากเปิดร้านเชื่อม ออเปลี่ยนแล้วอยากเปิดร้านเฟอร์นิเจอร์ เป็นลูกจ้าง
เคื่าก่อนเพื่อหาประสบการณ์
- ผู้นำกลุ่ม มีร้านเฟอร์นิเจอร์เป็นของตนเอง อาชีพที่ชาทำมันให้อะไรชาบ้าง
- ชา ให้เงิน มีงานทำมีเงินใช้ไม่ต้องไปขายไปเสพยาเสพติด
- ผู้นำกลุ่ม มีรายได้เป็นของตัวเองเป็นอาชีพที่สุจริต เราคงมีเก้าแก่เฟอร์นิเจอร์เพิ่มขึ้นอีกคนนะ
ครับในอนาคตอันใกล้นี้ แรกๆเราเป็นลูกจ้างเขาก่อน ไม่ต้องไปค้ายาเสพติด พอชาได้
คำตอบจากกล่องแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง
- ชา รู้สึกโล่งใจมากเลยครับ
- ผู้นำกลุ่ม คำตอบที่ได้เราก็จะรู้สึกดี มีความสุข นอกจากเราแล้วยังมีใครมีความสุขกับเราอีกบ้าง
- ชา พ่อแม่ ถ้าเราทำตัวดี มีการทำงาน มีเงินใช้ เคื่าก็บายใจ (สบายใจ ดีใจ)
- บอย อยากให้เค้าได้เป็นตามที่ตั้งใจ
- บอย ถ้าออกจากที่นี่ไปคนจะยอมรับเราได้มัยเขาจะเข้าใจเรามัยมันเป็นเรื่องที่ไม่ดีของเรา
และกล่องตอบเราว่า สำหรับคนที่ซิดใกล้ ทุกคนพร้อมที่จะให้อภัยให้โอกาสกับคนที่กลับ
ตัวกลับใจได้เสมอที่สำคัญเราอย่าผิดซ้ำอีก ทุกคนไม่ได้รังเกียจและพร้อมที่จะช่วยเหลือ
เราเสมอ แต่การที่เค้าจะให้โอกาสเราหรือไม่ก็อยู่ที่ตัวเราด้วยต้องทำให้เห็นจริง ๆ ตามที่
พูด เราต้องแสดงให้เห็นชัดเจนว่าสิ่งที่เราจะทำ สิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้นมันเป็นไปได้ ดีใจมากและ
ตั้งใจทำสิ่งที่ดีๆ
- ผู้นำกลุ่ม ตั้งใจทำในสิ่งดีๆจะได้ไม่ต้องเสียใจกับยาเสพติดเราอยากทำอาชีพอะไร
- บอย อยากเป็นทหารซึ่งมันไม่ไกลเกินเอื้อมถ้าเราตั้งใจผมว่า
- ชา ขอเป็นกำลังใจให้ครับขอให้ได้เป็น
- ริน ถามกล่องว่าย้อนเวลากลับได้มัย ถ้าเป็นไปได้จะไม่ทำอย่างนั้น กล่องตอบว่าย้อนเวลา
กลับไปไม่ได้แต่เริ่มชีวิตใหม่ได้ เริ่มที่จะทำใหม่ได้
- ผู้นำกลุ่ม เรากลับไปหาอดีตไม่ได้เรากลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้แต่ แต่เราสามารถเริ่มต้นใหม่ที่ดีกว่า
ได้ อดีตที่เลวร้ายสำหรับรินคืออะไร
- ริน ยาเสพติด เล่นยา เล่นด้วยคำด้วยจากนี้ไปก็อยากจะเรียนหนังสือให้จบ ม.6
- ผู้นำกลุ่ม สิ่งที่เราต้องการปรับเปลี่ยนตัวเองนั้น จะทำมันได้แค่ไหน
- ริน อาจเป็นไปได้ ห้าสิบห้าสิบ สิ่งแรกเลยที่อาจทำให้เราทำไม่ได้คือ เพื่อนๆที่คอยชักชวน
แล้วเราก้ใจอ่อน อาจต้องห่างจากเพื่อนๆ ไปหาบ้านนานๆครั้ง มันอยู่ที่เรานี ผมดีใจนะ
และอยากจะทำให้มีอนาคตที่ดีกับเขาบ้าง
- ปู นั่นแหละอนาคตที่ผ่านมาเรากลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้แล้วขอให้เค้าทำปัจจุบันให้ดีที่สุด
ปัจจุบันอนาคตแล้วจะให้กำลังใจ

- ปู ผมถามกลุ่มว่าชีวิตผมถ้ากลับไปแล้วจะอยู่อย่างไร กลุ่มตอบว่าให้ทำตัวดี อย่ากลับไป
มั่วยาเสพติดไปทำให้คนอื่นเค้าเดือดร้อนก็อยู่ได้ กลุ่มตอบผมรู้สึกดีใจนะ
- ผู้นำกลุ่ม สิ่งสำคัญมันอยู่ตรงไหนที่ทำให้ ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด
- ปู ก็ห่างเพื่อนบ้าง อยู่บ้าน ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าง
- เอ กลับไปเรียนหนังสือ สอง เล่นกีฬา ช่วยชาติ

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย : สมาชิกกลุ่ม พูดเล่าถึง “กล่องวิเศษ” เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจและ
มองเห็นความต้องการที่แท้จริงของตนเอง วาดภาพอนาคตตนเองอย่าง
ชัดเจน มองโลกในแง่บวก วางแผนการกระทำของตนเองในอนาคต
เห็นคุณค่าในตนเอง สามารถเผชิญปัญหาอย่างท้าทาย แก้ปัญหาอย่าง
สร้างสรรค์ โดยเห็นโทษ และพิษภัยของการเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด
ทั้งหลาย

สรุป วิเคราะห์กระบวนการ ในภาพรวม ขั้นนี้ เป็นขั้นสร้างความชัดเจน เพื่อให้ตนเองมี
ความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เพียบพร้อมทุกมิติของสุขภาวะ ตั้งแต่ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม จิต
วิญญาณ ปัญญาการรู้คิดและด้านจิตใจ ผ่านการสนับสนุน การมีสัมพันธ์ที่ดีกับคนในครอบครัว มี
ความรัก ความไว้วางใจ และความปรารถนาดี มีเป้าหมายในอนาคต เผชิญปัญหาและหาแนวทางแก
ไขอย่างสร้างสรรค์ และภาคภูมิใจในตนเอง (ต่อจากครั้งที่ 5)

- ผู้นำกลุ่ม เอาละครับมาถึงตรงนี้การมีสุขภาพดีชีวิตก็มีสุข เราทำให้ชินที่จะคิดและทำในสิ่งที่ดี ๆ
ถ้าทำทุกวันมันก็จะกลายเป็นนิสัยและ นิสัยที่เกิดขึ้นประจำทุกวันจะกลายเป็นวิถีชีวิตนี้
คือสิ่งที่เราเชื่อมั่นที่นี้การบ้านครวหน้าห้ามลืมถ้าลืมคงไม่มีนะสิ่งที่เราภูมิใจที่สุดในชีวิต
คืออะไร อะไรก็ได้ที่เราภูมิใจที่สุด คนละหนึ่งอย่างในชีวิต มาเล่าให้เพื่อนฟังห้ามลืมนะ
เป็นการบ้าน งั้นก็จบหนึ่งประโยคเราได้เรียนรู้อะไรบ้าง
- บอย ได้รู้สิ่งที่ผิดอยากแก้ไขในอนาคตของเพื่อนๆว่า ได้รู้ว่าอนาคตต้องการทำอะไร ใน
ใจเค้าต้องการอะไรเป็นการแก้ไขในอนาคตครับ สิ่งที่อยู่ในใจของแต่ละคนครับ
- ปู การวางแผนอนาคตครับ
- ชา ได้เรียนรู้ร่วมกันได้รู้เรื่องของเพื่อนที่จะกลับไปทำอะไรในอนาคตได้รู้เป้าหมายของเพื่อน
- ปู ได้ประสบการณ์จากเพื่อน
- เอ ได้รู้สิ่งที่อยู่ในใจเพื่อน
- ริน ได้เห็นความตั้งใจและนำไปใช้กับชีวิตเราได้

ครั้งที่ 7 :สุขภาพดี สังคมดี ชีวิตมีความสุข

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
7 “สุขภาพดี สังคมดี ชีวิตมีความสุข”	พัฒนาเป้าหมายและการเลือกแนวทางเสริมสร้างสุขภาพภาวะ	LOGOTHERAPY GROUP - ทักตนคิดต่อชีวิตด้านบวกต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เห็นคุณค่าในตนเองและเป้าหมายของชีวิตมากขึ้น กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นจัดทิศทาง WELLNESS - สุขภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน	1. เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้มองเห็นแรงบันดาลใจและความตั้งใจของฉันในการดำเนินชีวิตอย่างมีความหมายและการมีความสุขที่ดี 2. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้พูดคุยแลกเปลี่ยนและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ในเรื่องความต้องการในการทำให้ตนเองมีสุขภาวะที่สมบูรณ์.

กระแสและกระบวนการกลุ่ม

เริ่มต้นด้วยผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายสมาชิก พูดคุยถามไถ่ถึงเรื่องทั่วไป เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพอันดี

- ผู้นำกลุ่ม เอาละอย่างที่บอกครั้งหน้าเป็นครั้งสุดท้ายอย่างที่บอกครั้งหน้าถ้าไม่มีอะไรมาขัดขวาง ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายครั้งหน้าเราก็จะฉลอง ถ้าयरูปเป็นที่ระทึกกันดีใหม่ ครั้งที่แล้วครูฝากการบ้านอะไรไว้ จำได้มั๊ย
- บอย, ปู สิ่งที่เราภูมิใจอยากจะทำให้เพื่อนฟัง สิ่งที่เราประทับใจในตัวเรา
- ริน ดีใจที่ได้มาอยู่ที่นี่ได้เจอเพื่อนๆ คือเพื่อนๆดีหมด คือมีอะไรฟังพากัน ช่วยเหลือกันปรึกษาได้ ฟังพาได้ปรึกษาได้เวลาที่มีปัญหา
- ปู ได้ทำสิ่งที่ดีๆ ในสิ่งที่ทำพลาดไปไม่ได้ตั้งใจ มีสติมากขึ้น
- ชา ดีใจที่จะได้ออกจากที่นี่ ไม่นานแล้วอยากจะขอโทษแม่ครับ สักครั้งหนึ่งแล้วคิดว่าแม่จะบอกอะไรเราดีใจที่แม่ให้อภัยครับ

สมาชิกแต่ละคนมีการพูดคุยเปิดเผยตัวเองมากขึ้น โดยสังเกตได้จาก การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน มีการตอบสนองต่ออารมณ์และคำพูดของเพื่อน และจากผู้นำกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนมีการถามพูดคุยกับผู้นำกลุ่มด้วยแสดงถึงสมาชิกมีความไว้วางใจกันมากขึ้น มีการพูดเรื่องของตนเอง

มากขึ้น และพูดถึงเรื่องของเพื่อนให้กำลังใจได้ด้วยบรรยากาศที่อบอุ่น และร่วมรับรู้ในอารมณ์ความรู้สึกของคนอื่นได้ให้กำลังใจและร่วมรับรู้ความรู้สึกของเพื่อนได้

ริน ดีใจที่ได้มาอยู่ที่นี่ได้เจอเพื่อนๆ

ซา คือเพื่อนๆดีหมด คือมีอะไรพึ่งพากัน ช่วยเหลือกัน ปรึกษาได้ พึ่งพาได้

บอย เพื่อนๆข้างนอกจะชวนไปทำอะไรที่ไม่ดี ฉีดยา เสพยาอย่างนี้

ปู กลับไปได้อยู่กับครอบครัวดีกว่าเยอะ ได้อยู่กับพ่อแม่พี่น้อง อบอุ่นครับ มีครอบครัวเรา คอยสนับสนุนช่วยพูดช่วยเตือน

ต่อจากนั้นผู้นำกลุ่มก็ได้สรุปถึงเรื่องราว และเนื้อหาสาระในการพูดคุยกันในกลุ่มที่ผ่านมาของสมาชิกแต่ละคนในการทำให้ตนเองมีสุขภาพดี มีความมุ่งมั่น มีความตั้งใจ เพื่อให้ตนเองและครอบครัวมีความสุขและไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกไม่ว่าจะเสพหรือค้า ในระหว่างนั้น สมาชิกทุกคน ก็ให้ความสนใจ พยกหน้ารับและคอยเสริมให้เพิ่มขณะที่ผู้นำกลุ่มกำลังสรุป แล้วหลังจากนั้นผู้นำกลุ่มก็ได้เกริ่นนำเข้าสู่กิจกรรมหรือเรื่องราวที่ใช้เป็นประเด็นหลักในการพูดคุยกันในวันนี้ “สุขภาพดี สังคมดี ชีวิตมีสุข”

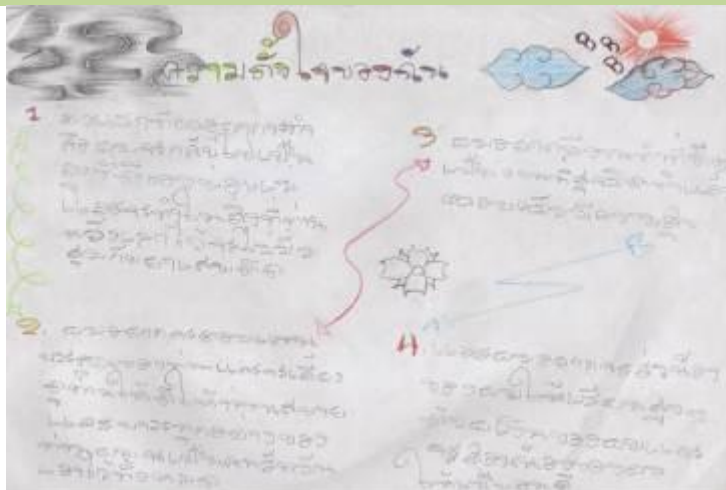
เมื่อผู้นำกลุ่มกล่าวถึงรายละเอียดของประเด็นที่จะพูดคุยกัน คือ แรงบันดาลใจและความมุ่งมั่นของเราที่อยากจะทำ อาจจะทำให้เราเองมีสุขภาพที่ดี ความมุ่งมั่นที่ทำให้เรามีสังคมที่ดี อยู่ในสังคมที่ดี หรือสิ่งที่ทำให้เรามีอนาคตที่ดีก็ได้ ให้เรานึกถึงแรงบันดาลใจที่อยากจะทำสิ่งนั้นแล้ว หรือมีความมุ่งมั่นทั้งที่จะทำเพื่อตนเอง หรือเพื่อคน ๆ นั้นแล้วทำให้เรามีความสุขและครอบครัวมีความสุข แล้วมันจะมีอุปสรรคอะไรที่จะคอยขัดขวางไม่ให้เราทำสิ่งนั้นไม่สำเร็จได้บ้าง สมาชิกแต่ละคนมีความสนใจ ต้องการมีส่วนร่วมกิจกรรมนี้มากขึ้น โดยผู้นำกลุ่มพูดว่า

ผู้นำกลุ่ม กิจกรรมวันนี้ของเราชื่อว่า “ความตั้งใจของฉัน” เป็นแรงบันดาลใจ เป็นความมุ่งมั่นของฉัน จะเขียน หรือวาด ก็ได้ จะเขียนปนวาดก็ได้

หลังจากที่ผู้นำกลุ่มได้ชี้แจงรายละเอียดแบบฝึกหัด บอยและซา อาสาช่วยแจกกระดาษและอุปกรณ์ให้เพื่อนด้วย รับกระดาษแล้วแจกให้เพื่อนทุกคน เมื่อได้อุปกรณ์แล้วทุกคนลงมือทำอย่างตั้งใจ ในอิริยาบถที่อบอุ่นสบายบางคนก็ขอนอนเขียนเช่นเดิม ระหว่างนั้นผู้นำกลุ่มได้พูดคุยขยาย เกริ่นนำ ขยายความและถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งที่วาด / เขียน สมาชิกทุกคนมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม ในช่วงนี้สมาชิกใช้เวลาประมาณ 20 นาที ในบรรดาสมาชิกทั้งหมด ซาทำเสร็จก่อนคนอื่น ริน และแก้ว ทำเสร็จเป็นคนสุดท้าย

หลังจากทุกคนทำเสร็จ ผู้นำกลุ่ม ได้ให้แต่ละคน เล่าถึงภาพของตัวเอง ซึ่งแต่ละคนได้เน้นย้ำถึงการกระทำที่ให้พ่อแม่สบายใจ ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทำแต่สิ่งที่ดี ๆ ที่ทำให้ครอบครัวหรือลูกเมียมีความสุข

กรณีของ ชา

- ชา สิ่งแรกที่ผมอยากจะทำคือจะกลับไปเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่และจะทำในสิ่งที่หวังเอาไว้ สองจะไม่มั่วสุมกับยาเสพติดและสองผมอยากจะทำแทนพระคุณของพ่อแม่ท่านและเลี้ยงดูท่านให้ท่านสบายและภาระทุกอย่างของท่านผมจะรับไว้ทั้งหมด สามผมอยากมีงานทำที่ดีๆ เป็นงานที่สุจริตและผมอยากส่งน้องของผมให้เรียนสูงๆ ด้วยเงินของผมและสั่งสอนน้องให้เป็นคนดี
- ผู้นำกลุ่ม ครับความตั้งใจสื่ออย่างที่อยู่ในใจของชาเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ ไม่มั่วสุมกับยาเสพติดไม่ว่ากรณีใดๆ เลี้ยงดูท่านให้ท่านสุขสบาย รับภาระเลี้ยงดูน้องๆ มีงานมีการทำที่ดีและสุจริต และจะถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ให้น้องให้เป็นคนดี
- ชา มีความสุขครับทั้งผมและครอบครัวจะได้มีอนาคตที่ดี หลังจากได้ออกไปอยากหยุดสิ่งที่ไม่ดีก่อนสิ่งที่เลิกไม่ได้ก็พยายามลดต้องห่างๆ จากเพื่อนคือกับเพื่อนก็คบแต่ว่าจะไม่ยุ่งกับยาเสพติด ชีวิตเปลี่ยนแล้วก็เดินทางที่ดี ต้องทำได้ถ้าเราตั้งใจ ที่สำคัญพ่อแม่ก็ดีใจสบายใจที่ลูกเป็นคนดีเหมือนคนอื่นช่วยงานที่บ้าน ช่วยแม่ทำงานแล้วค่อยหางานเองที่ขอบ
- ผู้นำกลุ่ม ช่วยแม่ทำงานมีอาชีพสุจริต นอกจากนั้นจะมีสิ่งที่จะทำให้ชาทำไม่ได้ดังที่ตั้งใจไว้มีอะไรบ้าง

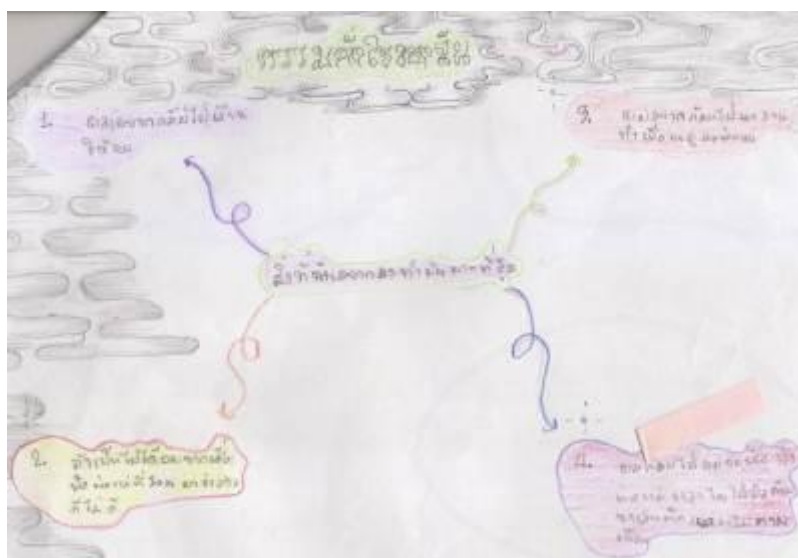
- ชา สิ่งที่จะทำให้ผมทำไม่ได้ตามที่ตั้งใจก็น่าจะเป็นใจของผมเอง ถ้าใจไม่แข็งพอก็ไปไม่ถึงสิ่ง
ที่เราคิดเราจะเข้มแข็งอยากตอบแทนพ่อแม่อยากทำให้ท่านมีความสุขที่เราตั้งใจทำดีก็
เพื่อท่านเท่านั้นอยู่ที่ตัวเรานี้
- ปู ก็ให้พบเจอแต่ความสุขไปให้ถึงเป้าหมาย มองเห็นความตั้งใจ

กรณีของ ปู

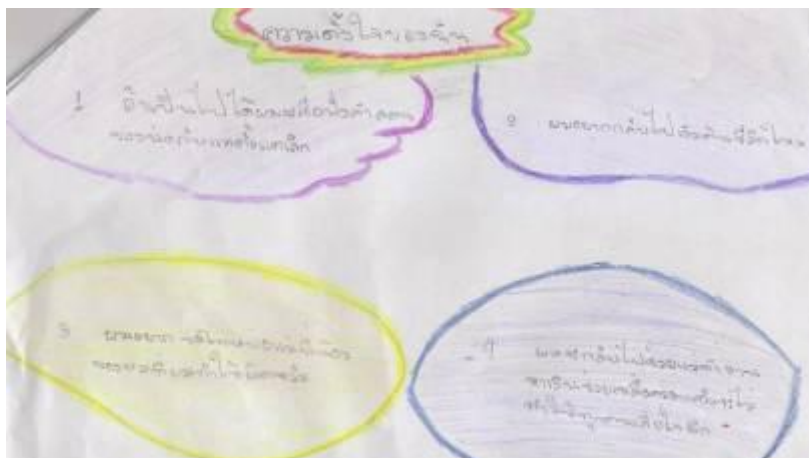

- ปู สิ่งแรกผมจะกลับไปเรียนให้จบตามที่พ่อแม่หวัง สองผมอยากย้อนเวลากลับไปอีกครั้ง
ผมจะไม่เล่นยาเสพติดผมจะหยุดให้หมดสิ่งที่ผิดกฎหมาย สามผมจะกลับไปทำงานช่วย
พ่อแม่จะหาเงินที่สุจริตจะไม่ยุ่งงานทุจริตอีก สี่อยากกลับไปขอโทษพ่อแม่และทุกคนที่
ผมทำไม่ดี พ่อแม่เคยเตือนผมว่าให้เรียนให้จบรวมถึงให้มีงานทำแต่ตามเพื่อนเยอะเพื่อน
ชวน เพื่อนชวน เพื่อนชั่วรู้สึกเสียใจที่ทำให้เค้าผิดหวังในตัวผม หากย้อนเวลาได้อยาก
กลับไปเรียนให้จบ ขอโทษเค้า จะกลับไปทำตัวให้ดีๆ ให้เค้าเห็นว่าเราจะไม่กลับไปยุ่งกับ
ยาเสพติด ญาติพี่น้องที่เค้าหวังดีกับเราก็มักมีเคยเตือนว่าอย่าไปยุ่งกับยาเสพติดอย่าไปยุ่ง
กับเพื่อนที่ไม่ดี ให้อยู่บ้านช่วยพ่อแม่ทำงานแต่ผมดื้อและพูดคำหยาบ ก็อยากขอโทษ
พวกเค้าที่ผมเคยพูดไม่ดีกับเค้าครับ คิดว่าเค้าคงจะให้โอกาสผมครับเค้าเคยเลี้ยงดูผมมา
นี่ นานแล้วด้วย
- ชา ก็ขอให้เค้าประสบความสำเร็จไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคที่อยู่ข้างหน้าก็ให้ตั้งใจทำในสิ่งที่
เขาหวังไว้

กรณีของ เอ

- เอ ความตั้งใจของผมหนึ่งผมอยากกลับไปเรียนให้จบ สองถ้าเป็นไปได้ผมจะเชื่อฟังพ่อแม่ที่พ่อแม่ว่าอะไรดีไม่ดี สามผมอยากกลับไปทำงานทำจะดูแลพ่อแม่ สี่กลับไปผมจะเชื่อฟังพ่อแม่และไม่กลับไปยุ่งกับยาเสพติดและจะไม่ตามเพื่อนครับ
- ผู้นำกลุ่ม ยาที่เราใช้ที่เราเสียดใจมันมีผลกับเราอย่างไรบ้าง
- เอ เวลาไม่ได้เล่นมันเราก็อารมณ์เสีย อยากยา ขโมยอะไรเค้าอีกเวลาไม่มีตั้งสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นด้วย สังคม ครอบครัวก็เดือดร้อนออกไปไม่กลับไปหามันอีกไม่กลับไปลองไปมั่วอีกเราจะทำมันได้เพื่อตัวเอง เพื่อเมียและพ่อแม่
- ผู้นำกลุ่ม ความตั้งใจตรงนี้จะไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทำได้อย่างไร เรามั่นใจแค่ไหน
- เอ 90% เลิกยาไม่ไปมั่ว ไม่ตามเพื่อน
- ผู้นำกลุ่ม แล้วปัญหาอุปสรรคจะมีอะไรบ้าง
- เอ ตามเพื่อน ใจอ่อน ครับ ต้องเชื่อฟังพ่อแม่ไม่ไปยุ่งกับมัน ไม่อยากลองอีก อยู่ที่เราตั้งใจของเราแล้วไม่เดินไปหามันแล้วเมื่อไหร่เห็นมันเราไม่ยุ่งกับมันอีก เราเดินไปหามันเอง มันมีสี่ขาแต่มันเดินไม่ได้
- ชา มันมีสี่ขาแต่มันเดินไม่ได้ ฮ่าๆ ความตั้งใจของเราที่จะเลิกยาได้ เพื่อพ่อแม่ และตัวเราเองครับ
- ริน อยากให้เค้าตั้งใจทำให้จริงถ้าใจเรานิ่งแล้วไม่มีอะไรมาทำลายได้

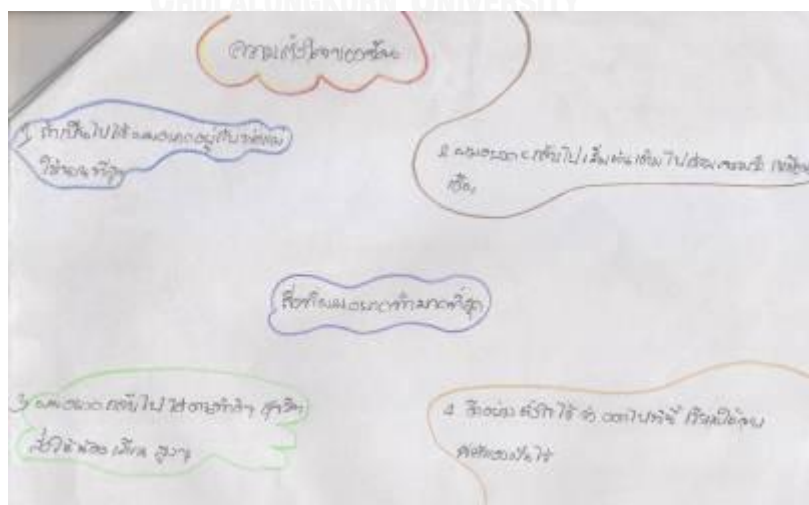
ริน ความตั้งใจของฉันท้ายออกไปได้ หนึ่งในผมจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ตั้งแต่เล็ก สองผมอยากกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ สามผมอยากขอโทษพ่อแม่ผมที่ทำให้ผิดหวัง สี่ผมจะกลับไปช่วยแม่ทำงานหาเงินเลี้ยงดูครอบครัวจะไม่ทำให้ทุกคนเสียใจอีก เชื่อฟังผู้ใหญ่ครับ เชื่อฟังพ่อแม่ช่วยพ่อแม่ทำงาน

ผู้นำกลุ่ม ถ้าทำได้จะเกิดผลกับใครบ้าง

ริน ทำให้ชีวิตเราดีขึ้นพ่อแม่ดีใจ อีกอย่างไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

ปู อยากให้รินได้ทำตามที่ตั้งใจไว้ครับ เชื่อฟังพ่อแม่ไม่เล่นยา ถึงเพื่อนมาชวน

กรณีของปู

- ปู ความตั้งใจของผมหนึ่งถ้าเป็นไปได้ผมอยากอยู่กับพ่อแม่มากที่สุด สองผมอยากกลับไป เริ่มต้นเต็มไปด้วยความรักเหมือนเดิม สามผมอยากกลับไปทำงานดีๆทำสุจริตส่งให้น้อง เรียนสูงๆ สี่อีกอย่างตั้งใจไว้ว่าออกไปนี้เรียนให้จบที่ตัวเองฝันไว้ อยากอยู่กับครอบครัว พร้อมหน้าพร้อมตาทุกวัน
- ผู้นำกลุ่ม ไม่เคยมีบรรยากาศแบบนี้ ที่ผ่านมามีไม่เคยได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันพ่อเข้ามาเราก็ออกไป
- ปู ใช่ครับ ไปคนละทางไม่เคยปรึกษาไม่ได้ปรึกษาเวลามีเรื่องอะไรอย่างนี้ไม่ค่อยมีเวลาให้ ครับผมก็ไม่ค่อยได้อยู่บ้านจึงเป็นแบบนี้ ต้องเล่นยา พ่อแม่เสียใจ อยากกลับตัวใหม่ ไม่เล่นยากลับมาเลี้ยงตัวเอง แล้วก็ไม่ได้ทำให้ท่านผิดหวังครับ กลับไปเรียนให้จบด้วย
- ซา ก็อยากให้เค้าประสบความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้
- ปู ไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว พูดหมดแล้ว

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย : สมาชิกกลุ่ม พูดเล่าถึง “สุขภาพดี สังคมดี ชีวิตมีสุข” เพื่อให้สมาชิกมองเห็นและสร้างแรงบันดาลใจให้กับตนเองในการดำเนินชีวิตอย่างมีความหมาย มีสุขภาวะ มีอนาคตที่ดี และมั่นคง โดยไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร เห็นคุณค่าของการมีสุขภาวะที่ดี ผ่านการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ให้กำลังใจกันระหว่างสมาชิกกลุ่ม

สรุป วิเคราะห์กระบวนการ ในภาพรวม ขึ้นนี้ สมาชิกได้พัฒนาความหมายในชีวิต มีอนาคตที่งดงามและสดใส หากไม่ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งเสพติด ก็จะทำให้มีสุขภาพดีทุกมิติ

- ผู้นำกลุ่ม เอาละครับความตั้งใจที่เราอยากจะทำเมื่อเรามีสุขภาพดีมีสังคมที่ดี มีครอบครัวที่มีความสุข ตอนนี้หิวเต็มที่แล้วไม่อดแน่นอน เอาละก่อนจบในวันนี้คนละหนึ่งประโยค
- ปู ปิดกลุ่ม
- ผู้นำกลุ่ม ปิดกลุ่มอยู่แล้วเดี๋ยววันจันทร์หน้าปิดกลุ่ม
- ปู ค่อยตอบวันปิดกลุ่ม
- ผู้นำกลุ่ม เอาละครับคนละหนึ่งประโยคที่ได้เรียนรู้ในวันนี้
- ริน ได้เรียนรู้ความฝันของเพื่อนๆว่าอยากจะทำอะไร เป็นแนวทางของตัวเอง
- ซา ได้รู้ความตั้งใจของเพื่อนๆครับ ได้รู้ความตั้งใจของเพื่อนที่จะไปขอโทษพ่อแม่ ประสพการณ์ในวันข้างหน้าพาไปประกอบอาชีพ
- ปู ได้เรียนรู้สิ่งที่เพื่อนจะทำในวันหน้า

- บอย สิ่งที่เราได้เรียนรู้ในวันนี้สามารถทำให้เรามีความตั้งใจที่จะทำมากขึ้น
- ผู้นำกลุ่ม ก็เป็นการเดินทางของเราเพื่อการมีสุขภาพดี มีสังคมที่ดีนะครับ แล้วก็ทำให้ชีวิตเรามีความสุข คนรอบข้างมีความสุข ทำทุกวันจะเป็นนิสัย จากนั้นนิสัยจะกลายเป็นวิถีชีวิตของเรา นะครับ ครั้งหน้าเราก็จะเจออีกครั้งหนึ่งครั้งสุดท้ายในการรวมกลุ่มของเราขอให้ทุกคนเข้าร่วมทุกคนนะครับแล้วมาเจอกันวันนี้ครูขอฝากการบ้าน หลายคนกำลังจะออกไปจากที่นี่ ลองดูนะครับเราจะสามารถทำให้ครอบครัว พ่อแม่มีความสุขได้อย่างไรบ้าง คราวหน้ามาเล่าในกลุ่มนะครับ ตกลงไหม เก่งไม่กลัว กลัวช้า (หัวเราะ) แต่ว่าครั้งหน้าเรามาเจอกันแล้วก็เลี้ยงฉลองการปิดกลุ่มด้วยกันนะ โอเควันนี้ก็ขอขอบคุณทุกคนที่มีส่วนร่วมในการเดินทางและก้าวต่อไปกับเราในอนาคตเพื่อให้เรามีความสุขกับการดำรงชีวิต ครับนะ
- ปู ครูน่าจะพาออกไปนั่งข้างนอก
- ผู้นำกลุ่ม ถ้าแม่แกน (ผอ.) เค้านุญาต

ครั้งที่ 8 :ปัจฉิมนิเทศ และ “แบ่งปันกำลังใจแก่กันและกัน”

สัปดาห์ที่	วัตถุประสงค์	แนวคิดหลัก	กิจกรรม
8 ปัจฉิมนิเทศ และ “แบ่งปัน กำลังใจแก่ กันและกัน”	การคงความมุ่งมั่น ของตนเองไว้ และ ให้กำลังใจกันและ กันและยุติกลุ่ม	LOGOTHERAPY GROUP - ทิศนคติต่อชีวิตด้านบวกต่อ สิ่งที่เกิดขึ้น เห็นคุณค่าใน ตนเองและเป้าหมายของชีวิต มากขึ้น กระบวนการกลุ่ม LOGOTHERAPY - ชั้นยุติกลุ่ม WELLNESS - สุขภาวะที่สมบูรณ์ 6 ด้าน	1. เอื้อให้สมาชิกกลุ่มได้ทบทวน และสรุปสิ่งที่ได้รับจากการ ปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนว ความหมายในชีวิต 2. เป็นการยุติปรึกษาเชิง จิตวิทยาแนวความหมายในชีวิต แบบกลุ่ม

กระแสและกระบวนการกลุ่ม

เริ่มต้นด้วยผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายสมาชิก

- ผู้นำกลุ่ม เอาละครับก็ขอสวัสดิ์อีครั้งหนึ่งเนอะการเข้ากลุ่มของเราในวันนี้เป็นครั้งที่แปดที่เราได้มา รวมกันในกลุ่มแบบนี้หลายคนก็อีกไม่กี่วันก็ได้กลับไปใช้ชีวิตปกติที่บ้านหลายๆคนทุกคนก็จะตามไปติดๆใจหายมึน ใจหายกันบ้างมึนคิดถึงกันบ้างมึนบอย ดีจังเลยที่เห็นทุกคนสดใสไม่มีใครเจ็บไม่มีคนไม่สบาย ซึ้งๆเหงๆอย่างนี้นะ ขาหน้าบานกว่าเพื่อนเลยจะได้กลับบ้านอีกไม่กี่วัน นะปู้ เป็นอย่างไรบ้างวันนี้ดูทุกคนหน้าตาสดใสครับ ได้กินของอร่อยแล้วดีใจมากครับ
- บอย สัมตำไก่อ่าง
- ริน, ปู้ หรอย (อร่อย) แหละได้กิน
- ปู (หัวเราะ)
- ขา กลับไปประลึกถึงสิ่งที่เราทำในกลุ่มวันนี้คิดถึงครู และทุกคนแหละ

จากนั้น จึง สรุปถึงเรื่องราวที่ได้พูดคุยกันในกลุ่มที่ผ่านมา ก่อนที่จะเริ่มต่อไปผู้นำกลุ่มก็ได้ถามถึงการบ้านที่ให้ไว้ในครั้งที่ผ่านมา ขา เล่าเป็นคนแรก ตามด้วยบอย ปู้ ริน เอ สมาชิกคนอื่น ๆ ตั้งใจฟัง

ต่อจากนั้นผู้นำกลุ่มเกริ่นนำ เข้าสู่กิจกรรม ล้ำลา ก่อนจากกัน โดยพูดนำเรื่องว่าการเข้ากลุ่ม “สุขภาพดี สังคมดี ชีวิตมีสุข” เป็นกลุ่มสุดท้ายตลอดระยะเวลาที่อยู่ด้วยกันมาทั้งหมดแปดครั้ง หลังจากนั้นไม่มีกลุ่มแบบนี้ให้มีการพูดคุย ให้มีการแบ่งปัน มีกำลังใจ ถึงจะมีให้กันโดยปกติก็ตาม แต่บรรยากาศที่อยู่พร้อมกันทั้งแปดคนและมีผู้นำกลุ่มอยู่ด้วยนั้นไม่มีอีกแล้ว

หลังจากนั้นเป็นกิจกรรมการล้ำลา เป็นช่วงที่ให้แต่ละคนล้ำลาจากกลุ่ม เป็นสิ่งที่อยากบอกเพื่อนในการอยู่ร่วมกันในกลุ่ม จากที่ไม่เคยมีโอกาสบอก เป็นกำลังใจที่ดี ๆ เป็นประสบการณ์ที่ดี ๆ ให้ทุกคนบอกหรือมอบให้แก่กัน โดยผู้นำกลุ่มกล่าวนำเกี่ยวกับกิจกรรมนี้ชื่อว่า Giving receiving คือ เป็นการล้ำลากันจากกลุ่ม โดยผู้นำกลุ่มพูดว่า

ผู้นำกลุ่ม ครั้งนี้เป็นกลุ่มครั้งสุดท้ายของทุกคนในอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มแบบนี้โดยสมาชิกออกมานั่งตรงกลางทีละคน โดยหันหน้าไปทางสมาชิกในกลุ่ม แล้วสมาชิกในกลุ่มนั้นพูดถึงสิ่งที่อยากบอก เป็นกำลังใจ เป็นความรู้สึกดี ๆ ที่อยากบอกแก่สมาชิกที่นั่งกลางวงคนนั้น เมื่อเสร็จจากคนที่หนึ่ง คนที่นั่งกลางวงก็ลุกไปนั่งต่อหน้าสมาชิกคนที่สอง คนที่สาม จนครบ แล้วกลับมาที่นั่งเดิม จากนั้นสมาชิกคนต่อไปก็ลุกมานั่งกลางวง และทำแบบนี้เหมือนกันจนครบทุกคน โดยผู้นำกลุ่มแสดงให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย

ในขณะที่ผู้นำกลุ่มชี้แจงรายละเอียดกิจกรรม สมาชิกให้ความสนใจและฟังอย่างตั้งใจ ทำกิจกรรมนี้ทีละคนจนครบทุกคน ผู้นำกลุ่มสรุปและปิดกลุ่ม และแจกของที่ระลึกแก่สมาชิกทุกคน พร้อมทั้งทำแบบวัดสภาวะหลังทำกลุ่มเสร็จ

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย : “ปัจฉิมนิเทศ แบ่งปันกำลังใจแก่กันและกัน” สมาชิกกลุ่มพูดเล่า ทบทวนถึงสิ่งที่ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนว ความหมายในชีวิตเพื่อส่งเสริมสภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้ สารเสพติด ผ่านการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ให้กำลังใจ กล่าว ความรู้สึกที่มีต่อกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม

สรุป วิเคราะห์กระบวนการ ในภาพรวม ชั้นนี้เป็นชั้นจัดทิศทางและยุติกลุ่ม แบ่งปัน กำลังใจ ให้และรับความรู้สึกและสิ่งที่ดีมีประโยชน์ มากกว่าการให้และรับสิ่งที่ไม่ดีเหมือนเช่นที่ผ่านมา คือ สารเสพติด เป็นต้น

ภาคผนวก ฉ

ตารางแสดงรายละเอียด และวัน เวลา ในการดำเนินการทดลอง

- ช่วงวันที่ 21- 22 ตุลาคม 2556 - ผู้วิจัยได้ประเมินการควบคุม ตนเอง และสสุขภาพะ ครั้งที่ 1 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ 1-3 จากนั้นได้ทำการคัดกรอง ด้วย การสัมภาษณ์เพื่อคัดเข้า (Intake interview)
- ช่วงวันที่ 19-21 กุมภาพันธ์ 2557 ผู้วิจัยได้ประเมินการควบคุม ตนเอง และสสุขภาพะ ครั้งที่ 1 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ 4-9 จากนั้นได้ทำการคัดกรอง ด้วย การสัมภาษณ์เพื่อคัดเข้า (Intake interview)
- วันที่ 9 มิถุนายน 2557 ผู้วิจัยได้ประเมินการควบคุม ตนเอง และสสุขภาพะ ครั้งที่ 1 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ 10-11 จากนั้นได้ทำการคัดกรอง ด้วย การสัมภาษณ์เพื่อคัดเข้า (Intake interview)
- ช่วงวันที่ 28 ตุลาคม 2556 -10 ตุลาคม 2557 ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวความหมาย ให้กับกลุ่มที่ 1 ถึงกลุ่มที่ 11 รวมระยะเวลาประมาณ 1 ปี นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ประเมินการควบคุม ตนเอง และสสุขภาพะ ครั้งที่ 1-4 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ที่ 1-11 ในช่วงเวลานี้ รายละเอียดดังแสดงในตาราง 34

ตารางที่ 34

แสดงรายละเอียดการดำเนินการกลุ่มการปรึกษาฯ แต่ละครั้ง

ลำดับที่	กลุ่มที่	วัน เดือน ปี	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	หมายเหตุ
1	1	จันทร์ 28 ตุลาคม 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1		
	2	อังคาร 29 ตุลาคม 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1		
	3	พุธ 30 ตุลาคม 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1		
2	1	จันทร์ 11 พฤศจิกายน 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2		
	2	อังคาร 12 พฤศจิกายน 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2		
	3	พุธ 13 พฤศจิกายน 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2		
3	1	จันทร์ 18 พฤศจิกายน 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3		
	2	อังคาร 19 พฤศจิกายน 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3		
	3	พุธ 20 พฤศจิกายน 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3		

ตารางที่ 34

แสดงรายละเอียดการดำเนินการกลุ่มการเรียนรู้ฯ แต่ละครั้ง (ต่อ)

ลำดับ ที่	กลุ่ม ที่	วัน เดือน ปี	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	หมายเหตุ
4	1	จันทร์ 25 พฤศจิกายน 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่2	วัดครั้งที่ 2	
	2	อังคาร 26 พฤศจิกายน 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่2	วัดครั้งที่ 2	
	3	พุธ 27 พฤศจิกายน 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่2	วัดครั้งที่ 2	
5	1	จันทร์ 16 ธันวาคม 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5		
	2	อังคาร 17 ธันวาคม 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5		
	3	พุธ 18 ธันวาคม 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5		
6	1	จันทร์ 23 ธันวาคม 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6		
	2	อังคาร 24 ธันวาคม 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6		
	3	พุธ 25 ธันวาคม 56	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6		
7	1	จันทร์ 20 มกราคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7		
	2	อังคาร 21 มกราคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7		
	3	พุธ 22 มกราคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7		
8	1	จันทร์ 3 กุมภาพันธ์ 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8/วัดครั้งที่ 3	วัดครั้งที่ 3	
	2	อังคาร 4 กุมภาพันธ์ 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8/วัดครั้งที่ 3	วัดครั้งที่ 3	
	3	พุธ 5 กุมภาพันธ์ 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8/วัดครั้งที่ 3	วัดครั้งที่ 3	
ชุดที่ 2 กลุ่มทดลองและควบคุม ที่ 4-9					
1	4-5	จันทร์ 24 กุมภาพันธ์ 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1(เข้า-บ่าย)		
	6	อังคาร 25 กุมภาพันธ์ 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1		
	7	พุธ 26 กุมภาพันธ์ 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1		
	8	พฤหัสบดี 27 กุมภาพันธ์ 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1		
	9	ศุกร์ 28 กุมภาพันธ์ 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1		
2	4-5	จันทร์ 3 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2(เข้า-บ่าย)		
	6	อังคาร 4 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2		
	7	พุธ 5 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2		
	8	พฤหัสบดี 6 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2		
	9	ศุกร์ 7 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2		

ตารางที่ 34

แสดงรายละเอียดการดำเนินการกลุ่มการเรียนรู้ฯ แต่ละครั้ง (ต่อ)

ปีคาร์ท ที่	กลุ่มที่	วัน เดือน ปี	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	หมายเหตุ
3	4-5	จันทร์ 10 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3(เช้า-บ่าย)		
	6	อังคาร 11 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3		
	7	พุธ 12 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3		
	8	พฤหัสบดี 13 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3		
	9	ศุกร์ 14 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3		
4	4-5	จันทร์ 17 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่ 2(เช้า-บ่าย)	วัดครั้งที่ 2	วัดครั้งที่ 4 (กลุ่มที่ 1)
	6	อังคาร 18 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่2	วัดครั้งที่ 2	วัดครั้งที่ 4 (กลุ่มที่ 2)
	7	พุธ 19 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่ 2	วัดครั้งที่ 2	วัดครั้งที่ 4 (กลุ่มที่ 3)
	8	พฤหัสบดี 20 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่ 2	วัดครั้งที่ 2	
	9	ศุกร์ 21 มีนาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่ 2	วัดครั้งที่ 2	
5	4-5	จันทร์ 21 เมษายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5(เช้า-บ่าย)		
	6	อังคาร 22 เมษายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5		
	7	พุธ 23 เมษายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5		
	8	พฤหัสบดี 24 เมษายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5		
	9	ศุกร์ 25 เมษายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5		
6	4-5	จันทร์ 28 เมษายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6(เช้า-บ่าย)		
	6	อังคาร 29 เมษายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6		
	7	พุธ 30 เมษายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6		
	8	พฤหัสบดี 1 พฤษภาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6		
	9	ศุกร์ 2 พฤษภาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6		
7	4-5	จันทร์ 19 พฤษภาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7(เช้า-บ่าย)		
	6	อังคาร 20 พฤษภาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7		
	7	พุธ 21 พฤษภาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7		
	8	พฤหัสบดี 22 พฤษภาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7		
	9	ศุกร์ 23 พฤษภาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7		
8	4-5	จันทร์ 2 มิถุนายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8 / วัดครั้งที่ 3(เช้า-บ่าย)	วัดครั้งที่ 3	

ตารางที่ 34

แสดงรายละเอียดการดำเนินการกลุ่มการศึกษาฯ แต่ละครั้ง (ต่อ)

ปี ที่	กลุ่มที่	วัน เดือน ปี	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	หมายเหตุ
8	6	อังคาร 3 มิถุนายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8/วัดครั้งที่ 3	วัดครั้งที่ 3	
(ต่อ)	7	พุธ 4 มิถุนายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8/วัดครั้งที่ 3	วัดครั้งที่ 3	
	8	พฤหัสบดี 5 มิถุนายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8/วัดครั้งที่ 3	วัดครั้งที่ 3	
	9	ศุกร์ 6 มิถุนายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8/วัดครั้งที่ 3	วัดครั้งที่ 3	
ชุดที่ 3 กลุ่มทดลองและควบคุม ที่ 10-11					
1	10	อังคาร 10 มิถุนายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1		
	11	พุธ 11 มิถุนายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 1		
2	10	อังคาร 1 กรกฎาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2		
	11	พุธ 2 กรกฎาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 2		
3	10	อังคาร 22 กรกฎาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3		
	11	พุธ 23 กรกฎาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 3		
4	10	อังคาร 29 กรกฎาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่ 2	วัดครั้งที่ 2	วัดครั้งที่ 4 (กลุ่มที่ 4-9)
	11	พุธ 30 กรกฎาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 4/วัดครั้งที่ 2	วัดครั้งที่ 2	
5	10	อังคาร 5 สิงหาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5		
	11	พุธ 6 สิงหาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 5		
6	10	อังคาร 19 สิงหาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6		
	11	พุธ 20 สิงหาคม 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 6		
7	10	อังคาร 2 กันยายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7		
	11	พุธ 3 กันยายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 7		
8	10	อังคาร 9 กันยายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8/วัดครั้งที่ 3	วัดครั้งที่ 3	
	11	พุธ 10 กันยายน 57	โปรแกรมกลุ่มฯ ครั้งที่ 8/วัดครั้งที่ 3	วัดครั้งที่ 3	
		9 - 10 ตุลาคม 57	วัดครั้งที่ 4(กลุ่ม 10-11)		

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์คุณภาพ

มาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด

1. ผลการวิเคราะห์คุณภาพมาตรวัดทั้งฉบับ

1.1 การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของมาตรวัดทั้งฉบับ และรายด้าน

ตารางที่ 35

ค่าความเที่ยงของมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด (N= 320)

มาตรวัด/ด้าน	ฉบับ 60 ข้อ/ จำนวนข้อแต่ละด้าน	สัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค	ฉบับ 55ข้อ/ จำนวนข้อแต่ละด้าน	สัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค
1. สุขภาวะด้านร่างกาย	10	.63	9	.67
2. สุขภาวะด้านสังคม	10	.57	9	.59
3. สุขภาวะด้านจิตใจ	10	.46	9	.48
4. สุขภาวะด้านปัญญา/รู้คิด	10	.47	9	.50
5. สุขภาวะด้านอารมณ์	10	.40	9	.45
6. สุขภาวะด้านจิตวิญญาณ	10	.57	10	.57
รวมทั้งฉบับ	60	.85	55	.86

1.2 การวิเคราะห์ความตรงตามเกณฑ์สัมพัทธ์ กับมาตรวัดวิตกกังวลและมาตรวัดสุขภาวะทางจิต..โดยมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

การตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์สัมพัทธ์ของมาตรวัดสุขภาวะร่วมกับมาตรวัดความวิตกกังวล และมาตรวัดสุขภาวะทางจิต มีดังนี้

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างเพื่อตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์สัมพัทธ์ของมาตรวัดสุขภาวะร่วมกับมาตรวัดความวิตกกังวลและมาตรวัดความสุขมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 100 คน

พบว่าเยาวชนส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 95 และ 5 ตามลำดับ รายละเอียดดังแสดงในตาราง 36

ตารางที่ 36

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	95	95.0
หญิง	5	5.0
รวม	100	100.0

ผลการตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ โดยนำมาตรวจวัดสุขภาวะของเยาวชน ผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด ร่วมกับมาตรวัดความวิตกกังวลและมาตรวัดสุขภาวะทางจิต โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน รายละเอียดผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตาราง 37

ตารางที่ 37

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดกับความวิตกกังวล และมาตรวัดสุขภาวะทางจิต (N= 100)

มาตรวัด	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์						สุขภาวะ ทั้งฉบับ
	มาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด						
	ด้าน ร่างกาย	ด้าน สังคม	ด้าน จิตใจ	ด้าน ปัญญา รู้ คิด	ด้าน อารมณ์	ด้าน จิต วิญญาณ	
1. มาตรวัดความวิตกกังวล							
1.1 ความวิตกกังวลต่อ สถานการณ์เฉพาะ	-.10	-.25*	-.02	.02	-.19	-.16	-.16
1.2 ความวิตกกังวลของตนเอง โดยทั่วไป	-.28**	-.26*	.03	-.11	-.23*	-.14	-.24*
รวมทั้งฉบับ	-.20*	-.28**	.00	-.05	-.23*	-.17	-.22*

** P < .01, * P < .05

ตารางที่ 37

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของมาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดกับมาตรวัด
ความวิตกกังวล และมาตรวัดสุขภาวะทางจิต (N= 100) (ต่อ)

มาตรวัด	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์						
	มาตรวัดสุขภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด						
	ด้าน ร่างกาย	ด้าน สังคม	ด้าน จิตใจ	ด้าน ปัญหา รู้คิด	ด้าน อารมณ์	ด้านจิต วิญญาณ	สุข ภาวะ ทั้งฉบับ
2. มาตรวัดสุขภาวะทางจิต							
2.1 การพึ่งตนเองได้	.09	.14	.06	.21*	.12	.23*	.19
2.2 ความสามารถในการ จัดการกับ สภาพแวดล้อม	.29**	.24*	.12	.13	.19	.28**	.30**
2.3 ความมองงามในตน	.20*	.24*	.23*	.53**	.18	.31**	.38**
2.4 การมีสัมพันธภาพเชิงบวก กับผู้อื่น	.34**	.23*	.34**	.46**	.30**	.40**	.47**
2.5 การมีจุดมุ่งหมายในชีวิต	.11	.17	.28**	.39**	.12	.33**	.31**
2.6 การยอมรับตนเอง	.13	.11	.02	.29**	.32**	.22*	.24*
รวมทั้งฉบับ	.30**	.30**	.28**	.54**	.32**	.47**	.50**

** P < .01, * P < .05

ต่อมาเป็นการตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ของมาตรวัดสุขภาวะร่วมกับมาตร
วัดความสามารถในการควบคุมตนเองมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 100 คน พบว่าเยาวชนส่วนใหญ่
เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 81 และ 19 ตามลำดับ รายละเอียดดังแสดงในตาราง
38

ตารางที่ 38

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	81	81.0
หญิง	19	19.0
รวม	100	100.0

ผลการตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์สัมพันธภาพ โดยนำมาตรวจวัดสภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด ร่วมกับมาตรวัดการควบคุมตนเอง โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน รายละเอียดผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 39

ตารางที่ 39

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของมาตรวัดสภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติดกับมาตรวัดการควบคุมตนเอง (N= 100)

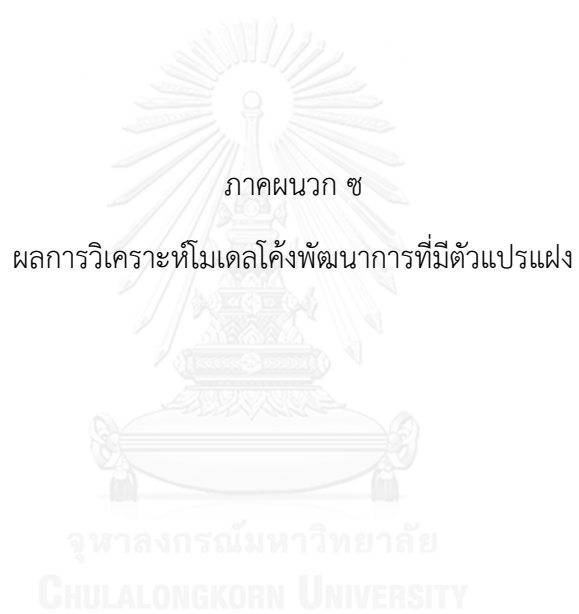
มาตรวัด	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์						
	มาตรวัดสภาวะของเยาวชนผู้กระทำผิดและใช้สารเสพติด						
	ด้านร่างกาย	ด้านสังคม	ด้านจิตใจ	ด้านปัญญาและการรู้คิด	ด้านอารมณ์	ด้านจิตวิทยา	ด้านจิตสภาวะทั้งหมด
1. มาตรวัดการควบคุมตนเอง							
1.1 การใช้ความคิดและการเตือนตนเอง (Self – statement : SS)	.21*	.06	-.03	.16	.15	.20*	.18*
1.2 การประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหาที่ใช้ในการควบคุมตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น (Problem solving strategies : PSS)	.07	-.01	-.10	.09	.04	.02	.03
1.3 การใช้ความสามารถที่จะรอคอยผลรางวัลที่จะได้รับตอบแทน (Delay immediate gratification : DIG)	.09	.11	.02	.15	.01	.08	.11
1.4 การมีการรับรู้ความสามารถของตน (Self-efficacy : SE)	.26**	.33**	.18*	.16	.27**	.30**	.35**
รวมทั้งฉบับ	.23*	.17*	.02	.21*	.16	.22*	.24*

** P < .01, * P < .05

มาตรวัดสภาวะ ทั้งหมด มีความสัมพันธ์กับมาตรวัดการควบคุมตนเองในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีขนาดความสัมพันธ์ = -0.24 ($r = -.24$; $p < .01$) สภาวะด้านร่างกายมีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองด้านการใช้ความคิดและการเตือนตนเองและด้านการมีการรับรู้ความสามารถของตนเท่ากับ .21 และ .26 ($r = .21$; $p < .05$, $.26$; $p < .01$) สภาวะด้านสังคมและด้านจิตใจมีความสัมพันธ์กับควบคุมตนเองด้านการมีการรับรู้ความสามารถของตนเท่ากับ .18 และ .27 ($r = .18$; $p < .05$, $.27$; $p < .01$) สภาวะด้านอารมณ์และด้านจิตวิทยา

ความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองด้านการมีการรับรู้ความสามารถของตนเท่ากับ .27 และ .30 ($r=.27, .30 : p<.01$) สภาวะด้านจิตวิญญาณมีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองด้านการใช้ความคิดและการเตือนตนเองเท่ากับ .30 ($r=.30: p<.01$) และมีสภาวะจำนวน 4 ด้าน คือด้านร่างกาย สภาวะด้านสังคม สภาวะด้านปัญญาผู้คิด และสภาวะด้านจิตวิญญาณที่มีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองโดยภาพรวมเท่ากับ .23 , .17, .21, และ .22 ตามลำดับ ($r = .23, .17, .21$ และ .22 : $p<.05$)

DATE: 11/22/2014

TIME: 15:28

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100

Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax:
(847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc.,
1981-2005

Use of this program is subject to the terms
specified in the

Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file
C:\Users\PhDBunrome\Documents\Analysis LGC\welltol.LPJ:

```

TI Total growth

SY='C:\Users\PhDBunrome\Documents\Analysis LGC\welltol.dsf'
NG=1

!DA NI=4 NO=180 MA=CM

CM

411.164

321.257 498.059

319.964 533.006 679.863

346.392 485.163 546.407 633.546

MEAN

144.144 152.689 158.056 152.611

LA

Y1 Y2 Y3 Y4

MO NY=4 TY=ZE NE=2 TE=SY,FI AL=FR BE=ZE PS=SY,FR

LE

intercept slope

VA 1 LY(1,1) LY(2,1) LY(3,1) LY(4,1)
VA 0 LY(1,2)
VA 1 LY(2,2)
VA 2 LY(3,2)
VA 3 LY(4,2)

FR TE(1,1) TE(2,2) TE(3,3) TE(4,4)

EQ TE(1,1) TE(2,2)

FR LY(3,2) LY(1,1) LY(2,2)

PD

OU AM PC RS FS SS XM IT=250 AD=OFF

TI Total growth

```

Number of Input Variables 4
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 0
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 0
 Number of Observations 180

TI Total growth

Covariance Matrix

	Y1	Y2	Y3	Y4
Y1	411.16			
Y2	321.26	498.06		
Y3	319.96	533.01	679.86	
Y4	346.39	485.16	546.41	633.55

Means

	Y1	Y2	Y3	Y4
Means	144.14	152.69	158.06	152.61

TI Total growth

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	intercep	slope
Y1	1	0
Y2	0	2
Y3	0	3
Y4	0	0

PSI

	intercep	slope
intercep	4	5
slope	5	6

THETA-EPS

Y1	Y2	Y3	Y4
7	7	8	9

ALPHA

intercep	slope
-----	-----
10	11

TI Total growth

Number of Iterations = 27

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

	intercep	slope
	-----	-----
Y1	1.06 (0.03)	30.39
Y2	1.00	3.05 (0.14) 21.93
Y3	1.00	4.03 (0.27) 14.84

Y4 1.00 3.00

Covariance Matrix of ETA

	intercep	slope
intercep	340.03	
slope	-10.38	21.80

Mean Vector of Eta-Variables

	intercep	slope
	136.01	5.48

PSI

	intercep	slope
intercep	340.03 (43.00)	7.91
slope	-10.38 (7.82)	21.80 (3.43)

-1.33 6.35

THETA-EPS

Y1	Y2	Y3	Y4
-----	-----	-----	-----
28.42	28.42	62.95	132.52
(7.90)	(7.90)	(15.14)	(15.72)
3.60	3.60	4.16	8.43

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

Y1	Y2	Y3	Y4
-----	-----	-----	-----
0.93	0.94	0.91	0.78

ALPHA

intercep	slope
-----	-----
136.01	5.48
(4.67)	(1.49)
29.12	3.68

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 3

Minimum Fit Function Chi-Square = 1.84 (P = 0.61)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 1.84 (P = 0.61)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 0.0

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 5.86)

Minimum Fit Function Value = 0.010

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.033)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.10)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.75

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.12

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.12 ; 0.15)

ECVI for Saturated Model = 0.11

ECVI for Independence Model = 3.65

Chi-Square for Independence Model with 6 Degrees of Freedom = 646.00

Independence AIC = 654.00

Model AIC = 23.84

Saturated AIC = 20.00

Independence CAIC = 670.77

Model CAIC = 69.96

Saturated CAIC = 61.93

Normed Fit Index (NFI) = 1.00

Non-Normed Fit Index (NNFI) = 1.00

Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.50

Comparative Fit Index (CFI) = 1.00

Incremental Fit Index (IFI) = 1.00

Relative Fit Index (RFI) = 0.99

Critical N (CN) = 1104.76

Root Mean Square Residual (RMR) = 12.70

Standardized RMR = 0.022

Goodness of Fit Index (GFI) = 1.00

Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) =
0.98

Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) =
0.30

TI Total growth

Fitted Covariance Matrix

	Y1	Y2	Y3	Y4
Y1	410.34			
Y2	326.82	507.82		
Y3	316.06	534.26	672.94	
Y4	327.36	476.67	530.49	606.51

Fitted Means

	Y1	Y2	Y3	Y4
	144.15	152.71	158.07	152.45

Fitted Residuals

	Y1	Y2	Y3	Y4
Y1	0.83			
Y2	-5.57	-9.76		
Y3	3.90	-1.26	6.92	
Y4	19.03	8.49	15.91	27.07

Fitted Residuals for Means

Y1	Y2	Y3	Y4
-----	-----	-----	-----
0.00	-0.02	-0.02	0.16

Standardized Residuals for Means

Y1	Y2	Y3	Y4
-----	-----	-----	-----
-0.34	-0.23	-0.28	0.35

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -9.76

Median Fitted Residual = 5.41

Largest Fitted Residual = 27.07

Stemleaf Plot

```

- 1|0
- 0|61
  0|1478
  1|69
  2|7

```

Standardized Residuals

Y1	Y2	Y3	Y4
----	----	----	----

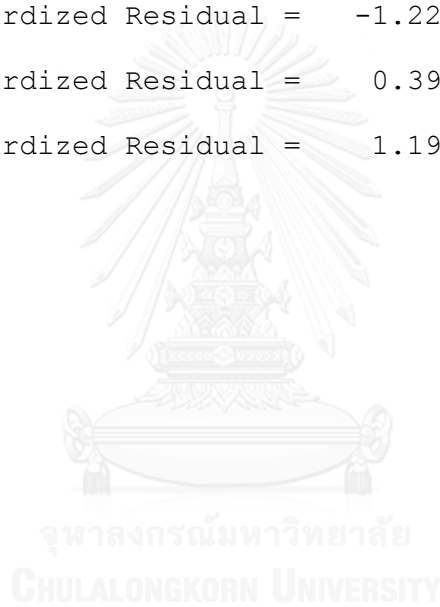
	-----	-----	-----	-----
Y1	0.34			
Y2	-1.22	-0.89		
Y3	0.39	-0.21	0.38	
Y4	1.19	0.56	0.84	0.84

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -1.22
 Median Standardized Residual = 0.39
 Largest Standardized Residual = 1.19

Stemleaf Plot

- 1|2
 - 0|9
 - 0|2
 0|344
 0|688
 1|2

TI Total growth

Qplot of Standardized Residuals

3.5.....

m

a x

lx

Q x

u x

a

n x

t x

i

l x

e

s

. x

.

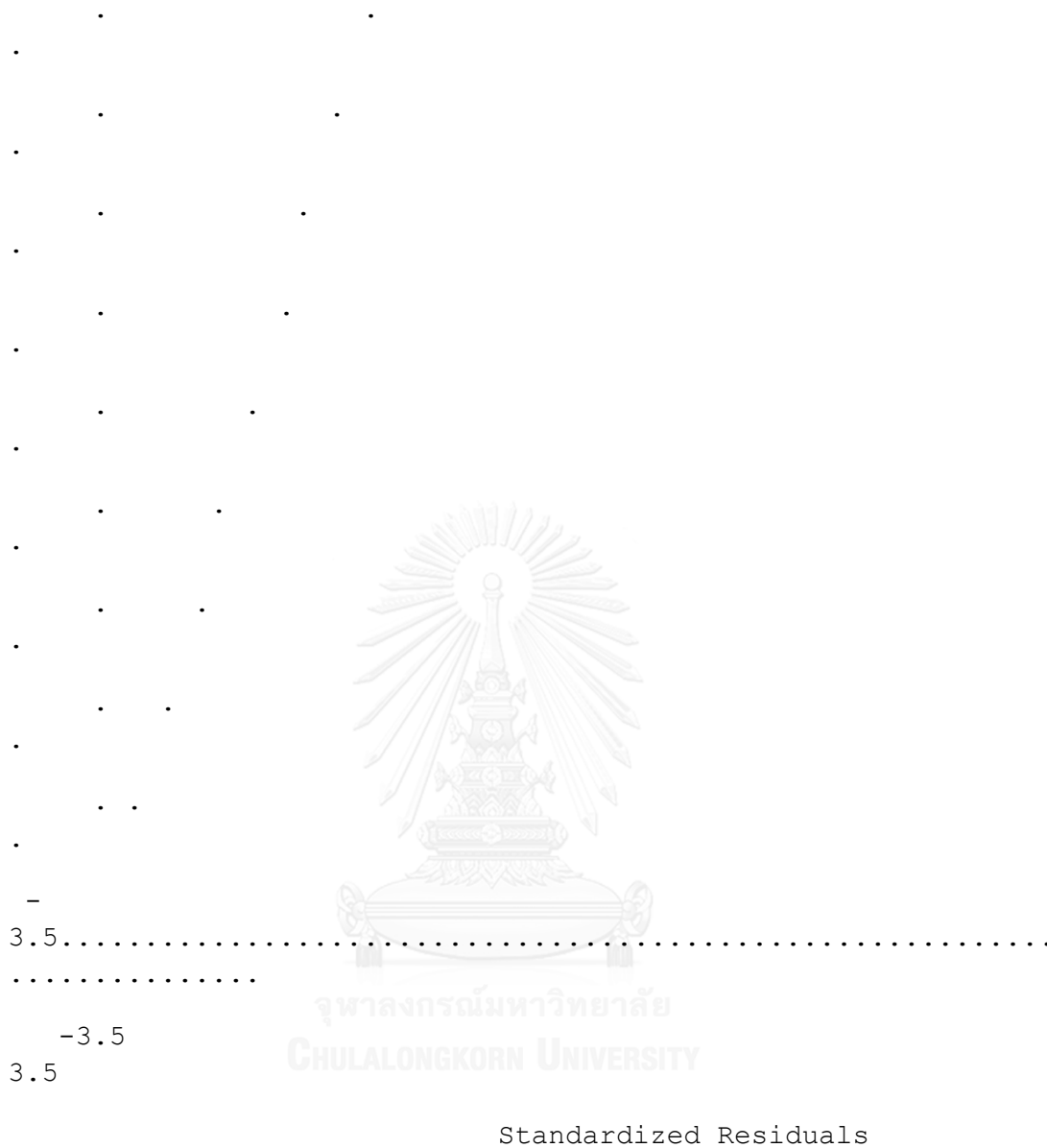
.

.

.

.

Covariance Matrix of Parameter Estimates

	LY 1,1	LY 2,2	LY 3,2	PS 1,1	PS
2,1 PS 2,2					
LY 1,1	0.00				
LY 2,2	0.00	0.02			

LY 3,2	-0.01	0.02	0.07		
PS 1,1	-0.63	0.07	3.35	1849.03	
PS 2,1	0.07	0.03	-0.27	-120.20	
61.19					
PS 2,2	0.04	-0.21	-0.53	-12.66	-
4.53	11.78				
TE 1,1	-0.14	-0.12	0.94	32.97	
2.72	-8.12				
TE 3,3	0.27	0.13	-1.92	-97.70	
4.80	11.96				
TE 4,4	0.00	0.15	0.13	6.15	-
1.84	-0.91				
AL 1	-0.16	-0.01	0.87	80.53	-
9.36	-4.83				
AL 2	0.05	-0.03	-0.32	-25.78	
2.90	1.91				

Covariance Matrix of Parameter Estimates

	TE 1,1	TE 3,3	TE 4,4	AL 1	AL 2
2	-----	-----	-----	-----	-----
--					
TE 1,1	62.39				
TE 3,3	-79.60	229.16			
TE 4,4	-10.28	0.12	247.05		
AL 1	17.94	-34.38	-0.52	21.81	
AL 2	-5.72	11.13	-0.05	-6.43	
2.22					

TI Total growth

Correlation Matrix of Parameter Estimates

	LY 1,1	LY 2,2	LY 3,2	PS 1,1	PS 2,2
LY 1,1	1.00				
LY 2,2	0.01	1.00			
LY 3,2	-0.71	0.53	1.00		
PS 1,1	-0.42	0.01	0.29	1.00	
PS 2,1	0.27	0.03	-0.13	-0.36	1.00
PS 2,2	0.31	-0.45	-0.57	-0.09	-
TE 1,1	-0.51	-0.11	0.44	0.10	-
TE 3,3	0.51	0.06	-0.47	-0.15	-
TE 4,4	0.01	0.07	0.03	0.01	-
AL 1	-0.95	-0.01	0.68	0.40	-
AL 2	0.96	-0.13	-0.78	-0.40	-

Correlation Matrix of Parameter Estimates

	TE 1,1	TE 3,3	TE 4,4	AL 1	AL 2
TE 1,1	1.00				
TE 3,3		1.00			
TE 4,4			1.00		
AL 1				1.00	
AL 2					1.00

TE 1,1	1.00			
TE 3,3	-0.67	1.00		
TE 4,4	-0.08	0.00	1.00	
AL 1	0.49	-0.49	-0.01	1.00
AL 2	-0.49	0.49	0.00	-0.93
1.00				

TI Total growth

Factor Scores Regressions

ETA		Y1	Y2	Y3	Y4
intercep		0.80	0.11	-0.04	0.03
slope		-0.22	0.12	0.10	0.03

TI Total growth

Standardized Solution

LAMBDA-Y		intercep	slope
Y1	19.54	-	-
Y2	18.44		14.24

Y3	18.44	18.80
Y4	18.44	14.01

Correlation Matrix of ETA

	intercep	slope
	-----	-----
intercep	1.00	
slope	-0.12	1.00

PSI

	intercep	slope
	-----	-----
intercep	1.00	
slope	-0.12	1.00

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายบุญโรม สุวรรณพาหุ เกิดเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2512 จังหวัดสงขลา สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและการประเมินผล การศึกษา ในปีการศึกษา 2535 และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหลักสูตรศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยา เขตปัตตานี ในปีการศึกษา 2545 สอบเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาเอกหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎี บัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2552 และ ได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก จากสำนักงานคณะกรรมการวิจัย แห่งชาติ และทุนมูลนิธิพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี และบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัจจุบันรับราชการเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ผู้ที่สนใจเกี่ยวกับเนื้อหาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถติดต่อกับผู้เขียน วิทยานิพนธ์ได้ที่ 081-8976709 e-mail: sbunrome@hotmail.com